William Kent Krueger
Acest tărâm al blândeţii

Traducere din limba engleză de Andreea Popescu

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu
Redactare:
Domnica Drumea
Design şi ilustraţie foto: Andrei Gamarţ
Director producţie:
Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Mihaela Gavriloiu
Corectură:
Irina Musătoiu
Andreea-Lavinia Dădârlat
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KRUEGER, WILLIAM KENT
Acest tărâm al blândeţii / William Kent Krueger; trad, din lb. engleză de Andreea Popescu. — Bucureşti: Editura Trei, 2021
ISBN 978–606–40–1178–7
I. Popescu, Andreea (trad.)
821.111
Titlul original: *This Tender Land*
Autor: William Kent Krueger
Copyright © 2019 by William Kent Krueger
Originally published by Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediţie
O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro
ISBN: 978–606–40–11 78–7

Pentru Boopie, cu dragoste

O, *Muză, cântă-mi şi prin mine spune povestea.*
Homer, *Odiseea*

Partea întâi
Dumnezeu e o tornadă

Prolog

La început, după ce a făcut cerul şi pământul, lumina şi întunericul, uscatul şi marea, precum şi toate fiinţele vii care trăiesc în aceste locuri, după ce a creat bărbatul şi femeia şi înainte de a se odihni, cred că Dumnezeu ne-a mai făcut un dar. Ca să nu uităm originea divină a acestei frumuseţi atotcuprinzătoare, ne-a dat poveştile.

Sunt un povestitor. Locuiesc într-o casă la umbra unui sicomor pe malul râului Gilead. Când mă vizitează strănepoţii, îmi spun că sunt bătrân.

— Bătrân e un clişeu, le spun eu, prefăcându-mă dezamăgit. E de o banalitate îngrozitoare. O insultă. M-am născut odată cu soarele, pământul, luna, planetele şi toate stelele. Fiecare fărâmă din trupul meu a fost acolo de la începuturi.

— Eşti un mincinos, se încruntă ei în joacă.

— Nu sunt un mincinos. Sunt un povestitor, le reamintesc eu.

— Atunci, spune-ne o poveste, mă roagă ei.

N-am nevoie să insiste. Poveştile sunt bucuria vieţii mele şi le împărtăşesc cu drag.

Ceea ce am să vă relatez a început pe malurile râului Gilead. Chiar dacă aţi crescut în inima ţinutului, nu vă amintiţi probabil aceste întâmplări. Evenimentele din vara anului 1932 au însemnătate doar pentru cei care le-au trăit şi puţini dintre ei mai sunt în viaţă.

Gilead este un râu frumos, mărginit de plopi roşii, care erau bătrâni şi pe vremea copilăriei mele.

Lucrurile stăteau altfel atunci. Nu erau mai bune sau mai uşoare, doar diferite. Nu călătoream ca acum, iar pentru mulţi locuitori ai districtului Fremont din Minnesota, lumea se limita la ce se putea vedea până la linia orizontului. La fel ca mine, nu înţelegeau că, dacă ucizi un om, viaţa ta se schimbă pentru totdeauna. Dacă acel om învie, te transformi. Am văzut asta şi alte miracole cu ochii mei. Printre multele lecţii de înţelepciune pe care

viaţa mi le-a dat în toţi aceşti ani, este şi aceasta: fii deschis către orice, căci nu-i chip să nu se întâmple ceea ce întrezăreşti cu toată inima.

Povestea pe care am să v-o spun s-a petrecut într-o vară, cu mult timp în urmă. E despre moarte, răpire şi copii urmăriţi de nenumăraţi demoni. Este o poveste despre curaj şi laşitate. Despre dragoste şi trădare. Şi, desigur, despre speranţă. Oare nu despre asta e vorba în orice istorisire bună?

Capitolul unu

Albert i-a dat nume şobolanului. I-a spus Faria.

Era o fiinţă bătrână, un ghem de blană cenuşiu cu alb. Stătea aproape tot timpul prin ungherele micii sale celule, alergând cu paşi iuţi de-a lungul zidului către colţul unde pusesem câteva firimituri din biscuitul tare care fusese masa mea. Noaptea nu-l puteam vedea, dar auzeam foşnetul uşor pe când fugea de lângă crăpătura din colţ pe paiele de pe podea, înhăţa firimiturile şi se întorcea în acelaşi fel. De câte ori lumina lunii cădea în direcţia bună şi razele ei strălucitoare se strecurau prin fanta îngustă care era singura fereastră, luminând pietrele de pe zidul de est, puteam să zăresc uneori reflectându-se forma zveltă şi ovală a lui Faria. Avea blana de un argintiu-pal, iar coada subţire se târa în urma lui ca o prelungire a făpturii sale.

Prima oară când am fost dus în ceea ce soţii Brickman numeau camera tăcută, l-au închis şi pe fratele meu mai mare, Albert, acolo. Era o noapte fără lună, în celula mică era întuneric beznă, patul consta dintr-o rogojină subţire de paie întinsă pe podeaua de pământ, iar uşa era un dreptunghi din fier ruginit, cu o deschizătură în partea de jos, pe unde era împinsă o farfurie pe care întotdeauna se găsea doar un biscuit tare. Eram foarte speriat. Mai târziu însă, Benny Blackwell, un Sioux din Rosebud, ne-a spus că, pe vremea în care Şcoala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni era un avanpost militar numit Fort Sibley, camera tăcută fusese folosită pe post de carceră. În acele timpuri, acolo stătuseră soldaţii. Când Albert şi cu mine am ajuns în camera aceea, erau închişi numai copii.

Pe atunci nu ştiam nimic despre şobolani, în afară de povestea fluieraşului din Hamelin care scăpase oraşul de dăunători. Mă gândeam că erau creaturi murdare care mâncau orice şi care probabil aveau să ne devoreze şi pe noi. Albert, care era cu patru ani mai mare decât mine şi mult mai înţelept, mi-a spus că oamenilor le e cel mai

teamă de ceea ce nu înţeleg şi, dacă ceva te sperie, cel mai bine este să încerci să te familiarizezi cu acel lucru. Asta nu înseamnă că n-o să mai fie înspăimântător în continuare, dar teama de care eşti conştient e mai uşor de gestionat decât cea pe care ţi-o închipui. Astfel că Albert i-a dat un nume şobolanului, căci un nume îl făcea un şobolan aparte. Când l-am întrebat de ce Faria, mi-a spus că era dintr-o carte, *Contele de Monte Cristo.* Lui Albert îi plăcea foarte mult să citească. Mie îmi plăcea să-mi creez propriile poveşti. De câte ori ajungeam în camera tăcută, îl hrăneam pe Faria cu firimituri şi îmi imaginam istorisiri despre el. Am studiat articole despre şobolani din *Encyclopaedia Britannica* luată de pe rafturile bibliotecii de la şcoală şi am descoperit că sunt inteligenţi şi sociabili. De-a lungul anilor şi al multor nopţi petrecute în izolarea camerei tăcute, m-am împrietenit cu mica fiinţă. Faria. Un şobolan extraordinar. Tovarăşul celor neadaptaţi. Un alt prizonier în închisoarea întunecată a soţilor Brickman.

În prima noapte petrecută în camera tăcută, Albert şi cu mine am fost pedepsiţi fiindcă o contraziseserăm pe doamna Thelma Brickman, directoarea scolii. Albert avea doisprezece ani, iar eu, opt. De-abia veniserăm la Şcoala Lincoln. După cină, alcătuită dintr-o tocană apoasă şi fără niciun gust, ce conţinea numai câteva bucăţele de morcov, cartofi, ceva vâscos şi verde şi nişte zgârciuri, doamna Brickman se aşeza în capătul marii săli de mese şi le spunea tuturor copiilor o poveste. Majoritatea cinelor erau urmate de una dintre poveştile doamnei Brickman. De obicei conţineau o lecţie de morală pe care ea o credea importantă. După aceea, voia să ştie dacă erau întrebări. Mi-am dat seama mai târziu că era o aroganţă din partea sa, ca să pară că ne invita cu adevărat să purtăm un dialog cu ea, unul care să semene cu o conversaţie între un adult înţelept şi un copil inteligent. În acea seară ne spusese povestea întrecerii dintre iepure şi broasca-ţestoasă. Când ne-a întrebat dacă aveam nelămuriri, am ridicat mâna. A zâmbit şi mi-a dat cuvântul.

— Da, Odie?

Ştia cum mă cheamă. M-am emoţionat. Printre atâţia copii, atât de mulţi, încât nu credeam că voi reuşi să învăţ cum îi chema pe toţi, ea şi-a amintit numele meu. M-am întrebat dacă era din cauză că veniserăm acolo de puţin timp sau pentru că eram cele mai albe feţe într-o încăpere mare plină de copii indieni.

— Doamnă Brickman, aţi spus că morala poveştii e că lenea este un lucru îngrozitor.

— Aşa este, Odie.

— Credeam că a fi lent şi conştiincios te ajută să câştigi cursa.

— Nu văd nicio diferenţă.

Tonul vocii sale era ferm, fără să fie şi aspru, deocamdată.

— Tatăl meu mi-a citit povestea, doamnă Brickman. Este una dintre fabulele lui Esop. Şi a spus…

— *A spus?*

Tonul vocii ei era acum diferit. Ca şi cum încerca să scuipe un os de peşte înţepenit în gât. *A spus?* Stătuse aşezată pe un taburet care o înălţa, astfel încât toţi cei aflaţi în sala de mese puteau s-o vadă. S-a dat jos şi s-a îndreptat, printre mesele lungi, cu băieţi de o parte şi fete de cealaltă, către mine şi Albert. În tăcerea mormântală a marii săli, puteam auzi scârţâitul tocurilor ei de cauciuc pe podeaua veche în timp ce se apropia. Băiatul de lângă mine, al cărui nume nu-l ştiam încă, s-a tras la o parte, ca şi cum încerca să se îndepărteze de un loc unde urma să cadă fulgerul. I-am aruncat o privire lui Albert, iar el a clătinat din cap, sugerându-mi să nu scot nicio vorbă.

Doamna Brickman s-a aplecat ameninţător spre mine.

— *A spus?*

— D-d-da, doamnă, am răspuns, bâlbâindu-mă, dar pe un ton plin de respect.

Şi unde e *el?*

— St-stiti, doamnă Brickman.

— A murit, asta e. *El* nu mai e aici să-ţi citească poveşti. Acum asculţi poveşti spuse de mine. Iar poveştile astea înseamnă exact ceea ce spun eu că înseamnă. Ai înţeles?

— Eu… eu…

— Da sau nu?

S-a aplecat şi mai mult spre mine. Era zveltă, ovalul delicat al chipului ei având culoarea unei perle. Ochii îi erau verzi şi pătrunzători, precum ghimpii noi ai unui trandafir. Avea părul lung şi moale, pe care îl peria ca pe blana unei pisici. Mirosea a talc şi răspândea un iz foarte vag de whisky, un amestec de arome cu care urma să mă obişnuiesc de-a lungul anilor.

— Da, am spus eu cu glasul cel mai stins cu care vorbisem vreodată.

— Nu a vrut să vă supere, doamnă, a zis Albert.

— Am vorbit cumva cu tine?

Ghimpii din ochii ei verzi l-au împuns pe Albert.

— Nu, doamnă.

Doamna Brickman s-a îndreptat de spate şi a aruncat o privire prin sală.

— Mai sunt alte întrebări?

Crezusem – sperasem, mă rugasem – că totul se terminase aici. Dar în acea noapte, domnul Brickman a venit în dormitor şi ne-a chemat afară pe mine şi pe Albert. Domnul Brickman era înalt şi subţire, şi în plus era şi chipeş, după cum spuneau multe femei de la şcoală, însă tot ce am văzut eu au fost ochii lui care erau două pupile negre, amintindu-mi de un şarpe cu picioare.

— Voi, băieţi, veţi dormi în altă parte de data asta, a zis el. Urmaţi-mă.

N-am închis un ochi în acea primă noapte în camera tăcută. Era aprilie şi vântul ce bătea dinspre câmpiile pustii din Dakota era încă rece. Tatăl nostru murise cu mai puţin de o săptămână în urmă. Mama se stinsese cu doi ani înainte. Nu aveam rude în Minnesota, nici prieteni, pe nimeni care să ne cunoască sau căruia să-i pese de noi. Eram singurii băieţi albi într-o şcoală pentru indieni. Ce putea fi mai rău? Atunci am auzit şobolanul şi mi-am petrecut restul acelor ore lungi şi întunecate, până în zori, lipit de Albert şi de uşa de fier, cu genunchii la gură, plângând, şi doar Albert mă putea vedea şi oricum numai

lui îi păsa.

Trecuseră patru ani între acea primă noapte şi cea pe care tocmai o petrecusem în camera tăcută. Mai crescusem şi mă schimbasem. Vechiul şi speriatul Odie O'Banion dispăruse de mult, la fel ca mama şi tata. Acest Odie care eram acum avea o înclinaţie spre revoltă.

Când am auzit cheia învârtindu-se în broască, m-am ridicat în capul oaselor pe rogojina de paie. Uşa de fier s-a deschis şi lumina dimineţii s-a revărsat înăuntru, orbindu-mă pentru o clipă.

— Haide, Odie, scoală-te.

Deşi nu puteam desluşi conturul feţei, am recunoscut vocea imediat: Herman Volz, bătrânul german care se ocupa de atelierul de tâmplărie şi era consilierul adjunct al băieţilor. Stătea în prag, împiedicând lumina soarelui să pătrundă în încăpere. S-a uitat în jos la mine prin ochelarii lui groşi, chipul său blând fiind palid şi trist.

— Vrea să te vadă, mi-a zis. Te duc la ea.

Volz vorbea cu accent german, aşa că *v* suna ca *f.*

M-am ridicat în picioare, am împăturit cuvertura subţire şi am aşezat-o pe o stinghie fixată de zid ca să poată fi folosită de următorul copil care avea să fie trimis acolo, ştiind prea bine că acela voi fi eu.

Volz a încuiat uşa în spatele nostru.

— Ai dormit bine? Te mai doare spatele?

Uneori erai bătut cu biciul înainte de a fi dus în camera tăcută, iar seara de dinainte nu făcuse excepţie. Mă durea spatele din pricina rănilor, dar nu-mi plăcea să vorbesc despre asta.

— Am visat-o pe mama, am spus.

— Chiar aşa?

Camera tăcută era ultima dintr-un şir de încăperi aflate într-o clădire lungă care fusese odată închisoarea avanpostului. Celelalte camere – toate celule la început – deveniseră spaţii de depozitare. Volz şi cu mine am înaintat de-a lungul fostei închisori şi am traversat curtea către clădirea administraţiei, o construcţie cu două etaje

din piatră roşie care se înălţa printre ulmii maiestuoşi ce fuseseră plantaţi de primul comandant al Fortului Sibley. Copacii aruncau întruna umbră asupra clădirii, ceea ce o transforma într-un loc veşnic întunecat.

— A fost un vis plăcut, deci? a întrebat Volz.

— Ea era într-o barcă pe râu. Eu eram în alta, încercând s-o prind din urmă şi să-i văd chipul. Dar oricât de tare vâsleam, ea era mereu prea departe.

— Nu pare să fi fost un vis frumos, a zis Volz.

Purta o salopetă curată cu pieptar peste o cămaşă albastră de lucru. Mâinile lui uriaşe, julite şi pline de cicatrici de la lucrul în atelier, îi atârnau pe lângă corp. Jumătate din degetul mic de la mâna dreaptă îi lipsea; o pierduse în urma unui accident cu un fierăstrău. Pe la spate, unii copii îl numeau Bătrânul Patru-şi-Jumătate, dar Albert şi cu mine nu-i spuneam aşa. Tâmplarul german fusese întotdeauna bun cu noi.

Am intrat în clădire şi ne-am îndreptat spre biroul doamnei Brickman. Aceasta era aşezată în capătul mesei mari, cu un şemineu de piatră în spatele ei. M-a surprins puţin să-l văd pe Albert acolo. Stătea drept şi înalt lângă ea, ca o santinelă. Chipul său nu exprima nimic, dar ochii lui îmi vorbeau. *Ai grijă, Odie,* îmi spuneau.

— Mulţumesc, domnule Volz, a zis directoarea. Poţi aştepta afară.

Întorcându-se să plece, Volz mi-a pus o mână pe umăr, un gest simplu, dar a cărui intenţie am apreciat-o.

— Îmi fac griji pentru tine, Odie, mi s-a adresat doamna Brickman. Încep să cred că şederea ta la Şcoala Lincoln se apropie de sfârşit.

Nu ştiam ce voia să spună, dar n-aş fi zis că era neapărat vorba de ceva rău.

Directoarea avea o rochie neagră; părea să fie culoarea ei preferată. O auzisem odată din întâmplare pe domnişoara Stratton, profesoara de muzică, spunându-i altei profesoare că doamna Brickman se îmbrăca în negru din cauză că era obsedată de înfăţişarea sa şi considera că negrul te face mai zvelt. Avea efect, căci directoarea îmi

evoca mânerul lung şi subţire al unui vătrai. Preferinţa ei pentru această culoare îi adusese o poreclă pe care toţi o foloseam, fără ca ea să ştie, desigur: Vrăjitoarea Neagră.

— Ştii la ce mă refer, Odie?

— Nu sunt sigur, doamnă.

— Chiar dacă nu sunteţi indieni, şeriful ne-a rugat să vă acceptăm pe tine şi pe fratele tău fiindcă nu mai erau locuri la orfelinatul de stat. Am făcut-o din bunătate. Mai există însă o variantă pentru băieţii ca tine, Odie. Şcoala de corecţie. Ştii ce e?

— Ştiu, doamnă.

— Vrei să fii trimis acolo?

— Nu, doamnă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Atunci, Odie, ce vei face?

— Nimic, doamnă.

— Nimic?

— N-am să fac nimic care să mă trimită acolo, doamnă.

Directoarea şi-a pus mâinile pe masă, una peste alta, şi şi-a răsfirat degetele, formând un fel de plasă pe lemnul lăcuit. Mi-a zâmbit, cu satisfacţia unui păianjen ce tocmai înhăţase o muscă.

— Bine, a zis ea. Bine.

Apoi a făcut un semn cu capul către Albert.

— Ar trebui să iei exemplu de la fratele tău.

— Da, doamnă. Mă voi strădui. Aţi putea să-mi daţi muzicuţa înapoi?

— Ţii mult la ea, nu-i aşa?

— Nu prea. E doar o muzicuţă veche. Îmi place să cânt. Mă fereşte de necazuri.

— Un dar de la tatăl tău, probabil.

— Nu, doamnă. Am găsit-o undeva. Nu-mi amintesc unde.

— Ciudat, a zis ea. Albert mi-a povestit că e un dar de la tatăl vostru.

— Vedeţi? am spus, dând din umeri. Nu e destul de specială ca să-mi amintesc de unde o am.

Ea m-a privit pătrunzător, apoi a zis:

— Foarte bine.

A scos o cheie din buzunarul rochiei, a descuiat un sertar şi a luat de acolo muzicuţa.

Am întins mâna, dar ea a tras-o înapoi.

— Odie?

— Da, doamnă.

— Data viitoare nu ţi-o mai dau, ai priceput?

— Da, doamnă, am priceput.

Mi-a întins-o, iar degetele ei de păianjen mi-au atins mâna. Când m-am întors în dormitor, mi-a trecut prin minte să folosesc săpunul din sodă de la baie ca să-mi frec mâna până la sânge.

Capitolul doi

— Şcoala de corecţie, Odie, a spus Albert.

Nu glumea.

— Am încălcat vreo lege?

— Femeia asta obţine tot ce vrea, a zis Volz.

— La naiba cu Vrăjitoarea Neagră!

Am ieşit din umbra ulmilor şi ne-am îndreptat spre curtea cea mare care fusese odată locul de defilare al Fortului Sibley. În linie dreaptă spre sud, dincolo de dreptunghiul uriaş acoperit cu iarbă, se aflau bucătăria şi sala de mese. În restul perimetrului erau răspândite celelalte clădiri ale şcolii: dormitorul pentru copiii mai mici, spălătoria şi depozitul de utilaje, atelierele de tâmplărie şi de prelucrare a lemnului, unul deasupra celuilalt. Undeva mai în spate erau dormitoarele pentru copiii mai mari şi clădirea unde se afla sala de clasă, care erau construcţii mai noi. Totul fusese făcut din piatră roşie, provenită de la o carieră locală. Mai departe se găseau terenul de sport, turnul de apă, garajul cu piesele mari de echipament şi autobuzul şcolii, un depozit şi vechea închisoare. Proprietatea era mărginită la nord de râul Gilead.

Dimineaţa era însorită şi caldă. Băieţii cărora li se dăduse de lucru afară tundeau deja iarba şi o pliveau de-a lungul potecilor. Câteva fete stăteau în genunchi pe alei cu găleţi şi perii, curăţând dalele. Cine mai curăţa aleile aşa? Era o muncă inutilă, una despre care ştiam cu toţii prea bine că trebuia să le suprime fetelor orice dorinţă de independenţă şi să întărească dominaţia şcolii. S-au uitat la noi când am trecut, dar niciuna nu a îndrăznit să ne vorbească fiindcă privirea scrutătoare a supraveghetorului, un bărbat neîngrijit şi mohorât pe nume Dimarco, era mereu aţintită asupra lor. Dimarco îmi făcuse rănile pe spate. Când un băiat era bătut la Şcoala Lincoln, Dimarco îndeplinea această misiune şi se bucura de fiecare şfichiuit al biciului. Era sfârşitul lunii mai şi

orele se terminaseră. Mulţi dintre copiii de la Şcoala Lincoln plecaseră acasă pe timpul verii la familiile lor din rezervaţiile din Minnesota, Dakota, Nebraska sau chiar mai departe. Copiii ca mine şi ca Albert, care nu aveam rude sau ale căror familii erau prea sărace sau prea strâmtorate ca să-i ia înapoi, locuiau la şcoală permanent.

În dormitor, Albert mi-a curăţat rănile de pe spate, iar Volz le-a uns cu blândeţe, folosind o alifie din hamamelis pe care o ţinea la îndemână pentru astfel de situaţii. M-am spălat, apoi ne-am îndreptat spre sala de mese. Deasupra intrării era încă gravat POPOTĂ, o denumire rămasă din zilele de odinioară, când soldaţii primeau de mâncare acolo. Sub comanda fermă a doamnei Peterson, care se ocupa de hrănirea tuturor copiilor, numai mâncare nu se primea. Deşi era groaznic de uzată, podeaua marii săli era mereu curată ca lacrima. După ce terminam de mâncat, şirurile de mese erau sterse cu apă şi puţin detergent de vase. Bucătăria şi brutăria erau conduse cu o mână de fier. Auzisem că doamna Peterson se plânsese că niciodată nu erau îndeajuns de mulţi bani ca să cumperi mâncare bună, însă reuşea să se descurce cu ce avea. E adevărat că supele conţineau mai mult apă decât ingrediente şi deseori aveau gustul a ceva adunat cu polonicul dintr-un şanţ, pâinea era tare şi suficient de grea ca să poţi sparge o piatră cu ea (pretindea că drojdia era prea scumpă), iar carnea, când exista, era mai mult zgârciuri, dar fiecare copil mânca trei feluri pe zi.

După ce am intrat în sala de mese, Volz a spus:

— Am veşti rele pentru tine, Odie. Dar şi bune. Mai întâi cele rele. Vei munci pe fâneaţa lui Bledsoe astăzi.

M-am uitat la Albert şi mi-am dat seama că era adevărat. Chiar că erau veşti rele. Aproape am regretat că nu mă mai aflam în camera tăcută.

— De asemenea, nu ai luat micul dejun. Dar ştii deja asta.

Micul dejun se servea la şapte fix. Volz mă scosese de la izolare la ora opt. Nu era vina lui, desigur, aşa hotărâse doamna Brickman. O ultimă pedeapsă: fără micul dejun

azi.

Asta se întâmpla înaintea uneia dintre cele mai grele munci pe care un copil de la Şcoala Lincoln trebuia să o facă. M-am întrebat care erau veştile bune.

Mi-am dat seama imediat. Donna Soim înalt a venit dinspre bucătărie, purtând un şorţ şi o bonetă albă şi ducând un castron alb ciobit plin cu griş. Ca şi mine, Donna Şoim înalt avea doisprezece ani. Aparţinea tribului Winnebago din Nebraska. Când sosise, cu doi ani în urmă, la Şcoala Lincoln, era slabă şi tăcută, cu părul lung prins în două cozi. Îi tăiaseră cozile şi o despăduchează. După cum procedau cu atâţia copii nou-veniţi, îi scoseseră hainele ponosite, o dăduseră cu gaz din cap până în picioare şi o îmbrăcaseră în uniforma şcolii. Pe atunci nu vorbea prea multă engleză şi nu zâmbea deloc, în timpul anilor petrecuţi la Lincoln, am înţeles că acesta nu era un comportament neobişnuit pentru copiii aduşi direct din rezervaţii.

Acum însă zâmbea cu timiditate, aşezând castronul pe masă pentru mine şi aducându-mi apoi şi o lingură.

— Mulţumesc, Donna, am spus.

— Mulţumeşte-i domnului Volz, a zis ea. El s-a certat cu doamna Peterson. I-a spus că e o crimă să te pună să munceşti nemâncat.

Volz a râs.

— A trebuit să promit că o să-i fac un făcăleţ nou în atelier.

— Doamna Brickman se va supăra, am zis eu.

— Dacă doamna Brickman nu află, cu atât mai bine. Mănâncă, m-a îndemnat Volz. Apoi te conduc la Bledsoe.

— Donna? s-a auzit o voce de femeie din bucătărie. Nu mai pierde timpul.

— Mai bine du-te, a sfătuit-o Volz.

Fata mi-a aruncat o ultimă privire misterioasă, apoi a dispărut în bucătărie.

— Mănâncă, Odie, a spus Volz. Mă duc să mă împac cu doamna Peterson.

Când am rămas singuri, Albert a zis:

— Ce naiba a fost în capul tău? Să aduci un şarpe?

— Nu sunt eu de vină.

Am început să mănânc grişul fierbinte.

— Bun, a zis el. Niciodată nu eşti tu de vină. Doamne, Odie, eşti tot mai aproape să pleci de la Lincoln.

— Asta nu e aşa groaznic.

— Crezi că şcoala de corecţie e mai bună?

— Nu poate fi mai rău.

Mi-a aruncat o privire de gheaţă.

— De unde ai luat şarpele?

— Ţi-am spus, nu am făcut-o eu.

— Mie poţi să-mi spui adevărul, Odie. Nu sunt doamna Brickman.

— Doar sluga ei.

Mi-am dat seama că îl jignisem şi am crezut că o să mă lovească. În schimb, a zis:

— Doamna Brickman ia cântatul foarte în serios.

— E singura care o face.

Am zâmbit amintindu-mi de dansul ei sălbatic când a simţit şarpele alunecându-i pe picior. Era un şarpe negru inofensiv. Dacă ar fi fost o festă, ar fi fost una îndrăzneaţă din cauza bătăii care urma cu siguranţă. Chiar şi eu aş fi avut ezitări. Am bănuit că făptura ajunsese în sala de mese din întâmplare.

— Pun pariu că doamna Brickman şi-a udat pantalonaşii. Tuturor li s-a părut amuzant.

— Însă tu ai fost bătut şi ţi-ai petrecut noaptea cu Faria. Iar azi vei munci pe fâneaţa lui Bledsoe.

— Faţa pe care a făcut-o a meritat din plin.

Nu era chiar adevărat. Ştiam că până la apusul soarelui aveam să regret că fusesem învinuit din cauza şarpelui. Rănile de la bătăile lui Dimarco încă mă usturau, iar praful de la fân şi transpiraţia mea sărată aveau să-mi înteţească durerea. Dar nu voiam ca Albert, îngâmfatul acela atotştiutor, să-mi vadă îngrijorarea.

Fratele meu avea şaisprezece ani atunci. Se făcuse înalt şi slab de când se afla la Şcoala Lincoln. Avea părul roşu, cu un vârtej urât la spate. Ca majoritatea roşcaţilor, se

umplea de pistrui repede. Vara părea să aibă o erupţie pe faţă. Era conştient de înfăţişarea lui şi considera că arăta ciudat. Încerca să compenseze prin inteligenţă. Albert era cel mai deştept copil pe care îl cunoşteam, cel mai deştept din toată Şcoala Lincoln. Nu avea un fizic deosebit, dar era respectat pentru agerimea minţii. Şi ţinea foarte mult la onoare. Nu era o trăsătură moştenită, căci eu nu dădeam doi bani pe ceea ce Albert numea valori morale, iar tatăl nostru fusese un escroc. Fratele meu era însă de neclintit când venea vorba să facă ceea ce era corect. Sau ce considera el că e corect. Nu eram mereu de acord cu el în această privinţă.

— Unde lucrezi astăzi? am întrebat între două înghiţituri de griş.

— Îl ajut pe Conrad la nişte piese.

Aceasta era o altă calitate a lui Albert. Era îndemânatic. Avea o minte care putea rezolva cu uşurinţă o problemă tehnică ce altora le dăduse bătăi de cap. Lucra deseori cu Bud Conrad, care se ocupa de reparaţii la Şcoala Lincoln. Drept urmare, Albert se pricepea la boilere, pompe şi motoare. Îmi închipuiam că mai târziu va deveni inginer sau ceva de genul ăsta. Încă nu ştiam ce voiam eu să fiu. Ştiam numai că mă voi afla foarte departe de Şcoala Lincoln.

Aproape terminasem de mâncat, când am auzit o voce de copil strigând:

— Odie! Albert!

Micuţa Emmy Frost alerga spre noi prin sala de mese, urmată de mama ei. Cora Frost le preda ore de gospodărie – gătit, cusut, călcat, decorat, curăţat – fetelor de la şcoală şi ore de citit nouă tuturor. Era o femeie simplă şi zveltă. Părul îi era blond-roşcat, dar nici până azi nu-mi amintesc culoarea ochilor ei. Avea nasul lung, coroiat, întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva îl avusese rupt când era mică şi fusese îndreptat prost. Era bună, miloasă şi, chiar dacă nu atrăgea privirile bărbaţilor, mie mi se părea frumoasă ca un înger. Mereu mă gândeam la ea ca la o piatră preţioasă: frumuseţea nu stă în bijuteria în sine, ci

în felul în care reflectă lumina.

Emmy însă era o dulceaţă, cu un ciuf de păr cârlionţat, la fel ca Micuţa Orfană Annie din revistele de benzi desenate, şi toţi o iubeam.

— Mă bucur că ţi-au dat de mâncare, a spus doamna Frost. Te aşteaptă o zi grea.

M-am întins să o gâdil pe Emmy. S-a tras înapoi chicotind. Am ridicat privirea spre mama ei şi am clătinat din cap cu tristeţe.

— Domnul Volz mi-a spus. Voi munci pe fâneaţa lui Bledsoe.

— *Trebuia* să munceşti pe fâneaţa lui Bledsoe. Am reuşit să-ţi schimb însărcinarea. Veţi lucra pentru mine astăzi. Tu, Albert şi Moses. Grădina şi livada mea trebuie curăţate. Domnul Brickman tocmai a fost de acord să vă iau pe voi trei să mă ajutaţi. Termină-ţi micul dejun şi plecăm.

Am înfulecat ce mai rămăsese şi mi-am dus castronul la bucătărie, unde i-am explicat domnului Volz situaţia. A venit cu mine la masă.

— L-ai făcut pe Brickman să se răzgândească? a întrebat-o el pe doamna Frost, foarte impresionat.

— Am fluturat puţin din gene, domnule Volz, şi bărbatul acela s-a topit de tot.

Ar fi fost adevărat dacă ar fi fost o frumuseţe. Am bănuit că bunătatea sufletului ei îl cucerise.

— Odie, asta nu înseamnă că nu trebuie să munceşti din greu azi, a spus Volz.

— Voi munci şi mai din greu, am promis.

— O să am eu grijă de asta, a adăugat Albert.

La ora mesei, copiii intrau pe uşi diferite în sală, fetele, dinspre est şi băieţii, dinspre vest. În acea dimineaţă doamna Frost ne-a condus către intrarea băieţilor, care nu putea fi zărită dinspre clădirea administraţiei. M-am gândit că nu voia ca Thelma Brickman să ne vadă şi eventual să anuleze decizia soţului ei. Toţi ştiam că, deşi domnul Brickman era capul familiei, soţia lui dădea ordinele.

Doamna Frost a condus camioneta ei prăfuită Model T de-a lungul râului Gilead spre oraşul Lincoln, aflat cam la un kilometru spre est de şcoală. Emmy stătea în faţă. Albert şi cu mine şedeam pe platforma descoperită. Am trecut de piaţa unde se afla tribunalul districtului Fremont împreună cu ghiulelele şi cele două tunuri folosite de Primul Regiment de Infanterie Voluntari din Minnesota în Războiul Civil. Mai multe automobile erau parcate în piaţă, dar eram în anul 1932 şi nu toţi fermierii îşi permiteau unul, astfel că mai existau câteva căruţe trase de cai legaţi acum de stâlpi. Am trecut de brutăria Hartman şi am simţit mirosul plăcut de pâine caldă făcută cu drojdie, în care nu-ţi rupeai dinţii când muşcai din ea. Deşi mâncasem deja grişul, mirosul m-a făcut să-mi fie foame din nou. Am trecut de secţia de poliţie a oraşului, unde un agent aflat pe trotuar şi-a scos cascheta în faţa doamnei Frost. S-a uitat lung la Albert şi la mine, iar privirea lui pătrunzătoare mi-a amintit de ameninţarea doamnei Brickman, cum că mă trimite la şcoala de corecţie, de care pretinsesem că nu-mi păsa, dar care de fapt mă înspăimânta.

Dincolo de oraş, tot pământul fusese arat. Drumul plin de noroi se întindea printre câmpurile pe care porumbul tânăr răsărea în şiruri drepte din pământul negru. Citisem într-o carte că toată zona aceea fusese cândva o prerie, unde iarba era mai înaltă decât un stat de om şi solul era fertil şi la o adâncime de cincisprezece metri. Spre vest se înălţa culmea Buffalo, o întindere lungă de dealuri joase necultivabile, iar dincolo de ea se afla Dakota de Sud. La est, în direcţia către care ne îndreptam, ţinutul era plat şi, cu mult înainte de a ajunge, am putut vedea câmpurile ce-i aparţineau lui Hector Bledsoe.

La Şcoala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni, băieţii erau mână de lucru pentru Bledsoe sau pentru orice alt fermier din regiune care avea nevoie de muncă gratuită. Era cuprinsă în partea de „educaţie” din şcoală. Nu învăţam nimic, în afară de faptul că nu voiam să ajungem fermieri nici în ruptul capului. Era întotdeauna o muncă

murdară, istovitoare – să cureţi staulul vacilor, să hrăneşti porcii, să depănuşezi porumbul sau să tai laurii, toate făcute sub un soare necruţător –, dar să întorci fânul pentru Bledsoe era absolut îngrozitor. Petreceai întreaga zi ridicând acele baloturi uriaşe, leoarcă de transpiraţie şi plin de praful de la fân, care te făcea să te scarpini, ca şi cum te înţepau sute de purici. Nu te opreai decât la prânz, care adesea însemna un sendviş uscat şi apă încălzită de soare. Copiii care munceau pentru Bledsoe erau cei mai mari şi mai puternici sau unii care, ca mine, le creau probleme celor din conducerea şcolii. Fiindcă nu eram la fel de puternic precum băieţii mai mari, aveam de suferit nu numai din cauza lui Bledsoe. Ceilalţi copii se plângeau că nu munceam îndeajuns. Când Albert era acolo, mă apăra de orice necaz, însă Albert era favoritul Vrăjitoarei Negre şi rareori muncea pentru Bledsoe.

Doamna Frost a luat-o peste câmpul unde lucerna, tăiată şi uscată, se întindea în şiruri ce ajungeau până la orizont. Bledsoe era pe tractor, manevrând utilajul care făcea baloturile. Unii băieţi aruncau fânul înăuntru cu furcile; alţii veneau în spatele lor, ridicând baloturile şi încărcându-le într-un camion cu platformă condus de fiul lui Bledsoe, un băiat vânjos pe nume Ralph, la fel de ticălos ca tatăl său. Doamna Frost a parcat în faţa tractorului, aşteptându-l pe Bledsoe. Acesta a oprit motorul şi a coborât de la locul lui. Am aruncat o privire către băieţii de la şcoală; erau goi până la brâu, transpirau abundent, iar părul negru le devenise auriu din cauza prafului. În ochi aveau o expresie familiară – pe de o parte uşurare că se puteau odihni puţin, pe de altă parte ură fiindcă Albert şi cu mine nu munceam din greu ca ei.

— Bună dimineaţa, Hector, a spus doamna Frost veselă. Merge bine treaba?

— Mergea, a răspuns Bledsoe.

Nu şi-a scos pălăria de paie în prezenţa femeii, ceea ce majoritatea bărbaţilor făceau.

— Ce doreşti?

— Pe unul dintre băieţii tăi. Domnul Brickman mi l-a

promis.

— Oricine ar fi, Brickman mi l-a promis mie mai întâi.

— Şi apoi s-a răzgândit, a zis ea.

— Pe mine nu m-a sunat să-mi spună.

— Cum să dea de tine aici, în mijlocul câmpului?

— Putea să o sune pe nevastă-mea.

— Vrei să faci o pauză mai lungă şi să mergem la fermă să o întrebăm pe Rosalind?

Ar fi durat mai mult de o jumătate de oră. Am văzut cum ochii copiilor care se sprijineau de baloturi s-au umplut de speranţă.

— Sau mă crezi pe cuvântul meu de doamnă?

Mi-am dat seama că Bledsoe rumega ideea. Dacă nu voia să o facă mincinoasă, trebuia să cedeze. În sufletul lui meschin, negru şi schimonosit era cu totul împotrivă, dar nu putea să pună la îndoială cuvântul acestei femei, profesoară la şcoală şi văduvă. Era evident cât de mult o ura din cauza asta.

— Despre cine e vorba? a întrebat el.

— Moses Washington.

— La naiba!

Bledsoe şi-a scos pălăria de paie şi a dat cu ea de pământ, plin de dezgust.

— E cel mai bun dintre ei.

— Acum e al meu, Hector.

Doamna Frost s-a uitat la un copil care stătea lângă utilaj şi îl umplea cu fân.

— Moses, a strigat ea. Pune-ţi cămaşa şi vino cu mine.

Mose şi-a înşfăcat iute cămaşa şi a sărit sprinten de pe utilaj. S-a îndreptat spre camionetă, a săltat peste margine cu uşurinţă şi a venit lângă mine şi Albert, care stăteam aşezaţi cu spatele sprijinit de cabina şoferului. Ne-a făcut semn cu mâna, *Salut* şi eu i-am răspuns tot prin semne, *Ce noroc ai, Mose. Ce noroc avem toţi,* a răspuns el şi a desenat un cerc prin aer care ne cuprindea pe Albert şi pe mine.

— Ei bine, cred că l-am luat pe cel de care aveam nevoie, a spus doamna Frost.

— Cred că da, a zis Bledsoe şi s-a aplecat să-şi ridice pălăria.

— Oh, dacă doreşti, aici este biletul de voie pe care domnul Brickman l-a scris pentru mine, a zis doamna Frost şi i-a întins hârtia lui Bledsoe.

— Puteai să mi-l dai de la început.

— Şi tu ai fi putut să mă crezi pe cuvânt. La revedere.

Am plecat de pe câmp şi ne-am uitat cum Bledsoe s-a urcat din nou pe tractor, începând să înainteze iar printre lungile şiruri de lucernă uscată, în timp ce băieţii îşi reluau munca lor nenorocită.

Lângă mine, Mose a făcut un gest de mulţumire către soarele de dimineaţă şi a zis din nou prin semne, *Ce noroc avem.*

Capitolul trei

Proprietatea Corei Frost se afla cam la trei kilometri spre est de oraşul Lincoln, pe malul sudic al râului Gilead. Cuprindea o casă veche, o mică livadă de meri, o grădină imensă, un hambar şi câteva şoproane. Cât trăise soţul ei, cultivaseră o parcelă mare cu porumb. Ea şi Andrew Frost lucraseră la Şcoala Lincoln, domnul Frost fiind profesor de sport. Tuturor ne plăcuse de domnul Frost. Era pe jumătate Sioux şi pe jumătate scoţian-irlandez, fiind şi un sportiv extraordinar. Fusese trimis la Şcoala Indiană Carlisle din Pennsylvania şi îl cunoştea pe Jim Thorpe personal. Când avea unsprezece ani, fusese în tribună în ziua când acel mare sportiv ajutase echipa lui de copii indieni să bată măr elita fotbalului de la Harvard. Domnul Frost murise într-un accident la fermă. Era urcat pe grapa sa cu discuri, ţinând-o pe micuţa Emmy în poală şi conducându-l pe Big George, masivul cal de tracţiune al familiei Frost, de-a lungul câmpului arat, răsturnând bulgării de pământ negru. Când s-a apropiat de capătul câmpului şi a întors calul, acesta a dat peste un cuib de viespi aflat în iarba de lângă gard. Calul s-a cabrat şi a luat-o la galop, panicat. Micuţa Emmy a alunecat din poala tatălui ei şi a fost aruncată de pe utilaj. Încercând să o prindă, Andrew Frost a căzut în calea tăişului ascuţit, de 46 de centimetri, al grapei, care l-a retezat în două. În cădere, Emmy s-a lovit cu capul de un stâlp din gard şi a stat în comă două zile.

În vara lui 1932, Andrew Frost era mort de un an. Văduva lui îşi adunase puterile şi mersese mai departe. Dăduse în arendă pământul arabil unui alt fermier, dar mai trebuia să aibă grijă de grădină şi livadă. Era mereu nevoie de reparaţii la casa cea veche, ca şi la hambar sau la şoproane. Uneori, eu, Mose sau Albert eram trimişi la ea, ca să dăm o mână de ajutor, ceea ce nu ne deranja. Cred că nu-i era uşor să o crească pe Emmy singură şi totodată să se ocupe de treburile de la fermă şi să predea în

continuare la Şcoala Lincoln. Deşi doamna Frost era o femeie bună, părea mereu apăsată de griji, iar zâmbetul ei era mai puţin luminos decât altădată.

Când am ajuns la destinaţie, ne-am dat jos din camionetă, iar ea ne-a pus la muncă imediat. Nu ne scăpase de pe fâneaţa lui Bledsoe doar din bunătate. I-a dat lui Mose o coasă şi i-a cerut să taie iarba care crescuse înaltă printre pomii din livadă. Pe mine şi pe Albert ne-a pus să construim un gard împotriva iepurilor în jurul grădinii. Fiindcă salariul pe care îl primea de la Şcoala Lincoln îi ajungea numai să supravieţuiască, grădina şi livada erau importante. Ca să completeze hrana ei şi a lui Emmy pe timpul iernii lungi, punea legume la conservă şi făcea gem din fructe. În timp ce noi munceam, ea şi cu Emmy săpau grădina.

— Ai noroc că ţi-ai recăpătat muzicuţa, a spus Albert.

Tocmai terminaserăm de săpat o groapă, iar eu ţineam stâlpul de la gard pe care urma să-l fixăm. Între timp Albert umplea groapa cu pământ, îndesându-l cu putere.

— Întotdeauna mă ameninţă că nu mi-o mai dă înapoi.

— Îşi duce la îndeplinire ameninţările.

— Dacă mi-ar păstra muzicuţa, n-ar avea cu ce să mă mai amenінţe. Nu mă deranjează să fiu trimis în camera tăcută.

— Ar putea să-i ordone lui Dimarco să-ţi dea şi mai multe bătăi. Lui i-ar face plăcere.

— Doare numai pentru scurt timp, după care trece.

Albert nu fusese bătut niciodată, aşa că nu avea de unde să ştie. Bătaia pe care ţi-o dădea Dimarco durea îngrozitor şi, după aceea, o zi întreagă abia puteai să te misti. Dar era adevărat: durerea trecea.

— Dacă ar şti cât de mult tii la muzicuţă, ar face-o bucăţi în faţa ta.

— Mai bine să nu afle, am spus eu pe un ton cam ameninţător.

— Crezi că i-aş spune?

— Nu ştiu sigur ce ai face zilele astea.

Albert m-a înşfăcat de cămaşă şi m-a tras aproape de el.

Deja era plin de pistrui şi faţa lui semăna cu nişte cereale înmuiate într-un castron.

— La naiba, numai eu te apăr de şcoala de corecţie.

Albert înjura rar. Chiar dacă vorbise încet, doamna Frost l-a auzit.

S-a oprit din săpat şi, îndreptându-şi spatele, a spus:

— Albert.

Fratele meu mi-a dat drumul, împingându-mă uşor.

— Într-o zi o să intri într-un bucluc de care n-o să te mai pot scăpa.

Mi s-a părut că de-abia aştepta ziua aceea.

Am făcut o pauză, ca să luăm prânzul. Doamna Frost ne-a dat nişte sendvisuri delicioase cu şuncă şi salată, sos de mere coapte şi limonadă. Am mâncat împreună sub plopul uriaş de pe malul râului Gilead.

Mose a întrebat prin semne: *încotro se îndreaptă râul?*

— Se uneşte cu Minnesota, care se varsă în Mississippi, care curge 2400 de kilometri până în Golful Mexic, a răspuns doamna Frost.

Lung drum, a replicat Mose, scoţând un fluierat.

— Am să plutesc în josul lui cândva, a zis Albert.

— Ca Huck Finn? a întrebat doamna Frost.

— Ca Mark Twain. Am să lucrez pe un vapor pe fluviu.

— Mi-e teamă că vremurile acelea au trecut, Albert, a spus doamna Frost.

— Putem să mergem cu canoea, mamă? a întrebat Emmy.

— Când terminaţi ce aveţi de lucru. Poate o să şi înotăm.

— Vrei să ne cânţi ceva, Odie? m-a rugat Emmy.

N-a fost nevoie să-mi ceară a doua oară. Am scos muzicuţa din buzunarul de la cămaşă şi am lovit-o de palmă ca să scutur praful. Apoi am cântat una dintre melodiile mele preferate, „Shenandoah”. Era frumoasă, dar în cheie minoră, aşa că la sfârşit apărea mereu o intonaţie tristă. În timp ce cântam pe malul râului Gilead, iar soarele colora apa cu o strălucire verzuie şi umbrele copacilor se răsfirau în jurul nostru, am văzut lacrimi în ochii doamnei Frost şi am înţeles că acel cântec îi plăcuse

şi soţului ei. M-am întrerupt.

— De ce te-ai oprit, Odie? m-a întrebat Emmy.

— Nu mai ştiu mai departe, am minţit eu.

Am început imediat să cânt ceva mai vesel, o melodie pe care o auzisem la radio, interpretată de Red Nichols and His Five Pennies şi intitulată „I Got Rhythm". O exersasem, dar n-o mai cântasem niciodată până atunci pentru nimeni. Toţi ne-am înveselit imediat, iar doamna Frost a început să mă acompanieze, ceea ce m-a surprins fiindcă nu ştiam că avea şi versuri.

— Gershwin, a spus ea când am terminat.

— Ce?

— Nu ce, Odie. Cine. Cel care a compus acest cântec. Numele lui e George Gershwin.

— N-am auzit niciodată de el, am spus, dar compune cântece destul de bune.

— Chiar o face, a zâmbit ea. Şi tu le interpretezi bine.

Mose a făcut un semn, iar Emmy a aprobat din cap.

— Cânţi ca un înger, Odie.

La auzul acestor cuvinte, Albert s-a ridicat în picioare.

— Mai avem treabă de făcut.

— Ai dreptate, a zis doamna Frost şi a început să strângă coşul de picnic.

După ce a sfârşit de cosit iarba din livadă, Mose ni s-a alăturat ca să ne ajute cu gardul împotriva iepurilor. Când am terminat, doamna Frost şi-a ţinut promisiunea şi ne-a trimis pe noi, băieţii, la râu ca să ne distrăm puţin, să ne spălăm de praf şi de noroi în timp ce ea pregătea cina. Ne-am scos hainele şi am sărit drept în apă. Transpirasem toată după-amiaza sub un soare fierbinte, iar apa rece a râului Gilead era divină. Tocmai ne bălăceam, când Emmy ne-a strigat de pe mal:

— Putem merge cu canoea acum?

I-am cerut să se întoarcă cu spatele în timp ce noi ieşeam din râu şi ne îmbrăcam. Apoi Mose şi Albert au luat canoea de pe micul rastel de pe malul râului, unde o ţinea mereu domnul Frost, şi i-am dat drumul pe râu.

Eu am luat cele două vâsle. Emmy s-a aşezat la mijloc cu

mine, în timp ce Albert şi Mose au apucat fiecare câte o vâslă, stând unul la proră şi celălalt la pupă, şi am pornit.

Râul Gilead era lat de numai zece metri, iar curentul era constant şi liniştit. Un timp ne-am îndreptat spre est pe sub coroanele copacilor. Ambele maluri erau tăcute.

— E plăcut, a zis Emmy. Mi-aş dori să plutim aşa pentru totdeauna.

— Până la Mississippi? am întrebat eu.

Mose şi-a lăsat vâsla pe carenă şi a făcut un semn: *Până la ocean.*

Albert a scuturat din cap.

— N-o să reuşim niciodată într-o canoe.

— Dar putem să ne imaginăm, am zis eu.

Ne-am întors şi ne-am îndreptat în susul râului spre ferma Frost. Am aşezat la loc canoea pe rastel, am pus vâslele dedesubt şi am pornit spre fermă.

Atunci am primit veştile rele.

Capitolul patru

Cu toţii am recunoscut automobilul soţilor Brickman. Un Sedan Franklin Club argintiu. Era acoperit de praful de pe drumurile lăturalnice şi trona în mijlocul aleii de pământ ca un leu mare şi înfometat.

— O, Doamne, a spus Albert. S-a zis cu noi.

Mose ne-a îndemnat prin semne: *Fugiţi.*

— Dar domnul Brickman a fost de acord să lucrăm aici astăzi, am spus.

Albert şi-a strâns buzele cu asprime.

— Nu domnul Brickman mă îngrijorează.

Se aflau în ceea ce doamna Frost numea salonul, o mică sufragerie cu o canapea şi două scaune cu tapiţerie înflorată. Pe poliţa de deasupra căminului era o fotografie înrămată a domnului şi doamnei Frost cu Emmy între ei, arătând foarte fericiţi. Aşa cum toţi cei asemenea nouă, care nu aveau o familie, credeau că trebuiau să arate.

— Ah, iată-vă în sfârşit, a spus Vrăjitoarea Neagră, ca şi cum lipsiserăm zeci de ani şi întoarcerea noastră îi făcea o mare bucurie. V-a plăcut plimbarea cu barca?

— Emmy a vrut să meargă şi n-am putut să o lăsăm singură pe râu, a zis Albert.

— Bineînţeles că nu aţi putut, a fost de acord doamna Brickman. E mult mai plăcut să mergi cu barca pe râu decât să munceşti pe o fâneaţă, nu-i aşa?

Mi-a zâmbit şi mă aşteptam în fiecare clipă să văd o limbă bifurcată ieşindu-i printre buze.

— Băieţii au lucrat din greu pentru mine azi, a spus doamna Frost. Moses mi-a cosit toată iarba din livadă şi împreună au construit gardul împotriva iepurilor în jurul grădinii. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ei. Mulţumesc, Clyde, că i-am putut avea azi.

Domnul Brickman i-a aruncat o privire soţiei sale şi zâmbetul uşor care îi apăruse pe buze s-a stins imediat.

— Clyde al meu e un om atât de bun, a zis doamna Brickman. Mi-e teamă că e un defect când vine vorba de

copii care trebuie conduşi cu o mână de fier.

A pus jos paharul de ceai cu gheaţă.

— Ar trebui să plecăm sau băieţii nu vor mai apuca să ia cina.

— Voiam să le dau de mâncare aici înainte de a-i duce înapoi, a spus doamna Frost.

— Nu, nu, draga mea. Nici nu vreau să aud asta. Vor lua masa împreună cu ceilalţi la şcoală. E seara de film. Nu vrem să-l piardă, nu-i aşa?

S-a ridicat, înălţându-se de pe scaun ca un fum negru.

— Vino, Clyde.

— Mulţumesc, băieţi.

Doamna Frost ne-a aruncat un zâmbet încurajator în timp ce ne conducea afară.

— Pa, Odie, a zis Emmy. Pa, Mose. Pa, Albert.

Fratele meu a ţinut deschisă portiera pentru doamna Brickman, apoi el, Mose şi cu mine ne-am urcat pe bancheta din spate, iar domnul Brickman s-a aşezat la volan.

Doamna Frost stătea în poartă, cu Emmy lângă ea, având o expresie îngrijorată pe chip. După cât de trist ne făceau cu mâna pe când plecam, te puteai gândi că ne îndreptam spre execuţie. Ceea ce nu era departe de adevăr.

Multă vreme nimeni n-a scos o vorbă. Domnul Brickman apăsa cu putere pe acceleraţie, astfel că ridica un nor de praf în spatele lui. Albert, Mose şi cu mine comunicam de zor prin semne.

Mose: *S-a zis cu noi.*

Albert: *Mă ocup eu de asta.*

Eu: *Vrăjitoarea Neagră o să ne mănânce la cină.*

— Potoliţi-vă, ne-a poruncit doamna Brickman, iar mie mi s-a părut că avea ochi la ceafă.

Când am ajuns la şcoală, domnul Brickman a tras maşina pe aleea din faţa casei directorului, care era la mică distantă de clădirea administraţiei. Era o construcţie frumoasă din cărămidă, cu două etaje, peluză şi straturi de flori foarte îngrijite, de care se ocupau copiii de la şcoală.

Am coborât cu toţii, iar doamna Brickman a spus pe un ton încântat:

— Am ajuns la timp pentru cină.

Mesele aveau un orar strict: micul dejun la şapte, prânzul la douăsprezece, cina la cinci. Dacă nu ajungeai la timp, ratai tot, căci niciun copil nu avea voie înăuntru după ce toată lumea se aşeza la mese. Mi-era foame. Munciserăm cu toţii din greu toată ziua, deşi nu atât de greu cum ar fi fost pe fâneaţa lui Bledsoe. Mă înfierbântasem din cauza comentariului Vrăjitoarei Negre. În ciuda a ceea ce îi spusese Corei Frost, bănuiam că aveam tot atât de puţine şanse să mâncăm în seara aceea cum ar fi avut Custer să-i învingă pe indienii Sioux la Little Bighorn.

S-a dovedit că avusesem dreptate.

— Clyde, consider că e nevoie să dăm o lecţie aici. Cred că aceşti băieţi nu vor lua cina în seara asta.

— A fost vina mea, doamnă Brickman, a spus Albert. Trebuia să vă înştiinţez înainte de a pleca.

— Aşa e, trebuia, a zis ea şi i-a zâmbit. Şi fiindcă înţelegi ce trebuia să faci, o să primeşti cina în seara aceasta.

Albert s-a uitat la mine, dar n-a spus nimic. L-am urât atunci, am urât josnicia din el. Foarte bine, am zis în sinea mea. Sper să te îneci cu mâncarea.

— Băieţi, a zis doamna Brickman, aveţi ceva de spus?

Mose a aprobat din cap şi a făcut un semn: *Eşti o ticăloasă.*

— Ce-a spus? l-a întrebat Vrăjitoarea Neagră pe Albert.

— Că îi pare foarte rău. Dar doamna Frost i-a cerut să plece de pe câmp cu ea şi ar fi fost nepoliticos să refuze un profesor.

— A spus prin semne toate astea? a întrebat ea.

— Mai mult sau mai puţin, a răspuns Albert.

— Dar tu? mi s-a adresat ea mie. Tu n-ai nimic de zis?

Am făcut un semn: *Mă uşurez pe răsadurile tale de flori când nu te uiţi.*

— Nu ştiu ce ai zis prin semne, a spus ea, dar sunt sigură că nu mi-ar face plăcere să aflu. Clyde, cred că

micul nostru Odie nu va pierde numai cina. Va petrece noaptea în camera tăcută. Moses îi va ţine de urât.

Am sperat că Albert va sări în apărarea noastră, dar nu a făcut nimic.

I-am spus prin semne: *Aşteaptă numai. După ce adormi, o să mă uşurez pe faţa ta.*

Am pierdut cina, dar nu mi-am pierdut muzicuţa. În timp ce soarele apunea şi toţi copiii erau adunaţi în sala cea mare ca să vadă filmul, am cântat melodiile mele favorite şi ale lui Mose în camera tăcută. Ştia versurile cântecelor şi le rostea prin semne.

Mose nu era mut. Când avea patru ani, i se tăiase limba. Nimeni nu ştia cine o făcuse. Fusese găsit bătut, inconştient, fără limbă, într-un şanţ la marginea drumului, lângă mama sa împuşcată mortal aproape de Granite Falls. Nu putea să comunice, să spună cine făcuse aceste fapte îngrozitoare. Întotdeauna a pretins că nu-şi mai amintea. Chiar dacă ar fi putut vorbi, nu ştia nimic despre familia lui. Nu-şi cunoştea tatăl şi mereu o numise pe mama lui doar Mama, aşa că nu s-a putut afla numele ei adevărat. Autorităţile au insistat că au făcut tot ce au putut, ceea ce în cazul unui copil indian însemna că se făcuseră câteva cercetări printre locuitorii Sioux din regiune, dar niciunul nu îi cunoştea pe femeia moartă şi pe copilul ei. La patru ani, venise să locuiască la Şcoala Lincoln. Deoarece băiatul nu putea să vorbească sau să-şi scrie numele, directorul, care în vremea aceea era un bărbat pe care îl chema Sparks, îi dăduse un nume complet nou: Moses, fiindcă fusese găsit în nişte trestii şi Washington, care era preşedintele favorit al lui Sparks. Mose putea scoate nişte sunete guturale înspăimântătoare, însă nu cuvinte, aşa că de obicei tăcea. Excepţie făcea râsul său. Avea un râs vesel, molipsitor.

Înainte ca Albert şi cu mine să ajungem la Şcoala Lincoln, Mose se descurcase comunicând într-un limbaj al semnelor rudimentar. Învăţase să scrie şi să citească, dar fiindcă nu avea limbă, nu participase niciodată la discuţiile

din clasă şi majoritatea profesorilor îl ignorau. După sosirea noastră la şcoală, l-am învăţat să comunice prin semne aşa cum învăţaserăm şi noi. Bunica noastră făcuse pojar când era gravidă şi în consecinţă mama se născuse surdă. Bunica fusese învăţătoare înainte de a se căsători, aşa că deprinsese sistemul american de comunicare prin semne şi o învăţase şi pe fiica ei. În acest mod comunica mama noastră, deci înainte de a putea vorbi, ştiam să mă exprim prin semne. Când doamna Frost ne-a descoperit talentul, a insistat să o învăţăm şi pe ea şi pe soţul ei. Micuţa Emmy a deprins imediat. De îndată ce a putut să comunice cu Mose, doamna Frost a devenit profesoara lui şi l-a ajutat să capete cât mai repede o educaţie.

Sufletul lui Mose era poetic. Când eu cântam şi el se exprima prin semne, mâinile îi dansau graţios prin aer şi cuvintele nerostite pluteau delicat, având o frumuseţe pe care nicio voce nu le-o putea conferi.

Chiar înainte ca ultima rază de lumină să se stingă şi camera tăcută să se scufunde în beznă, Mose mi-a cerut: *Spune-mi o poveste.*

I-am spus povestea pe care mi-o imaginasem cu o noapte înainte, când eram în celula de piatră însoţit doar de Faria. Iată ce i-am povestit:

Aceasta este o poveste despre trei copii într-o noapte întunecată de Halloween. Pe un copil îl chema Moses, pe altul, Albert şi pe al treilea, Marshall. (Pe Albert nu-l impresiona niciodată când îl transformam într-un personaj dintr-o poveste, dar lui Mose îi plăcea foarte tare. Marshall Foote era un copil de la Şcoala Lincoln, un Sioux din rezervaţia Pârâul Ciorii din Dakota de Sud, un copil foarte rău.) *Marshall era crud. Îi plăcea să le joace feste urâte celorlalţi doi băieţi. De acel Halloween, pe când mergeau spre casă noaptea târziu de la petrecerea unui prieten, Marshall le-a povestit despre Windigo. Le-a spus că Windigo era un uriaş înspăimântător, un monstru care fusese odată om, dar o magie neagră îl transformase într-o fiară înfometată care mânca oameni şi a cărui poftă nu putea fi potolită niciodată. Chiar înainte să te prindă pe*

nepregătite, îţi striga numele cu o voce ce semăna cu ţipătul unei păsări de noapte stranii. Nu aveai scăpare fiindcă nu puteai să fugi, iar Windigo te prindea, îţi smulgea inima şi ţi-o mânca în timp ce tu zăceai în agonie privindu-l neputincios.

Ceilalţi doi băieţi au spus că era nebun, că nu exista o asemenea fiinţă, dar Marshall a jurat că era adevărat. Când a ajuns la casa lui, s-a despărţit de ei, avertizându-i să fie atenţi la Windigo.

Albert şi Moses au mers mai departe glumind despre fiară, dar tresăreau la fiecare zgomot. Atunci, de deasupra lor s-a auzit o voce subţire, ascuţită care îi striga pe nume.

— Albert, striga ea, Moses!

Mose m-a înşfăcat de braţ şi mi-a scris prin semne în palmă: *Monstrul?*

— Poate, am spus eu. Ascultă.

Băieţii au început să alerge speriaţi de moarte. Când au ajuns în locul unde ramura unui ulm uriaş atârna deasupra aleii, o umbră neagră s-a prăbuşit din copac şi a aterizat drept în faţa lor.

— Am să vă mănânc inimile! a strigat.

Cei doi băieţi au ţipat şi aproape au făcut pe ei de frică. Apoi umbra cea neagră a început să râdă, iar ei şi-au dat seama că era Marshall. I-a făcut proşti şi fricoşi şi le-a spus să se ducă acasă, unde mamele lor îi puteau apăra. După care s-a îndepărtat, încă râzând de gluma lui.

Cei doi băieţi au mers mai departe tăcuţi şi ruşinaţi, dar şi furioşi pe Marshall, care nu le era deloc prieten.

Nu se îndepărtaseră prea mult, când au auzit altceva. Numele lui Marshall strigat din cerul de deasupra lor de o voce stranie ca a unei păsări de noapte. Au simţit un miros îngrozitor de carne putredă. Au privit în sus şi au văzut o formă uriaşă, neagră care trecea pe deasupra lunii. O clipă mai târziu un ţipăt înfiorător s-a auzit din spatele lor, un ţipăt care semăna cu vocea lui Marshall. S-au repezit înapoi. Dar nu l-au mai găsit nicăieri. Nimeni nu l-a mai văzut vreodată.

Am tăcut şi o linişte adâncă, rău prevestitoare s-a

aşternut în celula noastră întunecată. Apoi am ţipat din toţi răunchii. Mose a scos şi el un ţipăt, unul dintre sunetele acelea guturale de neînţeles. După care a râs. M-a înşfăcat de mână şi mi-a scris în palmă: *Aproape am făcut pe mine. Precum copiii din poveste.*

După aceea ne-am culcat, amândoi cufundaţi în gânduri.

În cele din urmă, Mose m-a bătut pe umăr şi m-a luat de mână. *Spui poveşti, dar ele sunt reale. Există monştri şi ei mănâncă inimile copiilor.*

Apoi Mose a început să respire tot mai adânc în timp ce adormea. Curând am auzit paşii mărunţi şi iuţi ai lui Faria ieşind din ascunzătoare ca să vadă dacă am ceva firimituri pentru el. Nu aveam şi nu mult după aceea am adormit.

M-am trezit în întuneric şi am auzit scrâşnetul unei chei răsucindu-se în lacătul de la uşa de fier. M-am ridicat imediat în picioare. Primul gând m-a panicat. *Dimarco.* Nu credeam că va încerca să facă ceva cu amândoi aici, mai ales că unul era Mose. Dar la fel ca Windigo, Dimarco avea pofte uriaşe, respingătoare şi toţi ştiam ce le făcea copiilor noaptea. Aşa că m-am pregătit să lovesc şi să zgârii, chiar dacă m-ar fi ucis din cauza asta.

Lumina unui felinar cu gaz s-a ivit în prag. Mose se trezise şi el, stătea ghemuit şi în alertă, cu trupul încordat ca un arc, gata să dea drumul unei săgeţi. Mi-a aruncat o privire şi a dat din cap, iar eu am ştiut că nu vom suporta purtarea destrăbălată a lui Dimarco fără să ripostăm.

Însă chipul care a apărut în lumina felinarului nu era al lui Dimarco. Herman Volz ne-a zâmbit, a dus un deget la buze şi ne-a făcut semn să-l urmăm.

La vest de şcoală se întindea un câmp mare plin de bolovani şi iarbă înaltă, iar dincolo de el era caverna adâncă a unei cariere de piatră părăsite. Am traversat câmpul luând-o pe o potecă bătătorită de-a lungul vremii de copii şi de alţii care fugiseră în căutarea singurătăţii, din dorinţa de a azvârli cu pietre în groapa aceea adâncă sau, dacă erai Herman Volz, din alt motiv. Acolo, la marginea carierei, exista un vechi şopron pentru utilaje şi

înăuntrul lui se afla un secret pe care numai Volz, Albert, Mose şi cu mine îl ştiam. Volz ţinea şopronul încuiat cu un lacăt greu.

Un foc mic ardea lângă şopron şi am mirosit cârnaţii care se frigeau. Când ne-am apropiat, l-am văzut pe Albert mânuind o tigaie, faţa sa fiind luminată de foc.

Volz a rânjit.

— Nu puteam să vă las să muriţi de foame, băieţi.

— Staţi jos, a zis Albert. Mâncarea va fi gata curând.

În tigaie nu erau numai cârnaţi, ci şi omletă, cartofi tăiaţi cuburi şi ceapă. Albert era un bucătar bun. Când călătoream cu el şi cu tata în lung şi-n lat, Albert ne gătea. Uneori o făcea la un foc ca acesta, alteori, la maşina de gătit a unui motel din mijlocul pustietăţii. Vrăjitor însă nu era. Nu putea să facă mâncarea să apară ca prin farmec. Mi-am dat seama că cina noastră provenea din cămara lui Volz.

Îmi părea rău că îl urâsem pe Albert când Vrăjitoarea Neagră nu-l trimisese şi pe el în camera tăcută, cu mine şi cu Mose. M-am întrebat dacă nu cumva atunci se gândise la o soluţie de a ne da de mâncare. Sau poate fusese tot ideea lui Volz. Oricum ar fi fost, nu mai puteam fi supărat.

— Ce film a fost în seara asta? am întrebat când ne-am aşezat lângă foc.

— Ceva care s-a numit *Caravane în luptă.* Un western, a răspuns Albert.

Un western, bineînţeles. N-aveam nimic împotrivă, îmi plăceau împuşcăturile. Dar mi s-a părut mereu ciudat ca la Şcoala Lincoln să se dea filme în care indienii erau cei mai răi oameni şi uciderea lor era cea mai bună soluţie.

Am luat un băt şi am scormonit în foc.

— A fost bun?

— Nu ştiu, a răspuns Albert, nu l-am văzut.

Mose a întrebat prin semne: *De ce?*

— După cină, doamna Brickman m-a pus să-i spăl şi să-i lustruiesc Franklinul.

— Femeia aia şi maşinile ei, a zis Volz clătinând din cap. În fiecare an, domnul Brickman îi cumpăra o maşină nouă

soţiei sale. Pretindeau că era important ca ea să aibă automobile respectabile fiindcă mergea mult cu maşina cu scopul de a aduna fonduri pentru şcoală. Ceea ce era adevărat. Era însă la fel de adevărat că vieţile copiilor de la Şcoala Lincoln nu se îmbunătăţeau.

— Îşi cumpără maşini elegante în timp ce copiii poartă încălţări ce par din carton.

Volz a fluturat din mâna cu patru degete şi jumătate către întunericul de dincolo de foc.

— Domnul Sparks se răsuceşte în mormânt.

Domnul Sparks fusese primul soţ al Vrăjitoarei Negre şi directorul şcolii, dar se stinsese din viaţă cu mult timp înainte de venirea noastră. Deşi era mort de ani de zile, toată lumea încă vorbea respectuos despre el. Doamna Sparks preluase funcţia de director. La scurt timp după aceea se căsătorise cu Brickman şi îşi schimbase numele. Mi se părea interesant că ambele nume i se potriveau. Când era supărată, scotea scântei. Când tăcea, aveai sentimentul că aştepta momentul potrivit ca să se prăbuşească peste tine cu toată greutatea şi să te strivească precum o tonă de cărămizi.

— O urăsc pe vrăjitoarea asta, am spus.

— Nimeni nu se naşte vrăjitoare, a zis Albert.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Uneori, când lucrez pentru ea, după ce a băut câteva pahare, se iveşte ceva nou în sufletul ei. O anumită tristeţe. Mi-a spus odată că atunci când avea opt ani, tatăl ei a vândut-o.

— E o minciună, am zis. Oamenii nu pot vinde alţi oameni, mai ales propriii copii.

— Ar trebui să citeşti *Coliba unchiului Tom,* a spus Albert. Eu am crezut-o.

— Pun pariu că a vândut-o la un bâlci ca să sperie lumea.

Am râs, dar Albert m-a privit cu seriozitate.

— Ne-am pierdut tatăl fiindcă a murit. Al ei a vândut-o, Odie. A vândut-o unui bărbat care, ei bine… ştii ce le face Dimarco copiilor.

Asta ar fi trebuit să o apropie de noi. Pentru mine însă era şi mai josnică fiindcă ştia ce însemna bătaia – sau mai rău – şi totuşi dădea copiii pe mâna lui Dimarco.

— Am s-o urăsc pe femeia asta până la moarte.

— Ai grijă, a zis Albert. Poate că ura i-a împietrit inima. Şi încă ceva. Când bea, vorbeşte cu un oarece accent din Ozark.

— Vrei să spui că e neam de fermier de la munte ca noi?

— Da, la fel ca noi.

Fuseserăm crescuţi într-un orăşel în fundul unei văi din munţii Ozark în Missouri. Când am sosit la Şcoala Lincoln, încă vorbeam cu un puternic accent din regiune. Asta, împreună cu o mare parte din identitatea noastră, se pierduse în anii petrecuţi la şcoală.

— Nu cred, am zis.

— Îţi spun, Odie. Oamenii nu se nasc răi. Viaţa îi schimbă în feluri groaznice.

Poate că aşa era, dar eu tot uram sufletul ei întunecat.

Când mâncarea a fost gata, Albert a pus tigaia pe o piatră plată, apoi a scos o pâine neagră şi o cutie de metal cu untură. Ne-a dat furculiţe, iar Mose şi cu mine am rupt pâinea şi am întins untură pe ea. Am înfulecat ouăle, cârnatii şi cartofii.

Volz s-a dus la vechiul şopron şi s-a întors cu o sticlă cu dop ce conţinea un lichid limpede – alcool din cereale pe care îl făcea chiar el în alambicul lui secret din şopron.

Construise alambicul cu ajutorul şi cunoştinţele lui Albert. Mult înainte de a face contrabandă cu alcool pentru alţii, tatăl meu produsese el însuşi alcool ilegal. În copilărie, Albert lucrase cu el, construind multe distilerii ilegale, o îndeletnicire foarte căutată mai ales după ce a intrat în vigoare cel de-al 19-lea Amendament. Odată ce Volz i-a câştigat încrederea lui Albert şi a ştiut că şi el se poate încrede în fratele meu, construcţia alambicului a fost, după cum îi plăcea lui Albert să spună, un lucru de la sine înţeles. Ştiam că Volz nu producea alcool numai pentru el, ci mai şi vindea ca să-şi suplimenteze salariul pe care îl primea de la şcoală. Faţă de alţii, toate acestea erau

informaţii periculoase. Dar Volz fusese ca un părinte spiritual pentru noi şi mai curând ne-am fi supus la cazne decât să-i divulgăm secretul.

Mose şi cu mine am mâncat. Volz şi-a băut sticla. Albert supraveghea cu privirea partea dinspre est ca să fie sigur că nu ne urmăreşte cineva.

Când am terminat masa, Mose mi-a comunicat prin semne: *Spune-le povestea.*

— Altă dată, am zis eu.

— Ce a spus? a întrebat Volz.

— Vrea ca Odie să ne spună una dintre poveştile lui, a zis Albert.

— N-am nimic împotrivă.

Volz a ridicat sticla într-un gest de încurajare.

— E pentru copii, am spus.

Mose a zis: *M-a speriat cumplit.*

— Ce a spus? a întrebat Volz.

— Că ar fi mai bine să o lăsăm pe altă dată, a răspuns Albert.

— De acord.

Volz a dat din umeri şi a luat o înghiţitură.

— Atunci ce-ar fi să ne cânţi ceva, Odie, la instrumentul tău?

M-am bucurat, aşa că mi-am scos muzicuţa din buzunarul de la cămaşă.

— Nu ştiu ce să zic.

Albert s-a uitat către semiluna aflată în creştere care lumina cerul şi către clădirile de la Şcoala Lincoln înălţându-se întunecate în acea strălucire gălbuie.

— Ne-ar putea auzi cineva.

— Atunci cântă încet, a spus Volz.

— Ce v-ar plăcea? am întrebat.

Ştiam însă ce va răspunde. Când Volz bea, cerea mereu aceeaşi melodie.

— „Meet Me in Saint Louis”, a spus bătrânul german.

Era oraşul unde îşi întâlnise soţia care murise demult.

Volz nu se îmbăta niciodată. Nu din cauză că era imun la efectele alcoolului, ci pentru că înţelegea cât de important

era să nu te îmbeţi. Bea până când îl cuprindea o căldură plăcută, când necazurile dispăreau şi atunci se oprea. Aşa se simţea când am terminat de cântat. A pus dopul sticlei şi s-a ridicat în picioare.

— E timpul să vă duc înapoi la izolare.

A dus sticla în şopron şi a încuiat uşa cu lacătul. Albert a pus tigaia, farfuriile şi furculiţele într-un rucsac vechi de la cercetaşi şi *a* stins focul cu apa dintr-un bidon. A amestecat cenuşa şi jăraticul, aruncând mai multă apă până focul s-a stins de tot. Volz şi-a aprins felinarul cu gaz şi am părăsit cariera, mergând unul după altul în lumina lunii.

— Mulţumesc, domnule Volz, am spus, înainte ca el să închidă uşa camerei tăcute, apoi m-am întors spre fratele meu: îmi pare rău că ţi-am spus că o să mă uşurez pe faţa ta. N-aş fi făcut-o.

— Ba da, ai fi făcut-o.

Avea dreptate, dar în condiţiile date nu voiam să recunosc.

— Să dormiti bine, a zis Albert. Aveţi nevoie să fiţi odihniţi mâine.

Uşa s-a închis încet, apoi cheia s-a răsucit în broască. Mose şi cu mine eram din nou singuri în întuneric.

M-am întins pe rogojina de paie, gândindu-mă la cât de mult îl urasem pe Albert când mi se păruse că se purtase ca un ticălos. M-am gândit la cât de mult îl iubeam acum, deşi nu i-aş fi spus-o niciodată.

Am auzit fâsâitul uşor al lăbuţelor de-a lungul zidului şi am căutat în buzunarul de la pantaloni ultimele bucăţele din pâinea neagră pe care le păstrasem pentru Faria. Le-am aruncat într-un colţ. Am desluşit paşii mici şi rapizi, în timp ce el îşi aduna prada şi alerga înapoi spre gaura din zid.

Eram gata să adorm, când Mose m-a atins pe braţ. Mâna lui a alunecat spre mâna mea şi mi-a răsfirat degetele. Mi-a desenat în palmă: *Ce norocoşi suntem.*

Capitolul cinci

Nu Volz ne-a trezit dimineaţa, ci consilierul principal al băieţilor. Martin Greene era un bărbat vânjos, taciturn, cu un început de chelie, cu ochii mereu obosiţi şi nişte urechi uriaşe. Se mişca greoi, lucru care, din cauza urechilor mari, îmi amintea de un elefant. Ne-a condus în dormitor, vorbind tot timpul despre cum sperase că ne învăţaserăm lecţia şi poate nu ne vom mai petrece timpul în camera tăcută din nou. A pus accent pe „cei trei r" care erau mereu menţionaţi la Şcoala Lincoln – responsabilitate, respect, răsplată.

— Fiţi atenţi la primii doi şi al treilea va veni de la sine, a zis el.

Ne-am spălat şi ne-am pregătit de muncă. Nu i-am văzut pe Albert sau pe Volz şi m-am îngrijorat. Am sperat că nu păţiseră nimic din pricina bunătăţii pe care ne-o arătaseră. La Şcoala Lincoln bunătatea nu era apreciată niciodată. Ralph, fiul lui Bledsoe, ne aştepta cu o camionetă, iar Mose şi cu mine ne-am aşezat pe platforma ei împreună cu ceilalţi băieţi care fuseseră trimişi să muncească pe fâneaţă.

Era o muncă grea, dar în ziua aceea nu a durat mult. Primăvara şi vara munceam numai o jumătate de zi sâmbăta pentru fermieri. Asta se datora faptului că participam la meciurile de baseball pe care echipa şcolii le juca după-amiaza. Hector Bledsoe ne-a servit un prânz alcătuit din pâine uscată şi felii subţiri de brânză fără niciun gust, apoi ne-a dus el însuşi cu maşina până la Şcoala Lincoln. În timp ce săream din camionetă, ne-a strigat:

— Odihniţi-vă sfârşitul acesta de săptămână, băieţi. Luni o să fie arşiţă.

Am avut impresia că răsese vesel, însă cred că doar mi-am imaginat.

Unii dintre băieţi, ca Mose de pildă, au fost nevoiţi să se grăbească fiindcă urmau să joace. Restul ne-am îndreptat

spre dormitoare. Cu câteva minute înainte ca jocul să înceapă, domnul Greene ne-a dus în marş pe teren. Am văzut fetele ieşind din dormitoarele lor, conduse de Lavinia Stratton, profesoara de muzică şi consiliera lor principală. Domnişoara Stratton era o fată bătrână de o vârstă incertă. Era înaltă, cu trăsături alungite, cu picioare şi braţe lungi, iar chipul ei era foarte comun şi permanent îngrijorat. Avea mâini subţiri şi degetele, ca tot ce ţinea de ea, erau lungi şi delicate. Când cânta la pian, închidea ochii, iar degetele sale prindeau viaţă. Uneori muzica ei era atât de fermecătoare, încât mă transporta departe de Şcoala Lincoln, ducându-mă pentru scurt timp pe un alt tărâm, unde eram fericit. În aceste clipe minunate credeam că lumea era frumoasă şi că şi ea e frumoasă. Când se oprea din cântat, chipul îi redevenea îngrijorat şi era comună din nou, iar viaţa mea se întorcea la greutăţile din care era mereu alcătuită.

Ne-am aşezat pe băncile de lemn de la peluză. Se mai aflau acolo câţiva orăşeni, mai ales ca să-l vadă pe Mose cum aruncă mingea. În acelaşi fel în care degetele domnişoarei Stratton plămădeau frumuseţe pe claviatura pianului, Mose, când stătea pe movila de pământ şi arunca mingea de piele, conferea splendoare întregii mişcări, în acea zi jucam împotriva unei echipe din Luverne, sponsorizată de Veteranii din Războaiele Externe. Băieţii erau deja pe teren, încălzindu-se. M-am uitat după Albert, care nu era deloc tipul sportiv şi întotdeauna stătea pe bancă. Nu l-am văzut nicăieri şi m-am îngrijorat. Le-am zărit pe doamna Frost şi pe Emmy aşezate în capătul îndepărtat al peluzei. Veneau mereu la meciuri şi ne încurajau. Fiindcă domnul Greene era ocupat să discute cu domnişoara Stratton, m-am furişat şi am găsit un loc liber lângă Emmy.

— Salut, Odie, a spus ea zâmbind veselă.

— Bună ziua, Odie, a zis doamna Frost. Mă bucur să te văd. Mi-a fost teamă că doamna Brickman te-a încuiat în camera tăcută pentru totdeauna.

— Doar azi-noapte, am spus. Fără cină.

Doamna Frost a pălit.

— O să am o discuţie cu femeia asta.

— E în ordine, am zis. Albert şi domnul Volz au reuşit să ne dea nişte mâncare pe ascuns lui Mose şi mie. I-aţi văzut?

— Nu e Albert acolo?

A scrutat cu privirea terenul de joc, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Nu l-ai văzut?

— Nu l-am mai văzut de aseară. Şi nici pe domnul Volz.

— Oare lucrează împreună la ceva în atelier?

— Poate, am zis, gândindu-mă că dacă îi ţinea ceva departe era mai curând alambicul lui Volz.

Speram că asta era explicaţia şi nu alte motive sinistre pe care le putea invoca Vrăjitoarea Neagră.

Atunci l-am văzut pe Volz înaintând printre băncile de lemn.

— Bună ziua, Cora, i-a spus doamnei Frost. Salut, micuţă Emmy. Eşti foarte drăguţă azi.

Emmy a zâmbit, făcând gropiţe în obraji.

— Herman, l-ai văzut pe Albert? l-a întrebat doamna Frost.

El a scuturat din cap, apoi a cercetat terenul.

— Ce l-ar reţine să nu joace?

S-a uitat la mine.

— Tu l-ai văzut, Odie?

— Aseară l-am văzut ultima oară.

— Nu-i a bună, a zis Volz. Mă duc să aflu ce-i cu el. Odie, ar trebui să te întorci la ceilalţi băieţi.

— Nu poate sta cu noi? Vă rog, a spus Emmy.

Volz s-a încruntat, dar ştiam că va ceda. Nimeni nu-i rezista micuţei Emmy.

— Mă ocup eu de asta, a promis el.

Când Andrew Frost trăia, antrenase echipa de baseball şi îi adusese într-o formă fizică bună. Erau vestiti şi nici măcar nepriceperea actualului antrenor, domnul Freiberg, a cărui meserie de bază era manevrarea utilajelor grele, nu diminuase eforturile răposatului soţ al Corei Frost.

Mose a făcut un meci foarte bun, jocul echipei în teren a fost fără cusur şi am câştigat cu patru la zero. Ar fi fost distractiv dacă nu m-aş fi uitat tot timpul după Albert sau dacă Volz s-ar fi întors aducând veşti despre el. Dar când meciul s-a terminat, nu apăruse niciunul dintre ei.

După joc, înainte de cină, m-am bucurat de o oră din puţinul nostru timp liber. M-am întins pe patul meu din dormitor, citind o revistă care se numea *Povesti uimitoare* şi pe care o luasem de la biblioteca şcolii. Toate cărţile din Biblioteca Scolii Lincoln erau donaţii şi nu cred că domnişoara Jensen, bibliotecara, verifica prea atent revistele donate. Găseam mereu publicaţii interesante – *Argosy, Benzi desenate cu aventuri, Poveşti ciudate* – printre ziare ca *Saturday Evening Post* sau *Ladies' Home Journal.* Nu aveam voie să luăm nimic din bibliotecă, dar era uşor să te furişezi cu o revistă sub cămaşă.

În timpul anului şcolar, băieţii mai mici stăteau într-un dormitor, iar cei mai mari, în altul. Vara însă, când majoritatea elevilor plecau acasă, toţi băieţii erau adunaţi într-un singur dormitor. Pe când eu citeam, unul dintre copiii mai mici stătea singur pe patul lui, nu departe de al meu, privind în gol cu o expresie tristă şi pierdută, ceea ce nu era ceva neobişnuit, mai ales la nou-veniţi. Îl chema Billy Mânecă Roşie. Era din tribul Cheyenne de Nord, ce se afla undeva în vestul statului Nebraska. Venise la Şcoala Lincoln de la o altă şcoală indiană din Sisseton condusă de catolici. Toţi ştiam despre şcoala Sisseton. Eddie Wilson, un copil Sioux din Cheyenne River, avea veri care fuseseră trimişi la Sisseton. Ne spunea ce îi povestiseră aceştia despre bătăi mai crunte decât ce primeam la Lincoln, despre călugăriţe şi preoţi care veneau noaptea în dormitor, luau copiii din pat şi îi puneau să facă lucruri groaznice. Ştiam că la Şcoala Lincoln erau câţiva angajaţi care abuzau copiii, mai ales Vincent Dimarco, dar ne dădeam toată silinţa să-i informăm repede pe nou-veniţi, ca să se ferească de necazuri. Cei care veneau de la alte şcoli, ca Billy, nu vorbeau despre ce li se făcuse, dar se vedea în privirea lor, în felul înspăimântat în care se uitau

la toţi şi la toate. O simţeai de fiecare dată când încercai să te împrieteneşti cu ei şi te loveai de acel zid invizibil pe care îl ridicaseră în încercarea disperată de a se apăra.

Eram cufundat într-o poveste despre un tip care se lupta cu marţieni în ţinuturile Arcticii, când am ridicat privirea şi l-am văzut pe Dimarco în prag. Am ascuns revista sub pernă, dar mi-am dat seama că nu era nevoie. Nici măcar nu se uita la mine. Îl privea ţintă pe Billy. Dimarco a înaintat în dormitor printre cele două şiruri de paturi. Mai erau câţiva băieţi în încăpere care se ridicaseră în capul oaselor şi se uitau tăcuţi pe când Dimarco trecea pe lângă ei. Billy nu l-a băgat în seamă. Era ocupat să mormăie pentru sine şi să-şi facă de lucru cu un obiect pe care îl ţinea în mână. Dimarco s-a oprit la câteva paturi distanţă şi a rămas acolo, privind fix. Era mare şi vânjos. Braţele, mâinile şi încheieturile îi erau acoperite cu un păr negru, mătăsos. Era smead la chip şi avea o barbă ţepoasă. Ochii îi erau ca doi gândaci negri care îl măsurau acum pe Billy.

— Mânecă Roşie, a spus el.

Billy a tresărit ca şi cum cineva îl electrocutase cu o mie de volţi şi a ridicat privirea.

— Vorbeai în indiană, a zis Dimarco.

Aceasta era o mare greşeală la Lincoln. Niciun copil nu avea voie să vorbească în limba lui maternă. Era un principiu strict al regulamentului intern, a cărui deviză era „Ucide indianul, salvează omul”. Dacă erai prins vorbind în altă limbă decât engleza, erai trimis cel puţin o noapte în camera tăcută. Uneori, dacă te prindea Dimarco, te alegeai şi cu o bătaie drept pedeapsă.

Billy a scuturat uşor din cap, dar n-a spus nimic.

— Ce ai acolo?

Dimarco l-a apucat pe Billy de mâini.

Billy a încercat să scape, dar Dimarco l-a tras în sus şi a început să-l zgâlţâie cu putere. Obiectul pe care băiatul îl ţinea în mâini a căzut pe podea. Dimarco i-a dat drumul şi a ridicat obiectul. Am văzut că era o păpuşă făcută dintr-un cocean de porumb cu o eşarfă roşie drept rochie.

— Îţi place să te joci cu lucruri pentru fetiţe? a spus

Dimarco. Cred că ai nevoie să stai o vreme în camera tăcută. Vino cu mine.

Billy nu s-a mişcat. Mi-am dat seama că ştia – toţi din dormitor ştiam – ce însemna de fapt să te duci cu Dimarco în camera tăcută.

— Vino, piele roşie fricoasă.

Dimarco l-a înşfăcat şi a început să-l târască după el. Înainte de a-mi da seama ce fac, m-am ridicat din pat.

— Nu vorbea indiana.

Dimarco s-a oprit.

— Ce-ai spus?

— Billy nu vorbea indiana.

— L-am auzit, a zis Dimarco.

— Nu l-ai auzit bine.

În timp ce rosteam aceste cuvinte, în mintea mea o voce ţipa: *Ce naiba faci?*

Dimarco i-a dat drumul lui Billy şi a venit spre mine. Mânecile cămăşii lui albastre de lucru erau suflecate până la bicepşi, care în acel moment mi se păreau enormi. Copiii din dormitor încremeniseră.

— Presupun că o să-mi spui că e a ta?

Dimarco a ridicat păpuşa.

— Am făcut-o pentru Emmy Frost. Billy m-a rugat să i-o arăt înainte să i-o dau ei.

Nici nu s-a uitat la Billy să vadă dacă era adevărat. S-a uitat fix la mine, nu ca un leu a cărui foame era de înţeles, ci ca monstrul Windigo din povestea pe care i-o spusesem lui Mose cu o seară înainte.

— Cred că amândoi veţi merge în camera tăcută cu mine, a spus el.

Fugi! mă sfătuia disperată vocea din capul meu.

Înainte să fac vreo mişcare, Dimarco m-a apucat de braţ şi degetele sale mi-au pătruns în carne, lăsându-mi vânătăi care aveau să-mi rămână multe zile. Am încercat să-l lovesc cu piciorul, dar am ratat şi atunci m-a apucat de gât şi n-am mai putut respira. L-am văzut pe Billy privindu-mă înspăimântat, gândindu-se probabil că îi venea rândul, iar dincolo de el i-am zărit pe ceilalţi băieţi stând împietriţi,

îngroziţi şi neajutoraţi. Deşi am încercat să ripostez, strânsoarea lui Dimarco era prea puternică şi formele deveneau cenuşii şi neclare.

Atunci am auzit o voce poruncitoare:

— Dă-i drumul, Vincent.

Dimarco s-a întors ţinându-mă de gât. Herman Volz se afla în pragul uşii, cu Mose şi Albert de o parte şi de alta.

— Dă-i drumul, a repetat Volz şi pentru mine vocea lui era la fel de binecuvântată precum cea a arhanghelului Mihail.

Dimarco nu m-a mai strâns de gât, ci m-a apucat de umăr ca într-o menghină, astfel că tot prizonierul lui eram.

— M-a atacat, a zis el.

— N-am făcut aşa ceva, am încercat să spun, dar nu s-a auzit decât un orăcăit.

— Mânecă Rosie vorbea indiană, a zis Dimarco. Urma să-l pedepsesc. Ştii regulamentul, Herman. Atunci O'Banion a sărit şi m-a atacat.

— Billy nu vorbea indiană, am spus, încă răguşit, dar destul de clar.

— Cred că a fost o neînţelegere, Vincent, a zis Volz. Cred că nu vei lua aceşti băieţi cu tine.

— Ascultă, neamţule… a început Dimarco.

— Nu, tu să asculţi. Îi dai drumul imediat băiatului şi pleci din dormitor. Dacă aud că i-ai făcut rău lui Odie, lui Billy sau oricărui alt băiat, vin după tine şi-ţi trag o bătaie soră cu moartea. Ai înţeles?

Mâna lui Dimarco m-a strâns dureros de claviculă. După care, cu un brânci puternic, mi-a dat drumul.

— N-am terminat cu tine, Herman.

— Pleacă, i-a spus Volz. Acum.

Dimarco a trecut pe lângă mine. Volz, fratele meu şi Mose s-au dat la o parte ca să-l lase să treacă, apoi au strâns rândurile din nou.

În liniştea ce s-a lăsat după plecarea lui Dimarco, l-am auzit pe Billy Mânecă Roşie trăgându-şi nasul. Am luat păpuşa de pe jos şi i-am dat-o înapoi.

— Mai bine o ţii ascunsă, i-am spus. Să nu rămâi

niciodată singur cu domnul Dimarco, ai înţeles?

A încuviinţat din cap, a deschis cufărul de la marginea patului şi a aruncat păpuşa înăuntru. Apoi s-a aşezat cu spatele la mine.

— Eşti bine, Odie?

Albert se afla acum lângă mine.

— Doamne sfinte, uite ce ţi-a făcut la gât.

Nu puteam să văd, bineînţeles, dar după expresia de pe chipul său mi-am dat seama că era rău.

— Omul ăsta, a oftat Volz. Un laş nenorocit. Îmi pare rău, Odie.

Mose a clătinat din cap: *Un ticălos.*

Bătăile din trecut îmi lăsaseră răni şi vânătăi, dar să fii strâns de gât şi aproape omorât era diferit. Nu ca pedepsele despre care toţi ştiam că lui Dimarco îi plăcea să le pună în aplicare. Era un atac personal. Detestasem gorila asta urâtă înainte şi îmi fusese teamă de ea. Acum nu mai simţeam teamă, ci mânie. Mi-am jurat că va veni ziua când mă voi răzbuna pe Dimarco. O să am eu grijă de asta.

— Unde ai fost toată ziua? l-am întrebat pe Albert.

— Am fost ocupat, mi-a răspuns el şi era clar că nu voia să mai pun întrebări.

M-am întors spre Billy Mânecă Roşie.

— Eşti bine?

Nu mi-a răspuns. Stătea aplecat, privind fix în podea, pierdut în sine.

Eu îi aveam pe Albert, Mose şi pe domnul Volz. M-am gândit că poate Billy Mânecă Roşie credea că nu are pe nimeni şi nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la cât de singur era.

Pentru Billy, singurătatea a devenit şi mai mare fiindcă în ziua următoare a dispărut.

Capitolul şase

În dimineţile de duminică, după micul dejun, eram obligaţi să participăm la slujba care se ţinea în sala de sport. Aveam două rânduri de haine la Şcoala Lincoln, unul de fiecare zi şi unul de duminică sau pentru ocaziile în care persoane înstărite din afara şcolii veneau să viziteze instituţia în perspectiva unei donaţii. Stăteam în hainele de duminică în tribună. Slujba era ţinută de domnul şi doamna Brickman, care şedeau pe două scaune în spatele unui podium. Muzica provenea de la o orgă portabilă la care cânta domnişoara Stratton. Domnul Brickman pretindea că e pastor, deşi nu ştiam în ce biserică fusese hirotonit. Făcea rugăciunile şi ţinea predica. Soţia lui citea fragmentele din Biblie.

Creştinismul era singura religie practicată la Şcoala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni. Unii dintre copii merseseră la biserică în rezervaţii, mai ales la cele catolice, şi câteva fete purtau cruciuliţe la gât, singurele bijuterii acceptate la şcoală. Dar copiii catolici nu mergeau în oraş la biserica catolică. Stăteau în tribună împreună cu cei care crescuseră în regiuni izolate unde spiritele pe care le venerau aveau nume indiene.

Mulţi dintre angajaţi participau şi ei. Doamna Frost era acolo împreună cu Emmy în fiecare duminică, purtând haine curate şi având un aer îngrijit. Nu cred că aceste slujbe îi aduceau împăcare spirituală, ci mai curând voia să ia parte cât mai mult posibil la vieţile copiilor de la Şcoala Lincoln. Eu mă bucuram că era acolo. Prezenta ei îmi amintea că nu existau numai soţii Brickman şi că până şi în focul iadului putea să apară un înger cu o găleată de apă rece şi un polonic.

Când predica, domnul Brickman devenea un alt om. Era imaginea unei furtuni răzbunătoare, umblând mândru şi gesticulând, ridicând pumnul în aer şi arătând acuzator cu degetul către vreun copil care din nefericire îi atrăgea atenţia, prezicând distrugerea lui. Acest copil era simbolul

nostru, al tuturor, deoarece după părerea domnului Brickman, fiecare dintre noi era o cauză pierdută, un înveliş trupesc format doar din gânduri păcătoase şi capabil numai de fapte rele. Îmi dădeam seama că avea dreptate în privinţa mea, dar ştiam că majoritatea celorlalţi copii erau doar dezorientaţi. Se străduiau să supravieţuiască la Şcoala Lincoln şi să se îndrepte şovăitori către vieţile lor viitoare.

La începutul predicii din acea duminică domnul Brickman a citit Psalmul 23, ceea ce era ciudat. De obicei îşi găsea inspiraţia într-un pasaj din Vechiul Testament care era plin de mustrări. După psalm a vorbit despre Dumnezeu ca păstorul nostru, făcând aluzie la el şi la doamna Brickman. La fel ca Dumnezeu, şi ei se gândeau la noi ca la nişte oi care trebuiau îngrijite şi făceau tot ce le stătea în puteri pentru asta, iar noi trebuia să fim recunoscători lui Dumnezeu pentru salvarea sufletelor noastre şi soţilor Brickman pentru salvarea trupurilor noastre, fiindcă ne ofereau un acoperiş deasupra capului şi ne hrăneau. La sfârşitul predicii, a reieşit că trebuia să ne arătăm mai mult recunoştinţa faţă de ei şi să nu le mai dăm atâtea bătăi de cap. Ştiam că modul egoist în care răstălmăcise acel minunat psalm era o ticăloşie, însă chiar voiam să cred că Dumnezeu era păstorul meu, că într-un fel mă conducea prin această vale întunecată care era Şcoala Lincoln şi că nu trebuia să-mi fie teamă. Nu numai mie, ci şi altor copii, precum Billy Mânecă Roşie. Dar adevărul de care mă loveam în fiecare zi îmi arăta că eram singuri, iar siguranţa noastră nu depindea de Dumnezeu, ci de noi înşine şi de cum ne ajutam unul pe altul. Deşi încercasem să-l apăr pe Billy Mânecă Roşie, am considerat că nu era îndeajuns şi mi-am jurat să mă străduiesc mai mult, să fiu mai bun. Voi încerca să fiu păstorul lui Billy şi al tuturor copiilor ca el.

După slujbă, doamna Frost şi Emmy ne-au oprit pe Albert, pe Mose şi pe mine când ieşeam din sala de sport. Soţii Brickman deja plecaseră, iar domnul Greene, care ne conducea înapoi în dormitor, a spus că era în ordine dacă

mai rămâneam puţin. Ca majoritatea bărbaţilor de la Şcoala Lincoln, o plăcea pe tânăra şi buna văduvă.

Când am rămas singuri în sala de sport, doamna Frost a spus:

— Vreau să vorbesc ceva cu voi, băieţi.

Am aşteptat, iar eu am privit-o pe Emmy, care zâmbea de parcă venise Crăciunul. Mă gândeam că, orice plan ar fi avut doamna Frost, Emmy era deja de acord cu ea.

— Băieţi, ce-aţi zice să locuiţi cu Emmy şi cu mine pe timpul verii?

Uimirea mea nu putea fi mai mare nici dacă ar fi spus „Vă dau un milion de dolari".

— Chiar ar fi posibil? a întrebat Albert.

— De mai multă vreme mă gândesc la asta, a răspuns doamna Frost. Am vorbit în cele din urmă cu domnul Brickman ieri după meci. A fost de acord, cu condiţia să vreţi şi voi.

Mose a întrebat prin semne: *Dar Vrăjitoarea Neagră?*

— Clyde a spus că va vorbi cu Thelma, dar crede că ea nu se va opune.

S-a uitat la mine.

— Faptul că nu mai trebuie să-şi bată capul cu tine, Odie, a cântărit mult în decizia domnului Brickman.

— Dar de ce aţi făcut asta? am întrebat. Adică, mă bucur foarte mult, dar de ce?

Doamna Frost a întins mâna şi a lăsat-o cu blândeţe pe obrazul meu.

— Ştiai că şi eu sunt orfană, Odie? Mi-am pierdut părinţii când aveam paisprezece ani. Înţeleg ce înseamnă să fii singur pe lume.

S-a întors spre Albert şi Mose.

— Vreau să-mi cultiv din nou pământul. Prin urmare, o să am nevoie de mult ajutor vara aceasta, ca şi pe perioada recoltei. Voi doi vă apropiaţi de majorat. Curând veţi pleca de la Şcoala Lincoln. Nu ştiu ce planuri aveţi, dar n-aţi vrea să locuiţi cu mine?

— Ce se va întâmpla cu Odie şi cu mersul la şcoală? a întrebat Albert.

Mie nu-mi păsa de şcoală, dar Albert se gândea mereu la viitor.

— Dacă planul nostru funcţionează, va putea merge la şcoala din oraş. O să vedem. Eşti de acord, Odie?

— Cum să nu?

Simţeam că-mi venea să chiui, s-o îmbrăţişez pe doamna Frost şi să dansez întruna. Nu-mi aminteam să mai fi fost aşa de fericit vreodată.

— Ce spuneţi? a întrebat ea.

— Spun ura!

Mi-am ridicat braţele entuziasmat.

Albert a răspuns mai serios:

— Cred că o să meargă.

Mose rânjea cu toată faţa şi a spus prin semne: *Norocoşii de noi.*

Doamna Frost ne-a avertizat să nu spunem nimic nimănui. Trebuia să mai aranjeze unele lucruri şi, până ce toate se rezolvau, trebuia doar să aşteptăm şi – s-a uitat la mine mai ales – „Să nu daţi de necazuri”.

După ce doamna Frost a plecat, Albert s-a întors către mine:

— Nu-ţi face prea multe speranţe, Odie. Aminteşte-ţi, are de-a face cu Vrăjitoarea Neagră.

Întorşi în dormitor, ne-am schimbat de hainele de duminică. Albert, Mose şi cu mine ne uitam unul la altul şi era limpede că nu ne venea să credem ce noroc aveam. Voiam să strig aleluia, dar m-am stăpânit. Volz a intrat în cameră şi a vorbit în şoaptă cu Albert, după care au plecat împreună. Apoi domnul Freiberg a venit şi l-a luat pe Mose şi pe alţi doi băieţi să cureţe terenul de baseball şi să-l pregătească pentru meciul următor.

Mai aveam timp până la prânz, aşa că m-am întins în pat şi am privit în gol, imaginându-mi cum va fi viaţa alături de Cora Frost şi de Emmy.

Nu îmi aminteam aproape deloc de mama mea. Murise când aveam şase ani. Albert mi-a spus că ceva dinăuntrul ei a măcinat-o. Ultima mea imagine este cu ea zăcând în pat şi privindu-mă cu o faţă ca un măr veşted şi zbârcit.

Am urât această imagine a ei. Mi-am dorit mereu să am o poză cu ea ca să ţin minte o imagine diferită, dar, când am sosit la Şcoala Lincoln, ne-au luat tot, inclusiv o fotografie pe care Albert o păstrase, cu noi toţi – mama, tata, el şi cu mine –, făcută când eram mic şi locuiam în Missouri. Într-un fel, doamna Frost luase locul mamei mele, iar acum părea că aşa va fi cu adevărat. Nu ne va adopta pe mine şi pe Albert, dar cine ştie?

Domnul Greene m-a întrerupt din visare când s-a aplecat brusc asupra mea şi m-a întrebat:

— L-ai văzut pe Mânecă Roşie?

Copiii fugeau tot timpul de la Şcoala Lincoln. Dacă plecaseră dintr-o rezervaţie, de obicei se întorceau tot acolo, aşa că nu era greu pentru autorităţi să-i găsească încercând să facă autostopul. Foarte puţini ajungeau în rezervaţie fără să fie prinşi. Dacă reuşeau să ajungă acasă, erau oricum trimişi înapoi. Cel mai greu de găsit erau copiii care nu aveau unde să se ducă şi nimic la care să se întoarcă. Erau foarte mulţi din aceştia. Dumnezeu ştie ce era în mintea lor când fugeau.

Domnul Greene i-a întrebat pe toţi băieţii, dar nimeni nu văzuse când Billy fugise. Din curiozitate, am cercetat conţinutul cufărului de la marginea patului. Mica păpuşă dispăruse.

Duminică după-amiaza avea loc una dintre cele mai ridicole adunări de la Şcoala Lincoln: întâlnirea săptămânală a cercetaşilor. Şeful nostru era un bărbat pe nume Seifert, bancher în oraş. Era gras şi chel, cu o faţă de buldog şi creştetul capului permanent transpirat, însă era un om cumsecade. Îşi dădea silinţa să ne înveţe tot felul de lucruri care ne-ar fi putut ajuta dacă ne rătăceam în pădure. Amuzant era că nu exista nicio pădure lângă Lincoln. Ne întâlneam în sala de sport, unde ni se făceau demonstraţii despre cum să ascuţim o secure sau o lamă de cuţit, cum să identificăm copaci, plante, păsări şi urme de animale. În fostul loc de defilare ni se arăta cum să montăm un cort, cum să legăm crengi ca să construim un

adăpost cu un singur versant, cum să facem focul şi cum să-l aprindem cu cremene şi amnar. Vara, când aveau loc mai puţine activităţi din cauza numărului redus de elevi, toţi băieţii trebuiau să participe. Dacă situaţia nu ar fi fost atât de tragică, mi s-ar fi părut amuzantă, anume faptul că acest om alb greoi demonstra unui grup de copii indieni activităţi pe care, dacă n-ar fi avut loc venirea albilor, ar fi ştiut să le facă aproape de când se năşteau.

Albert era liderul grupului nostru, o funcţie pe care o lua în serios. Nici nu era de mirare. Domnul Seifert donase două exemplare din Manualul oficial al Cercetaşului bibliotecii şcolii, dar Albert era singurul care îl citise.

În acea după-amiază am învăţat despre noduri. S-a dovedit interesant. Existau tot felul de noduri – cine ar fi crezut? — şi toate aveau utilizări diferite. Le-am deprins destul de repede, dar era unul denumit nod de scaun simplu care m-a chinuit groaznic. Trebuia să-ţi imaginezi funia ca pe un iepure care iese din vizuină, se învârte în jurul unui copac şi intră înapoi în vizuină. Domnul Seifert ne-a spus că era nodul favorit al marinarilor, aşa că până la urmă m-am lăsat păgubaş. N-aveam de gând să merg pe mare.

La sfârşitul adunării, domnul Seifert ne-a cerut să luăm loc şi s-a uitat la noi de parcă îi venea să plângă.

— Băieţi, a spus el, am veşti proaste. Aceasta este ultima mea întâlnire cu voi ca şef al grupului.

N-am răspuns, dar era probabil deja obişnuit cu asta. Majoritatea acceptam ce ne spunea cu feţe împietrite.

— Banca la care lucrez mă transferă în Saint Paul. Plec săptămâna viitoare. Am încercat să găsesc pe altcineva să fie şeful grupului, dar mărturisesc că întâmpin unele dificultăţi.

A scos o batistă albă curată din buzunar şi am crezut că o să-şi şteargă transpiraţia de pe chelie şi frunte. În schimb, şi-a suflat nasul şi s-a şters la ochi.

— Sper că v-am învăţat câteva lucruri ce vă vor fi de folos pe viitor. Nu mă refer la noduri sau la montatul unui cort. Mă refer la respectul pentru cine sunteţi, la

încrederea că veţi reuşi dacă munciţi din greu.

S-a uitat la noi toţi şi pentru o clipă a părut că era prea emoţionat pentru a continua.

— Sunteţi la fel de buni ca toţi ceilalţi copii din această ţară şi să nu credeţi pe nimeni care vă spune altceva. Jurământul unui cercetaş este un cod bun de urmat în viaţă. Sunteţi alături de mine, băieţi?

A ridicat mâna dreaptă pentru salutul cercetaşului, iar noi am făcut la fel.

— Pe onoarea mea, am repetat noi împreună cu el, voi face tot ce-mi stă în puteri să-mi îndeplinesc datoria faţă de Dumnezeu şi faţă de ţară. Să respect legea cercetaşilor. Să ajut mereu alţi oameni. Să fiu fizic sănătos, cu mintea deschisă şi cu principii morale.

Şi-a coborât braţul.

— Vă doresc tuturor mult noroc.

S-a întors spre Albert, care stătea lângă el, şi au dat mâna. Apoi domnul Seifert a ieşit încet din sala de sport, arătând ca un om care pierduse un lucru de mare valoare.

Am păstrat tăcerea după ce a plecat.

Apoi Albert a spus:

— Bun, toată lumea înapoi la dormitor.

Volz şi domnul Greene ne aşteptau în uşa sălii de sport ca să ne conducă. În timp ce ieşeam, i-am întrebat pe amândoi:

— Aţi aflat ceva despre Billy?

— Nimic, a răspuns domnul Greene.

— Apare el, m-a asigurat Volz. Întotdeauna se întâmplă aşa.

Pe drumul de întoarcere am mers lângă Albert şi Mose.

— Pe naiba îl transferă, a zis Albert.

Ce vrei să spui? a întrebat Mose prin semne.

— Domnul Seifert a refuzat să-i priveze de dreptul la ipotecă pe fermierii care nu-şi plătiseră ratele. Oamenii din Saint Paul dau banca pe mâna unuia care va face asta.

— Ce înseamnă privarea de dreptul la ipotecă? am întrebat.

— Băncile le iau fermele.

— Pot s-o facă?

— Pot. N-ar trebui, dar pot. Totul e din cauza Crahului.

Aflasem de Crahul de pe Wall Street, dar nu ştiam ce înseamnă. Când am auzit prima oară despre asta, mi-am imaginat Wall Street ca fiind zidul unui castel uriaş ce adăpostea băncile şi toţi banii acestora. Apoi într-o zi – pe care au numit-o Vinerea Neagră, iar când mi-am imaginat-o, am văzut-o pe fundalul unui cer negru ameninţător – zidul s-a prăbuşit şi toţi banii depozitaţi la bancă au fost luaţi de vânt şi au dispărut. Fiindcă trăiam la marginea Marilor Prerii, situaţia nu mă interesa şi nici nu mă afecta. Nimeni nu avea bani acolo.

În acea noapte, după ce s-a dat stingerea, am stat în pat şi l-am ascultat pe unul dintre copiii mai mici cum plângea. Câteodată un nou-venit plângea noaptea luni în şir. Chiar şi cei aflaţi aici de mai mult timp erau câteodată copleşiţi de disperare şi izbucneau în lacrimi. În ciuda veştilor bune din acea dimineaţă, şi anume propunerea Corei Frost şi posibilitatea de a pleca de la Şcoala Lincoln, eram destul de abătut. Mă gândeam la domnul Seifert, care era un om bun, însă bunătatea nu-l ajutase. Mă gândeam la toţi copiii care fuseseră luaţi din casele lor şi pierduseră tot ce le era familiar. Mă gândeam mai ales la Billy, din pricina căruia mă îngrijoram. Jurasem să fiu păstorul unor copii ca el, dar până când domnul Greene nu mă întrebase despre el, nici nu-mi dădusem seama că dispăruse.

— Crezi că îl vor găsi? am întrebat în şoaptă.

Patul lui Albert era lângă al meu. Nu aveam voie să vorbim după stingere, dar o puteam face dacă vorbeam foarte încet.

— Pe Billy Mânecă Roşie? Nu ştiu.

— Sper că e bine.

L-am auzit pe Albert răsucindu-se în pat şi chiar dacă nu-l vedeam prea bine, ştiam că era cu faţa către mine.

— Ascultă, Odie, nu-ţi mai face atâtea probleme pentru alţi oameni. Până la urmă, tot îi pierzi.

— Te gândeşti la tata?

— Nu o uita pe mama, a zis el.

Fiindcă o făceam din ce în ce mai mult.

— Ţi-e teamă că o să fiu luat de lângă tine? am întrebat.

— Mi-e teamă că pe mine o să mă ia de lângă tine şi atunci cine o să-ţi mai poarte de grijă?

— Poate Dumnezeu?

— Dumnezeu?

A spus-o de parcă aş fi glumit.

— Poate că el chiar este aşa cum se zice în Biblie, am sugerat. Dumnezeu este păstorul, noi suntem turma lui şi el veghează asupra noastră.

Albert a tăcut multă vreme. L-am ascultat pe acel copil plângând în întuneric fiindcă se simţea pierdut şi singur şi credea că nimănui nu-i pasă.

În cele din urmă, Albert a spus în şoaptă:

— Ascultă, Odie, ce mănâncă un păstor?

Nu ştiam ce voia să spună cu asta, aşa că n-am răspuns.

— Turma lui, a zis Albert. Unul câte unul.

Capitolul şapte

Luni dimineaţa, Mose şi cu mine am fost trimişi să muncim pe fâneaţa lui Bledsoe. La micul dejun, Volz s-a oprit la masa noastră ca să ne dea vestea. Albert şi alţi băieţi fuseseră trimişi să-l ajute pe germân să zugrăvească din nou vechiul turn de apă.

Turnul de apă era o legendă. Cu mult timp în urmă, până să ajung eu la Şcoala Lincoln, un băiat pe nume Samuel Ucide Mulţi fugise. Înainte de a pleca, scrisese pe cisterna turnului de apă cu litere mari negre cuvintele BINE AŢI VENIT ÎN IAD! Ucide Mulţi fusese unul dintre puţinii copii care fugiseră şi nu fusese prins, aşa că devenise o parte importantă a miturilor legate de Şcoala Lincoln. Acoperiseră mesajul lui de adio cu un strat de var, dar de-a lungul anilor varul se mai ştersese şi literele mari şi negre de dedesubt, care îşi găsiseră ecou în sufletul fiecărui copil de la Şcoala Lincoln, reîncepuseră să apară fantomatic.

Dimineaţa era liniştită şi deja toridă, aerul fiind atât de apăsător, că parcă respirai sub apă. Ştiam că ziua va fi groaznică, aşa cum prezisese Hector Bledsoe, dar mă îngrijora mai mult soarta lui Billy.

— Aţi aflat ceva de Mânecă Rosie? am întrebat.

Volz a scuturat din cap.

— A trecut numai o zi. Ai răbdare, Odie.

Am fost transportaţi cu camionul lui Bledsoe – eu, Mose şi toţi ceilalţi copii condamnaţi să facă baloturi şi să întoarcă fânul toată ziua. Eram tăcuţi, cum se cădea să fie un grup de băieţi duşi la lucru sub supravegherea unui fermier nemilos care ne trata ca pe nişte animale. M-am gândit că Billy Mânecă Roşie făcuse alegerea corectă. Dacă aş fi fugit împreună cu el, când am fi fost prinşi, pedeapsa mea ar fi constat probabil într-o noapte în camera tăcută şi o bătaie serioasă, ceea ce ar fi fost mult mai bine decât o zi întreagă pe fâneaţă sub un soare necruţător, înghiţind praf până m-aş fi sufocat.

La prânz ne-am oprit din lucru şi ne-am înghesuit la

umbră sub căruţa de fân. Am mâncat sendvişul uscat pe care soţia lui Bledsoe îl făcea pentru fiecare dintre noi şi am împărţit un burduf cu apă. Toţi zăceam transpiraţi, blestemându-l în tăcere pe Bledsoe şi ziua în care ne născuserăm. Toţi, în afară de Mose, care putea munci ore în şir fără să se plângă. Nu o făcea din cauză că nu avea voce ca să protesteze – degetele sale erau foarte expresive –, însă părea să se desfete cu munca fizică, îi plăcea cum îi punea la încercare trupul şi spiritul. Nimeni nu-l învinuia fiindcă era singurul mulţumit dintre noi, căci întotdeauna sărea să ajute când vreun alt băiat nu făcea faţă. Din cauză că Mose accepta orice fără să spună nimic, Bledsoe îi dădea deseori cele mai grele îndatoriri.

M-am aşezat lângă el sub căruţă, privind către vest, unde cerul arăta ameninţător. Norii se adunaseră deasupra culmii Buffalo. Nu din aceia albi şi pufoşi ca într-o zi de vară, era un zid negru precum cărbunele care înainta dinspre sud-vest şi era brăzdat de fulgere. Hector Bledsoe şi fiul său, Ralph, stăteau în umbra camionului, scrutând cerul.

Mose m-a bătut pe braţ şi mi-a spus prin semne: *Furtună. Poate plecăm mai devreme.*

Am scuturat din cap şi am zis:

— Bledsoe e un ticălos. Dacă nu muncim la fân, o să ne pună să curăţăm ţarcul vitelor în ploaie.

Am auzit scrâşnet de roţi şi am văzut-o pe doamna Bledsoe conducând Fordul lor Model B de-a lungul unui şir de baloturi de fân. S-a oprit lângă camion, a ieşit din maşină şi a vorbit cu soţul ei, gesticulând către vest. Bledsoe a clătinat din cap, dar femeia şi-a pus o mână în şold şi l-a ameninţat cu degetul. Bledsoe a cercetat din nou cerul care se acoperea repede de acei nori negri de furtună. A tras adânc aer în piept, a coborât din camion şi s-a îndreptat spre noi. A scos o batistă mototolită din buzunar ca să-şi sufle nasul plin de praf de la fân.

— Nevasta mea spune că vine tornada, băieţi. Asta e tot ce a trebuit făcut pentru astăzi. Am să vă aduc înapoi aici după ce se usucă fânul. Urcaţi-vă în camion.

Niciodată un grup de băieţi nu s-a mişcat atât de repede. Ne urcaserăm pe platforma camionului înainte ca Bledsoe să apuce să se şteargă la nas. Mose m-a împins cu cotul şi a dat din cap către doamna Bledsoe, care aştepta lângă maşină, ca şi cum voia să se asigure că soţul ei făcea aşa cum promisese.

Mulţumeşte-i, mi-a spus el prin semne.

— Mulţumesc, doamnă, am strigat.

Ea a ridicat o mână şi ne-a urmărit cu privirea în timp ce soţul ei ne ducea de acolo.

Când am ajuns la Şcoala Lincoln, norii erau negru-verzui şi clocoteau precum fiertura din cazanul vrăjitoarelor. Bătea vântul şi, pe când coboram din camion, a început să cadă grindina. Nu se aşteptaseră să ne întoarcem, aşa că nu era nimeni acolo ca să ne însoţească. Nici nu era nevoie. Am alergat cu toţii către dormitor. Clădirea era pustie, ceea ce nu era neobişnuit într-o zi normală. Prânzul trecuse de mult şi toţi copiii îşi reluasecă muncile zilnice. O asemenea ameninţare ar fi trebuit să-i aducă înăuntru. Stăteam toţi la ferestrele dormitorului şi priveam cum furtuna mătura culmea Buffalo. Grindina a început să cadă cu şi mai multă putere, iar zgomotul ei pe acoperiş era asurzitor, astfel că trebuia să ţipăm ca să ne facem auziţi. O fereastră s-a spart şi o bucată de gheaţă de mărimea unei prune a căzut pe podea la picioarele lui Mose. Peste câteva minute grindina s-a oprit la fel de brusc cum începuse, dar furtuna nu s-a potolit. La un kilometru şi jumătate depărtare am văzut vârtejul înalt, cenuşiu alcătuit din nori cum cobora încet. Provenea din acel zid uriaş verzui care măturase culmea Buffalo şi care îmi părea că seamănă cu degetul lui Dumnezeu atingând pământul. În clipa când l-a atins, s-a făcut negru ca păcura.

— Tornadă! a ţipat cineva. Fugiţi!

Nimeni nu s-a mişcat. Stăteam lipiţi de ferestre în timp ce tornada se apropia. Tot corpul îmi fremăta de parcă era traversat de un curent electric. Acel deget lung şi încovoiat al furtunii era îngrozitor la vedere, însă te hipnotiza. Aerul

din jur era plin de resturi negre ca un stol de ciori înnebunite, rostogolite de o forţă căreia nicio putere pământească nu putea să-i reziste. Era îndeajuns de aproape ca să văd cum smulgea copacii din rădăcini în timp ce traversa râul Gilead. A ajuns la turnul de apă şi brusc mi-am amintit de Albert şi de Volz, care zugrăveau cisterna. Mi-am lipit faţă de fereastră, chinuindu-mă să văd dacă mai erau acolo. Munca era numai pe jumătate făcută, BINE AŢI VENIT ÎN IAD! era încă vizibil pe sub zugrăveala veche, dar, din câte îmi dădeam seama, turnul era părăsit.

Tornada a devastat terenul de sport şi am văzut băncile de la peluză desfăcându-se în bucăţi. Ar fi trebuit să ne mişcăm, să fugim spre un adăpost, dar era prea târziu. Stăteam împietriţi, privind cum ni se apropia sfârşitul.

Apoi, ca prin minune, tornada şi-a schimbat direcţia şi a luat-o de-a lungul râului. A distrus zona aflată la nord de şcoală, alunecând pe lângă clădiri şi pe lângă casa soţilor Brickman, îndreptându-se către oraş. Am alergat la ferestrele din partea de est a dormitorului şi am urmărit tornada atingând marginea de sud a oraşului, abătându-se peste fermele de lângă râu.

Mi-am dat seama încotro se îndrepta.

Şi Mose a înţeles. M-a înşfăcat de braţ şi a spus prin semne: *Doamna Frost şi Emmy.*

Când am ajuns afară, Volz şi Albert veneau dinspre sala de mese. Ceilalţi copii îi urmau unul după altul şi am înţeles că toţi se înghesuiseră în marea clădire de piatră ca să scape de furtună. Mose şi cu mine am traversat în goană fostul loc de defilare.

— Doamna Frost şi Emmy! am ţipat. Le-aţi văzut?

Volz a scuturat din cap.

— Astăzi nu.

— Tornada se îndreaptă direct către casa lor.

— N-ar trebui să fie pe aici pe undeva? a spus Albert.

— Să încercăm în sala ei de clasă, a zis Volz.

Nu era acolo.

— Doamna Brickman, a sugerat Volz. Ea trebuie să ştie.

Am alergat spre casa soţilor Brickman şi am bătut cu putere în uşă, dar n-a răspuns nimeni. Albert s-a dus la garaj şi s-a uitat pe geam.

— Maşina ei nu e aici, a spus el.

Volz a bătut şi mai tare, iar uşa s-a deschis în cele din urmă. Clyde Brickman stătea în prag, palid la faţă.

— Blestemata asta de tornadă aproape m-a omorât, a zis el.

— Cora Frost, a spus Volz. A fost la şcoală azi?

Brickman s-a încruntat şi s-a gândit o clipă.

— Nu ştiu.

— Doamna Brickman, a insistat Volz. Ea ştie?

— Thelma a plecat la Saint Paul azi-dimineaţă, Herman. Lipseşte toată săptămâna.

— La naiba!

Volz s-a uitat spre est, pe urmele distrugerii lăsate de furtună. Toţi am privit într-acolo. Nu-mi mai fusese aşa de teamă niciodată.

— Aşteptaţi aici, a zis Volz. Îmi iau maşina.

Ne-a dus pe toţi, inclusiv pe Brickman, la casa Corei şi a lui Emmy Frost. La marginea de sud a oraşului, am văzut că toate clădirile de lemn de lângă silozurile de cereale erau complet distruse. Am urmat drumul de pământ de pe malul râului, trecând prin dezastrul creat de o putere capricioasă. Un hambar fusese rupt în două, iar la nici douăzeci de metri o casă era neatinsă. Un siloz rămăsese fără acoperiş, dar ţarcul animalelor de lângă el era intact, iar vacile rumegau de parcă nimic nu se întâmplase. Am văzut o bucată mare de metal ruginit încovoiată peste trunchiul unui plop canadian, ca o hârtie de ambalat cadouri de Crăciun. Pentru prima oară după mult timp m-am rugat cu sinceritate, implorându-l disperat pe Dumnezeu să le salveze pe Cora Frost şi pe fiica ei.

Când am ajuns la fermă, toate speranţele mi s-au năruit. Acolo unde cu doar câteva zile înainte doamna Frost şi soţii Brickman îşi băuseră ceaiul în salon, nu mai era decât o podea făcută aşchii. Hambarul fusese distrus. Mulţi dintre pomii din livadă fuseseră smulşi din rădăcini şi

zăceau aruncaţi într-o dezordine apocaliptică. Camioneta doamnei Frost era răsturnată, ca o carapace de broască-ţestoasă. O tăcere apăsătoare domnea pretutindeni.

Am săpat printre ruine, ridicând resturi, strigându-le pe nume. Eram sigur că nu le vom găsi în viaţă şi din cauza asta nici nu voiam să le găsim. Vedeam cum furtuna luase pe sus şi distrusese construcţii solide şi nu voiam să văd cum nimicise nişte fiinţe atât de fragile. Aşa că mai mult am stat tăcut şi nemişcat pe bârnele acoperişului care odată le adăpostise pe Cora şi pe Emmy Frost şi care, îmi închipuisem eu pentru scurt timp, urma să mă adăpostească şi pe mine.

Îi pierdusem pe mama şi pe tata. Fusesem bătut, umilit, aruncat în izolare, dar până în acea clipă încă mai sperasem că lucrurile se vor îmbunătăţi.

Atunci Mose a spus prin semne: *Auziţi?*

Am ascultat şi am auzit şi eu.

Mose a început să îndepărteze podelele şi bârnele rupte. Ne-am alăturat şi noi. Am muncit febril, curăţând grămada de resturi de unde se auzeau strigătele slabe. Am găsit în sfârşit intrarea în pivniţă care era blocată de două bucăţi grele de grinzi rupte. Le-am dat la o parte şi Mose a tras de uşă cu putere deschizând-o. Privindu-ne fix din întunericul dinăuntru, micuţa Emmy Frost. Chipul şi hainele îi erau acoperite de praf, cârlionţă încâlciţi îi erau plini de moloz şi clipea confuză din cauza luminii bruşte. Mose s-a năpustit pe trepte, a ridicat-o în braţe şi a scos-o afară, întrebând-o prin semne: *Mama ta?*

— Nu ştiu.

Emmy plângea isteric. A scuturat violent din cap şi a repetat:

— Nu ştiu.

— A fost cu tine aici jos? a întrebat Volz.

Fetiţa a scuturat iar din cap şi praful i s-a ridicat din păr ca un nor.

— M-a adus aici şi apoi m-a lăsat singură.

— Unde s-a dus, Emmy? a întrebat-o Albert.

— La Big George, a răspuns ea. Voia să-i dea drumul din

hambar.

După moartea soţului ei, Cora Frost se hotărâse să păstreze calul de tracţiune, deşi să hrăneşti un animal aşa de masiv costa foarte mult. Volz şi Albert cercetaseră deja grămada de moloz care fusese hambarul, dar au alergat înapoi şi au săpat din nou printre dărâmături.

— Unde e mama? plângea Emmy. Mama?

— Taci, fetiţo, a spus Brickman. Nu ajută la nimic să plângi.

Emmy l-a ignorat.

— Mama!

Mose s-a aşezat pe ruinele casei, a luat-o pe Emmy în poală şi a ţinut-o strâns la pieptul lui, iar ea a plâns şi a tot plâns. După un timp, Albert şi Volz s-au întors şi au scuturat din cap.

— O duc înapoi la şcoală, a zis Volz.

— Merg cu tine, a spus Brickman.

Mi-am încrucişat braţele şi am rămas nemişcat.

— Nu plec până nu o găsim pe doamna Frost.

Volz nu s-a opus.

— Foarte bine, Odie. Albert, Mose, rămâneţi şi voi?

Amândoi au încuviinţat din cap.

— Trimit pe cineva să vă ia. Clyde, hai să o ducem pe fetiţă de aici.

Au încercat să o despartă pe Emmy de Mose, dar ea se agăţa de el cu putere, aşa că în cele din urmă Volz a zis:

— Vino şi tu, Mose.

Au plecat, Mose ducând-o în braţe pe micuţa Emmy, însă Brickman a rămas în urmă, contemplând dezastrul.

— Doamne sfinte, a spus el încet.

— N-aţi avut dreptate, am zis.

S-a uitat la mine încruntat.

— Cum adică?

— Aţi spus că Dumnezeu este un păstor şi are grijă de noi. Dumnezeu nu este un păstor.

N-a răspuns.

— Ştiţi ce e Dumnezeu, domnule Brickman? O blestemată de tornadă, asta e.

Brickman s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat.

După ce au plecat toţi, Albert şi cu mine am rămas singuri. Deasupra noastră cerul era senin şi albastru, ca şi cum nu dezlănţuise iadul peste noi în ultimele ore. Am auzit o ciocârlie cântând.

— Urma să fie perfect, am spus. Totul urma să fie în sfârşit perfect.

Albert s-a răsucit, cuprinzând cu privirea dezastrul din jur. Când a vorbit, glasul i-a sunat aspru, cum nu-l mai auzisem vreodată.

— Unul câte unul, Odie, a zis. Unul câte unul.

Capitolul opt

Au găsit trupul Corei Frost mai târziu în acea zi, la un kilometru şi jumătate distanţă, stând ca într-un leagăn în crengile unui ulm în curtea unei ferme unde tornada nu distrusese nimic, însă adunase o mulţime de resturi. Big George, calul de tracţiune, era teafăr, nu departe de ruinele fermei Frost, păscând liniştit pe malul râului Gilead.

Când a primit vestea despre ce se întâmplase, doamna Brickman s-a întors din Saint Paul imediat. A declarat cu generozitate că Emmy Frost nu va rămâne fără o mamă mult timp. Intenţiona să o adopte pe fetiţă cât mai curând posibil.

Când a auzit asta, Mose a întrebat prin semne: *Vrăjitoarea Neagră să fie noua ei mamă?* Apoi a mimat nişte cuvinte cu care doamna Frost, dacă ar mai fi trăit, nu ar fi fost de acord niciodată.

— Ceea ce Vrăjitoarea Neagră doreşte, obţine, a zis Albert pe o voce joasă, resemnată.

Mie mi se părea un alt lucru nedrept dintr-un lung şir de întâmplări nefericite. Puteam trăi toată viaţa cu dezamăgirea şi distrugerile pe care un Dumnezeu nemilos le adusese în calea mea. Poate le meritam. Dar Emmy Frost? în scurta ei viaţă bucurase pe toată lumea. Şi doamna Frost? Dacă existase vreodată un înger pe pământ, ea fusese.

Înmormântarea a avut loc joi, în sala de sport. Toţi copiii de la şcoală au fost acolo, în afară de Billy Mânecă Roşie, care nu fusese încă găsit de autorităţi. Eram îmbrăcaţi în hainele de duminică, podiumul de pe care predica domnul Brickman se afla pe podeaua sălii de sport, iar în spatele lui se înşirau câteva scaune pentru el, doamna Brickman şi Emmy, care şedea nemişcată ca o păpuşă fără viaţă. Nu o mai văzusem din ziua îngrozitoare a tornadei. Purta o rochie nouă şi pantofi de piele noi. Molozul, praful şi noroiul îi murdăriseră atât de tare părul, încât nu l-au

putut spăla, aşa că pur şi simplu o tunseseră aproape zero. Dacă n-ar fi avut rochia, ai fi zis că e băiat.

Domnişoara Stratton s-a aşezat la orgă. A cântat „Stânca vieţii” şi toţi am mormăit în cor. Domnul Brickman a rostit panegiricul. Pentru prima oară din câte îmi aminteam, a vorbit pe un ton respectuos, fără fraze pompoase. Nu-mi plăcuse niciodată de el, dar i-am fost recunoscător pentru lucrurile bune – şi adevărate – spuse despre Cora Frost.

Apoi soţii Brickman au avut parte de o surpriză.

— Odie O’Banion şi cu mine dorim să vă oferim ceva în amintirea doamnei Frost, a anunţat domnişoara Stratton.

Mi-a făcut semn din cap şi m-am ridicat în picioare.

— Ce faci? a şoptit Albert.

S-a uitat la soţii Brickman, care îmi aruncau priviri duşmănoase.

— Ascultă numai, i-am spus eu încet.

Mose mi-a spus prin semne: *Să fie ceva frumos, Odie.*

Am stat în picioare lângă orgă, mi-am scos muzicuţa din buzunar, iar domnişoara Stratton şi cu mine am interpretat cântecul pe care îl repetaserăm în secret.

Îmi promisesem că nu voi plânge. Voiam să împărtăşesc cu ei singurul dar pe care îl puteam oferi în amintirea Corei Frost. Însă când am început să cânt primele note din „Shenandoah”, mi-au dat lacrimile. Am continuat să cânt, domnişoara Stratton m-a acompaniat, iar muzica însăşi părea să jelească nu doar pierderea din acea săptămână. Cântam pentru familiile, copilăriile şi visurile care, pentru unii dintre noi, dispăruseră pentru totdeauna. În timp ce cântam, am ajuns în acel loc unde numai muzica mă putea duce. Deşi Cora Frost murise şi urma să fie îngropată împreună cu speranţa mea deşartă pentru o viaţă mai bună, mi-am imaginat că ea asculta de undeva cu soţul ei alături, iar amândoi ne zâmbeau mie, lui Emmy, lui Albert, lui Mose şi celorlalţi ale căror vieţi fuseseră mai frumoase datorită lor. Emoţiile mă copleşiseră.

Când am terminat, toată lumea plângea, până şi domnul Brickman, care nu era chiar un om rău. Vrăjitoarea Neagră însă nu avea suflet şi n-a vărsat nicio lacrimă. Se uita urât

la mine şi la domnişoara Stratton. Am încercat să mă întorc la locul meu din tribună, însă domnişoara Stratton m-a apucat de mână şi nu m-a lăsat să plec.

Domnul Brickman a încheiat cu o rugăciune şi copiii au început să iasă unul după altul. Doamna Brickman s-a aplecat spre Emmy şi i-a spus ceva, apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat către orgă.

— Minunată melodie, a zis ea, dar tonul vocii ei sugera altceva. Nu m-am aşteptat.

Domnişoara Stratton s-a uitat la Vrăjitoarea Neagră cu o expresie de parcă s-ar fi aşteptat ca aceasta să se repeadă la ea şi să o înghită.

— A fost ideea mea, doamnă, am spus eu. Ştiam că era melodia preferată a doamnei Frost. Domnişoara Stratton doar m-a ajutat.

— Te-a ajutat. Desigur. Însă, Lavinia, data viitoare când te hotărăşti să ajuţi, anunţă-mă şi pe mine. Trebuie să-ţi spun că mi se pare foarte ciudat că îndeplineşti atât de uşor toanele unuia dintre elevii noştri.

— Nu se va mai întâmpla, Thelma.

Doamna Brickman m-a măsurat cu privirea.

— Ai cântat bine, Odie.

— Mulţumesc, doamnă.

— Bucură-te de muzicuţa ta cât mai poţi.

S-a îndreptat spre Emmy, a luat-o de braţ şi a dus-o afară. Fetiţa m-a privit o singură dată. Ştiam ce înseamnă o pierdere şi îmi rupea sufletul să o văd pe chipul ei.

Domnişoara Stratton s-a uitat fix la locul unde se aflaseră cele două şi a spus încet:

— Tornada n-a ucis-o pe femeia care merita.

Aveam puţin timp liber la Şcoala Lincoln şi aşa a fost şi în acea zi. Toţi aveam îndatoriri de îndeplinit. Terminaserăm de strâns fânul de pe câmpul lui Bledsoe, dar mi se dăduse altă treabă – să muncesc pe terenurile şcolii sub supravegherea nemiloasă a lui Dimarco. N-aveam niciun chef să lucrez pentru Dimarco în acea după-amiază. Pe când ceilalţi îi urmau pe Volz şi pe domnul

Greene spre sala de mese, m-am făcut nevăzut.

Aproape cinci kilometri ne despărţeau de ferma Frost distrusă. Când am sosit, am văzut că nu se schimbase nimic din acea după-amiază groaznică a tornadei; molozul rămăsese neatins. Frunzele copacilor smulşi din livadă erau deja uscate, maronii şi sfărâmicioase. Camionul era tot răsturnat şi încă îmi amintea de carapacea unei broaşte-ţestoase. Am văzut un iepure ronţăind mugurii din grădina cea mare a doamnei Frost. M-a privit, dar n-a fugit. Ferma era complet distrusă, însă la mai puţin de o sută de metri depărtare copacii de lângă râu erau neatinşi.

M-am îndreptat către rastelul unde domnul Frost ţinuse mereu canoea. Mica ambarcaţiune era sprijinită de suport, cu vâslele sub ea. M-am aşezat pe malul râului şi mi-am amintit de ultima dată când fusesem acolo, ultima zi fericită. Plânsesem puţin când cântasem „Shenandoah”, dar de data asta am plâns în hohote. L-am urât pe Albert că avusese atât de multă dreptate. N-ar fi trebuit să mă ataşez de doamna Frost şi de Emmy. Prima murise şi a doua era ca şi moartă pentru mine. Mă întrista îngrozitor soarta fetiţei, dar ce puteam face? Era la fel ca în cazul lui Billy Mânecă Roşie. N-aveam să fiu niciodată păstorul cel bun, aşa cum îmi doream.

M-am ridicat, mi-am şters ochii şi m-am întors la casa ruinată ca să mai sap prin moloz, sperând să găsesc obiectul după care venisem. Ştiam zona unde trebuia să caut şi am muncit o mare parte din după-amiază ridicând, împingând, târându-mă şi curăţând. Când fugisem de la Şcoala Lincoln, ştiam că şansele mele de reuşită în această mică misiune erau neînsemnate, dar cu cât săpam mai mult, cu atât mai descurajat eram.

Am zărit o cutie de metal acoperită de praf, cea în care doamna Frost ţinuse pricomigdale. Am recuperat-o dintre dărâmături şi am deschis-o. Înăuntru mai erau şase prăjiturele, neatinse de moloz datorită capacului închis ermetic. Le-am scos pe toate, le-am băgat în număr egal în buzunare şi am continuat să sap. Cinci minute mai târziu am găsit ce căutam. Colţul unei rame argintii pentru

fotografii se iţea din spatele unei bucăţi de bârnă. A trebuit să apuc de dedesubt ca să ajung la ea. Am prins-o cu grijă. Sticla se spărsese, dar fotografia dinăuntru era intactă. Am scos-o, am băgat-o în cămaşă, m-am dat jos de pe grămada de moloz şi am plecat.

Când am ajuns în dormitor, era aproape ora cinei, iar ceilalţi băieţi se spălau. Volz m-a văzut şi a venit repede la mine.

— Ai dat de necaz, Odie, mi-a spus. Dimarco e furios. O să te jupoaie de viu. Unde ai fugit aşa?

— Am avut ceva de făcut, am zis.

Albert şi Mose s-au întors de la spălător şi amândoi mă priveau de parcă urma să mă alătur doamnei Frost, să fiu mort şi îngropat.

— Dimarco abia aşteaptă să te pedepsească, Odie, a spus Albert. Chiar i-ai dat un motiv întemeiat. Unde naiba te-ai dus?

— Atenţie cum vorbeşti, l-a atenţionat Volz pe fratele meu.

Mose era speriat şi mi-a spus prin semne: *O să-ţi facă pielea fâşii, Odie.*

— Nu-mi pasă, am zis. Era important.

Albert m-a înşfăcat de umăr şi şi-a înfipt degetele în carnea mea, la fel de tare cum făcuse Dimarco cu câteva zile în urmă.

— Unde ai fost? Ce era aşa de important?

Înainte să răspund, l-am auzit pe Dimarco strigând în spatele meu:

— O’Banion!

Am scos fotografia pe care o dezgropasem din moloz şi i-am dat-o repede lui Albert.

— Nu-l lăsa s-o vadă.

Apoi m-am întors către Dimarco.

A venit către mine ca un taur şi puteam să jur că podeaua se zgâlţâia. În mâna dreaptă ţinea biciul bine-cunoscut tuturor.

— Vincent, a început Volz.

— *Fincenf?* l-a maimuţărit Dimarco, bătându-şi joc de

accentul lui german.

Apoi a ridicat mâna ca un avertisment.

— Taci, Herman. De data asta, al meu e.

M-a înşfăcat de gulerul cămăşii şi a început să mă tragă după el.

— Să mergem, domnule.

— Vin şi eu, a zis Volz repede.

Dimarco s-a oprit şi a rumegat ideea. Eu eram foarte recunoscător, căci ştiam că dacă eram singur cu Dimarco, ar fi făcut mai mult decât să mă biciuiască.

— Foarte bine, a zis el, o s-o facem aici. Vreau ca toţi băieţii să vadă ce se întâmplă când unul dintre ei nu respectă regulile. Scoate cămaşa, O'Banion, şi întoarce-te cu spatele.

Mi-am descheiat încet nasturii, m-am întors şi i-am dat cămaşa lui Mose, care s-a uitat la mine ca şi cum el era cel care urma să fie bătut. Am scuturat din cap şi i-am transmis prin semne: *E în ordine.*

— Albert, Moses, ţineţi-l, le-a poruncit Dimarco.

— Vă rog, nu, l-a implorat Albert.

— Ţine-l sau te bat şi pe tine. Poate continui şi cu alţi băieţi. Vreţi să simţiţi biciul pe spinarea voastră? Ştiaţi că asta se va întâmpla.

Era adevărat şi de aceea Volz stătea deoparte, neajutorat. Albert m-a prins de un braţ şi Mose de celălalt, iar eu mi-am făcut curaj.

Mai fusesem biciuit de multe ori, dar Dimarco nu mă mai bătuse atât de crunt cum a făcut-o în acea zi. Mi-am jurat că nu o să-i dau satisfacţia să scot vreun sunet, dar la a zecea lovitură de bici am ţipat în cele din urmă şi am izbucnit în lacrimi. Dimarco m-a mai lovit de două ori cu brutalitate, apoi Volz a ordonat:

— Ajunge!

Am fost uşurat când bătrânul german l-a însoţit pe Dimarco în timp ce mă ducea în camera tăcută. Mi-era teamă că Dimarco se mai gândea şi la alte pedepse.

— Să dormi bine, O'Banion, a spus Dimarco. Am o îndatorire specială pentru tine mâine. Dacă îţi închipui că

acum te doare, aşteaptă numai.

S-a întors spre Volz.

— Nu te băga în treaba asta, Herman. Clyde Brickman mi-a spus să fac tot ce trebuie ca să-l stăpânesc pe derbedeul ăsta. E al meu acum.

— Dacă îl mai loveşti, Vincent, nu-mi pasă dacă mă concediază, dar o să te rup în bătaie.

— O să vedem cine va învinge până la urmă, Herman. O'Banion, dă-mi blestemata aia de muzicuţă.

Îmi luase deja multe, demnitatea, hotărârea fermă de a nu ceda când biciul muşca din spatele meu, dar cel mai greu era să-mi pierd muzicuţa.

— Mai vedem noi, a zis Volz.

— Brickman vrea instrumentul, Herman. Spune că s-au săturat până peste cap de O'Banion. Ascultă, neamţ nenorocit, dacă te gândeşti să vii aici în toiul nopţii să-i dai de mâncare sau să-l alini pe copilul ăsta, mai gândeşte-te.

Dacă o faci, să fii sigur că soţii Brickman vor afla despre marele tău secret din cariera de piatră. O să-ţi pierzi proviziile de sticle, slujba şi orice ocazie de a le mai face vreun bine ticăloşilor ăstora.

Dimarco mi-a luat muzicuţa, a dus-o la buzele lui blestemate şi a scos o notă ascuţită. Apoi a încuiat uşa.

Capitolul nouă

Dintr-un articol din *Encyclopaedia Britannica* pe care îl citisem cu ani în urmă, am aflat că şobolanii trăiau cel mult trei ani. Eram tovarăş cu Faria de patru ani deja. Apărat de fosta închisoare, părea uitat de vreme. Viteza şi agilitatea din tinereţe îi dispăruseră. Când se târa afară din crăpătura largă din zid, nu mai mergea cu paşi mărunţi şi repezi, ci mai mult se furişa. Ar fi fost o pradă sigură pentru orice pisică. Pentru mine însă era un vechi prieten şi speram că firimiturile pe care i le ofeream răsplăteau puţin faptul că îmi ţinea de urât în nopţile singuratice din camera tăcută.

În acea seară a ieşit devreme din ascunzătoare. Când i-am văzut boticul cu mustăti adulmecând iscoditor din crăpătură, am fost uimit. Niciodată nu se ivea decât la adăpostul întunericului. A ieşit mai mult şi s-a uitat la mine. De câte ori îi vedeam ochii în lumina lunii, străluceau ca nişte mărgele, dar acum erau opaci. Am scotocit prin buzunare după pricomigdalele pe care le scosesem dintre ruinele fermei Frost. Se fărâmiţaseră, dar am aruncat câteva bucăţele către colţul mai îndepărtat ca să-l fac pe Faria să iasă cu totul. Nu s-a mişcat, iar asta era ciudat. Mie îmi era o foame de lup. Păstrasem pricomigdalele special pentru Faria şi eram îngrijorat că nu părea interesat. Am aruncat mai multe bucăţele spre el, dar tot n-a reacţionat. În cele din urmă le-am aruncat în crăpătura din zid, unde s-au împrăştiat lângă lăbuţele lui.

Faria a mirosit oferta, dar nu le-a ronţăit. Doar stătea acolo şi se uita la mine.

Comunicăm în nenumărate feluri – cu vocea, cu mâinile, în scris, chiar şi cu corpul –, dar cum vorbeşti cu un şobolan? Aş fi vrut să-l întreb: „Ce-ai păţit, Faria? Nu te simţi bine, bătrâne prieten?” Aş fi vrut să-i spun o poveste ca să-i abat gândurile de la necazul ce i se întâmplase. Sau să ne compătimim unul pe altul pentru că şi eu sufeream după bătaia primită de la Dimarco. Am vorbit multă vreme

cu un glas coborât şi blând, iar Faria doar stătea acolo, nemişcat. În cele din urmă, am înţeles. Mica fiinţă murise. Chiar în faţa mea, la mai puţin de doi metri de mine, îşi dăduse sufletul.

Ştiu că pare ridicol că am plâns pentru un şobolan la fel cum am plâns pentru Cora Frost. Dragostea îmbracă multe forme şi tristeţea e aceeaşi. Suferinţa provocată de loviturile de bici era nimic faţă de durerea pe care am simţit-o când mi-am dat seama că Faria murise.

Unul câte unul, spusese Albert. Îmi venea să strig la el şi la Dumnezeu.

Am aşezat trupul micii făpturi pe o grămăjoară de fân şi am jurat că-l voi îngropa în dimineaţa următoare. Când s-a lăsat noaptea, m-am culcat, regretând că nu aveam muzicuţa, pentru că numai muzica putea să-mi ofere uşurare. Dar Dimarco îndeplinise ordinul lui Brickman şi nu am putut să-mi găsesc liniştea în acea noapte groaznică.

M-am trezit pe întuneric la auzul unei chei care se răsucea în lacătul uşii de fier. M-am ridicat, bucuros că Volz ignorase ameninţările lui Dimarco. Chiar dacă pierdusem multe, încă mai aveam prieteni şi asta conta nespus. Uşa s-a deschis, dar acum Volz nu ducea un felinar şi singura lumină care pătrundea în camera tăcută provenea de la luna care era aproape plină. O siluetă neagră se proiecta pe cerul luminat de razele ei.

— Domnul Volz?

— Neamţul nu vine în seara asta, O’Banion.

Dimarco. O, Doamne! M-am târât pe podea şi m-am lipit de zidul cel mai îndepărtat.

— Domnul Brickman vrea să te vadă, a zis el.

— Acum? De ce?

— Fata Corei Frost. A fugit. Crede că tu ştii unde s-ar fi putut duce.

Nu ştiam, dar chiar dacă ar fi fost aşa, nu le-aş fi spus. Totuşi, era un motiv mai bun decât cel pentru care crezusem că venise Dimarco, aşadar l-am urmat afară. A început să meargă, însă nu către casa soţilor Brickman.

— Încotro ne îndreptăm? am întrebat.

— Brickman s-a dus să verifice cariera de piatră, a crezut că fata e acolo, aşa că ne aşteaptă şi pe noi.

M-am întrebat dacă Dimarco îi povestise lui Brickman despre alambicul pe care Volz îl ţinea ascuns în şopron. Odată ce aflasem că Dimarco cunoştea secretul lui Volz, presupusesem că era doar o chestiune de timp până când l-ar fi turnat pe bătrânul german, care ar fi fost obligat să plece de la Şcoala Lincoln. Mi se părea logic ca asta să se întâmple acum, când pierdusem atât de multe.

Am străbătut cu greutate terenul pustiu dintre şcoală şi carieră; drumul nostru era luminat de lună, eu mergând în faţă şi Dimarco, după mine. Când am ajuns la şopronul de la marginea carierei, un felinar se afla pe piatra unde cu numai câteva zile înainte Albert pusese tigaia în care gătise pe ascuns mâncarea pentru mine şi Mose. Nu l-am zărit pe domnul Brickman şi nici pe altcineva. Ceea ce am văzut însă m-a umplut de spaimă. Pe piatra de lângă felinar era biciul de piele cu care Dimarco mă lovise mai devreme şi lângă el se afla mica păpuşă pe care crezusem că Billy Mânecă Roşie o luase cu el când fugise.

— Mânecă Roşie a plâns ca un bebeluş, a zis Dimarco.

Deşi nu voiam să ştiu, totuşi am întrebat:

— Unde e?

— Unde nu o să-l găsească nimeni. Acolo unde vei fi şi tu după ce voi fi terminat cu tine.

A luat biciul lung, care îi atârna în mână. Dimarco se postase între mine şi clădirea şcolii, blocându-mi orice cale de evadare. În spatele meu se căsca abisul negru al carierei de piatră. Dimarco a rânjit în lumina felinarului şi apoi s-a năpustit, însă eu nu eram Billy Mânecă Roşie, greoi la minte şi călcat în picioare de toţi. I-am evitat atacul şi am fugit. Marginea carierei era presărată cu bucăţi mari de piatră sfărâmată printre care am alergat în zigzag. Puteam să-l aud pe Dimarco înjurând în spatele meu şi am ştiut ce se va întâmpla dacă m-aş împiedica. M-am repezit printre două stânci uriaşe, de două ori mai înalte decât mine, şi m-am ascuns în umbra aruncată de

una dintre ele. M-am ghemuit, încercând să mă fac cât mai mic posibil. Dimarco a trecut în goană, dar imediat s-a oprit şi s-a întors.

— Te-am prins, ticălosule, a spus el.

Am pipăit cu mâinile pe jos, căutând cu disperare ceva cu care să mă apăr de el. Întreaga margine a carierei era acoperită cu pietre, dar n-am găsit niciuna pe care s-o pot arunca şi nu mai aveam unde să fug.

În lumina strălucitoare a lunii, am văzut că buzele lui Dimarco erau strânse într-un rânjet înfometat. M-am gândit la Windigo. Creatura aceea era imaginară, un spirit născut de închipuirea mea. Dar făptura care se uita la mine de pe marginea carierei era reală şi răspândea o groază mai mare decât orice aş fi putut inventa.

Instinctiv, am alergat drept spre el, acoperind distanţa dintre noi din trei paşi mari şi lăsându-mi umărul în jos ca să mă folosesc de toată forţa fizică pentru atac. Dimarco însă doar s-a dat la o parte şi, înainte de a mă putea opri, mă aflam la marginea carierei, fluturând din braţe ca să nu mă prăbuşesc în abis. Dar a fost în zadar.

Până în ziua de azi am coşmaruri legate de acea cădere, de hăul negru ce se deschidea dinaintea mea, pregătit, ca în visele acelea înspăimântătoare, să mă macine ca o moară cu dinţii stricaţi. Spre uimirea mea însă, am căzut doar un metru şi ceva. M-am pomenit zăcând pe un mic ciot, o limbă de piatră ieşită în afară, aproape invizibilă în umbra peretelui de stânci.

M-am ridicat şi m-am lipit de zid în întunericul de acolo. Dimarco a apărut deasupra mea, stând pe margine. Biciul lung de piele care îmi provocase atât de multă durere atârna pe lângă piciorul lui. Fără să mă gândesc, am ieşit din întuneric, l-am înşfăcat şi am tras de el din toate puterile. Probabil că Dimarco a fost complet luat prin surprindere deoarece nu a opus nicio rezistenţă, corpul lui prăbuşindu-se pe lângă mine în hăul de dedesubt.

Nicio moarte nu e lipsită de importanţă, tot aşa cum cred că nicio moarte nu trebuie sărbătorită. Pe moment însă, după ce l-am ucis pe Vincent Dimarco, omul care

adusese numai suferinţă în viaţa mea şi a atâtor alţi copii, m-am simţit uşurat.

Apoi realitatea faptei mele m-a izbit şi mi s-au înmuiat picioarele. M-am sprijinit de zidul carierei. Îmi dorisem ca Dimarco să moară, mă imaginasem ucigându-l de zeci de ori. Aceea era însă numai închipuirea mea. Situaţia de acum era reală. O crimă făcută cu sânge rece.

O mână m-a atins pe umăr şi am tresărit ca la un şoc electric. Era Mose, care stătea deasupra mea la marginea carierei.

M-a întrebat prin semne: *Eşti bine?*

— De unde ai apărut?

Nu erai în camera tăcută, a zis el. *Am plecat să te căutăm.*

— Tu şi Albert?

Şi Volz. Ne-am despărţit. A îngenuncheat pe marginea carierei şi a privit în jos. *L-am văzut căzând, dar acum nu-l mai văd.*

— Poate nu a murit.

A căzut şaizeci de metri. E mort, a conchis el.

Povara crimei mele m-a copleşit. Ucisesem un om. Împrejurările nu contau. Puteam spune exact cum se întâmplase, dar ar fi fost mărturia unui copil-problemă pe care toată lumea îl ştia, a unui mincinos vestit. Habar nu aveam dacă în statul Minnesota mai exista pedeapsa cu moartea, dar, dacă se mai aplica, eram sigur că voi ajunge pe scaunul electric.

Mose mi-a spus prin semne: *Hai să mergem.*

M-a ajutat să mă ridic de pe ciotul de piatră care îmi salvase viaţa, după care ne-am îndepărtat. O parte din mine a rămas însă acolo.

Capitolul zece

— Unde ai fost? m-a întrebat Albert.

— Faria a murit, am spus, apoi am adăugat: Şi Dimarco.

Albert a făcut ochii mari.

— Cum?

— Pur şi simplu a murit.

— Dimarco pur şi simplu a murit?

— Nu, Faria. Pe Dimarco l-am ucis eu.

Îi găsisem pe Albert şi pe Volz în fostul loc de defilare. Căutaseră peste tot şi fuseseră extrem de îngrijoraţi din cauza mea.

Picioarele mi s-au înmuiat din nou şi a trebuit să mă aşez pe iarbă. Mose le-a povestit prin semne ce se întâmplase şi Albert i-a tradus lui Volz.

Volz a îngenuncheat şi m-a privit drept în ochi.

— Vincent l-a omorât pe Billy Mânecă Roşie?

Am aprobat din cap, încă simţindu-mă slăbit şi pustiit.

— Ar fi făcut la fel şi cu tine, Odie, dacă nu l-ai fi ucis tu.

M-am uitat la faţa aceea blândă şi la ochii plini de înţelegere.

— Am vrut să moară. Am stat acolo şi m-am bucurat că a murit.

— Nu putem rămâne aici, a zis Albert.

— O să le spunem adevărul, a hotărât Volz.

— Cine va crede un copil ca Odie? a întrebat Albert.

La fel gândeam şi eu.

— Le vom arăta corpul lui Billy.

Mose m-a întrebat prin semne: *Ştii unde e Billy?*

Am scuturat din cap, iar Albert i-a zis lui Volz:

— Nu ştie ce a făcut Dimarco cu Billy.

Germanul şi-a frecat bărbia cu cele patru degete şi jumătate şi s-a zgâit în lumina lunii.

— Poate că ai dreptate, dar nu va da bine să fugiţi aşa.

— N-avem încotro, a zis Albert.

Mose a întrebat: *Să fugim unde?*

— Dacă o luăm pe şosea, ne vor găsi imediat, a spus

Albert.

— Poate reuşiţi să luati trenul, a zis Volz, şi vă duceţi departe de aici.

— Vor da de veste şi fiecare copoi de la calea ferată ne va căuta între Sioux Falls şi Saint Paul, a spus Albert.

Ştiam despre copoii ăştia. Un copil pe nume Benji Nor de Fier fugise cu un an înainte. Luase un tren de marfă şi fusese prins de un copoi angajat de o firmă privată, care îl bătuse măr înainte de a-l preda autorităţilor.

— Pot să vă duc eu undeva cu maşina, s-a oferit Volz.

— Nu, a spus Albert. E problema noastră, nu a ta.

— Problema mea, am zis eu.

Albert m-a privit cu severitate.

— A noastră. Suntem o familie.

Mose a aprobat din cap şi a spus: *O familie.*

Mi-am întors privirea către gazonul care fusese întotdeauna tuns cu grijă de băieţi sub atenta supraveghere a lui Dimarco. Luna se înălţa deasupra sălii de mese şi râul cu strălucirea lui îngheţată curgea dincolo de fostul loc de defilare.

— Gilead, am zis.

Albert s-a uitat la mine nedumerit.

— Poftim?

— Îţi aminteşti ce a spus doamna Frost? Râul Gilead se uneşte cu Minnesota, iar Minnesota se varsă în Mississippi. Putem să mergem cu canoea domnului Frost cât de departe vrem.

Mose a spus prin semne: *Tornada a distrus-o.*

Am scuturat din cap.

— Am văzut-o când am fost acolo azi. E la locul ei. Ce zici, Albert?

— Că nu eşti atât de prost precum pari. E cea mai bună şansă pe care o avem.

— Vă duc cu maşina până la casa Corei, a spus Volz.

— Nu fără muzicuţa mea.

— Soţii Brickman ţi-au luat muzicuţa, Odie, a zis Albert. Trebuie s-o abandonezi.

— Nu mă duc nicăieri fără muzicuţa mea.

— Nu fi prost.

— Plecaţi, am spus eu. O să-mi recuperez cumva muzicuţa şi vin la voi.

Albert şi Volz s-au uitat unul la altul, înţelegându-se din priviri.

— S-ar putea să existe o cale.

Pe vremea aceea, oamenii din Lincoln, Minnesota nu-şi încuiau uşa la casă. Presupun că aşa se întâmpla în orăşelele în care toată lumea se cunoştea cu toată lumea. Uşa din faţă a casei soţilor Brickman era însă încuiată. La fel şi cea din spate.

— Ajută-ne să intrăm cu vechea şmecherie, Odie, a zis Albert şi mi-a dat briceagul lui de cercetaş, care fusese un dar de ziua lui de la domnul Seifert.

— Vechea şmecherie? a întrebat Volz.

— Nu vrei să ştii, a zis Albert.

Am luat briceagul şi m-am îndreptat spre una dintre ferestrele de la subsol. În anii când călătoream cu tatăl nostru, care făcea trafic de alcool, Albert şi cu mine am învăţat cum să spargem lacăte. Cel de la fereastra de la subsol s-a deschis uşor şi am intrat repede înăuntru. Deşi înăuntru era beznă, lumina lunii se strecura prin rama îngustă a ferestrei din spatele meu şi, după câteva clipe, ochii mi s-au obişnuit cu întunericul. M-am îndreptat spre scări şi am urcat la parter, unde am simţit miros de friptură de pui. Să mă lase fără cină făcuse parte din pedeapsa gândită de Dimarco, aşa că muream de foame. Deşi am fost ispitit să fac un ocol prin bucătărie, m-am dus direct la uşa din faţă şi le-am deschis-o celorlalţi. Albert şi Mose au intrat, dar când Volz a vrut să-i urmeze, Albert l-a oprit.

— Nu poţi lua parte la asta, a şoptit el.

— Iau deja parte, a zis Volz liniştit.

— Nu oficial. Ascultă, Herman, dacă vei fi găsit vinovat, soţii Brickman te vor distruge. Gândeşte-te la toţi copiii de la Şcoala Lincoln care depind de tine să-i aperi de ce e mai rău. Datoria ta e să-i protejezi.

Am fost surprins să-l aud pe Albert spunându-i lui Volz

pe numele mic. Am înţeles că familiaritatea dintre ei era mai profundă decât îmi imaginasem şi m-am simţit jignit. Era ca şi cum eram dat la o parte din vieţile lor.

Vedeam că lui Volz îi era greu să cedeze, dar a încuviinţat din cap şi a rămas afară.

— Vă voi aştepta. Dacă ceva nu merge bine, voi fi aici, a promis el.

Albert a închis uşa încet şi a luat-o înainte. Nu mai fusesem niciodată în casa soţilor Brickman, dar era evident că el cunoştea locul. Am străbătut camera de zi, luminată de razele lunii ce pătrundeau prin ferestre; mirosea a mobilă îmbrăcată în piele. Lămpile erau bogat ornamentate şi scumpe, iar picioarele mi se înfundau în covoarele moi. Albert ne-a condus în bucătărie, unde mirosul de pui era atât de copleşitor, că stomacul mi-a chiorăit.

— Sst, a şoptit.

— N-am mâncat în seara asta. Sunt lihnit.

Albert a deschis frigiderul şi lumina dinăuntrul lui a pătruns în încăpere. Am văzut că soţii Brickman mâncau regeşte, ceea ce m-a făcut să mă întreb cum reuşea Vrăjitoarea Neagră să se menţină atât de slabă. De pe o farfurie pe care se afla nişte friptură rece de pui, Albert a înşfăcat un copan şi mi l-a întins. Am muşcat din el imediat. Deşi îi uram pe soţii Brickman, adoram friptura lor de pui.

Albert a tras de un sertar de bucătărie şi a scotocit înăuntru. O clipă mai târziu, lumina unei lanterne a alungat întunericul. A stins-o imediat şi ne-a făcut semn lui Mose şi mie să-l urmăm. Ne-a condus sus pe scări către primul etaj, apoi de-a lungul culoarului, după care s-a oprit în dreptul unei uşi închise şi mi-a spus prin semne: *Lasă-mă pe mine să vorbesc.* A apucat clanţa şi a trântit uşa de perete, aprinzând lanterna.

Raza de lumină a dezvăluit patul cu patru stâlpi din dormitor, cel mai mare pe care îl văzusem vreodată. Brickman s-a ridicat imediat. Cearşaful îl acoperea de la brâu în jos. Nu era singur şi lucrul ăsta mi s-a părut ciudat,

fiindcă doamna Brickman plecase cu Franklinul lor argintiu la Saint Paul în după-amiaza aceea şi urma să se întoarcă după câteva zile. Apoi am văzut că părul însoţitoarei lui era blond. Aceasta s-a ridicat încet, ţinând cearşaful până sub bărbie. Domnişoara Stratton s-a uitat nedumerită în lumina lanternei.

— Ce naiba se întâmplă? a urlat domnul Brickman.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Clyde, a zis Albert. Brickman a recunoscut vocea fratelui meu.

— O'Banion… a început el.

— Nu vrem decât muzicuţa lui Odie.

— Muzicuţa? Ce naiba ai de gând?

— Dacă nu primim muzicuţa, doamna Brickman va afla despre tine şi domnişoara Stratton.

Deşi era deja prea târziu, profesoara de muzică a tras cearşaful şi mai mult, astfel că îi acoperea partea de jos a fetei.

— Nu mă poţi ameninţa.

— Tocmai am făcut-o.

— Cine mai e cu tine?

— Fratele meu. Şi Moses Washington. Şi demnitatea morală.

Habar nu aveam ce însemna asta. Albert însă m-a impresionat. Fratele meu era doar un copil, dar îl înfrunta pe Clyde Brickman, a cărui autoritate la Şcoala Lincoln o egala pe aceea a unui rege în castelul său, iar Albert îl domina.

— Muzicuţa? a spus Brickman. Vrei numai muzicuţa?

— Şi să ne luăm la revedere de la Emmy, am intervenit eu.

Cuvintele mele l-au nedumerit pe Brickman.

— La revedere?

— Părăsim Şcoala Lincoln, a zis Albert.

— Pe naiba o părăsiţi, a pufnit Brickman.

— Credeam că te vei bucura. Deci, muzicuţa?

Mose a adăugat prin semne: *Şi Emmy.*

— Şi Emmy, a zis Albert.

— Trebuie să mă îmbrac. Aşteptaţi afară.

— Aşteptăm aici.

Brickman a dat la o parte cearşaful şi s-a ridicat, gol puşcă. Şi-a pus pantalonii care zăceau pe un scaun lângă pat şi şi-a tras bretelele peste umeri. S-a întors către femeia din pat şi i-a spus:

— Rămâi unde eşti. Mă ocup eu de asta.

Brickman a trecut printre noi, a ieşit pe hol şi s-a îndreptat spre altă uşă. A scotocit prin buzunar şi a scos o cheie.

— O încui? am spus.

— Doar în noaptea asta.

S-a uitat către propriul dormitor, iar eu am înţeles. Chiar şi aşa, îmi displăcea ideea că Emmy era încuiată undeva.

În timp ce deschidea uşa, Brickman a strigat:

— Emmy, a venit cineva să te vadă.

A apăsat întrerupătorul şi lumina a inundat încăperea. Emmy stătea pe un scaun într-un colţ, îmbrăcată într-o salopetă, o cămaşă şi cu pantofi noi în picioare, de parcă ne aştepta. Când am apărut, a scos un mic ţipăt, a sărit de pe scaun, a traversat camera în goană, ciocnindu-se de Mose, şi ne-a îmbrăţişat pe mine şi pe Albert.

— Ştiam că veţi veni după mine.

— Am venit să ne luăm la revedere, Emmy.

Albert s-a întors spre Brickman.

— Lasă-ne o clipă singuri.

Brickman a ieşit pe hol ca să ne ofere intimitate.

— Dacă încerci ceva, Clyde, o să mă asigur că Vrăjitoarea Neagră află totul.

Brickman nici n-a clipit la auzul acelei porecle dispreţuitoare, ci doar a aprobat tăcut din cap.

Când am rămas singuri cu Emmy, ea ne-a privit cu lacrimi în ochi şi cu chipul schimonosit de groază.

— Aţi venit să vă luati la revedere?

Mose a spus prin semne: *Trebuie să plecăm.*

— Ştiu, a spus Emmy. Vreau să merg cu voi.

— Ştiai? a întrebat-o Albert. De unde?

— Pur şi simplu. Şi vreau să merg cu voi, a insistat ea cu

ochii în lacrimi.

— Nu poţi.

Am mângâiat-o pe părul tuns scurt.

— Am însă ceva pentru tine. Fotografia, Albert.

În drum spre casa soţilor Brickman, Albert se strecurase înapoi în dormitor şi luase fotografia pe care i-o dădusem mai devreme. Era cea care se afla pe poliţa căminului în salonul familiei Frost, fotografia cu ei trei împreună, domnul Frost, doamna Frost şi Emmy, toţi foarte fericiţi. Albert mi-a dat-o, iar eu i-am întins-o lui Emmy.

— Mi-am pierdut mama când eram un copil, ca tine, Emmy. Nici nu-mi mai amintesc cum arăta. Vreau ca tu să nu-ţi uiţi niciodată mama şi tatăl. Aşa că ţi-am adus asta. Ţine-o undeva în siguranţă, astfel ca soţii Brickman să n-o găsească niciodată. Părinţii tăi au fost nişte oameni buni. Merită să-ţi aduci aminte de ei.

Emmy a dus fotografia la inimă. Apoi ne-a rugat:

— Nu puteţi să mă lăsaţi cu ei. Sunt răi. Luaţi-mă cu voi, vă rog.

— Nu putem, Emmy, am spus.

Mose a intervenit. M-a bătut pe umăr şi m-a întrebat: *De ce nul*

— Are şase ani, a răspuns Albert. Cum o să avem grijă de ea?

Mose a continuat: *îi e mai bine aici?*

Nu luasem în calcul să ne însoţească şi Emmy, dar acum mă gândeam, de ce nu? Nu era o idee lipsită de logică. Să o lăsăm pe Emmy cu Vrăjitoarea Neagră şi cu soţul ei era o faptă îngrozitoare. Erau oare temerile legate de cum o să avem grijă de ea mai împovărătoare?

— Mose are dreptate, am spus. O luăm pe Emmy cu noi.

— E o nebunie, a zis Albert.

— Totul e o nebunie, am ripostat eu.

— Vă rog, vă rog, a spus Emmy şi îl cuprinse pe Albert de mijloc.

El a rămas ţeapăn un timp, după care s-a relaxat.

— Foarte bine, a zis şi s-a dat în spate ca să-i examineze pantalonii şi cămaşa. Se pare că deja te-ai îmbrăcat pentru

călătorie.

— De ce durează atât? a strigat Brickman de pe hol.

Am ieşit din cameră împreună cu Emmy, iar Brickman arăta de parcă suferea un infarct.

— N-o luaţi cu voi, a spus el.

— Ba da, Clyde.

— Asta e răpire.

— Nu e, dacă ea doreşte să meargă.

— Nu vă pot lăsa să o luaţi. Thelma o să mă omoare, la fel şi pe voi.

— Va trebui să ne prindă mai întâi. Unde e muzicuţa?

— Nu.

Brickman şi-a încrucişat braţele şi ne-a blocat drumul.

— Ce crezi că o va mânia cel mai tare pe Vrăjitoarea Neagră? l-a întrebat Albert. Noi luând un copil care oricum o urăşte sau să afle că tu şi domnişoara Stratton împărţiţi acelaşi pat când ea nu e aici?

Brickman nu dădea doi bani pe Emmy, ştiam asta prea bine. Însă viaţa lui tihnită cu doamna Brickman? Asta era altceva. Totuşi a ezitat.

— Nu uita de whisky-ul de contrabandă, Clyde, a zis Albert.

Era ceva ce eu nu ştiam, dar asta i-a pus capac lui Brickman. S-a răsucit pe călcâie şi a spus:

— Pe aici.

L-am urmat în jos pe scări în altă cameră. A aprins o veioză şi am văzut că ne aflam într-un birou sau o bibliotecă. De-a lungul pereţilor se înşirau rafturi cu cărţi. Cele de la biblioteca scolii erau toate donate, uzate, cu cotoarele rupte, cu pagini care căzdeau. Acestea păreau neatinse. Brickman s-a dus într-un colţ unde era un seif mare. A îngenuncheat şi a răsucit cadranul într-o parte şi alta, apoi a tras de mâner şi a deschis uşa. Nu puteam vedea ce era înăuntru. A scotocit în seif şi a scos un pistol.

Ştiam că Vrăjitoarea Neagră ne-ar fi împuşcat pe loc, însă domnul Brickman a ezitat.

— Plecaţi acum, băieţi, şi nu spuneţi nimănui despre toate astea.

— Şi dacă n-o facem, ce se întâmplă?

M-am întors şi l-am văzut pe Volz în uşa biroului.

— Chiar i-ai împuşca, Clyde? Atunci va trebui să mă împuşti şi pe mine. Poţi găsi explicaţii pentru ei, dar nu şi pentru mine.

Brickman s-a panicat şi ştiam că asta nu era bine. Chiar şi un şoarece, când e încolţit, se luptă. Pistolul din mâna lui îl făcea mai periculos decât un şoarece.

Mose a rezolvat situaţia. Pe masă se afla un teanc de documente ţinute la un loc de un prespapier mare, rotund, făcut dintr-o piatră neagră şlefuită. Mose l-a înşfăcat şi l-a azvârlit cu precizie. Obiectul l-a lovit pe Brickman într-o parte a capului, făcându-l să se prăbuşească pe podea. Albert a sărit, a apucat pistolul şi l-a îndreptat spre Brickman. Nu era însă nevoie, căci bărbatul nu mişca şi nu părea să mai respire.

Mort, m-am gândit. Altă crimă. I-am aruncat o privire lui Mose şi i-am citit disperarea pe chip. Deşi cu toţii îl uram pe Brickman, gândul că ar fi putut să-l ucidă era insuportabil pentru inima bună a lui Mose.

Fratele meu a pus o mână pe gâtul bărbatului.

— Are puls.

L-am văzut pe Mose oftând uşurat.

Albert a îngenuncheat lângă seif. Din locul unde mă aflam puteam să văd că era plin cu hârtii şi scrisori, legate cu sfoară sau cu panglici. Erau şi bani, două teancuri de bancnote.

— Odie, a spus el, adu faţă de pernă de pe patul lui Emmy.

Am alergat la etaj şi de-a lungul holului spre camera ei. Am scos faţă de pernă şi am fugit înapoi. Pe când treceam pe lângă dormitorul lui Brickman, domnişoara Stratton a strigat:

— Odie?

Am păşit înăuntru. Neavând lanterna, nu vedeam nimic.

— O să mă torni? a întrebat ea din pat.

Dacă o făceam, îşi pierdea slujba şi reputaţia şi nu ştiam dacă mai avea altceva.

— Nu, doamnă. Promit.

No

— Mulţumesc, Odie. Dacă aş putea, aş pleca şi eu.

Mi-am dat seama că la Şcoala Lincoln existau prizonieri care nu erau copii.

— Mult noroc, domnişoară Stratton.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Odie.

M-am întors în birou, i-am dat lui Albert faţă de pernă şi el s-a aplecat spre seif. Mai întâi mi-a dat înapoi muzicuţa. După care a început să arunce totul în faţă de pernă – bani, hârtii, o agendă de piele, mai multe teancuri de scrisori legate cu sfoară.

— De ce le luăm şi pe astea? l-am întrebat.

— Dacă soţii Brickman le-au pus aici înseamnă că sunt de valoare.

După ce a golit seiful, Albert s-a uitat la pistolul pe care îl luase de la domnul Brickman.

— Lasă-l, a zis Volz. Îţi va aduce numai necazuri.

Albert l-a aruncat totuşi în faţă de pernă şi s-a ridicat.

— E timpul să plecăm, a spus el.

Capitolul unsprezece

Ne-am reunit în fostul loc de defilare sub lumina albă, strălucitoare a lunii. Clădirile Şcolii Lincoln se înălţau drepte şi întunecate în jurul nostru, aruncând umbre uriaşe. Ar fi trebuit să ne fi obişnuit deja cu ele după atâţia ani, dar în noaptea aceea totul părea diferit, imens şi ameninţător. Aerul însuşi părea cuprins de nelinişte, anunţând pericolul.

Dumnezeu să te aibă în pază, Odie. Acestea fuseseră ultimele cuvinte ale domnişoarei Stratton. Însă acel Dumnezeu pe care îl ştiam eu nu era un Dumnezeu care dădea, ci unul care lua, un Dumnezeu ale cărui capricii neprevăzute aveau consecinţe teribile. Mânia mea faţă de el era mai mare până şi decât ura faţă de soţii Brickman, pentru că felul în care ei se purtau cu mine era exact acela la care mă aşteptam. Însă Dumnezeu? Odată sperasem, acum nu ştiam la ce să mă mai aştept.

— Aşteptaţi-mă în spatele sălii de mese, a zis Volz. Îmi iau maşina şi vă duc de aici.

— Mai trebuie să fac ceva, am spus.

— Ce anume? a întrebat Albert.

— Îmi puteţi da cheia de la atelierul de tâmplărie, domnule Volz?

— De ce, Odie?

— Vă rog.

— Dă-i cheia, Herman, a zis Albert. Pierdem timpul.

Volz a scos un inel de chei din buzunar, a luat una şi mi-a întins-o.

— Ne vedem în spatele sălii de mese în cincisprezece minute, am spus.

Când am descuiat uşa atelierului de tâmplărie, m-a izbit un amestec de mirosuri – lac, rumeguş, ulei, terebentină. Am aprins lumina şi m-am dus la dulapul de lângă perete. Înăuntru erau cutii de vopsele aranjate după culoare şi întrebuinţare. Am înşfăcat o cutie de vopsea neagră şi am luat o pensulă de pe raftul de deasupra. Am stins lumina,

am încuiat uşa şi am fugit.

Turnul de apă, care era văruit doar parţial când venise tornada, era acum terminat. Cuvintele de adio ale lui Samuel Ucide Mulţi erau complet acoperite. Am stat la baza unuia dintre pilonii înalţi unde era fixată scara şi m-am uitat la cisterna curată şi argintie în lumina lunii. Semăna cu chipul unui copil naiv care privea plin de speranţă. Mi-am atârnat cutia cu vopsea pe braţ, am vârât pensula în cureaua de la pantaloni şi am început să urc. Pasarela care înconjura cisterna se afla la treizeci de metri deasupra pământului. Când am ajuns sus, m-am oprit o clipă şi am cuprins cu privirea pentru ultima oară Şcoala Lincoln. Nu simţeam decât resentimente. Tot ce vedeam erau umbrele negre aruncate de clădiri şi cum înghiţeau pământul acolo unde cădeau. Atât însemnase şcoala asta pentru mine. Patru ani din viaţa mea înghiţiţi de întuneric.

După ce mi-am terminat treaba, am lăsat acolo cutia cu vopsea şi pensula şi am coborât.

Ceilalţi mă aşteptau în spatele sălii de mese, iar Volz pornise deja motorul.

— Ce era aşa de important? m-a întrebat Albert, evident iritat de întârziere.

— Nu contează, am spus. S-a rezolvat. Să mergem.

Am ajuns imediat la ferma distrusă a lui Andrew şi a Corei Frost. Volz a parcat lângă ruinele casei şi ne-am dat jos. Ne-am îndreptat spre malul râului şi spre rastelul pentru canoe; Emmy a rămas puţin în urmă. Şi-a strecurat mâna în buzunarul salopetei şi a scos fotografia pe care o salvasem dintre dărâmături. A studiat-o, apoi a privit grămada de scânduri care fusese odinioară casa ei şi la care nu se mai întorcea niciodată.

I-am cuprins umerii cu braţul şi i-am spus cât am putut de blând:

— Noi suntem acum familia ta, Emmy. N-o să te părăsim niciodată.

S-a uitat la mine, lacrimile strălucindu-i argintii pe obraji în lumina lunii.

— Promiti?

— Pe cuvântul meu de onoare, am spus.

Mose şi Albert duseseră deja canoea sub copacii de pe malul râului şi o puseseră pe apă. Au stabilizat-o când Emmy s-a urcat în mijloc. Înainte să urc şi eu, i-am întins mâna lui Herman Volz, iar el mi-a strâns-o cu blândeţe cu cele patru degete şi jumătate.

— Mulţumesc, am spus. Mulţumesc pentru tot, domnule Volz.

— Ai grijă de fetiţă, Odie. Ai grijă de tine.

— Voi avea.

Volz mi-a dat patru pături pe care le adusese de la Şcoala Lincoln; erau din acelea subţiri, folosite în dormitor. Mi-a mai dat şi un burduf cu apă din care beam când mă duceam pe fâneaţa lui Bledsoe. Pe el scria cu vopsea albă VOLZ-TÂMPLARIE.

— Dacă suntem prinşi cu el, vor şti că ne-ai ajutat, am spus.

— Dacă vei fi prins, Odie, o să apăr onoarea ta şi a mea până la moarte, a declarat Volz solemn.

Am urcat în canoe în spatele lui Emmy, i-am dat două pături pe care să se aşeze şi le-am pus pe celelalte două sub mine. Albert a pus în canoe faţă de pernă în care golise seiful soţilor Brickman.

— O să te strângă cu uşa, Herman, a zis el.

— Nu prea cred, Albert. Tu şi cu mine îl avem la mână pe Clyde Brickman.

Volz a zâmbit, luând mâna lui Albert într-a lui.

— O să-mi fie dor de tine. O să-mi fie dor de voi toţi.

Mose a strâns şi el mâna bătrânului german, apoi a păşit cu grijă la pupa bărcii, în timp ce Albert stătea la proră. Cu ajutorul vâslelor ne-am îndepărtat de mal şi am intrat în curentul liniştit al râului Gilead, părăsindu-l pe Volz, probabil ultimul nostru prieten de pe lumea asta, care rămăsese în lumina lunii pe mal.

În timp ce ne îndepărtam, Volz ne-a urat:

— Dumnezeu să vă aibă în pază!

Dumnezeul de care vorbea Volz nu era Dumnezeul pe care îl ştiam eu acum. Pe când ne începeam călătoria în

necunoscut, m-am gândit la propriul meu mesaj de despărţire pe care îl vopsisem cu litere mari, negre pe turnul de apă. Era un mesaj pe care eram sigur că îl înţelegeau în sufletul lor toţi copiii ţinuţi prizonieri la Şcoala Lincoln: DUMNEZEU E O TORNADĂ.

Partea a doua
Jack chiorul

Capitolul doisprezece

În acea primă noapte, am vâslit sub razele lunii. Nu se zărea nicio lumină artificială pe câmpurile cultivate din jurul nostru, aşa că mi se părea că suntem singuri pe lume. Crengile plopilor canadieni se arcuiau peste apă şi noi pluteam când în întuneric, când în afara lui, auzind numai foşnetul frunzelor în briza nopţii sau plesnetul celor două vâsle. Şinele de cale ferată se întindeau de-a lungul râului, traversându-l din când în când dacă acesta cotea. Undeva pe mal, am zărit strălucirea roşie a jăraticului şi ne-am dat seama că era un foc făcut de cineva care, ca şi noi, plecase la drum – în acele zile erau atâţia care o luau din loc –, iar Mose şi Albert s-au oprit din vâslit şi am rămas tăcuţi, în timp ce pluteam legănaţi de valuri.

Micuţa Emmy s-a întins în cele din urmă pe păturile de la Volz şi a adormit. Eu nu puteam să închid ochii nici dacă aş fi vrut. Deşi uciderea lui Dimarco distrusese ceva în mine – poate ultima suflare a copilăriei –, pe măsură ce Albert şi Mose ne purtau mai departe în întuneric, mă gândeam doar la ce câştigasem, la ceea ce credeam eu că era libertatea şi voiam să-mi trăiesc viaţa din plin.

Niciodată înainte nu mai trăsesem adânc în piept un aer atât de curat. Panglica albă ca de mătase care era râul luminat de lună, plopii canadieni argintii şi cerul negru ca o catifea cu milioane de diamante îmi păreau cele mai frumoase lucruri pe care le văzusem vreodată. Mi-am zis că poate ceea ce pierdusem prin uciderea lui Dimarco era vechiul meu sine şi ce simţeam acum era apariţia celui nou. Odie O'Banion cel renăscut, a cărui viaţă adevărată se desfăşura în faţa lui.

După câteva ore, Albert a zis:

— Ar trebui să ne odihnim.

Am tras la mal, am trezit-o pe Emmy şi am urcat într-un loc de unde puteam zări toată întinderea din jur. La vreo doi kilometri spre sud se vedeau mai multe lumini; era un orăşel. Între noi şi el nu se aflau decât câmpuri pustii. Ne-

am întins păturile, câte una pentru fiecare, şi ne-am culcat.

— E întuneric, a spus Emmy. Mi-e frică.

— Vino-ncoace.

Mi-am întins pătura astfel încât să o acopere pe a ei.

— La-mă de mână.

M-a ascultat, ţinându-mă strâns la început, însă după aceea am simţit cum degetele i s-au relaxat şi a adormit. Am auzit respiraţia adâncă a lui Mose şi am ştiut că şi el dormea. Îmi dădeam seama că Albert era treaz pe pătura de lângă mine.

— Suntem liberi, am şoptit. În sfârşit, suntem liberi.

— Aşa crezi?

— Tu nu?

— De acum înainte trebuie să fim mai atenţi ca niciodată. Ne vor căuta peste tot.

— Nu domnul Brickman. Îl ai la mână.

— Nu el mă îngrijorează.

Am înţeles la cine se referea. Cu excepţia lui Dimarco, Vrăjitoarea Neagră avea cel mai întunecat suflet pe care îl ştiam. I-o răpisem pe Emmy. Avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să ne dea de urmă. Nu doar Albert, Mose şi cu mine aveam să plătim preţul. Dacă Vrăjitoarea Neagră ne prindea, viaţa micuţei Emmy urma să devină un iad.

— Sper că domnişoara Stratton e bine, am spus.

— Fă-ţi griji pentru tine.

— De unde ştiai de ea şi de domnul Brickman?

— Nu ştiam.

— Atunci de ce am dat iama în dormitorul lor?

— Aflasem altceva despre el.

Mi-am amintit ce spusese Volz în birou: *Nu uita de whisky-ul clandestin, Clyde.* M-am gândit apoi de câte ori Volz şi Albert fuseseră plecaţi împreună, cât de apropiaţi erau şi cum pe mine mă excluseseră.

— Ai făcut afaceri cu Brickman, am spus. Ai vândut alcool la negru?

— Nu fi aşa de mirat. Doar e tradiţie de familie.

— Dar domnul Brickman?

— Individul e un infractor, Odie. Pariez că traficul de

alcool e numai o mică parte din ce învârte.

Dimineaţă, Albert a luat un dolar din teancul de bani pe care îl şterpelisem din seiful soţilor Brickman şi s-a dus în orăşelul ale cărui lumini le văzuserăm cu o seară înainte. După ce a plecat, am desfăcut faţă de pernă, am scos cele două teancuri groase de bancnote şi le-am numărat.

M-am îndreptat de spate şi m-am uitat la Mose.

— Două sute patruzeci şi nouă de dolari.

Mose a spus prin semne: *Am putea cumpăra o maşină.*

— Ce-ar fi să vă luaţi nişte pantofi noi? a sugerat Emmy cu înţelepciune.

Ea purta pantofii de piele noi şi rezistenţi, cumpăraţi de soţii Brickman. M-am uitat la încălţările mele vechi. La Şcoala Lincoln primeai câte o pereche de pantofi în fiecare an. Fiindcă erau ieftini şi îi purtam tot timpul, în tălpi apăreau găuri cu mult înainte ca anul să se încheie. Aşa că ne puneam bucăţi de carton înăuntru ca să ne protejăm.

— Pantofi noi, haine noi, o viaţă nouă, am spus, simţindu-mă mai bogat decât îmi imaginasem.

Am pus banii înapoi şi am scos unul dintre teancurile de scrisori legate cu sfoară. Am desfăcut nodul şi am început să mă uit la plicuri. Toate erau adresate directoarei Şcolii Lincoln pentru Indieni. Expeditorii erau din Minnesota, din Marile Prerii sau de şi mai departe. Am deschis una la întâmplare şi am început să citesc.

Stimată Doamnă Directoare,

Fiul nostru Randolph Bufniţa Zboară este elev la şcoala dumneavoastră. Ne este foarte greu să călătorim până acolo ca să-l vedem. Am dori să-i facem un cadou de Crăciun. Vă rugăm să folosiţi dolarul pe care îl trimitem ca să-i cumpăraţi ceva deosebit. Spuneţi-i că vom încerca să-l vedem după ce se topeşte zăpada şi vom putea călători din nou. Cu stimă, Lois şi Arthur Bufniţa Zboară.

Îl cunoşteam pe Randy Bufniţa Zboară şi ştiam că nu primise nimic de Crăciun niciodată.

Am deschis altă scrisoare, de data aceasta de la o familie din Eagle Butte, Dakota de Sud. Ca şi cealaltă, era scrisă

de o mână grijulie, respectuoasă şi cerea directoarei permisiunea ca fiica lor, Louise Leduc, să vină acasă pentru înmormântarea bunicii ei. Adăugaseră cinci dolari pentru călătoria cu autobuzul.

Îmi aminteam când murise bunica lui Louise. Fata plânsese o săptămână întreagă, dar nu plecase acasă.

Toate scrisorile aveau cam acelaşi conţinut, cereri de un fel sau altul, însoţite de mici sume de bani. M-am uitat la faţă de pernă şi m-am întrebat dacă fiecare dolar reprezentase speranţa cuiva, o speranţă ce nu se împlinise niciodată. Toate scrisorile proveneau de la familii ai căror copii, ca Albert, Mose şi cu mine, nu se duceau niciodată acasă vara şi nu se puteau plânge că li se furaseră banii.

Apoi am dat peste o scrisoare de la familia Mânecă Roşie, pusă la poştă în Chadron, Nebraska.

Stimată Doamnă Directoare,

Billy Mânecă Roşie este singurul nostru fiu. Avem nevoie de el la fermă. Lucrurile merg prost. Mama lui a plâns foarte mult când l-au luat. Plânge şi acum. Nu ştim la cine să apelăm. Aşa că vă întrebăm pe dumneavoastră. Putem trimite bani ca să ia autobuzul spre casă. Spuneţi-ne, vă rog, ce să facem. Cu stimă, Alvin Mânecă Roşie.

Am pus jos scrisoarea, simţindu-mi sufletul pustiit. M-am întrebat dacă va găsi cineva vreodată trupul lui Billy şi le va spune părinţilor lui ce se întâmplase. Sau aceştia vor privi mereu în depărtare pe câmpiile din Dakota de Sud, aşteptând să apară o mică siluetă ce se îndreaptă spre casă? Faţă de pernă rămăsese desfăcută şi am văzut pistolul cu care domnul Brickman ne ameninţase. Mi-a venit să-l iau în mână şi să-l ucid din nou pe Vincent Dimarco.

Albert s-a întors cu un sac de pânză groasă în care erau o pâine, un borcan cu unt de arahide, un borcan cu piure de mere şi patru portocale – acestea erau delicatese. Nu mai mâncasem o portocală de când ajunsesem la Şcoala Lincoln, dar cele aduse de Albert s-au dovedit a fi uscate şi fără gust. Pusesem totul la loc în faţă de pernă şi hotărâsem să nu spun nimănui ce aflasem. Cel puţin să nu

pomenesc despre Billy şi de unde provenea dolarul pe care îl cheltuiserăm acum. Îl ştiam pe Albert şi codul lui etic. Mi-era teamă că, dacă îşi dădea seama de originea lor, nu se va mai atinge de bani, acum de două ori furaţi, şi nu ne va lăsa nici pe noi să-i atingem.

— A început lumea să vorbească? am întrebat.

— Nu, a răspuns Albert. Dar e încă devreme. Veştile n-au apucat să se răspândească.

Am mâncat aşezaţi pe pături. Mose i-a spus lui Albert prin semne: *Sunt o mulţime de bani în faţă de pernă.*

— N-o să dureze la nesfârşit, a zis Albert.

— Ne putem cumpăra haine, a spus Emmy.

Albert s-a uitat la îmbrăcămintea noastră, uniformele de la Şcoala Lincoln – cămăşi şi pantaloni albastru-închis, pantofi uzaţi.

— Nu e o idee rea, Emmy, a zis el.

Atunci am fost sigur că nu-i voi spune despre bani, cel puţin până nu purtam haine noi.

După ce am terminat de mâncat, Emmy a spus:

— Vreau să mă spăl pe dinţi.

— O să ne ocupăm de asta mai târziu, i-a răspuns Albert.

Mose La bătut pe fratele meu pe umăr, spunându-i prin semne: *Un fermier.* A dat din cap către câmpul mărginit de plopi, unde dormiserăm. Un bărbat mergea printre rândurile verzi de porumb, aplecându-se din când în când pentru a controla calitatea recoltei sale. Un câine negru alerga pe lângă el. Erau la jumătatea câmpului, cam la două sute de metri distanţă, şi veneau spre noi.

— Împachetaţi, a zis Albert. Plecăm.

Am adunat mâncarea şi am pus-o înapoi în sacul de pânză, am înfăşurat păturile, dar înainte de a coborî spre malul râului, câinele negru ne-a zărit sau poate ne-a mirosit şi a început să latre cu furie.

— Lăsaţi-vă jos, a zis Albert şi ne-am întins pe pământ.

Fermierul s-a uitat în direcţia noastră şi i-a vorbit câinelui, care s-a năpustit spre noi, a fugit înapoi şi s-a repezit iar să ne atace.

— Târâţi-vă, ne-a ordonat Albert.

Ne-am târât în jos către mal şi, când am fost la adăpostul acestuia, am aruncat totul în canoe şi am plecat. Albert şi Mose vâsleau nebuneşte, iar eu îmi întindeam gâtul, privind înapoi la copacii sub care ne ascunseserăm peste noapte ca să văd dacă nu apar fermierul şi câinele lui.

— Crezi că ne-a văzut? am întrebat.

— Nu ştiu, a spus Albert, dar nu mai rămânem în zonă să aflăm. Vâsleşte, Mose.

În noaptea aceea, ne-am instalat tabăra sub un plop mare care se prăbuşise, blocând râul pe jumătate. Apa curgea pe sub crengi, foşnind ca o rafală de vânt. Din locul unde eram, vedeam un alt orăşel şi, înainte să se întunece, Albert a mai luat un dolar şi s-a dus să cumpere ceva de mâncare. S-a întors cu alimente şi cu ediţia de seară a ziarului *The Minneapolis Star;* avea o privire îngrijorată.

— Toată lumea ştie, a spus el şi ne-a arătat titlul: *O RĂPIRE ODIOASĂ!*

Dedesubt era o fotografie a lui Emmy şi lângă ea, una cu turnul de apă şi inscripţia pe care o pictasem cu negru. Albert ne-a citit articolul.

În el se relata că Martin Greene, consilierul principal al băieţilor de la Şcoala Lincoln pentru Indieni, îl descoperise pe Clyde Brickman, directorul-adjunct al şcolii, legat fedeleş în birou. Brickman susţinea că fusese atacat de trei necunoscuţi care purtau măşti. Îl surprinseseră în pat şi îi ceruseră să deschidă seiful. Când a refuzat, l-au bătut. (Mai era o fotografie mică a lui Brickman în care se vedea o vânătaie neagră în jurul ochiului drept.) Văzând că bărbatul refuză în continuare, atacatorii au însfăcat-o pe Emmaline Frost şi au ameninţat că îi vor face rău. Brickman a deschis în cele din urmă seiful. Atacatorii l-au golit de conţinut, l-au legat pe Brickman, dar au luat-o cu ei pe fată jurând, după spusele lui Brickman, „că o să-i facă ceva îngrozitor dacă îndrăznea cineva să-i urmărească”.

Articolul îl cita pe şeriful districtului Fremont, Bob Warford, un bărbat masiv cu faţa roşie, pe care îl văzusem deseori împreună cu soţii Brickman. Se ocupa de obicei cu

vânarea fugarilor şi uneori ducea fetele mai mari la secţie, ca să le ia la întrebări. Când acestea se întorceau, era evident că fuseseră maltratate sau poate chiar mai rău. Era de asemenea limpede că erau speriate de moarte şi nu vorbeau niciodată despre ce li se întâmplase în timpul petrecut cu şeriful.

— Îi vom prinde repede pe aceşti infractori, le spusese Warford reporterilor. Nu va fi un al doilea caz Lindbergh.

La Şcoala Lincoln nu prea eram la curent cu ce se întâmpla în lumea din afară, dar ştiam cu toţii despre răpirea copilului lui Lindbergh şi despre eşecul răscumpărării acestuia. Ca pe toţi americanii, ne întristase când am aflat că găsiseră bebeluşul cu capul zdrobit. Ştiam că operaţiunea amplă de căutare a răpitorilor săi era încă în desfăşurare.

— Măşti? am spus. Nu purtam măşti. Brickman ştia exact cine suntem. De ce nu i-a informat?

— Nu ştiu, *a* zis Albert. Nu contează. Curând, poliţiştii o să mişune peste tot.

— Dar nu m-aţi răpit, a intervenit Emmy. Am vrut să merg cu voi.

— Asta n-are nicio importanţă.

— Nu vreau să mă întorc, a zis Emmy şi am văzut că era pe punctul să plângă.

Mose a spus prin semne: *N-o să-i lăsăm să te ia. Promit.*

— Cine l-a legat pe domnul Brickman? am întrebat.

— Probabil domnişoara Stratton, a spus Albert.

— Nu se relatează nimic despre asta în ziar. Sau despre Volz, am zis, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine.

Cel puţin, poate că ei erau în siguranţă.

— Spune aici că unul dintre angajaţii şcolii nu e de găsit, a zis Albert, parcurgând pagina mai departe. Vincent Dimarco. Autorităţile îl caută, deşi nu e suspect în cazul de răpire.

Soarele apusese şi se lăsa întunericul. Râul era gri-argintiu, ca oţelul. Copacii de pe maluri se profilau negri pe cerul albastru-închis. Aerul era încremenit, nu se simţea nicio adiere.

Albert a luat un băţ şi l-a aruncat în râu, unde s-a agăţat de crengile plopului prăbuşit.

— Nu contează că suntem nişte atacatori necunoscut!. Fotografia lui Emmy o să ocupe prima pagină a ziarelor. Dacă o recunoaşte cineva, s-a terminat cu noi.

— Îmi pare rău, a spus Emmy, începând să plângă.

Mose a cuprins-o cu braţul pe după umeri. Simţeam cum bezna ce se lăsa deasupra noastră nu avea nimic de-a face cu noaptea şi un puternic sentiment de revoltă a pus stăpânire pe mine.

— Ascultaţi, am spus. Acea fotografie din ziar a lui Emmy a fost făcută înainte de tornadă. Părul ei e lung şi cârlionţat. Avându-l atât de scurt acum, seamănă cu un băiat. Să poarte în continuare salopeta asta şi să facem în aşa fel încât să nu o vadă nimeni de aproape. La naiba, o să pară că e fratele nostru mai mic.

Albert n-a spus nimic. Îmi dădeam seama că Mose cugeta la ideea mea. Emmy însă s-a înveselit numaidecât.

— Nu mă deranjează să arăt ca un băiat, a zis ea. Pot să fac orice face un băiat.

Mose a dat din umeri şi a spus: *De ce nu?*

Albert a aprobat încet din cap.

— S-ar putea să meargă. Poate găsim o şapcă cu un cozoroc mare care să-i acopere faţa.

S-a uitat la mine şi a zâmbit silit.

— S-ar putea să meargă.

Fratele meu adusese brânză din oraş şi o bucată mare de salam. Le-a tăiat în felii cu briceagul lui de cercetaş, le-am pus pe restul de pâine, iar aceasta a fost cina noastră. După ce am mâncat, ne-am întins păturile pe iarba de pe malul râului şi Emmy a zis:

— Vrei să ne cânţi ceva la muzicuţă, Odie?

— Fără muzică, a spus Albert cu asprime.

Când a văzut dezamăgirea de pe chipul lui Emmy, s-a înmuiat şi a adăugat:

— Cineva ne-ar putea auzi. Nu putem risca.

— Ce ziceţi de o poveste? am sugerat eu.

— Da, o poveste, a aprobat Emmy, fericită din nou. Mose

a spus prin semne: *Să fie una bună, Odie.*

În timp ce pluteam pe râul Gilead în ziua aceea, mă gândisem la o poveste. Nu ştiu de unde îmi venise, dar să pun împreună toate detaliile a făcut să treacă timpul mai repede. Aşa că le-am spus-o.

A fost odată o fetiţă orfană care se numea Emmy.

— Ca pe mine, a zis Emmy.

— Ca pe tine, am spus eu.

Fetiţa s-a dus să locuiască cu mătuşa şi unchiul ei, doi oameni foarte răi.

— Erau ei oare domnul şi doamna Brickman? a întrebat Emmy.

— De fapt, Emmy, chiar aşa îi chema.

Fetiţa era foarte nefericită în casa celor doi Brickman răi, am continuat eu. *Într-o zi, în timp ce explora clădirea mare şi întunecoasă, a ajuns în faţa unei uşi dintr-un turn înalt, care fusese mereu încuiată înainte. În ziua aceea însă cineva uitase să o încuie. Emmy a descoperit înăuntru o odăiţă confortabilă plină de rafturi cu cărţi, jucării, o canapea moale şi o veioză mică. Într-un colţ se afla o oglindă mare şi veche cu o ramă sculptată de lemn. Emmy a hotărât că era cea mai frumoasă odaie din toată casa, mai ales pentru că era departe de cei doi Brickman haini. A luat de pe raft o carte care se numea* Rebecca de la ferma Sunnybrook.

— Aveam cartea asta, a spus Emmy. Mama îmi citea din ea.

— Ce coincidenţă, am zis şi mi-am continuat povestea.

Emmy s-a aşezat pe canapea ca să citească, dar nu după mult timp a auzit o voce subţire strigându-i: „Bună”. Era ciudat, fiindcă Emmy era singură în cameră. „Bună”, a strigat vocea din nou. Emmy s-a uitat în oglinda mare din colţ şi a văzut o fetiţă stând pe canapea, la fel ca ea. Însă nu era reflexia ei. Era o altă fetiţă. Emmy s-a ridicat în picioare şi cealaltă fetiţă a făcut la fel. Emmy a mers către oglindă şi cealaltă fetiţă a făcut la fel.

— Cine eşti? a întrebat Emmy.

— Priscilla, a răspuns fata. Sunt fantoma din oglindă.

— O fantomă? O fantomă adevărată?

— Nu chiar, a zis Priscilla. E greu de explicat.

— Numele meu e Emmy.

— Ştiu, a spus Priscilla. Speram să vii. A trecut atât de mult timp de când nu m-a mai vizitat cineva care să mă poată vedea.

— Doamna Brickman nu te vede? a zis Emmy.

— Numai oamenii buni mă pot vedea şi auzi.

— Cum ai ajuns acolo? a întrebat Emmy.

— Atinge oglinda cu mâna şi o să-ţi spun, a răspuns Priscilla, însă de îndată ce a atins sticla, Emmy s-a pomenit în interiorul oglinzii şi Priscilla, afară. Priscilla a bătut din palme şi a dansat de bucurie.

— Sunt liberă! a spus ea. Am fost captivă în oglindă atât de mult timp, dar acum sunt liberă!

— Ce s-a întâmplat? a ţipat Emmy.

— Este blestemul oglinzii. Am fost prinsă acolo de fetiţa care a fost înăuntru înaintea mea. Iar acum eu sunt tu, tu eşti eu şi eşti captivă în oglindă. Îmi pare rău, Emmy. Chiar îmi pare rău. Dar mi-am dorit aşa de mult să fiu liberă din nou!

Deodată doamna Brickman a intrat în odaie. S-a uitat cu asprime la fata care tocmai schimbase locul cu Emmy şi a spus cu răutate:

— Ce sunt ţipetele astea? Ce faci aici, Emmy?

— Ea nu e Emmy! a strigat micuţa Emmy din oglindă. Eu sunt Emmy.

Dar doamna Brickman nu putea s-o vadă sau s-o audă, deoarece doamna Brickman nu era un om bun.

— Vino, Emmy, a spus doamna Brickman. O să vezi tu ce păţesc fetiţele care intră în camere în care n-au voie să intre.

A luat-o pe Priscilla de ureche şi a tras-o afară din odaie.

Emmy a încercat să iasă din oglindă, dar n-a reuşit. Aşa că s-a aşezat împreună cu cartea pe care o citea de cealaltă parte, hotărâtă fiind să-şi petreacă timpul cât mai plăcut. Şi ştiţi ceva? A descoperit că era fericită acolo singură în odăiţa confortabilă de cealaltă parte a oglinzii.

Nu mult după aceea, într-o zi Priscilla a năvălit în încăperea din turn şi a alergat spre oglindă.

— Oh, Emmy! a strigat ea. Lasă-mă să intru din nou în oglindă. Doamna Brickman e o vrăjitoare aşa de rea! Nu pot s-o sufăr. Te rog, te rog, lasă-mă înăuntru.

— Înţeleg, a zis Emmy. A fost îngrozitor să stai în locul meu cu doamna Brickman. Însă mie îmi place aici, aşa că am să rămân până când o altă familie se mută în casă, o familie drăguţă cu o fetiţă drăguţă. Atunci poate am să ies.

Priscilla a plecat tristă şi micuţa Emmy s-a aşezat să citească dintr-o carte nouă pe care o alesese de pe raft. Se numea Alice în Ţara Oglinzilor.

Albert mi-a aruncat o privire şi a aprobat din cap.

— Alice în Ţara Oglinzilor. Frumoasă concluzie, Odie.

Stelele erau deosebit de strălucitoare în noaptea aceea, iar Emmy a adormit fără să aibă nevoie să fie ţinută de mână. Mose şi Albert, care vâsliseră toată ziua, au adormit repede. Mintea mea era atât de plină de fantezii, că de-abia reuşeam să le cuprind pe toate. Fotografia ce apăruse pe prima pagină din *The Minneapolis Star,* cu turnul de apă şi literele de-o şchioapă pe care le scrisesem cu vopsea acolo, mă făcea să mă simt ca un fel de celebritate. Nu chiar ca Babe Ruth, fiindcă toţi îi ştiau numele. Dar mai mult decât un orfan oarecare. Am început să-mi imaginez toate ocaziile minunate care ne aşteptau. M-am gândit că trebuia să ne schimbăm numele. Pentru orice eventualitate. Poate că mi-aş lua numele de Buck, după Buck Jones, vedeta cowboy. Pe când ascultam susurul râului curgând printre crengile plopului prăbuşit, am început să sper că, precum micuţa Emmy din poveste, ne aflam cu adevărat de partea sigură a oglinzii.

M-a trezit o mână mică atingându-mă pe piept. Am deschis ochii şi Emmy stătea în lumina lunii, uitându-se fix la mine, uimită.

— Ce s-a întâmplat, Emmy? am şoptit.

A întins mâna în care tinea două bancnote de cinci dolari luate din teancul din faţă de pernă.

— Pune-le în pantof.

Vocea îi suna îndepărtat, ca şi când ar fi fost în transă şi mi-am dat seama că era somnambulă. Unii dintre copiii de la Şcoala Lincoln erau somnambuli, iar Volz ne avertizase mereu să nu-i trezim. Aşa că am luat bancnotele.

— În pantof, a spus ea.

Le-am pus în pantof.

— Să nu spui la nimeni, nici lui Albert, nici lui Mose.

— Şi ce să fac cu ele?

— La momentul potrivit vei şti.

S-a întors la pătura ei, s-a întins şi, după respiraţia sa liniştită, mi-am dat seama că dormea adânc din nou.

Am cugetat la acest episod de somnambulism, întrebându-mă dacă să-i avertizez pe Albert şi pe Mose. Era însă ceva în comportamentul ei, avea o asemenea seriozitate în voce, încât m-am hotărât să nu mai spun nimănui.

Capitolul treisprezece

— Ce o să spui?

— Cum adică?

— Ai cincisprezece dolari în buzunar, Albert. Cum o să justifici chestia asta?

— De ce trebuie s-o justific?

Albert era deştept, mult mai deştept decât mine, dar uneori era destul de mărginit când venea vorba de alţii. Mergeam prin orăşelul de unde cumpărase ziarul cu o seară înainte, cu gândul de a ne lua pantofi noi şi ceva de mâncare pentru ziua aceea. Îi lăsaserăm pe Mose şi pe Emmy să stea de pază la canoe.

— Cincisprezece dolari, Albert. Sunt o mulţime de bani pe care doi copii ca noi să-i aibă la ei. Oamenii o să se mire. Poate vor pune întrebări. Ce-o să le spui?

— O să le spun că i-am câştigat.

— Cum?

— Nu ştiu. Prin muncă.

— Pentru cine?

— Ascultă, Odie, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. O să fie totul bine.

— Dacă ajungem la închisoare, te omor.

— Asta nu se va întâmpla.

— Aşa să fie.

Oraşul se numea Westerville şi, ca majoritatea oraşelor pe care le văzuserăm, avea mai multe silozuri mari de cereale ce se înălţau de-a lungul şinelor de cale ferată. Am văzut turlele a patru biserici ivindu-se deasupra copacilor. Nu se zărea vreun turn de tribunal, precum cel din Lincoln, aşadar am presupus că încă ne aflam în districtul Fremont.

Era cam devreme ca să fie prea multă activitate, deşi se deschiseseră toate prăvăliile din oraş. Am dat peste o brutărie şi mirosul a făcut să-mi lase gura apă. Mai erau o feronerie, o băcănie, o farmacie, o papetărie şi o librărie. Pe o parte a străzii era un mic restaurant ce se numea

Cafeneaua Piciorul-Cocoşului. Lângă el se afla Poliţia din Westerville, cu o maşină parcată în faţă, la vederea căreia am simţit că mi se strânge stomacul. Am ajuns în sfârşit la o vitrină mare plină de mărfuri. De-a lungul ferestrei era scris cu litere elegante: MAGAZINUL UNIVERSAL AL LUI KRENN. Ne-am oprit în faţa vitrinei, uitându-ne la lucrurile dinăuntru, printre care erau şi mai multe modele de pantofi.

— Pare a fi locul potrivit, a zis Albert.

Am dat să intru, dar el a ezitat.

— Ce e? am întrebat.

— Nimic. Doar…

A respirat adânc şi a spus:

— E în regulă.

În Lincoln, era un magazin universal, Sorenson's, în care intrasem o dată. Avea atâtea de vânzare – mobilă, îmbrăcăminte, obiecte casnice –, încât am crezut că nici măcar un palat nu putea conţine aşa multe comori. Deşi nu era la fel de mare sau la fel de bine aprovizionat, Magazinul Universal al lui Krenn avea o ofertă uimitoare. Albert şi cu mine am înaintat printre rafturile cu cămăşi, pantaloni, lenjerie intimă, ţesături şi pânzeturi. Am trecut de un raion cu cosmetice unde mirosea a flori.

Am luat-o pe un alt culoar, plin de obiecte de feronerie şi aproape ne-am izbit de un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat într-o salopetă şi purtând o şapcă. Era cu spatele la noi, dar am putut vedea că ţinea un ceas deşteptător în mână şi părea să-l studieze cu atenţia cu care ai cerceta un diamant. S-a întors brusc spre noi. Un ochi îi era acoperit de un petic negru ca la piraţi, iar privirea pe care ne-a aruncat-o cu ochiul sănătos a fost atât de fioroasă, că ar fi speriat şi un mistreţ.

Vânzătorul care îl ajuta a spus:

— Mă ocup imediat de voi, băieţi. Daţi o raită prin jur.

Am plecat bucuroşi de acolo şi am ajuns în sfârşit la raionul de încălţăminte, plin de cutii, cu mostre de pantofi aşezate pe ele. Albert s-a îndreptat spre una pe care scria BUSTER BROWN. În timp ce lua pantoful de pe cutie, o

voce plăcută s-a auzit în spatele nostru:

— Pot să vă ajut?

Femeia care ne zâmbea îmi amintea puţin de domnişoara Stratton – înaltă, subţire, blondă, cu trăsături comune. Ochii ei îmi păreau cam ciudaţi; cu unul se uita puţin aiurea. Însă aveau o expresie blândă, iar zâmbetul femeii era sincer şi fermecător.

— Păi, a zis Albert. Noi… ăăă…

— Da? l-a încurajat ea.

El a privit în podea şi a încercat din nou.

— N-noi… ăăă… n-noi… ăăă…

Brusc am înţeles. Oricare era povestea pe care Albert intenţionase să i-o spună, nu era în stare. Nu cred că din pricina lipsei de curaj. La naiba, îl înfruntase pe Clyde Brickman. Dacă nu era vorba de teamă, singura explicaţie plauzibilă era că nu o putea minţi pe această femeie drăguţă.

— Fratele meu are un defect de vorbire, doamnă, am intervenit eu. Se bâlbâie. E foarte neplăcut pentru el. Nu e retardat, doar are probleme de vorbire.

— Îmi pare rău, a zis ea.

— Vedeţi, am spus, tata ne-a trimis să ne cumpărăm pantofi noi.

Faţa i s-a luminat de dorinţa de a ajuta.

— Ei bine, vă pot fi de folos. Văd că vă uitaţi la modelul Buster Brown. Sunt nişte pantofi foarte buni.

A privit în jos, ne-a văzut încălţămintea ieftină şi uzată şi, continuând să zâmbească, a adăugat:

— Poate doriţi să vă arăt unii nu atât de scumpi.

Erau nişte ghete pe o stivă de cutii care îmi atrăseseră atenţia.

— Acelea ce sunt?

O altă voce a tunat în spatele nostru:

— Ghete Pershing, fiule, produse de Red Wing. Cele mai bune ghete făcute vreodată, pe cuvântul meu. I-au ajutat pe infanteriştii noştri să câştige Marele Război.

Bărbatul care îl servise pe chiorul cel fioros ni s-a alăturat.

— Făcute chiar aici, în Minnesota. De o calitate foarte bună. Te ţin o veşnicie.

— Lloyd, a spus femeia, nu cred că pe băieţi i-ar interesa aceste ghete.

Ochii ei s-au îndreptat din nou către pielea subţire ca hârtia a pantofilor noştri, iar bărbatul i-a înţeles aluzia.

— Avem şi alte sortimente de încălţăminte din care puteţi alege, a zis el vesel. La ce vă gândeaţi, băieţi?

— Cât costă cei de la Red Wing? am întrebat.

— 5 dolari şi 70 de cenţi perechea. Pare scump, recunosc, dar merită fiecare ban.

— Avem 15 dolari, am spus. Dar mai trebuie să cumpărăm şi alimente pentru toată săptămâna.

— 15 dolari?

Bărbatul era evident uimit, însă anticipasem această situaţie.

— De unde aveţi voi 15 dolari?

— Tatăl lor le-a dat banii, Lloyd. După cum spune băiatul, ca să cumpere pantofi şi alimente pentru toată săptămâna.

— Sunteţi fraţi?

— Da, domnule, am răspuns.

— Cum de nu semănati deloc?

— Nici tu, Lloyd, nu semeni cu fratele tău. Nu spui mereu că tu eşti cel frumos?

Bărbatul ne-a cercetat cu privirea.

— Ce aveţi pe voi sunt uniforme?

— Nu, domnule, am spus. Nişte doamne de la biserica din Worthington ne-au dat aceste haine. Poate că le-au primit de la vreo şcoală, nu ştiu exact. Dar sunt mult mai bune fată de ce aveam înainte.

— Cum îl cheamă pe tatăl vostru?

— Clyde Stratton, am zis, alegând la repezeală primele două nume ce-mi veniseră în minte.

— N-am auzit de el, a spus bărbatul.

— Tocmai ne-am mutat în oraş. Tata a găsit de lucru la silozurile de cereale.

— Fac angajări? în perioada asta a anului?

— L-au luat pentru reparaţii. Tata e foarte priceput.

— Dacă a găsit de lucru zilele astea, e un norocos.

— E bine, am zis, după care mi-am luat o mină tristă. Nu ştiu însă cât va dura.

— Şi mama voastră? a întrebat femeia.

— Nu mai avem mamă, doamnă. A murit.

— Îmi pare rău să aud asta, fiule.

— De atunci ne tot mutăm. Pantofii ăştia vechi ai noştri s-au rupt de tot.

Mi-am scos unul— nu cel în care pusesem bancnotele de cinci dolari noaptea trecută – şi i-am arătat gaura. Ea s-a uitat la bărbat.

— Pantofi Hoover, a zis.

A scos bucata de carton pe care o pusesem înăuntru ca să astup găurile.

— Piele Hoover, Lloyd.

M-a privit cu o expresie de compasiune care m-a înduioşat.

— Fratele tău e doar un copil, dar vorbeşte numai el, i-a zis bărbatul lui Albert. Ce-ai păţit? Nu ai limbă?

— Lloyd, s-a răstit femeia. Băiatul se bâlbâie.

Mi-am luat pantoful înapoi şi m-am uitat la el ca la o mortăciune.

— Tata şi-a golit portofelul şi ne-a spus să ne cumpărăm unii noi. Cei mai buni pe care ni-i permitem. Avem numai 15 dolari.

— Şi î-încă t-t-trebuie să c-cumpărăm alimente.

Cuvintele s-au rostogolit cu greutate din gura lui Albert.

— Pentru toată săptămâna, am adăugat.

— Pantofii Buster Brown sunt 2 dolari şi 75 de cenţi perechea, a zis bărbatul. Vă rămâne destul pentru alimente.

— Îi prefer pe cei de la Red Wing, am spus cu atâta dorinţă în glas, că până şi mie mi s-a făcut milă.

Albert mi-a aruncat o privire ucigătoare şi am ştiut că îi era teamă că exageram.

— Lloyd, a spus femeia cu asprime.

Bărbatul şi-a dat ochii peste cap.

— Uite cum facem, băieţi. Vă dau pantofii Red Wing cu cinci dolari. Nu scot niciun profit din ei.

Albert a deschis gura şi am simţit că era pe punctul să accepte, dar i-am luat-o înainte.

— Dacă aţi fi de acord să ne daţi trei perechi cu 15 dolari, i-am putea lua şi tatei pantofi noi.

— Nu v-ar mai rămâne bani pentru mâncare, a zis femeia.

— Suntem descurcăreţi, doamnă. Fratele meu se pricepe foarte bine să pescuiască în râul de lângă oraş. Eu am o praştie şi nimeresc o veveriţă de la zece metri. Există multe verdeţuri de adunat dacă ştii ce să cauţi. Pantofi, însă? Nu ne putem procura singuri. Şi încă ceva, ştiu că pentru dumneavoastră nu înseamnă nimic, dar azi e ziua de naştere a tatei. Niciodată n-am avut banii necesari ca să-i cumpărăm ceva, dar dacă i-am putea duce o pereche din ghetele acelea Pershing, ar fi cel mai frumos cadou pe care i l-am putea face.

Jur că am văzut cum ochii femeii s-au umplut de lacrimi.

— Lloyd, dacă nu le vinzi acestor băieţi ghetele, o să dormi o lună întreagă în balansoarul de pe verandă.

Am părăsit oraşul cărând trei cutii de pantofi noi Red Wing, plus trei perechi de şosete noi şi o mică trusă de cusut pe care o adăugase femeia ca să ne cârpim găurile din şosetele cele vechi. După ce am lăsat mult în urmă ultima casă din oraş, Albert a spus:

— Habar n-aveam că ştii să minţi aşa de frumos.

Am luat cuvintele lui ca pe un compliment şi am zis:

— E un dar.

— Sau un blestem. E o femeie bună la suflet, Odie. S-a purtat amabil cu noi şi tu ai înşelat-o.

Asta m-a durut, dar nu m-am lăsat:

— Imaginează-ţi cum se simte acum, am spus. A ajutat trei oameni nevoiaşi, iar acesta e adevărul, Albert.

— Cum se va simţi când îşi va da seama că nu există niciun Clyde Stratton care lucrează la silozurile de cereale?

— N-ai fost de niciun ajutor, am ripostat. Ăăă… părea că

îţi înghiţiseşi limba.

Albert s-a oprit şi s-a întors spre mine cu o figură tristă şi serioasă.

— Ascultă, Odie, ţi s-au întâmplat nişte lucruri rele. Ştiu că ar fi trebuit să te apăr mai bine. Dar nu vreau să ajungi precum… precum…

— Clyde Brickman? Dimarco? Asta crezi tu că sunt? La naiba cu tine!

M-am îndepărtat de el cât de repede am putut. Nu doar fiindcă eram mânios, ci şi pentru că nu voiam să vadă cât de mult mă jignise.

— Aşteaptă-mă, Odie, m-a strigat.

M-am oprit, dar nu pentru el. Sunetul unei sirene m-a făcut să mă întorc. Albert s-a oprit şi el şi amândoi am văzut o maşină a poliţiei venind în viteză spre noi pe drumul de pietriş ce ieşea din Westerville şi ridicând un nor de praf cu care s-ar fi mândrit o herghelie întreagă de armăsari.

— Oh, fir-ar să fie, am spus.

— Stai liniştit, Odie. Fii calm.

Soarele de dimineaţă se răsfrângea pe parbriz, împiedicându-l pe poliţistul de la volan să mă vadă. Am încremenit. Puteam s-o privesc drept în ochi pe Vrăjitoarea Neagră şi să-l înfrunt pe soţul ei, dar mă înspăimânta teribil un individ în uniformă cu insignă şi pistol.

— Fă cu mâna, a zis Albert în timp ce poliţistul se apropia. Şi zâmbeşte.

Mi-am ridicat mâna. Braţul îmi atârna greu ca plumbul.

Maşina poliţiei a trecut pe lângă noi atât de repede, că n-am putut să-l văd bine pe şofer. A ţâşnit pe drum, peste podul de pe râul Gilead şi a gonit înainte.

Am mers până la pod şi am zăbovit acolo ca să ne asigurăm că poliţistul nu se întorcea şi că nimeni nu era prin preajmă să ne vadă. Apoi ne-am strecurat printre copacii de lângă râu şi ne-am îndreptat spre locul unde lăsasem canoea. Când am ajuns acolo, Albert şi cu mine ne-am privit uluiţi.

Mose şi Emmy dispăruseră, la fel şi canoea.

Capitolul paisprezece

Nimic, nici cele mai crunte ameninţări ale lui Dimarco nu mă speriaseră mai rău decât să descopăr că Emmy şi Mose dispăruseră.

— Unde sunt, Albert?

— Nu ştiu.

Stătea pe mal, privind în susul şi în josul râului.

— Ceva i-a speriat.

— Sau i-a luat cineva.

— Şi canoea? Nu cred. Sunt pe râu.

— Încotro au luat-o?

Albert cerceta locul unde ne puseserăm păturile noaptea trecută. Se învârtea în jurul copacilor, iar eu habar nu aveam ce făcea.

— Aici, a spus el în cele din urmă, îngenunchind în iarbă.

Două beţe fuseseră aşezate pe pământ în formă de V, arătând către est. Era o tehnică de marcaj despre care domnul Seifert ne învăţase la cercetaşi.

— Sunt în josul apei, a zis Albert.

Am mers de-a lungul râului, strecurându-ne cu greu printre copaci şi tufişuri şi cărând cutiile cu pantofii Red Wing. Merseserăm aproape un kilometru, când am auzit-o pe Emmy strigându-ne. I-am găsit pe ea şi pe Mose ascunşi într-un loc unde un pârâu se vărsa în râu.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Mose a răspuns prin semne: *Copii care pescuiau.*

— Mergeau pe partea cealaltă a râului, a zis Emmy, dar nu ne-au văzut. Mose a crezut că e mai bine să plecăm.

Ne-am pus noile şosete şi încălţări. M-am întors cu spatele la ceilalţi şi am mutat repede bancnotele de cinci dolari din pantoful vechi în gheata cea nouă. Când m-am ridicat, am simţit că păşesc pe norii pe care plutesc îngerii. Niciodată nu mă mai simţisem atât de confortabil.

Am pornit din nou pe râu şi ne-am petrecut restul dimineţii îndepărtându-ne şi mai mult de Şcoala Lincoln. M-am uitat la Emmy, care, cu o expresie plictisită, îşi lăsa

degetele să alunece prin apă şi mi-a venit o idee. Am luat trusa de cusut pe care mi-o dăduse femeia cea amabilă şi în care era un mic instrument de tăiat. Am dat jos trei nasturi negri de pe cămaşa mea, pe care i-am cusut în formă de triunghi pe talpa uneia dintre şosetele vechi. Am scos din faţă de pernă o panglică roşie ce ţinuse laolaltă nişte documente şi am decupat din ea o formă ovală, pe care am cusut-o pe călcâiul şosetei. Am îndesat cealaltă şosetă înăuntrul acesteia până la degetul mare. La sfârşit, aveam o păpuşă – doi ochi din nasturi, tot un nasture ca nas şi mica panglică roşie drept gură. Era cam murdară, dar arăta destul de drăguţ, date fiind împrejurările.

Mi-am pus păpuşa pe mână.

— Emmy, am spus cu ceea ce credeam că era o voce ascuţită de păpuşă.

Fetiţa s-a răsucit către mine şi, când a văzut mica mea creaţie, s-a luminat la faţă de plăcere. I-am dat-o, iar ea şi-a tras-o pe mână şi a vorbit cu un glas ce semăna cu un orăcăit. A botezat-o Puff, după capul moale ca puful, şi toată ziua a purtat o conversaţie cu ea şi cu noi, aşa că timpul a trecut repede.

La începutul după-amiezii, am văzut turla unei biserici şi un turn de apă dincolo de nişte copaci ce se înşirau de-a lungul unor şine de cale ferată, undeva cam la 500 de metri spre sud de Gilead. Albert a luat bani din faţă de pernă şi s-a dus să cumpere mâncare pentru prânz, cină şi poate chiar pentru micul dejun de a doua zi.

Emmy se aşezase pe iarbă la marginea unui câmp cultivat, prefăcându-se că Puff era un leu înfometat care stătea la pândă să ne mănânce pe Mose şi pe mine.

— Emmy, îţi aminteşti ceva de azi-noapte? am întrebat eu pe un ton degajat.

— Cum adică? a zis ea distrată, potrivind-o pe Puff pe mână.

— Ţii minte că mi-ai vorbit în toiul nopţii?

— Nu.

A mârâit şi a întins-o pe Puff spre Mose, care s-a tras înapoi, prefăcându-se înspăimântat.

— Nu-ţi aminteşti că mi-ai dat ceva?

— N-nu.

Emmy a scuturat din cap şi şi-a întors întreaga atenţie asupra lui Mose. Am decis să nu mai insist.

Trecuserăm pe lângă o fermă din apropiere, unde văzuserăm mai multe rufe atârnate la uscat pe o sfoară. Am luat trei dolari din faţă de pernă, le-am spus lui Mose şi Emmy că mă întorc repede şi am luat-o în susul râului.

Lângă casa fermei m-am ascuns printre copacii de pe mal. Era acolo un hambar vechi ce avea mare nevoie de o zugrăveală. Porţiunile scorojite din pereţi erau cenuşii, iar lemnul era moale şi putred. Coşmelia se înclina puţin, ca un bătrân obosit. Casa era mică şi nu arăta mai bine decât hambarul. Avea un coteţ de păsări cu găini şi pui înăuntru, ciugulind de pe jos şi uneori ciupindu-se una pe alta. Pe sfoara de rufe din spatele casei erau salopete şi chiloti, cămăşi, unele mai mari, altele mai mici, hainele unui bărbat şi ale fiului său, fără îndoială. Asta văzusem când trecuserăm pe râu.

O vreme, am stat şi am privit, dar n-am zărit pe nimeni, aşa că am intrat precaut în curte. Cămăşile erau vechi, peticite şi cârpite de mai multe ori. Am luat cu grijă două mai mari şi una mai mică. Pe când o trăgeam pe ultima de pe sfoară, am dat peste o fetiţă care stătea în faţa mea, ivită acolo ca prin farmec. Părea de o vârstă cu Emmy, avea codiţe blonde şi ochi mari albaştri. Nu părea mai bine hrănită decât copiii de la Şcoala Lincoln. Purta o rochiţă de pânză şi avea picioarele goale.

— Salut, am spus.

— Acelea sunt cămăşile tatei, a zis ea. Şi ale lui Henry.

— Henry e fratele tău?

Fetiţa a încuviinţat din cap.

— Ei unde sunt?

— Muncesc pentru domnul Meadams.

— Locuieşte în zonă?

— Are o fermă mare în partea cealaltă a oraşului Crawford. Tata avea o fermă aici, dar banca ne-a luat terenul.

— Unde e mama ta?

— Munceşte în oraş. Calcă şi face curat pentru doamna Drover.

— Cum te cheamă?

— Abigail. Şi pe tine?

— Buck, am spus.

— Vrei să furi astea? m-a întrebat ea.

— Dimpotrivă, Abigail. Le cumpăr.

Am scos dolarii pe care îi luasem din faţă de pernă şi i-am prins cu un cârlig de rufe de sfoara care era prea sus ca Abigail să ajungă la ea.

— Eşti bogat? m-a întrebat.

— Doar norocos. Mi-a făcut mare plăcere să te întâlnesc, Abigail, dar acum trebuie să plec.

— Te întorci la calea ferată?

— Poate. De ce?

— Pentru că de acolo vin toţi cei care caută mâncare, de lucru sau un loc unde să doarmă peste noapte. Mama spune că e important să facem ce putem. Dar n-au niciodată bani.

— Ai dreptate, am zis. Mă întorc la calea ferată să văd dacă pot să prind un tren spre Sioux Falls.

— Trenurile nu opresc în Crawford.

— Poate o să fac autostopul până în următorul oraş unde opresc.

— Lincoln.

— Lincoln, atunci. La revedere, Abigail.

M-am îndepărtat, dar nu m-am dus înapoi către râu. Am mers de-a lungul drumului de pământ către locul unde acesta se unea cu şoseaua districtului, apoi am luat-o pe partea cealaltă, unde se afla calea ferată. M-am aşezat pe bolovani, în mirosul de creozot care se ridica de pe linii şi m-am uitat înapoi spre fermă. Era veche şi dărăpănată, ponosită precum cămăşile pe care le luasem, dar înţelegeam cât de îmbietoare părea pentru cineva care avea şi mai puţin decât familia lui Abigail şi mergea de-a lungul căii ferate ca să găsească un loc de odihnă primitor.

O vreme am înaintat în direcţia oraşului, apoi am

traversat câmpul următor către râu. Albert se întorsese şi m-a luat la rost imediat.

— Unde naiba ai fost?

— Am căutat haine de schimb pentru uniformele noastre de la Lincoln, am spus şi i-am arătat mândru cămăşile.

— De unde le-ai luat?

— De la o fermă în susul râului.

— Le-ai furat?

Era atât de mânios, încât am crezut că o să mă lovească.

— Nu sunt hoţ. Am plătit pentru ele.

A aruncat o privire către faţă de pernă.

— Cât?

— Un dolar fiecare.

Mose a ridicat uimit din sprâncene: *Pentru zdrenţele astea?*

— Cui i-ai plătit? m-a întrebat Albert.

Am decis că era mai bine să nu o pomenesc pe Abigail, aşa că am spus:

— Am agăţat banii pe sfoara de rufe.

— Ce prostie, a pufnit el.

— Cel puţin dacă oamenii ne văd acum, nu mai arătăm ca nişte fugari de la Şcoala Lincoln.

— Trei dolari, a spus Albert şi părea gata să mă strângă de gât.

— Mi-am dat seama că oamenii aceia aveau nevoie de bani.

— Nu-mi pasă de bani. Mă îngrijorează că vor anunţa autorităţile.

— Poliţia va crede că am luat trenul într-o anumită direcţie.

— De ce ar crede asta?

Fiindcă asta i-am zis lui Abigail, am vrut să răspund, în schimb am spus:

— Pentru că asta pare cel mai rezonabil de făcut.

Albert a clătinat din cap dezgustat.

— Haideţi să plecăm. Trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult de acei trei dolari.

Albert şi Mose au vâslit din greu, iar eu am stat cu

Emmy în mijlocul bărcii, supărat. Mi se părea că orice făceam nu era îndeajuns pentru Albert. Foarte bine, mi-am spus, la naiba cu el! I-am sfredelit ceafa cu privirea, imaginându-mi zeci de scenarii în care o dădea în bară rău de tot, eu îl salvam şi, în final, îşi dădea seama ce norocos era să mă aibă ca frate.

Spre seară, norii au început să se adune dinspre vest şi fulgerele luminau orizontul. Emmy privea speriată cerul ameninţător.

— Trebuie să găsim un loc unde să înnoptăm, i-am spus în cele din urmă lui Albert.

Mose a lovit uşor apa cu vâsla ca să ne atragă atenţia. A arătat cu degetul către malul sudic al râului şi a spus: *O livadă.*

Dincolo de copacii de pe mal se întindea o privelişte familiară – coroanele unor meri, întocmai ca în mica livadă de la ferma Frost. Erau verde-închis în lumina slabă şi păreau să ne îmbie să ne adăpostim lângă trunchiurile lor.

— Poate dormim acolo, am zis.

— Hai să vedem, a răspuns Albert. Voi doi rămâneţi aici, a adăugat şi i-a făcut semn lui Mose să-l urmeze.

Când am rămas singuri, Emmy s-a uitat la meri cu tristete.

— Mi-e dor de mama.

— Ştiu.

— Tie ţi-e vreodată dor de mama ta, Odie?

— Uneori, am zis. A trecut însă mult timp de când am pierdut-o.

Emmy a scotocit prin salopetă şi a scos fotografia pe care o salvasem din ruinele fermei, a studiat-o, după care m-a privit în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

— O să-mi fie mereu dor de ea, Odie? Tot timpul o să doară?

— Presupun că o să-ţi fie întotdeauna dor de ea, Emmy. Dar nu doare veşnic.

Puteam să aud bubuitul tunetului în depărtare şi simţeam mirosul ploii adus de vânt. Albert şi Mose s-au întors în cele din urmă.

— De cealaltă parte a livezii sunt o casă şi un hambar, a spus Albert. Mai e o grădină mare cu o magazie veche cu unelte agricole. Magazia e mică şi s-ar putea să plouă prin ea, dar nu e încuiată şi vom avea un acoperiş deasupra capului. Am putea dormi acolo noaptea asta şi plecăm dimineaţa devreme înainte să se trezească cei de la fermă.

Cerul a fost despicat de un fulger la mică distanţă spre vest, urmat la câteva secunde de bubuitul tunetului. Am simţit căzând primii stropi mari de ploaie. N-aveam prea mult timp să ne hotărâm. Ne-am adunat lucrurile, am ascuns canoea şi vâslele în tufişurile dese de pe mal şi am alergat prin livadă către magazia din cealaltă parte.

Am zărit casa, o formă simplă întunecată, cu o lumină slabă la una dintre ferestre. Magazia nu era prea mare, cel puţin nu precum cea a lui Hector Bledsoe de la ferma de lângă Lincoln. Ca multe dintre construcţiile pe care le văzusem, avea nevoie de reparaţii. Ne-am ascuns acolo exact când norii s-au rupt şi a început să toarne cu găleata. Fulgera deasupra noastră şi vântul şuiera prin găurile din lemnul vechi. Emmy se agăţase de mine şi de Mose, făcându-se tot mai mică.

Era evident că magazia nu mai fusese folosită de mult. Înăuntru nu se vedeau unelte şi mirosea a mucegai şi a lemn putred. Podeaua era murdară, dar cel puţin era uscată şi măcar ne aflam la adăpost de vremea rea.

Când furtuna s-a potolit într-un sfârşit, cerul s-a limpezit aproape imediat. Luna plină a răsărit şi raze mari de lumină au pătruns prin ferestrele magaziei, căzând pe podeaua murdară. Albert a scos proviziile pe care le cumpărase în dimineaţa aceea ca să ne potolim foamea. În cele din urmă, istoviţi după o zi lungă, ne-am întins să dormim fără ca Emmy să ceară să i se mai spună o poveste. O ţinea însă pe Puff pe mână şi o mângâia blând pe obraz.

Supărarea îmi trecuse, ca întotdeauna. Stând întins pe pătură lângă Albert, eram fericit că era fratele meu, deşi nu aveam nici cea mai mică intenţie să i-o spun. Nu-l înţelegeam întotdeauna şi îmi dădeam seama că adesea

nici el nu mă înţelegea pe mine, dar inima nu judecă limpede. Îmi iubeam foarte mult fratele şi am adormit bucuros în tovărăşia lui.

Noaptea, Emmy a avut una dintre crizele ei. Am auzit-o şi m-am trezit imediat. Zăcea în lumina lunii, zvârcolindu-se cu fălcile încleştate şi ochii daţi peste cap; fiecare muşchi îi tremura.

Albert, Mose şi cu mine mai văzuserăm o astfel de criză la ferma Frost, la câteva luni după accidentul care îi omorâse tatăl şi din cauza căruia Emmy fusese în comă. Când şi-a recăpătat cunoştinţa, toţi au crezut că se făcuse bine. Câteva săptămâni mai târziu însă, după ce am văzut-o prăbuşindu-se în curtea fermei şi începând să tremure ca şi cum era posedată de un demon, doamna Frost a fost obligată să ne spună adevărul. De la accident, Emmy avusese de câteva ori aceste crize care semănau cu nişte convulsii epileptice, însă doctorii o asiguraseră că nu era vorba de aşa ceva. De fapt, nu aveau nicio explicaţie. Crizele nu păreau să-i facă deloc rău lui Emmy şi, după ce se terminau, se simţea bine şi nu-şi mai amintea nimic. Doamna Frost nu vrusese ca aceste informaţii să fie cunoscute şi ne rugase să păstrăm tăcerea. Din câte ştiam, nimeni de la Şcoala Lincoln nu avea habar despre starea lui Emmy. M-am gândit că dacă Vrăjitoarea Neagră ar fi aflat, n-ar mai fi vrut să o adopte.

Albert a ţinut-o pe Emmy în braţe până când criza a trecut şi fetiţa a deschis ochii. Părea confuză şi a spus cu glas răguşit:

— El nu e mort, Odie. Nu e mort.

— Cine nu e mort? am întrebat.

Însă Emmy a închis ochii imediat şi a adormit din nou. Am învelit-o în pătură şi am culcat-o.

Mose a zis prin semne: *Un vis urât.*

Era cea mai plauzibilă explicaţie şi m-am întrebat dacă visul fusese despre Dimarco, iar partea urâtă din vis zisese că bărbatul nu murise. Nu voiam să fiu un ucigaş, dar nici nu voiam ca Dimarco să se întoarcă pe lumea asta.

Am adormit din nou cu toţii.

În dimineaţa următoare, o voce aspră ne-a trezit:

— Intruşi.

M-am ridicat pe dată în capul oaselor împreună cu Albert şi Mose. Micuţa Emmy părea să nu fi auzit.

— Intruşi blestemaţi. Lesiti de acolo, băieţi.

Bărbatul era înalt, mătăhălos şi ţinea o puşcă în mână. Fata lui avea trăsături dure ca un diamant, ca o piatră tăiată în unghiuri ascuţite. Pe un ochi avea un petic negru. Cu celălalt ochi se uita fix la noi. L-am recunoscut pe bărbatul care cumpărase un ceas deşteptător din magazinul universal din Westerville cu o zi înainte.

Albert, Mose şi cu mine am sărit în picioare, dar micuţa Emmy s-a trezit mai lent, probabil din cauza crizei de peste noapte. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a frecat la ochi. Când *a* zărit-o, bărbatul s-a holbat la ea de parcă vedea o fantomă.

— Să fiu al naibii, a zis.

Capitolul cincisprezece

Fiorosul a luat faţă de pernă care conţinea toată averea noastră.

— În şopron, a spus el, agitând puşca spre construcţia dărăpănată.

Cine se poate pune cu o puşcă? Am ieşit unul după altul din magazie şi am pornit împreună înaintea lui. Eu o ţineam de o mână pe micuţa Emmy, iar Mose, de cealaltă. Albert mergea în faţă şi, ca oile la tăiere, l-am urmat în şopronul întunecat.

Înăuntru se găsea un vechi camion Ford negru cu platformă, genul de vehicul pe care îl avuseseră părinţii lui Emmy şi pe care tornada îl răsturnase. Mirosea a fân, deşi se vedeau numai câteva baloturi. O mulţime de unelte pentru grădinărit atârnau pe peretele din faţă, iar cele pentru casă erau agăţate pe un stativ deasupra unei mese de lucru. Într-un colţ erau mai multe grătare de lemn aşezate unul peste altul, într-un teanc mai înalt decât un stat de om. De-a lungul peretelui din spate se vedea ceea ce păruse a fi o presă mare pentru cidru. Ai fi zis că cineva o făcuse bucăţi cu un baros într-un acces de mânie. Bărbatul ne-a arătat cu degetul un colţ al şopronului în care se găsea o despărţitură pătrată, un spaţiu despre care am bănuit, văzând frâiele şi hamasamentele atârnate acolo, că fusese o încăpere pentru înhămat caii.

Am intrat unul după altul. De îndată ce am fost înăuntru, bărbatul a înşfăcat-o pe Emmy şi a tras-o deoparte. Mose s-a repezit spre ea, dar bărbatul a înălţat ţeava puştii şi l-a lovit pe Mose cu putere în obrazul stâng, iar acesta s-a prăbuşit. M-am repezit şi eu la Emmy, însă Albert m-a tras de gulerul cămăşii.

— N-o să-i fac rău, a zis bărbatul. Doar dacă încercaţi să fugiţi.

A închis uşa şi am auzit cum a tras zăvorul. Apoi am auzit-o pe Emmy plângând pe când el o ducea de acolo.

Albert a îngenuncheat deasupra lui Mose, care nu se

mişca. S-a aplecat şi i-a ridicat puţin capul ca să asculte.

— Încă respiră, a spus el.

— Ce o să-i facă lui Emmy?

Eram gata să dărâm pereţii, să ies şi să fac tot posibilul ca să o salvez.

— O să cheme şeriful, presupun, a zis Albert.

S-a aşezat lângă Mose şi nu cred că l-am mai văzut vreodată atât de trist.

Mose a scos un sunet şi şi-a rotit capul, deschizând încet ochii. A clipit de câteva ori, apoi şi-a adus aminte şi s-a ridicat în capul oaselor, privind disperat în jur.

Unde e Emmy? a întrebat el prin semne.

— Fiorosul cel chior a luat-o cu el, am spus.

— Fiorosul? a repetat Albert.

N-am stat să-i explic.

— Trebuie să o salvăm şi să plecăm de aici.

Albert a cercetat cu atenţie mica încăpere pentru înhămat caii. Nu exista nicio fereastră şi, deşi construcţia */ 7 t!* era veche şi prost întreţinută, bârnele care o înconjurau păreau solide.

— Ai vreo idee, Odie?

Nu era curios să afle răspunsul meu. Doar voia să-mi arate cât de prost eram.

Am izbit cu piciorul în pereţi cu noile mele ghete Red Wing. Am stârnit puţin praf, dar asta a fost tot. Mose s-a ridicat şi, lăsându-şi un umăr în jos, a alergat spre uşă şi s-a izbit de ea, după care a venit înapoi. Şi-a frecat braţul, apoi s-a atins încet pe faţa care deja i se umfla din pricina loviturii cu patul puştii.

— O să stăm aici şi o să-i lăsăm să ne ducă înapoi la Şcoala Lincoln? am întrebat.

— Chiar dacă am ieşi, ai abandona-o pe Emmy?

Vocea liniştită a lui Albert şi logica întrebării sale mă înfuriau şi mai tare.

— Dacă am ieşi, l-am putea ataca. Noi trei l-am doborî.

— Şi puşca lui?

— Nu putem să nu facem nimic.

— În acest moment, Odie, nu avem altă opţiune.

Albert a luat un pai de pe jos şi l-a aruncat.

Stăteam tăcuţi de multă vreme, cu spatele lipit de perete, când am auzit că se trage zăvorul şi uşa se deschide. Fiorosul cel chior stătea în prag, cu puşca pregătită.

— Afară, a zis el şi s-a dat la o parte.

Ne-am ridicat şi am ieşit. Aşteptam ocazia potrivită să mă arunc asupra lui şi să-l dobor. Sau cel puţin să conduc ofensiva, urmat de Albert şi de Mose, toţi trei copleşindu-l. Dar s-a ţinut la distanţă, cu puşca aţintită asupra noastră şi nu aveam cum să ajungem la el fără să ne împuşte. Eram sigur că un om atât de rău n-ar ezita să apese pe trăgaci.

— Tu, i-a spus lui Mose, ia una din coasele alea. Tu, ia scara, i-a zis lui Albert. Iar tu, băiete, ia foarfecă pentru crengi şi ferăstrăul pentru curăţat copacii.

L-am ascultat, iar el ne-a făcut semn să-l urmăm afară.

— Unde e Emmy? am întrebat.

— Emmaline e bine. Dacă vreţi să nu păţească nimic, faceţi cum vă spun.

Ne-a condus la marginea livezii, care era foarte neîngrijită. Iarba crescuse înaltă printre pomi. Crengile erau încâlcite. Mere timpurii atârnau ca nişte clopoţei verzi pe ele. Muncisem în livada familiei Frost câţiva ani şi puteam să-mi dau seama că, lăsate necurăţate, crengile aveau să se rupă în cele din urmă din cauza greutăţii fructelor. Ştiam de asemenea că o curăţare atentă ar îmbunătăţi calitatea roadelor.

— Tu, i-a spus el lui Mose, du-te la capătul acela şi coseşte toată iarba dintre pomi. Înaintezi prin livadă rând cu rând. Dacă fugi, o să le trag o bătaie soră cu moartea ăstora doi şi odorului vostru, Emmaline. Ai înţeles?

Mose a încuviinţat din cap. Ne-a aruncat o privire neajutorată şi s-a pus pe treabă.

— Tu, i-a zis bărbatul lui Albert, pune scara şi ia foarfecă de la băiat.

Albert a făcut întocmai, iar chiorul a continuat:

— Taie unde îţi arăt. Tu, băiete, adună tot ce cade pe pământ şi aruncă în spatele şopronului, lângă grămada aia

de gunoi. O vezi?

Am văzut-o şi am aprobat din cap. După care m-am pus pe treabă.

Pom cu pom, Albert a curăţat toate crengile de prisos, începea la nivelul solului, după care aşeza scara pe care i-o ţineam eu. Din când în când adunam crengile căzute şi le puneam unele peste altele în spatele şopronului. Eram familiarizaţi cu lucruri de felul ăsta de la soţii Frost. Dar să ajutăm în livada ce aparţinuse părinţilor lui Emmy nu fusese niciodată greu şi nu se compara cu munca asta. Soţii Frost nu ne ameninţaseră niciodată cu puşca. Bărbatul o ţinea la îndoitura braţului în timp ce îi dădea instrucţiuni lui Albert şi ochiul lui sănătos părea să supravegheze toată activitatea din livadă.

Soarele a urcat sus pe cer. Aerul era umed şi eram leoarcă de sudoare. În sfârşit, după câteva ore, am spus:

— N-o să-ţi fim de niciun ajutor dacă murim de sete.

Bărbatul s-a gândit puţin.

— E o cişmea între casă şi coteţul păsărilor. Ar trebui să găseşti o găleată de lemn acolo. Umple-o şi adu-o aici. Şi să ştii că fata va avea de suferit dacă te gândeşti să faci vreo prostie.

Am găsit cişmeaua şi am băut pe săturate, ascultând păsările cotcodăcind în spatele coteţului. Am umplut găleata, apoi am cercetat casa. Avea două etaje, dar cel de sus era mic, părea mai curând un pod. Nu erau prea multe locuri unde ar fi putut să o ascundă pe Emmy. M-am gândit să mă strecor înăuntru şi să o caut. Şi după aceea? Emmy şi cu mine puteam scăpa, dar însemna să-i părăsim pe Albert şi pe Mose, şi Dumnezeu ştie ce le-ar fi făcut chiorul cel ticălos.

Am cărat găleata înapoi în livadă şi bărbatul i-a dat voie lui Albert să bea din ea. Apoi m-a pus să-i duc găleata lui Mose.

E ca la ferma Frost, a zis el prin semne după ce a băut pe săturate.

— Doar că acolo ne făcea plăcere, am spus.

Mose şi-a şters sudoarea de pe frunte. *O să ne predea la*

poliţie? a întrebat el.

— Cred că nu înainte să-i facem toată treaba de care are nevoie.

Mose s-a uitat la şirurile de pomi din livadă. *O să dureze mult.*

La prânz nu ne-a dat nimic de mâncare şi am muncit până ce soarele a coborât pe cer. Chiar şi Bledsoe fusese mai îngăduitor. Când fiorosul ne-a dus înapoi la şopron, grămada de crengi tăiate era imensă, aproape la fel de mare precum cea de gunoi de lângă ea. M-am prăbuşit pe podeaua murdară, simţind că mă dor toţi muşchii.

Fără niciun cuvânt, bărbatul ne-a încuiat înăuntru.

— Oamenii flămânzi muncesc prost! a strigat Albert în direcţia lui.

Murdăria de pe podea mi se lipea de pielea transpirată.

— E mai rău decât pe fâneaţă.

Mose a spus prin semne: *Sunt îngrijorat din cauza lui Emmy. Fetiţa e bine, nu-i aşa?*

— Ne-a chinuit pe noi toată ziua, am zis. N-a avut timp să-i facă rău lui Emmy.

Mose s-a ridicat şi a început să meargă de-a lungul pereţilor, apăsând fiecare scândură. O *să ieşim de aici,* a spus el. *Nu ştiu cum, dar o să ieşim.*

— Şi o s-o luăm pe Emmy cu noi, am zis.

Nu plecăm nicăieri fără Emmy, a hotărât el.

Lumina înserării se strecura înăuntru prin micile găuri din pereţi. Hotărârea lui Mose de a ne elibera era ca un leac şi m-am simţit mai bine. Mi-am scos muzicuţa, gândindu-mă că, dacă tot nu mâncam, cel puţin ne puteam oferi o mică alinare.

Am început să cânt una dintre melodiile mele favorite, „Old Joe Clark”. Era o muzică veselă, iar Mose a bătut din palme în ritmul cântecului. După care am trecut la un ragtime scurt şi tocmai mă lansam în „Sweet Betsy from Pike”, când zăvorul a fost tras şi uşa s-a deschis, iar în pragul ei stătea Emmy. Ţinea un castron mare în braţe. Am simţit mirosul de cartofi copţi şi mi-am dat seama că mi-era atât de foame, încât senzaţia era aproape dureroasă.

Fiorosul stătea în spatele ei cu nelipsita-i puşcă.

— Mâncarea, *a* spus el şi a împins-o pe Emmy în faţă.

După ce flămânzisem toată ziua, chiar şi dacă în castron n-ar fi fost decât lături, tot eram gata să mă îndop. Am început să înfulecăm apucând cartofii cu degetele noastre murdare. Erau surprinzător de gustoşi, fiind amestecaţi cu bucăţele de costiţă sărată de porc şi ceapă. Fiorosul i-a zis lui Emmy să ne dea o sticlă cu apă ca să înghiţim mai bine. A tras un balot de fân, l-a pus chiar la intrarea în încăpere şi s-a aşezat, cu Emmy lângă el. În timp ce ne privea cum mâncam, a scos o sticlă de jumătate de litru plină cu un lichid incolor din buzunarul salopetei şi a băut din ea. Am fost sigur că nu era apă.

După ce am terminat cartofii, Emmy a luat castronul înapoi şi bărbatul a obligat-o să se aşeze lângă el din nou. Se întuneca, aşa că a coborât un felinar cu gaz de pe perete, l-a aprins şi l-a pus pe podea lângă balotul de fân.

— Cine cânta la muzicuţă? a întrebat.

— Eu, am răspuns.

— Ştii „Red River Valley”?

— Sigur că da.

— Cântă.

Am interpretat melodia şi, în şopronul întunecat, luminat numai de strălucirea slabă a felinarului, notele emoţionante ale baladei coborau asupra noastră ca un giulgiu greu de tristeţe. O mare tulburare l-a cuprins pe fioros. Se citea asta în ochiul lui sănătos în timp ce se uita fix la peretele încăperii, de parcă zărea acolo ceva ce ochii mei nu puteau desluşi. Se vedea şi în felul absent în care bea lichidul incolor din sticlă.

Când am terminat, a spus:

— Mai cântă o dată.

De data aceasta l-am urmărit mai atent şi mi-am dat seama că alcoolul avea un efect puternic asupra lui. M-am gândit să continui să cânt melodia aceea până termina băutura şi apoi să-l atac. Ţinea puşca în poală, dar reflexele unui om care a băut mult sunt imprevizibile. Poate din cauza acestor gânduri n-am interpretat melodia

cu aceeaşi pasiune ca prima dată, fiindcă bărbatul a strigat brusc:

— Opreşte-te!

A pus dopul la sticlă şi s-a ridicat să plece.

— O să ne laşi să dormim pe o podea de pământ? a întrebat Albert.

Fiorosul a rămas pe gânduri. Am văzut că se clătina şi m-am gândit să-l atac. Probabil că Albert mi-a ghicit intenţia, fiindcă m-a strâns de brat.

— Am putea să împrăştiem fânul ăla pe jos, a spus el.

Bărbatul a dat din cap către Mose, care s-a ridicat şi a tras balotul în încăpere. Apoi bărbatul a ieşit şi a încuiat uşa, lăsându-ne pe întuneric.

— Noapte bună, Emmy, am strigat.

— Noapte bună, a strigat la rândul ei.

Am desfăcut balotul, am împrăştiat fânul şi ne-am culcat. Datorită pereţilor şi podelei de pământ acoperite cu un strat subţire de paie, cu o uşă zăvorâtă care ne ţinea prizonieri înăuntru, totul părea extrem de familiar. Era ca şi cum mă întorsesem în camera tăcută. N-am închis ochii imediat. Nu fiindcă n-aş fi fost obosit. Mă gândeam.

Fiorosul fusese din cale-afară de tulburat de muzica pe care o interpretasem. Când cineva cere un anumit cântec, de obicei este fiindcă are o însemnătate deosebită pentru el. Melodiile triste erau îndeobşte pline de înţeles. Ceva i se întâmplase bărbatului, ceva îl făcuse să sufere. Dar îl şi mâniase, pentru că mă întrerupsese când începusem a doua oară cântecul. Nu ştiam prea multe despre viaţă atunci, dar un lucru ştiu acum: când un bărbat suferă foarte tare, e de obicei din cauza unei femei.

Capitolul şaisprezece

În noaptea aceea, Mose a plâns.

M-au trezit suspinele lui triste şi m-am ridicat în capul oaselor. Încăperea era luminată de razele lunii care se strecurau printre scânduri. Am văzut că nici Albert nu dormea, ci stătea cu spatele sprijinit de perete.

La Şcoala Lincoln copiii plângeau adesea noaptea. Uneori era din cauza unui coşmar. Alteori erau treji de-a binelea şi plângeau în hohote din cauza unei suferinţe. Mulţi veneau la şcoală deja traumatizaţi. Pentru alţii, grozăviile ce li se întâmplau după ce soseau erau îndeajuns ca să le dea coşmaruri pe viaţă. Mose era cel mai robust, mai puternic şi mai vânjos copil pe care îl ştiam, precum şi cel mai plăcut. Nu se plângea niciodată de nimic, nicio îndatorire nu era prea grea pentru el. Uneori însă, noaptea, vărsa lacrimi amare şi nici nu-şi dădea seama de asta. Am încercat în mai multe rânduri să-l trezim din visele îngrozitoare care îl chinuiau, dar când deschidea ochii, plânsul se oprea imediat şi părea să nu aibă habar ce visase. De câte ori îl lăsam să plângă, dimineaţa pretindea că nu mai ţine minte nimic.

Ducem cu noi ceea ce ni s-a întâmplat. Majoritatea ne străduim din răsputeri să ţinem minte binele şi să uităm restul. Dar uneori în sufletul nostru, într-un loc unde voinţa creierului nu pătrunde sau nu vrea să pătrundă, răul persistă şi calea cea mai directă către el este prin visele noastre.

Să-l trezim? i-am făcut semn lui Albert.

El a scuturat din cap.

M-am gândit la Emmy. Plângea oare şi ea în hohote acum? Din cauza a ceea ce văzusem chiar eu la scoală şi din cauza poveştilor auzite de la alţi copii care veneau de la alte şcoli despre fapte inimaginabile, îmi dădeam seama ce-i putea face un adult unui copil neajutorat. Ce fel de om era fiorosul? Dacă aş fi crezut într-un Dumnezeu al dreptăţii, un Dumnezeu al milei, m-aş fi rugat. Dar

credeam într-un Dumnezeu diferit acum, Dumnezeul Tornadă, şi ştiam că era surd la strigătele celor în suferinţă. Aşa că am ascultat multă vreme suspinele lui Mose, care îmi rupeau inima. M-am gândit şi la criza lui Emmy de noaptea trecută, ca şi la situaţia ei şi a noastră de acum. Toate speranţele luminoase pe care le avusesem cu doar două zile înainte, când porniserăm pe Gilead în căutarea unui nou ţinut şi a unei noi vieţi, păreau că se destrămaseră.

Dimineaţa ne-am început munca fără să mâncăm şi am continuat cu aceleaşi îndatoriri grele ca în ziua precedentă. Mose mânuia coasa, tăind iarba din livadă. Albert curăţa pomii, urmând instrucţiunile bărbatului. Eu adunam crengile tăiate şi le aşezam în spatele şopronului. Am văzut că în grămada de gunoi se găseau, printre altele, o mulţime de sticle de băutură de jumătate de litru goale. Fiorosului îi plăcea alcoolul. M-am gândit că asta explica starea în care se găsea livada şi aspectul general al fermei.

La jumătatea dimineţii un zgomot de claxon s-a auzit dinspre casă.

— Continuaţi-vă munca, băieţi, a spus bărbatul. Dacă încercaţi să fugiţi, micuţa Emmaline va avea de suferit. Aţi înţeles?

— Da, domnule, a răspuns Albert.

Bărbatul a pornit prin livadă. L-am lăsat să o ia înainte, apoi am aruncat pe jos crengile tăiate pe care le adunasem şi am luat-o după el.

— Unde te duci? m-a întrebat Albert.

— Să văd ce se întâmplă.

— Vino înapoi, s-a răstit el.

Nu i-am dat atenţie. M-am furişat după pomi către casă, ascunzându-mă pe sub crengile mari. M-am oprit când am văzut o maşină de poliţie parcată între şopron şi fermă. Un bărbat în uniformă kaki stătea cu spatele la livadă şi la Fioros, care traversa curtea prin faţa coteţului pentru păsări. Acestea au început să cotcodăcească tare şi poliţistul s-a răsucit. Era solid, avea o figură de nordic, cu fata arsă de soare.

— Ah, iată-te, Jack. Unde erai? l-a salutat el.

— Curăţăm pomii în livadă.

— Cu puşca?

— E pentru coioţi, a răspuns bărbatul. Ce doreşti?

— Avertizez lumea. Ai auzit de fata răpită?

— Am citit în ziar. I-am văzut poza. E drăguţă. Mi-a amintit mult de Sophie.

— Barajele poliţiei n-au dat niciun rezultat. Credem că derbedeii care au răpit-o merg pe jos şi sunt încă în zonă. Nişte oameni din Lamberton au anunţat că cineva le-a luat cămăşile de pe sfoară ieri.

— Le-a furat?

Poliţistul a scuturat din cap.

— A lăsat nişte bani, ceea ce ne-a făcut să credem că e unul dintre cei pe care îi căutăm. Iar banii sunt din suma pe care au luat-o când au răpit-o.

— Ai o descriere a lor?

— Nu, doar o fetiţă era acasă şi n-a putut să ne spună prea multe. Cred că a fost norocoasă, având în vedere că era singură. Mult mai norocoasă decât Emmaline Frost. Bănuim că cei care au răpit-o fug de-a lungul căii ferate. Ascultă, Jack, sunt înarmaţi şi periculoşi. Dacă îi găsim, ordinele şerifului Warford sunt mai întâi să tragem şi pe urmă să punem întrebări. Aş ţine puşca aceea la îndemână dacă aş fi în locul tău.

— Asta e tot?

— Dacă vezi ceva, dă-ne de veste.

Fiorosul a aprobat din cap.

Poliţistul a cercetat casa, hambarul, coteţul păsărilor.

— Ai veşti de la Aggie şi Sophie?

— Cred că mai ai de anunţat şi alţi oameni.

— Foarte bine, atunci.

Poliţistul s-a întors la maşină şi a luat-o din loc de-a lungul aleii, printre meri.

M-am înapoiat repede în livadă, unde Albert coborâse de pe scară.

— Cine claxona? m-a întrebat.

— Un poliţist. L-a avertizat pe Jack despre noi.

— Jack? Aşa îl cheamă?

A privit în direcţia casei şi a şopronului.

— I-a spus ceva poliţistului?

— Nu, nimic. E de bine, nu-i aşa?

Albert a dat din umeri.

— Cine ştie?

— Poliţistul a spus că ordinele şerifului sunt mai întâi să tragă şi după aceea să pună întrebări. Doamne, toată lumea ne vânează.

— Ai văzut-o pe Emmy?

— Nu.

— Uite-l că vine.

Albert s-a urcat la loc pe scară.

Toată dimineaţa m-am gândit la motivul pentru care Fiorosul păstrase tăcerea în privinţa noastră şi mi-am zis că planul lui era să ne folosească până când terminam munca şi apoi să ne predea. Poate că între timp se stabilea şi o recompensă. Şi m-am tot întrebat: *Cine sunt Aggie şi Sophie?*

Am trudit ziua întreagă, bând numai apă din găleată. Soarele coborâse pe cer, când bărbatul ne-a oprit în cele din urmă şi ne-a condus înapoi în şopron. Ne-am întins pe jos istoviţi, înfometaţi şi abătuţi, iar eu eram sigur acum că planul lui nu era să ne predea autorităţilor, ci să ne omoare prin muncă.

— Albert, am spus, cât cereaţi tu, Volz şi Brickman pentru o sticlă de jumătate de litru de alcool de contrabandă?

Fratele meu zăcea pe rogojina subţire şi şi-a întors obosit capul către mine.

— Ce mai contează?

— Cât?

— Când era numai el singur, Herman îl vindea cu 75 de cenţi jumătatea de litru. Brickman urma să vândă toată noua cantitate cu un dolar sticla. La ce te gândeşti, Odie?

— La nimic, am zis, fiindcă nu-mi făcusem încă un plan.

O oră mai târziu, zăvorul de la uşă a fost tras şi Fiorosul stătea în prag cu Emmy. Ea nu mai purta salopeta cu care

era îmbrăcată când fugiserăm de la Şcoala Lincoln. Avea acum o rochie drăguţă verde.

I-am făcut semn repede: *Eşti bine?*

A încuviinţat din cap, dar n-a putut să-mi răspundă din cauza castronului mare pe care îl căra în braţe.

— Pune-le mâncarea jos, fato, i-a poruncit bărbatul.

Când Emmy a aşezat castronul, am văzut că era plin cu omletă amestecată tot cu cartofi copţi, aşa cum mâncaserăm cu o seară înainte. Emmy a căutat în buzunarul rochiei, a scos trei linguri şi ne-a întins fiecăruia câte una. Am început să înfulecăm imediat.

— Ai de gând să-i dai de mâncare? am întrebat după ce am luat o înghiţitură.

— A mâncat de seară.

— Frumoasă rochie, am spus.

Bărbatul s-a uitat urât la mine, ca şi cum îi adresasem cele mai insultătoare cuvinte din lume şi m-am temut că o să mă lovească peste faţă cu puşca aşa cum făcuse cu Mose.

— Voia doar să spună că arată fericită, a zis Albert.

Bărbatul s-a relaxat. A scos o sticlă de jumătate de litru din buzunarul de la spate al salopetei şi a sorbit din ea. În timp ce făcea asta, mâna în care ţinea puşca i-a fost câteva clipe ocupată.

Îl atacăm? a întrebat Mose prin semne.

Eram însă prea nerăbdători să mâncăm, iar bărbatul a pus din nou dopul la sticlă şi a spus:

— Ce sunt semnele astea?

— Nu poate vorbi, am zis.

— De ce? E retardat?

Era un cuvânt pe care îl uram. Ştiam ce înseamnă, dar întotdeauna îl percepusem ca pe o insultă.

— Cineva i-a tăiat limba, am spus.

— Cine?

— Nu ştie. S-a întâmplat când era mic.

Atunci bărbatul a zis ceva care m-a luat prin surprindere.

— Oricine face asta unui copil trebuie biciuit şi

spânzurat.

Când am terminat ouăle şi cartofii, Emmy a luat castronul cu lingurile şi, aşa cum făcuse cu o seară înainte, bărbatul a aşezat un balot de fân în faţa uşii, a aprins un felinar şi mi-a poruncit:

— Cântă la muzicuţă, băiete.

— „Red River Valley”?

— Ceva mai vesel.

Am cântat „Camptown Races”, o melodie săltăreaţă. Am continuat cu altele tradiţionale. În timp ce cântam, bărbatul a băut de mai multe ori din sticlă şi curând bătea din picior în ritmul melodiilor. Trăiam din nou magia muzicii. Acest om fusese aspru cu noi, nu zâmbise deloc de când stăteam cu el, însă muzica găsise o cale să se strecoare sub acea carapace dură şi amară şi să atingă o coardă mai blândă şi mai umană din el.

Când am terminat ultimul cântec, bărbatul a cântărit din priviri sticla care era aproape goală şi i-a pus dopul. Mi-am dat seama că voia să încheie seara.

— Cât ai plătit pentru alcoolul ăla de contrabandă? am întrebat.

Ochiul lui sănătos m-a studiat bănuitor.

— 75 de cenţi? Un dolar?

— Un dolar şi 20 de cenţi, a spus el în cele din urmă.

— E bun?

— E ca şi cum ai bea benzină.

Am şters saliva de pe muzicuţă şi am pus instrumentul la loc în buzunarul de la cămaşă.

— Ştiu cum să-ţi fac rost de cea mai bună băutură din porumb pe care ai băut-o vreodată, am zis. Şi n-o să te coste nimic.

Capitolul şaptesprezece

Dimineaţa următoare Fiorosul ne-a dus pe Mose şi pe mine în livadă să muncim şi a plecat cu Albert luând camionul. Ne-a ameninţat că ne predă şerifului dacă îl supăram în vreun fel. De îndată ce a plecat, am lăsat jos grebla, i-am spus lui Mose să continue să cosească şi m-am pregătit să plec.

Mose m-a apucat de braţ şi m-a întrebat prin semne: *Ce faci?*

— Mă duc s-o găsesc pe Emmy, am zis.

A clătinat din cap. *O să-i facă rău,* a spus el. *Şi ţie.*

— Vreau să mă asigur că e bine. Tu însă trebuie să continui să munceşti sau va vedea că te-ai lenevit.

A scuturat din cap cu putere.

— Mose, trebuie să ştim ce se întâmplă cu Emmy. Dacă vrem să scăpăm de aici, e nevoie să aflăm tot ce putem despre el.

Dacă se întoarce? a întrebat Mose. *Şi te prinde?*

Am dat cu piciorul în găleată şi toată apa s-a vărsat.

— O să-i spun că m-am dus s-o umplu.

Mi-am dat seama că nu era încântat şi probabil nici foarte convins, dar în cele din urmă a cedat.

Poarta casei era încuiată, dar ferestrele erau ridicate, iar bărbatul nu se obosise să blocheze obloanele, aşa că m-am strecurat înăuntru cu uşurinţă. Mă aşteptam ca locul să arate ca o cocină, dar am fost uimit cât de îngrijit era. Am bănuit că aşa cum noi munceam în livadă, Emmy fusese pusă la treabă înăuntru. Camera cea mare avea în centru o sobă de fier, principala sursă de căldură a casei iarna. M-am oprit într-un colţ al bucătăriei lângă o masă şi trei scaune. O canapea împărţea spaţiul între camera cea mare şi un salonaş în care erau alte scaune vechi tapiţate. Între ele, pe o masă al cărei lustru era uzat până aproape de lemn, se afla ceea ce în acele zile se chema un radio cu tranzistori, care difuza emisiuni pentru fermieri. Herman Volz avea unul în atelierul de tâmplărie şi ne lăsa să

ascultăm muzică în timp ce lucram. Existase unul şi în casa Frost şi, uneori, după ce ne terminam treburile, doamna Frost ne lăsa să ascultăm emisiuni precum *Death Valley Days* sau *The Eveready Hour* sau *The Guy Lombardo Show* cu Burns şi Allen.

Se putea ieşi din camera mare pe două uşi. Am încercat-o pe prima. Înăuntru era un dormitor cu mobilă puţină – un pat nefăcut, un scrin, o chiuvetă cu un lighean mare emailat şi o lamă de ras, iar deasupra pe perete atârna o oglindă rotundă, simplă. Pe scrin se afla o fotografie într-o ramă frumoasă de lemn. În ea erau Fiorosul şi o femeie, stând unul lângă altul pe canapeaua din camera alăturată. Ghemuită în poala bărbatului era o fetiţă cu codiţe, cam de vârsta lui Emmy, şi care semăna foarte mult cu ea. Bărbatul şi femeia erau solemni, dar fetiţa zâmbea.

Am încercat uşa de la cea de-a doua cameră: era încuiată. Am îngenuncheat şi m-am uitat pe gaura cheii, dar nu am văzut prea multe.

— Emmy? am spus încet.

La început nu am desluşit nimic, apoi s-a auzit un fâşâit ca acela pe care îl făceau lăbuţele lui Faria când alerga pe podeaua din camera tăcută.

— Odie? a răsunat vocea lui Emmy de cealaltă parte a uşii.

— Eşti bine?

— Scoate-mă de aici, Odie.

— Aşteaptă o clipă.

Broasca unei uşi era uşor de spart. Am scotocit prin sertarele din bucătărie, am găsit un cui lung şi o bucată de sârmă pe care am îndoit-o la un capăt. Am introdus cuiul, apoi sârma îndoită şi am deschis uşa imediat. Emmy a ţâşnit afară şi m-a îmbrăţişat. Încă purta rochia din ziua trecută.

— Ţi-a făcut rău? am întrebat.

— Nu, dar nu vreau să stau aici. Putem pleca?

— Nu încă, Emmy. Nu e sigur.

— Dar vreau să plec.

— Şi eu. O s-o facem, dar nu acum.

Am îngenuncheat, aşa că mă uitam direct în ochii ei.

— Se poartă urât cu tine?

A scuturat din cap.

— E doar foarte trist. Plânge noaptea şi, când îl aud, îmi vine şi mie să plâng.

M-am ridicat şi am intrat în încăpere. Patul era mic şi făcut cu grijă. Aerul era stătut şi am văzut că singura fereastră fusese bătută în cuie. Părea fixată de curând şi m-am gândit că Fiorosul o făcuse ca să se asigure că Emmy nu putea fugi pe acolo. Un cufăr mic de culoarea merelor verzi se afla pe podea şi, când l-am deschis, am descoperit că era pe jumătate plin cu haine pentru fete – rochii şi multe altele – împăturite cu grijă. Mai era şi un scaun de copil într-un colţ, de unde Zdrenţăroasa Ann se holba la mine cu ochii negri făcuţi din nasturi.

— Mi-a luat-o pe Puff, Odie. Mi-a spus că păpuşa poate fi a mea dacă vreau, a zis Emmy. Dar mă sperie.

În faţa camerei era o scară ce ducea la etaj.

— Stai aici, i-am spus şi am început să urc.

După cum bănuisem de la început, ce era mai sus era podul, un spaţiu cu un acoperiş jos, ce conţinea mai mult lucruri vechi. La jumătatea încăperii se afla o perdea şi, când am tras-o, am descoperit un dormitor sărăcăcios – un pat, un scrin, un scaun, un lighean, o oglindă şi o oală de noapte. Nimic nu dezvăluia cine locuise acolo, dar ceva legat de scena aceea m-a tulburat. Lenjeria de pat fusese aruncată pe podea şi învelitoarea saltelei subţiri fusese tăiată în bucăţi, astfel că umplutura de bumbac se răspândise precum intestinele unui animal sfâşiat.

La piciorul scării, Emmy îşi cuprinsese trupul cu mâinile, înspăimântată.

— Odie, vreau să plec de aici. Te rog, vreau să plec acum.

— Nu putem, Emmy. Nu încă.

Vocea îmi era calmă şi blândă.

— L-a luat pe Albert şi ar putea să-i facă rău dacă plecăm. Ne va turna la poliţie cu siguranţă, iar şeriful ne va prinde şi ne va trimite înapoi. Trebuie să mai aşteptăm

puţin.

După care a venit partea cea mai grea.

— Va trebui să te încui la loc în cameră.

— Nu, Odie. Nu mă părăsi. Te rog, nu mă părăsi.

— Trebuie, Emmy, dar doar deocamdată. O să plecăm de aici toţi împreună, promit.

Fetiţa s-a uitat fix la mine, ochii ei speriaţi semănând cu nişte mici nasturi albi.

— Mă crezi? am spus.

Îi era greu, atât de greu, încât mă durea să mă uit la ea, însă în cele din urmă a aprobat din cap.

— Foarte bine, atunci. Dar, Emmy, dacă încearcă să-ţi facă ceva ori ţi-e teamă că te va răni, să o iei la goană şi să nu te opreşti până când nu vei fi foarte departe de aici. Vreau să-mi promiţi.

— Nu vreau să plec fără voi.

— Dacă încearcă să-ţi facă rău, promite-mi că vei fugi. Trebuie să-mi promiţi.

— Promit, a spus ea cu ochii în lacrimi.

— Jură.

Emmy a făcut întocmai.

— Bine, du-te înapoi în cameră. Probabil te va lăsa să ne vezi din nou la cină.

A intrat cu capul plecat şi am bănuit că de îndată ce voi încuia uşa, se va arunca pe pat şi va plânge în hohote.

Afară am luat găleata de apă şi am pornit spre livadă, înainte de a face zece paşi, am auzit zgomotul produs de motorul unei maşini ce se apropia pe aleea de pământ care împărţea livada în două. M-am ascuns după coteţul păsărilor. Un Model A prăfuit a oprit în faţa casei şi o femeie s-a dat jos cu un coş din nuiele atârnat de braţ. Şi-a dus mâna streaşină la ochi, a privit spre curtea fermei şi a strigat:

— Jack?

A aşteptat o clipă, apoi a mers la poartă şi a bătut.

— Jack? a strigat ea din nou.

S-a întors în curte, cercetând cu privirea de jur-împrejur. Mi s-a părut că ne asemănăm, căci următorul

lucru pe care l-a făcut a fost să încerce să deschidă poarta casei în care nu se afla nimeni. Când poarta nu a cedat, a început să se uite la ferestre.

Am ieşit din spatele coteţului de păsări.

— Pot să vă ajut?

A tresărit uimită, pe chipul ei citindu-se vinovăţia.

— Eu… tocmai… a dat ea să spună.

Apoi s-a încruntat.

— Cine eşti?

— Nepotul unchiului Jack, am zis. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Frieda Hines. O vecină. Am venit să-mi iau ouăle pe care le primesc în fiecare săptămână.

— Unchiul Jack nu mi-a spus că vă aşteaptă.

— Nu? Ei bine, e cam uituc zilele astea. Mai ales de când… ei bine, ştii tu. Nu mi-am dat seama că i-au venit rudele, a continuat ea, fiind mai prietenoasă cu mine.

S-a apropiat.

— E bine că nu e singur. Unde s-a dus?

— În oraş. După provizii, am zis.

— Nepot.

M-a cercetat, aşa cum studiase curtea înainte de a încerca să intre în casă clandestin.

— Nu te-a pomenit niciodată.

— Nici pe dumneavoastră nu v-a pomenit.

— Cum te cheamă?

— Buck.

— Eşti din partea lui sau a ei?

— Cu cine credeţi că semăn?

A râs.

— Eşti neam cu Aggie, îmi dau seama. Ea e bine?

— Da.

— Am fost cu toţii atât de îngrijoraţi când a plecat atunci în toiul nopţii. Am auzit că s-a întors în Saint Paul. Aşa e?

— Da, aşa e.

— Ce mai face mica Sophie? A trecut aproape un an.

— Nu mai e chiar atât de mică, am zis. Creşte ca din apă. Dar încă mai are codiţe.

— Bineînţeles.

A încercat să-şi ascundă privirea vicleană când mi-a pus următoarea întrebare.

— Şi Rudy?

Nu eram sigur cine era. Învăţasem cu mult timp în urmă că în situaţii incerte e mai bine să adopţi o atitudine misterioasă şi să nu spui nimic. Am tăcut.

— A părăsit-o, nu-i aşa? *Bărbaţii.*

Aproape a scuipat cuvântul.

— Vreţi să-l anunţ pe unchiul Jack că aţi venit după ouă?

— Mulţumesc, Buck. Pot veni după ele mâine-dimineaţă, dacă e în regulă pentru el.

— Sunt sigur că e, doamnă.

— Ei bine, întoarce-te la treburile tale. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

S-a urcat în maşină şi a plecat, făcându-mi semn cu mâna din mers.

Când m-am întors în livadă, Mose muncea din greu, mânuind coasa.

A părut uşurat să mă vadă şi m-a întrebat prin semne: *Ai găsit-o pe Emmy?*

— E bine.

Ai aflat ceva despre el?

— Poate, am zis.

Mi-am luat grebla şi mi-am petrecut dimineaţa încercând să-mi imaginez viaţa tristă a Fiorosului, întrebându-mă ce se întâmplase cu femeia şi fetiţa din fotografie. Mă gândeam la cineva pe nume Rudy şi îmi făceam griji în legătură cu acea saltea distrusă.

Capitolul optsprezece

Când soarele era sus pe cer, Fiorosul a sosit cu camionul pe aleea de pământ şi a parcat lângă hambar. L-a trimis pe Albert după noi şi am descărcat materialele de pe platforma camionului în timp ce el ţinea puşca şi ne ordona ce să facem. Am dus în şopron o foaie de tablă de aramă trei pe cinci, o ţeavă de aramă rigidă de jumătate de metru, o ţeavă flexibilă din aramă pentru spirală de trei metri, un sac de cuie de metal, mai multe kilograme de mălai foarte fin şi zahăr, un termometru şi drojdie.

După ce totul a fost descărcat, am spus:

— A venit o femeie să te caute.

Fiorosul a încremenit.

— O femeie? Ai vorbit cu ea?

— A zis că o cheamă Frieda Hines. A venit după ouă.

— La naiba, ouăle!

A închis ochiul sănătos, dezgustat că uitase.

— Ce i-ai spus, băiete?

— Că sunt nepotul tău şi că eşti în oraş după provizii.

El a cugetat o clipă.

— A venit până aici în livadă?

— Umpleam găleata cu apă la cişmea.

— Asta e tot ce i-ai spus? Nimic despre ceilalţi?

— Niciun cuvânt, jur. A întrebat de Aggie şi Sophie.

S-a întunecat la faţă, ca şi cum îl lovise un vânt rece.

— A vrut să ştie şi despre Rudy.

Cuvintele lui au fost ca nişte ţurţuri de gheaţă.

— Ce i-ai spus?

— N-a trebuit să spun nimic. Şi-a dat seama şi singură. Crede că sunt în Saint Paul. Aggie şi Sophie.

— Şi Rudy?

— Era convinsă că le-a părăsit.

Am dat din umeri.

— Mi s-a părut o explicaţie bună.

Fiorosul a cugetat puţin, apoi mi-a aruncat o privire mulţumită, ca şi cum era de acord cu felul în care

rezolvasem lucrurile.

— Aggie şi Sophie? Soţia şi fiica ta?

S-a gândit ce răspuns să dea, apoi a aprobat din cap.

— Se întoarce după ouă mâine-dimineaţă.

— O să fiu gata să-i dau ce vrea, a zis el.

Albert şi Mose s-au apucat de treabă. Urma să fie o instalaţie mică, un alambic de doar patru litri, aşadar ştiam că îl vor asambla repede. În timp ce ei munceau, eu pregăteam amestecul pentru băutura din porumb. Fiorosul stătea tăcut lângă noi cu puşca în mână, privindu-ne cu interes.

După un timp, am îndrăznit să spun:

— E o presă de cidru în colţ.

S-a uitat la instalaţia făcută bucăţi de lângă peretele din spate.

— A fost, a spus el cu regret.

— Pare că a lovit-o o tornadă. Ce s-a întâmplat?

— Pui foarte multe întrebări.

— Merg la noroc. Uneori primesc un răspuns.

Mi s-a părut că aproape a zâmbit. În schimb a zis:

— Era veche şi s-a rupt.

Pe naiba! Cineva o distrusese cu un baros sau pe mine nu mă cheamă Odie O'Banion. Perceptorii procedau aşa uneori, însă şi bărbaţii cuprinşi de furie.

Seara micul alambic era gata şi amestecul fierbea. Deşi urmau să treacă nişte zile până avea să fie gata ca să-l deguste, Fiorosul părea mulţumit. În noaptea aceea, când a tras zăvorul de la încăperea pentru înhămat caii, Emmy ne-a adus o mâncare bună făcută din pui la cuptor şi morcovi copţi. După ce am mâncat, bărbatul s-a aşezat în prag pe balotul de fân cu Emmy lângă el şi a spus:

— Ştii să cânţi „Goodbye Old Paint" la instrumentul ăla de suflat al tău?

— „Leaving Cheyenne", adică? Sigur că da.

Mi-am scos muzicuţa, dar înainte de a o duce la gură, bărbatul m-a surprins. A luat o vioară de după balotul de fân şi şi-a pus-o la bărbie.

— Dă-i drumul, a spus.

Am început să cânt acel vechi cântec de cowboy şi bărbatul m-a acompaniat la vioară. Ştia să cânte şi am sunat bine împreună. Tot timpul am fost conştient că avea ambele mâini ocupate cu instrumentul şi nu cu puşca. Nu era prost însă. Aşezase balotul de fân destul de departe, încât nici măcar Mose, care era cel mai iute dintre noi, n-ar fi ajuns la el înainte ca acesta să pună din nou mâna pe puşcă. Totuşi, speram.

— Cânţi bine la vioară, am spus.

— N-am mai avut de mult ocazia să o fac.

A legănat instrumentul şi, pentru o clipă, a părut că se află în altă lume.

— Sophie obişnuia să mă roage să cânt seara când o duceam la culcare.

Faptul că îi pronunţase numele l-a trezit din visare şi a lăsat vioara jos.

Cântecul mă făcuse să mă gândesc la cai, aşa că am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu mârţoagele care purtau aceste harnasamente?

— Le-am vândut, zise el. Acum un an. Intenţionam să mă modernizez, să-mi cumpăr un tractor.

— N-ai mai făcut-o?

— Vezi vreunul pe aici, băiete?

— Nu. Şi nu văd nici animale, în afară de păsările din cotet.

— Am avut capre, a zis el. Erau mai degrabă animale de companie pentru Sophie.

Îi pronunţase din nou numele fără să vrea. De îndată ce l-a rostit, acesta a părut că s-a întors împotriva sa, lovindu-l ca un bumerang. S-a îndreptat de spate, a scos sticla de alcool din buzunarul de la spate şi a luat o înghiţitură lungă.

— Ce s-a întâmplat cu caprele? am întrebat.

— Le-am mâncat.

— Ai mâncat animalele de companie ale fiicei tale? Nu mi se pare corect.

— Câţi ani ai, băiete?

— Treisprezece.

Ceea ce nu era chiar adevărat, strict vorbind. Abia peste câteva luni împlineam vârsta aia, dar suna mai bine. Păream mai mare, mai înţelept. Mai dur.

— Când o să adaugi câteva zeci de ani, a spus el arătându-mă cu degetul, vei putea să-mi vorbeşti despre ce e corect.

S-a ridicat, a înşfăcat puşca şi vioara şi i-a zis lui Emmy:

— Adună oasele de pui şi vasele. Seara s-a terminat.

— N-a vrut să te supere, a spus Albert.

— Crezi că îmi pasă ce-a vrut să zică băiatul ăla, Norman? Vino, fato.

A împins-o pe Emmy afară şi a zăvorât uşa.

Stăteam culcat pe întuneric, gândindu-mă la amărăciunea din sufletul bărbatului, la tristeţea lui şi mi-am dat seama că erau două sentimente asemănătoare. Mă gândeam că poate nu dragostea îl făcea să sufere, ci sentimentul îngrozitor al pierderii, cunoscut nouă, celor care porniserăm pe râu. Vedeam pierderea numai din perspectiva noastră, a lui Albert, Mose şi Emmy din cauză că rămăseserăm fără părinţi. Funcţiona însă şi în direcţia cealaltă. Să pierzi un copil însemna să-ţi pierzi sufletul.

Încetul cu încetul, Fiorosul începea să semene cu Faria când îl întâlnisem pentru prima dată pe micul şobolan. Cu cât aflam mai multe despre el, cu atât devenea mai puţin înspăimântător.

În lumina lunii ce se strecura printre scânduri, l-am văzut pe Mose bătându-l pe umăr pe Albert şi întrebându-l prin semne: *Norman?*

— Bătrânul vânzător de la magazinul universal punea tot felul de întrebări, a explicat Albert. I-a spus lui Jack: *Cum îl cheamă pe băiat?* Am zis că nu sunt băiat. Jack a remarcat că nici bărbat. Astfel că i-am spus vânzătorului că mă cheamă Norman. Nici băiat, nici bărbat.

Deşteaptă idee, am cugetat eu. Când fusesem la ananghie, eu nu mă putusem gândi decât la un nume prostesc de cowboy din filme. Albert găsise ceva isteţ. Am decis ca data viitoare când cineva mă întreba, să-mi aleg

un nume la fel de grozav ca Norman.

În a patra dimineaţă petrecută la fermă cu Fiorosul, terminaserăm munca în livadă, astfel că ne-a pus să vopsim şopronul şi să îngrijim grădina cea mare. Cu excepţia faptului că eram zăvorâţi în fiecare seară în încăperea pentru înhămat caii şi hrăniţi doar o dată pe zi, munca nu era diferită de cea pe care o făceam la ferma Frost. O vedeam pe Emmy în fiecare seară la cină şi părea că o ducea bine. După ce mâncam, bărbatul scotea vioara, eu duceam muzicuţa la gură şi interpretam melodii împreună. Nu părea să fie un om rău. Viaţa fusese crudă cu el. Avusese parte de propria vizită de la Dumnezeul Tornadă.

L-am întrebat într-o seară despre peticul pe care îl purta.

— Mi-am pierdut ochiul luptând împotriva Kaiserului, a zis el. Războiul care va sfârşi toate războaiele. Ha!

— Nu crezi că a avut urmări bune? l-a întrebat Albert.

— Pe lume sunt două feluri, de oameni, Norman. Oamenii care au lucruri şi oamenii care îşi doresc lucrurile pe care ceilalţi oameni le au. Nu trece o zi să nu fie un război undeva în lume. Războiul care va încheia toate războaiele? E ca şi cum ai vorbi de o boală care să sfârşească toate bolile. Asta se va întâmpla numai după ce toţi oamenii de pe planetă vor fi murit.

Nu toţi oamenii sunt lacomi, a spus Mose prin semne.

Emmy i-a tradus bărbatului.

— Băiete, nu cunosc oameni care să nu-şi vadă doar propriile interese şi care să-i dea naibii pe ceilalţi.

Ne-a cercetat cu ochiul sănătos.

— Fiţi cinstiţi. Dacă v-aş da ocazia să scăpaţi de mine, nu mi-aţi tăia gâtul?

Deşi ucisesem deja un om ca să scap, să tai gâtul Fiorosului mă dezgusta.

— Nu eu, am zis.

Bărbatul a băut ultima înghiţitură de alcool, s-a uitat la sticla goală şi a azvârlit-o de peretele şopronului, unde s-a spart cu o explozie care a distrus fragila prietenie ce se

crease între noi în acea seară datorită muzicii.

— Îţi spun ceva, băiete. Orice te-ai gândi că nu eşti capabil să faci, în clipa în care te concentrezi asupra acelui lucru, atunci când ideea îţi pătrunde în minte, chiar dacă doar ţi-o imaginezi, s-a şi înfăptuit. Nu-ţi va lua mult timp să o pui în practică.

A înşfăcat-o pe Emmy, a ridicat-o în picioare, a zăvorât uşa şi ne-a lăsat în întuneric.

Ziua următoare a plouat întruna, o ploaie măruntă, iar bărbatul ne-a pus să muncim în şopron, să-i ascuţim şi să-i ungem uneltele, să ne ocupăm de amestecul din porumb pentru whisky pus la fiert, în timp ce el era în casă cu Emmy. Am studiat cu de-amănuntul presa de cidru stricată ce se sprijinea de peretele din spatele şopronului. Cineva o distrusese într-un acces de furie oarbă. M-am gândit la ce spusese bărbatul seara trecută despre momentul când o idee groaznică îţi intră în minte, la faptul că este numai o problemă de timp înainte s-o pui în practică. Nu reuşeam să-i înţeleg mintea sau sufletul, dar orice se găsea acolo, oricât de înspăimântător ar fi fost, eram convins că putea să înfăptuiască. Mă tot gândeam la Aggie, Sophie şi Rudy şi mă întrebam din ce în ce mai mult ce se întâmplase de fapt cu ei. Căutam de asemenea o cale să ne salvăm.

În ziua aceea, în timp ce priveam roată prin şopron, mi-a venit în cele din urmă o idee bună. Pe perete, printre unelte, atârna un colac de sârmă rigidă şi grea. Am folosit o pereche de foarfeci cu care am tăiat o bucată lungă de jumătate de metru şi am făcut un cârlig la un capăt.

Ce faci? m-a întrebat Mose.

— O să vezi. Albert, închide-mă înăuntru.

După ce fratele meu a zăvorât uşa, am strecurat sârma printr-o gaură aflată într-una din scândurile uzate din uşă şi am tras de ea până când cârligul a agăţat mânerul de la capătul zăvorului. Am tras cu grijă sârma înapoi şi zăvorul împreună cu ea, iar în mai puţin de un minut eram liber.

Albert şi Mose mi-au aruncat o privire plină de admiraţie.

Când fugim? a întrebat Mose prin semne.

— Nu plecăm până nu o eliberăm pe Emmy, a spus Albert. Ascunde sârma sub fânul din încăpere, Odie. Bună treabă.

Ploaia îl înrăise pe Fioros. Sau poate era efectul discuţiei din seara trecută. Oricare era motivul, nu era prea vorbăreţ când Emmy ne-a adus cina şi n-avea nici vioara cu el. De îndată ce am terminat de mâncat, i-a poruncit să strângă tot şi ne-a încuiat peste noapte.

Ploaia s-a oprit în cele din urmă şi plafonul de nori s-a risipit. Luna răsărise şi îşi trimitea razele galbene strălucitoare prin crăpăturile din pereţi şi pe podeaua încăperii. I-am auzit pe Mose şi pe Albert respirând liniştit, însă eu nu puteam dormi. Stăteam întins gândindu-mă la Fioros, la starea proastă de spirit în care se afla şi îmi făceam griji pentru Emmy. În cele din urmă, am scos sârma din ascunzătoarea ei de sub aşternutul nostru de fân şi m-am târât la uşă. Am introdus sârma prin gaură, am agăţat zăvorul şi am tras încet. Apoi am împins-o uşor, deschizând-o.

Mâna de pe umărul meu m-a făcut să tresar. M-am răsucit şi l-am văzut pe Mose în lumina lunii.

Unde mergi?

La Emmy, am spus prin semne. *Sunt îngrijorat.*

Şi eu. Vin cu tine.

Majoritatea fermelor pe care le vizitasem aveau un câine, însă nu şi aceasta. Mă gândeam din ce în ce mai mult la Fioros ca la un om atât de cufundat în amărăciunea lui, încât acest sentiment devenise aerul pe care îl respira, mâncarea pe care o consuma şi hainele pe care le îmbrăca. Mi-am imaginat că nu-şi dorea nimic, nici chiar tovărăşia unui câine care să-i aline suferinţa. Nu ştiam motivul, dar bănuiam că avea de-a face cu pierderea soţiei şi a fiicei. Sau poate numai a lui Sophie, pentru că nu-l auzisem niciodată pomenind numele soţiei. Albert, Mose şi cu mine nu eram decât mână de lucru gratuită pentru el. Emmy însă era altceva, reprezenta promisiunea a ceva diferit pentru el, iar dacă ea nu i-o îndeplinea, cine ştie ce putea să-i facă?

Ne-am furişat până la casă, umbrele noastre întinzându-se pe pământ. Am putut auzi sunetul unei muzici de la aparatul de radio printr-o fereastră deschisă. M-am lipit de zid şi am tras cu ochiul înăuntru. Camera era luminată de o lampă cu gaz. Bărbatul şedea pe unul dintre scaunele tapiţate, bând alcool de contrabandă dintr-o sticlă de jumătate de litru. Când alambicul urma să fie pus în funcţiune, aveam să-i facem o economie importantă la bani. Şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochiul sănătos. I-am făcut semn lui Mose şi ne-am îndreptat către spatele casei.

Fereastra de la camera lui Emmy era tot bătută în cuie, dar un mănunchi de raze inunda pervazul

Acest târâm al blândeţii neacoperit şi cădea asupra lui Emmy, care dormea în patul ei.

Mose a zâmbit şi a spus prin semne: *Un înger.* Apoi a adăugat: *Un demon* şi a dat din cap spre camera din faţă.

Nu un demon, am gândit eu. Poate un om capabil de fapte demonice.

Uşa de la camera lui Emmy s-a deschis brusc. Silueta bărbatului s-a ivit în lumina lămpii cu gaz. M-am lăsat la pământ şi Mose a făcut la fel; mi-am ţinut respiraţia, sperând că nu fuseserăm zăriţi. Câteva clipe mai târziu fereastra de deasupra noastră a zăngănit. Mintea îmi striga, *Fugi!* Probabil că Mose mi-a simţit panica şi mi-a ţintuit mâna pe pământ, clătinând uşor din cap. Am stat aşa încremeniţi cinci minute, lipiţi de zidul din spate al casei, dar nu s-a mai întâmplat nimic. Fereastra nu s-a spart şi Fiorosul nu ne-a împuşcat. În cele din urmă, ne-am liniştit şi am riscat să mai aruncăm o privire prin fereastra lui Emmy. Dormea în continuare în pat şi era singură.

Ne întoarcem, a spus Mose şi l-am urmat spre şopron, înainte de a apuca să traversăm curtea fermei, uşa din faţă a casei s-a deschis şi bărbatul a păşit afară cu un felinar în mână. A închis uşa după el şi a început să meargă cam nesigur spre livadă.

O *eliberăm pe Emmy?* a întrebat Mose. *Fugim de aici?*

Am scuturat din cap şi am spus: *Se poate întoarce*

repede. Am avea mari necazuri. M-am uitat spre locul unde se dusese bărbatul. *Hai să-l urmăm,* am adăugat.

Mose a clătinat din cap: *Ai înnebunit?*

Bărbatul era destul de departe ca să pot şopti:

— Unde se duce un om în toiul nopţii, Mose?

Să-şi facă nevoile, a răspuns Mose.

— Putea să-şi facă nevoile în curte. Vino, până nu e prea târziu.

Şi am pornit.

Luna lumina iarba cosită dintre şirurile de pomi cu o strălucire argintie. Mose şi cu mine stăteam la adăpostul întunericului, printre meri. Lampa bărbatului era uşor de urmărit. Se îndrepta spre vest, către capătul livezii. Când Mose şi cu mine am ajuns la ultimul pom, l-am văzut la o depărtare de cincizeci de metri îngenunchind sub un stejar singuratic într-o zonă părăginită, aplecat atât de tare, încât fruntea îi atingea pământul. Suspinele sale profunde ar fi înmuiat şi pietrele. Este imposibil să asişti la o asemenea durere şi să nu te cuprindă mila. Am auzit copiii mai mici de la Şcoala Lincoln plângând noaptea, l-am ascultat şi pe Mose, dar nu-mi amintesc să fi zărit vreun bărbat plângând aşa. Mă făcea să mă gândesc că oricât de mult creştem sau înaintăm în vârstă, undeva, adânc înăuntrul nostru, rămânem nişte copii.

Mose m-a atins pe braţ şi mi-a spus: *Hai să mergem acum.*

Văzusem ce voiam să vedem, deşi încă nu înţelegeam în întregime. Am aprobat din cap şi ne-am strecurat înapoi în şopron.

Capitolul nouăsprezece

Dimineaţa următoare, Fiorosul era într-o stare de spirit surprinzător de bună. M-am întrebat dacă lacrimile şi ploaia nu-i alinaseră deocamdată suferinţa. Sau poate cauza erau veştile bune pe care i le dăduse Albert despre faptul că amestecul era gata de pus în alambic. Sau avea un cu totul alt motiv.

Stiva de lemne din magazie era jalnic de mică, iar Albert i-a spus bărbatului că vom avea nevoie de mai multe lemne atât pentru focul de la alambic, cât şi pentru ce spera să prepare la maşina de gătit din casă. Când Emmy a terminat de adunat ouăle din coteţul păsărilor, care era una din treburile ei zilnice, a pus-o să-l ajute pe Albert să pregătească prima producţie a alambicului. A desprins un ferăstrău dublu de pe peretele şopronului şi i l-a dat lui Mose, apoi a luat o secure pentru el. A arătat cu degetul către un cărucior de lemne aflat într-un colţ şi mi-a spus:

— Adu-l încoace, iar tu cu mutul veniţi cu mine.

Ne-a condus cu nelipsita-i puşcă şi am mers prin livadă către malul râului. Tot drumul bărbatul a fluierat vesel „Wabash Cannonball”, ca şi cum de-abia aştepta să ne apucăm de treabă. S-a oprit în locul unde se afla un plop mare canadian, uscat de mult, dar încă înalt, cu crengile sfărâmicioase, cu trunchiul plin de scorburi unde se adăposteau veveriţe şi, poate, ciocănitori. Copacul era la o aruncătură de băţ de tufişurile de pe malul râului unde ne ascunseserăm canoea. L-am privit pe Mose şi am schimbat o privire îngrijorată.

— Iată-l, băieţi. De mult voiam să-l tai. Se pare că acea zi a sosit.

Aerul dimineţii era proaspăt şi mirosea a crini de pădure înfloriţi, a trandafiri sălbatici şi a flori de câmp care creşteau între livadă şi râu. Îmi dădeam seama că urma să fie o zi călduroasă şi ideea de a petrece ore în şir tăind un copac şi făcându-l bucăţi destul de mici ca să încapă într-o maşină de gătit sau în focul alambicului nu era prea

plăcută. Dar ziua frumoasă şi starea de spirit a bărbatului au fost de ajutor. Să munceşti din greu pe fâneaţa lui Hector Bledsoe nu ar fi fost îngrozitor dacă omul nu ar fi fost un ticălos. Fiorosul a fost vesel toată ziua şi asta a contat.

Înainte ca el şi Mose să se apuce să taie plopul, l-a înconjurat la baza trunchiului, ca şi cum îl măsura. A îngenuncheat pe partea dinspre râu şi a zis:

— Ia te uită.

A scotocit în pământ şi a tras ceva afară, apoi a ridicat mâna ca să putem vedea.

— E o ciupercă otrăvitoare? am întrebat.

A clătinat din cap.

— E un hrib, cea mai gustoasă ciupercă din câte există. A trecut multă vreme de când am fost la cules de hribi. Ţine, mi-a spus, ia-o şi vezi dacă mai găseşti pe malul râului.

Ciuperca era maronie, lungă de zece centimetri şi semăna cu scufia unui pitic din basmele fraţilor Grimm. Nu părea deloc gustoasă, dar eram mult mai interesat să caut ciuperci decât să muncesc din greu la acel plop.

— Dacă găseşti, a spus bărbatul, le aduci aici imediat.

Mi-a făcut cu ochiul sănătos.

— Ştiu ce gândeşti, că scapi de munca grea. O să ai multe de făcut când ne întoarcem, fii sigur de asta.

Am plecat. Am auzit în spatele meu cum dinţii ferăstrăului tăiau din plop.

Am mers încet printre copacii de pe malul râului, cercetând cu atenţie pământul şi toată vegetaţia ce creştea acolo. Am mai găsit şi alte asemenea ciuperci ciudate. Râul făcea o curbă la marginea livezii şi curând nu i-am mai văzut pe Mose şi pe Fioros. Eram concentrat asupra misiunii mele, înaintând cu ochii în pământ, când mi-am ridicat privirea şi mi-am dat seama că nu eram departe de stejarul singuratic unde bărbatul îngenunchease cu o noapte înainte şi plânsese în hohote. M-am uitat înapoi ca să fiu sigur că nu eram văzut şi am fugit spre copac.

Am descoperit un mic cimitir, un loc funerar al familiei.

Mai văzusem asemenea locuri în zonele rurale unde legile privind înmormântările nu ajungeau sau erau ignorate. Unele aveau garduri de jur-împrejur, dar aici nu existau. Se aflau mai multe cruci de lemn, purtând plăcuţe atât de vechi şi albite de soare, încât orice ar fi fost scris pe ele era şters. Mai erau trei morminte fără nicio cruce, dar clar delimitate de trifoi sălbatic. Am stat acolo gândindu-mă că mă uitam probabil la familia Fiorosului, la cei care trăiseră aici înaintea lui şi munciseră primii pământul. Deoarece numai el locuia la fermă, m-am întrebat dacă nu era ultimul dintre aceştia, singurul descendent. M-am gândit la soarta lui Jack chiorul, cât de părăsit trebuie să te simţi ştiind că ai rămas numai tu, că nimeni nu-şi va aminti de tine şi nu te va jeli când vei muri. Eu îi aveam pe Albert şi pe Mose, acum şi pe Emmy. El nu părea să mai aibă pe nimeni.

Totuşi, acele trei morminte fără nicio cruce mă tulburau, mai ales fiindcă le asociam cu accesul de furie din pod, şi am plecat din micul cimitir plin de gânduri negre, neliniştitoare.

Când m-am întors cu braţele pline de hribi, am descoperit că plopul fusese tăiat, iar Mose şi Fiorosul luaseră o pauză de la muncă şi stăteau pe trunchiul întins la pământ. Îşi scoseseră cămăşile şi pielea le strălucea de transpiraţie. Bărbatul zâmbea de parcă această muncă îi făcea plăcere. În mod ciudat, Mose zâmbea şi el.

— Vânătorul se întoarce de pe dealuri, a exclamat cu o voce veselă bărbatul şi, văzând ciupercile, m-a bătut pe spate şi a exclamat: Bună recoltă, băiete. O să dea un gust excelent puiului nostru la cină. Pune-le sub căruciorul de lemne şi pregăteşte-te să asuzi.

Tăiaseră deja cu ferăstrăul mai multe bucăţi din trunchi, iar bărbatul m-a pus să le adun şi să le încarc în cărucior. Erau grele şi munca era istovitoare, iar în timp ce eu făceam asta, Mose şi Fiorosul au continuat să manevreze ferăstrăul.

Am mai luat o pauză şi bărbatul m-a întrebat:

— Cum te cheamă?

— Buck, am răspuns.

— Şi pe prietenul nostru mut?

M-am uitat la Mose, care a zis prin semne: *Geronimo.*

Bărbatul a râs când i-am spus.

— Desigur, a spus el. Din ce trib?

— Sioux, am răspuns.

— Să vă arăt ceva, băieţi.

A scos un briceag din buzunarul salopetei, a tăiat o ramură subţire din plop şi ne-a arătat partea tăiată.

— Vedeţi steaua de aici?

Avea dreptate. În mijlocul ramurii era o stea neagră în cinci colţuri.

— Poporul tău are o poveste despre asta, i-a spus el lui Mose. Ei cred că toate stelele de pe cer sunt de fapt făcute în măruntaiele pământului. Acestea caută rădăcinile plopilor şi se furişează în trunchi, unde aşteaptă cu multă răbdare. Înăuntrul plopului stelele nu sunt luminoase, după cum vedeţi aici. Atunci când marele spirit al nopţii decide că e nevoie de mai multe stele, scuturǎ ramurile folosindu-se de vânt şi le eliberează. Ele zboară şi se aşază pe cer, unde scânteiază, devenind creaţiile luminoase ce au fost dintotdeauna menite să fie.

S-a uitat la steaua din ramura plopului cu veneraţie.

— Şi noi suntem tot aşa. Visuri ce au prins aripi. Voi, băieţi, eu, toţi oamenii de pe pământul lui Dumnezeu. Poporul tău, Geronimo, e foarte înţelept.

Mose a zâmbit atât de larg, cum nu-l mai văzusem vreodată.

— Nu ţi-a plăcut povestea? m-a întrebat bărbatul, fiindcă eu nu zâmbeam ca Mose.

— Cred că e frumoasă, am zis.

— Îţi place aici, Buck?

— Munca e grea.

— Lasă-mă să-ţi văd mâinile.

Mi-a studiat bătăturile din palme.

— Eşti obişnuit cu truda.

— Nu înseamnă că-mi şi place.

— Totul este muncă grea, Buck. Dacă nu te concentrezi

asupra a ceea ce faci, viaţa te va ucide. Eu iubesc acest ţinut şi truda. N-am fost niciodată un om care să meargă la biserică. Dumnezeu a adunat totul sub un acoperiş? Nu cred asta. Dacă mă întrebi pe mine, Dumnezeu e chiar aici. În noroi, în ploaie, pe cer, în copaci, în mere şi în stelele din plopi. În mine şi în tine. Totul este legat şi totul este Dumnezeii. Desigur că e muncă grea, dar este o muncă bună fiindcă e o parte din ce ne leagă de acest pământ, Buck. Acest frumos tărâm al blândeţii.

— Acest tărâm a produs o tornadă care a ucis-o pe mama lui Emmy. Tu numeşti asta blândeţe?

— E o tragedie, dar eu aşa o numesc. Nu da vina însă pe pământ. El e mereu acelaşi, iar tornadele au făcut întotdeauna parte din el. Ca şi seceta, lăcustele, grindina, incendiile din pădure şi tot ce i-a alungat sau omorât pe oameni. Pământul e ceea ce este. Viaţa e ceea ce este. Dumnezeu e Dumnezeu. Tu şi cu mine suntem ceea ce suntem. Nimic nu e perfect. Sau fir-ar, poate că totul este perfect şi noi nu suntem destul de înţelepţi ca să ne dăm seama.

— Pomii din livadă arătau destul de rău înainte să venim noi aici. Iubeşti tinutul ăsta atât de mult şi totuşi i-ai neglijat în halul ăsta?

— N-am avut grijă, Buck, pur şi simplu. Nu i-am îngrijit. E vina mea. Însă să vă găsesc pe voi toţi în vechea magazie cu unelte agricole s-a dovedit a fi o binecuvântare şi mă bucur pentru asta.

M-am întrebat dacă era acelaşi om care bătuse în cuie fereastra de la camera lui Emmy, izbise sticla de băutură de perete şi plânsese în hohote sub stejar. Într-un fel, semăna cu ţinutul pe care îl iubea, într-o clipă o tornadă ucigaşă şi apoi cer senin. M-am întrebat dacă alcoolul provoca toate aceste schimbări. Sau aşa fusese el dintotdeauna şi poate de aceea Aggie îl părăsise. Dacă asta făcuse, de fapt.

— Ascultă, Buck, a zis el. Dacă vrei să iei o pauză, du lemnele astea cu căruciorul în şopron. E un butuc pentru tăiat lemne lângă magazia cu unelte agricole. L-ai văzut.

Lasă acolo bucăţile astea şi, înainte să te întorci, umple găleata de la cişmea cu apă şi car-o până aici. Îmi simt gâtlejul cam uscat. Crezi că eşti în stare?

— Sunt în stare, am zis.

— Tu ce zici, Geronimo?

Mose a zâmbit şi a aprobat din cap.

— Nu trage de timp, Buck. Mai e muncă de făcut. Vreau un raport despre cum merg treburile cu alambicul.

Am pus hribii în cărucior, dar când am apucat mânerele, puteam să jur că ridicam peste două sute de kilograme. M-am opintit cu mare greutate şi căruciorul s-a urnit din loc.

Am aruncat lemnele lângă butucul de lângă magazie, am luat hribii pe care îi adunasem şi am intrat în şopron să văd cum se descurca Albert cu alambicul.

Fratele meu avea ceva în el care îl obliga să ducă o muncă la bun sfârşit, orice fel de muncă ar fi fost. Micul alambic pe care îl construise pentru Fioros – vasul de aramă şi spiralele făcute din ţevi de aramă – era desăvârşit. La capătul de jos al spiralei, care se numea viermele, se afla o sticlă de lapte de aproximativ doi litri în care se aduna lichidul ce picura.

Emmy era împreună cu Albert. Purta alte haine în ziua aceea, avea o bluză albastră. A îngenuncheat în faţa micii vetre deschise aflate dedesubtul vasului de fierbere, iar chipul îi era luminat de pâlpâirea flăcărilor.

— Trebuie să bag lemne înăuntru, Odie, a spus ea.

L-am întrebat pe fratele meu cum merge treaba.

A dat din cap către sticla de lapte pe jumătate plină.

— Merge ceas. Tu cum te descurci afară?

I-am povestit despre micul cimitir pe care îl descoperisem şi despre faptul că eu şi Mose îl urmăriserăm pe bărbat până acolo noaptea trecută.

— Nu ştiu ce să cred, Albert. Cumva îmi place de el, dar mă şi înspăimântă.

— Se poartă frumos cu mine, a zis Emmy, dar mi-aş dori să mă lase să stau aici cu voi.

— Regret că nu ne hrăneşte mai bine, am spus.

— Nu are prea multă mâncare, a zis Emmy. Nu mănâncă

mai mult decât noi.

— Are banii noştri. Ar putea să cheltuie puţin din ei şi să-şi umple cămara.

— Poate că nu-i foloseşte tocmai fiindcă sunt banii noştri, a spus Albert.

Dacă era adevărat, atunci îl plăceam şi mai mult. Astfel că m-am hotărât să nu-l mai numesc Fiorosul. De acum înainte avea să fie Jack.

Am plecat din şopron, am lăsat hribii pe pragul casei şi am umplut cu apă găleata, dar nu am dus-o imediat în locul unde Jack şi Mose munceau la plopul canadian. Discuţia cu Albert şi Emmy mă pusese pe gânduri. M-am întrebat ce făcuse Jack cu faţă de pernă plină cu lucrurile luate din seiful soţilor Brickman. Am pus găleata lângă uşa din faţă a casei, m-am strecurat înăuntru şi m-am oprit o clipă să mă gândesc. Dacă voiam să ţin ceva ascuns de noi, unde l-aş fi pus?

Mai întâi, am verificat dormitorul lui Jack, care nu avea dulap, astfel că singurele posibilităţi erau scrinul sau sub pat. Nimic. Am lăsat deoparte camera lui Emmy. Am deschis dulapurile din bucătărie, m-am uitat după şi dedesubtul mobilei din salonas şi în cele din urmă mi-am îndreptat atenţia către scara ce ducea la salteaua cu căiţii scosi ca nişte măruntaie. Am avut o reacţie visceralã la gândul că ar trebui să urc din nou, stomacul mi se întorcea pe dos. Voiam însă să găsesc acea faţă de pernă, aşa că am urcat scara.

Perdeaua încă delimita spaţiul unde se aflau patul, salteaua şi oala de noapte. Am scotocit printre obiectele depozitate în cealaltă parte a podului, unde se găseau un cufăr de călătorie din lemn şi piele. Am ridicat capacul şi am găsit o cuvertură împăturită cu grijă, o rochie de mireasă de asemenea împăturită şi aşezată cu mare grijă, o Biblie, o pereche de pantofi decoloraţi pentru bebeluşi şi alte amintiri ale trecutului. Căutând mai mult, am dat peste o uniformă de armată şi lângă ea, o fotografie înrămată. Doi bărbaţi în haine militare stăteau în faţa unei barăci. Unul dintre ei era Jack înainte să-şi piardă ochiul

luptând împotriva Kaiserului. Celălalt părea să aibă aceeaşi vârstă. Zâmbeau amândoi, iar Jack îşi ţinea prieteneşte braţul în jurul celuilalt bărbat. În josul fotografiei scria cu cerneală albă: *Mai bine moartea decât dezonoarea. Rudy.* Ceea ce mi-a amintit de jurământul lui Herman Volz când ne despărţiserăm: *O să-ţi apăr onoarea ta şi a mea până la moarte.*

Am pus totul înapoi în cufăr, am închis capacul şi am tras perdeaua.

Salteaua încă zăcea pe podea ca un animal sfâşiat. Am cercetat încăperea în amănunt, dar n-am văzut niciun loc unde să fie ascunsă faţă de pernă şi conţinutul ei. Cu cât căutam mai mult, cu atât mai intens era sentimentul că ceva îngrozitor se petrecuse aici, ceva înspăimântător. M-am împleticit şi am coborât scara în goană, fugind din locul acela blestemat. Când am ajuns jos, m-am oprit puţin să-mi revin.

Atunci am zărit-o. Într-un colţ al bucătăriei, scândurile se ridicau uşor deasupra podelei. Am îngenuncheat şi am descoperit uşiţa unei cămări, o mică deschizătură sub pământ unde se păstra mâncarea la rece. Nu avea provizii înăuntru, dar am găsit faţă de pernă împreună cu păturile şi burduful de apă pe care ni le dăduse Volz. Am verificat-o. Scrisorile, actele şi agenda erau înăuntru, însă toţi banii dispăruseră. Mă aşteptam la asta. Dacă aş fi fost Jack, aş fi înhăţat banii imediat. Am fost însă uimit să găsesc pistolul lui Brickman. Nu ştiu ce mi-a venit – poate fiindcă mă întorsesem din podul plin de dovezile unei confruntări –, dar am înşfăcat pistolul, am aruncat faţă de pernă la loc în cămară şi am închis uşiţa. M-am îndreptat repede către şopron, ascunzând arma de Albert şi de Emmy când am intrat. Am pus-o sub stratul de paie lângă sârma pe care o folosisem ca să evadez. M-am repezit afară, am înşfăcat găleata cu apă, am pus-o în căruciorul de lemne şi m-am întors la râu şi la plopul tăiat.

Capitolul douăzeci

Seara a început cu o sărbătoare. Jack ne-a poftit în casă şi am stat la masa cea mică precum o familie. Am mâncat pui fript împreună cu hribii pe care îi adunasem şi pe care Jack îi tăiase şi îi făcuse sote. Jur că a fost cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o vreodată. La masă era şi băutură. Jack şi-a turnat whisky în pahar şi a sorbit din el în timp ce mânca, vorbea şi râdea.

— A trecut multă vreme de când nu s-au mai auzit râsete în casa asta, a zis el. Norman, ai făcut o treabă grozavă cu alambicul din şopron. Geronimo, niciun om nu a muncit mai mult sau mai bine decât tine azi. Emmaline, mulţumesc că ai făcut curat aici şi că ai adus din nou bucurie în casă. Iar tu, Buck?

M-a măsurat cu ochiul sănătos şi m-am întrebat ce va spune. Nu muncisem la fel de mult ca Mose, nu construisem o instalaţie ca alambicul minunat al lui Albert şi nici nu-i oferisem alinarea adusă de Emmy.

— Mulţumesc că ai adus muzica înapoi în viaţa mea. Tu şi muzicuţa ta m-aţi salvat.

Jack vorbea întruna, vorbea aidoma cuiva care fusese încuiat în propria cameră tăcută o perioadă mult prea lungă. În ciuda atitudinii prietenoase, puşca era la îndemână. După cină, am strâns vasele şi le-am spălat, în timp ce Jack sorbea din băutură. La un moment dat, a zis:

— Buck, scoate muzicuţa şi hai să dansăm în şopron.

Şi-a luat vioara şi puşca, spunându-i lui Emmy să aducă sticla şi cu toţii am traversat curtea încet. Soarele sângeriu scăpăta la orizont şi raze lungi de lumină roşiatică intrau prin găurile din pereţi, întinzându-se pe podeaua de pământ ca nişte mici pâraie de lavă fierbinte.

— Geronimo, adu-ne două baloturi de fân şi aşază-le aici. Buck, tu vei sta pe unul, iar eu, pe celălalt. Norman, eşti gata să joci împreună cu Emmaline?

Fratele meu n-a răspuns, dar Emmy a strigat:

— Îmi place să dansez.

— Ei bine, fato, dansează după pofta inimii.

Am cântat mai multe melodii populare vechi pe care le ştiam de la tata sau pe care le învăţasem dintr-o carte de cântece primită de la mama când împlinisem şase ani, cu puţin timp înainte ca ea să moară. Emmy a dansat veselă şi Mose i s-a alăturat unduindu-se sălbatic. Se apropiau şi se depărtau ca doi titirezi, ridicând praful în aer. Albert stătea deoparte şi, chiar dacă nu dansa, ţinea ritmul melodiilor bătând din palme. Între cântece, Jack bea din sticlă, fruntea i se acoperea de sudoare, iar privirea îi devenea din ce în ce mai arzătoare.

Se făcuse aproape de tot întuneric, când a spus:

— Hai să cântăm „Red River Valley”.

— Eşti sigur? am zis.

S-a uitat urât la mine.

— Fă cum îţi spun.

Se întâmplase din nou. Cer senin într-o clipă, ameninţarea unei tornade în următoarea.

A luat o înghiţitură zdravănă, apoi a aşezat sticla lângă balotul de fân. A luat arcuşul, şi-a pus vioara sub bărbie şi mi-a făcut semn cu capul.

Am început să cântăm cea mai lentă şi mai tristă melodie a serii. Emmy stătea pe jos, iar Mose şedea lângă ea. Albert era în picioare, sprijinindu-se de perete. Nu mai vedeam ungherele şopronului acum, lumina era foarte slabă, însă puteam zări chipul lui Jack în timp ce cânta. Ţinea ochiul închis, dar asta nu-l împiedica să-i curgă lacrimile pe obraz. După ce am terminat, a tăcut multă vreme, ţinând vioara sub bărbie. Şi-a deschis ochiul în cele din urmă şi s-a uitat fix la locul unde şedea Emmy.

— Ţi-a plăcut, Sophie? a întrebat.

— Mă cheamă Emmaline.

Vorbele ei au părut să-l tulbure.

— La naiba, ştiu că te cheamă Emmaline.

O clipă am crezut că o să arunce cu vioara în ea.

— Seara s-a terminat.

Şi-a înşfăcat puşca sprijinită de balotul de fân şi s-a ridicat.

— Ia sticla aia, fato. Băieţi, înapoi la locul vostru. Acum!

Emmy s-a grăbit să facă întocmai. Mi-am pus muzicuţa în buzunar şi m-am îndreptat către încăperea pentru înhămat caii. Atunci am auzit bufnitura sticlei şi m-am întors. Jack şi Emmy stăteau unul lângă altul privind locul unde sticla căzuse pe o parte, conţinutul ei scurgându-se pe jos.

— La naiba! a ţipat Jack. Fir-ar să fie, la naiba, fato! Uite ce ai făcut!

— Îmi cer iertare, a zis Emmy. E întuneric. N-am văzut.

— Scuze, a repetat el.

A prins-o de braţ.

— O să vezi tu scuze.

— Dă-i drumul, a zis Albert.

— Taci din gură, băiete.

— Dă-i drumul, a spus Albert din nou, ridicându-se cât era de înalt, blocând calea spre poarta şopronului.

Jack i-a dat drumul lui Emmy, însă a apucat puşca şi a atintit-o către Albert.

— Dă-te la o parte, băiete.

— Promite-mi că n-o să-i faci rău.

L-am văzut pe Mose îndreptându-se către standul de lucru unde se aflau uneltele. Jack l-a observat şi el cu ochiul sănătos.

— Stai pe loc, indianule!

Mose s-a oprit. Moment în care eu am început să merg.

— Buck, unde te duci?

— La locul nostru, cum ai spus.

Jack pufni.

— Cel puţin unul dintre voi are un dram de minte.

Ajuns în încăperea pentru înhămat caii, am luat pistolul de unde îl ascunsesem sub stratul de paie în dimineaţa aceea şi am rămas în prag. Nu credeam că Jack putea să vadă ce ţineam în mâna tremurândă.

— Mişcă-te, i-a poruncit Jack lui Albert. Mişcă-te, băiete, sau jur că n-o să mai apuci să regreţi.

— Emmy, am spus. Dă-te la o parte de lângă el.

Jack s-a întors cu ochiul sănătos spre mine, ceea ce

însemna că n-o putea vedea bine pe Emmy, iar ea a fugit repede către Mose, care s-a aşezat în calea puştii.

— Revoltă, a zis Jack. Vă adăpostesc. Vă hrănesc. Şi voi ce faceţi? Vă răsculaţi împotriva mea cu toţii.

— Plecăm, a spus Albert.

— Plecaţi, pe naiba, a zis Jack.

Uitându-mă la puşcă, am gândit acelaşi lucru. *Plecăm, pe naiba.*

— Nu mă mânia, băiete, l-a avertizat Jack.

A ridicat puşca şi i-a sprijinit patul de umăr, iar el şi Albert s-au privit fix unul pe altul într-o tăcere deplină.

Voiam să strig: *Mişcă-te, Albert.* Deoarece ştiam perfect că Jack îşi va duce la capăt ameninţarea. Era ceva în el, o furie monstruoasă şi, din cauza acelei saltele sfâşiate din podul casei, aveam deja dovada a ce făcea mânia din el.

Mintea mi s-a golit. Am apăsat pe trăgaci. Zgomotul împuşcăturii a spart liniştea serii în mii de bucăţi.

Emmy a ţipat, iar Jack s-a prăbuşit pe podea.

Suferim pierderi în fiecare clipă. Secundă cu secundă vieţile ne sunt luate. Ce s-a pierdut nu se mai întoarce.

Îl ucisesem pe Vincent Dimarco, ceea ce mă afectase într-un mod iremediabil. Dar dacă mă întrebaţi, vă pot spune că nici în ziua de azi nu regret că a murit. Cu Jack era altceva. Ştiam că nu era vina lui, totul fusese din cauza furiei din sufletul său. Văzusem un alt Jack, unul care îmi plăcea şi care, cine ştie, în alte vremuri şi în alte împrejurări, putea fi un Jack pe care aş fi fost fericit să-l numesc prietenul meu. Să-l împuşc a fost ca şi cum aş fi împuşcat un animal turbat. Trebuia să o fac. Când am apăsat pe trăgaci însă, ceva s-a rupt în mine, am pierdut ceva mult mai important decât atunci când îl ucisesem pe Dimarco, ceva ce aş numi o bucată din sufletul meu. În clipa următoare m-am aşezat pe podeaua hambarului, doborât de remuscări.

Albert s-a aplecat deasupra lui Jack, apoi l-a privit pe Mose şi a spus:

— L-a nimerit drept în inimă.

A venit spre mine, dar nici nu i-am simţit mâna pe umăr.

— Trebuie să plecăm, Odie.

M-a ajutat să mă ridic şi m-a condus afară, unde Emmy şi Mose aşteptau deja. Emmy m-a îmbrăţişat şi şi-a lipit faţă de pieptul meu.

— Inima ta, Odie, a zis ea. Bate ca o pasăre sălbatică închisă în colivie.

L-am văzut pe Mose spunându-i lui Albert: *Banii?*

— Au dispărut, am spus.

Vocea mi-a sunat de parcă nu-mi aparţinea, de parcă era a altcuiva.

Le-am povestit despre faţă de pernă din cămară, iar Albert şi Mose s-au dus înăuntru să o caute. Mi s-au înmuiat picioarele din nou şi a trebuit să mă aşez iar în lumina slabă din curtea fermei. M-am uitat la mâinile mele goale şi m-am întrebat vag ce se întâmplase cu pistolul.

Albert şi Mose s-au întors din casă cu faţă de pernă, burduful de apă şi păturile pe care Volz ni le dăduse, precum şi cu hainele pe care le purtase Emmy când sosiserăm aici.

— Am căutat peste tot, a spus Albert. N-am găsit banii. Probabil i-a cheltuit deja. Trebuie să plecăm.

Am traversat livada în lumina lunii care răsărea, mergând printre pomii pe care îi îngrijiserăm, pe iarba pe care Mose o tăiase cu coasa lui. Lăsaserăm ceva din sufletul nostru în această regiune şi în ceea ce creştea aici, chiar dacă şederea noastră fusese scurtă. Am simţit o apropiere de acest loc şi mi-am amintit că, vorbind despre acest ţinut, Jack spusese că este tărâmul blândeţii. Chiar dacă făcusem un lucru îngrozitor în acea seară, Jack făcuse poate şi el lucruri groaznice şi am înţeles că nu tinutul era de vină. Am încercat să am alte sentimente, să-l las pe Dumnezeu să mă împresoare, cum făcea Jack. Sufletul meu însă nu mai rezona. Simţeam numai pierdere şi pustiu.

Mose şi Albert au tras canoea din ascunzătoare şi au pus-o pe apa râului. Eram încă ameţit, aşa că Emmy m-a ajutat să urc şi s-a aşezat în faţa mea. Mose s-a dus la proră, Albert, la pupă şi am pornit. Vedeam râul dinaintea

mea, alb ca laptele în lumina lunii. Am auzit zgomotul când ceva greu a căzut în apă în spatele canoei. N-a fost nevoie să întreb ce aruncase Albert acolo.

Aşa că am plutit mai departe, îndreptându-ne către ceea ce speram, din ce în ce mai vag, că va fi noua viaţă pe care mi-o doream cu atâta disperare.

Partea a treia
Ceruri înalte

Capitolul douăzeci şi unu

Cu înţelepciunea dobândită de-a lungul multor decenii, îi privesc pe cei patru copii călătorind pe meandrele râului ce îi duce în necunoscut. Deşi distanta în timp este mare, încă sufăr şi mă rog pentru ei. Rămânem veşnic ceea ce am fost odată. Vorbim cu şinele nostru, ne revoltăm împotriva deciziilor ce ne aduc numai nefericire, oferim alinare şi speranţă, chiar dacă vechiul nostru sine nu ne mai aude. „Albert”, şoptesc, „nu-ţi pierde cumpătul. Mose, rămâi puternic. Emmy, ai încredere în adevărul viziunilor tale. Iar Odie, Odie, să nu-ţi fie teamă. Sunt aici şi vă aştept răbdător pe malurile râului Gilead.”

Trecuseră numai zece zile de când fugiserăm de la Şcoala Lincoln, dar părea că se scurseseră mult mai multe. Vremea se schimbase şi pluteam sub un cer plumburiu. Vorbeam puţin şi speram şi mai puţin. Amintirea a ceea ce lăsaserăm în urma noastră, care până acum era formată din moarte şi disperare, era ca o povară grea şi apăsătoare. Nu ne regăsiserăm puterile, aşa că râul ne ţâra necontenit înainte.

În cea de-a doua noapte după ce am plecat de la ferma lui Jack, ne-am oprit îndeajuns de aproape de un orăşel şi am auzit muzica unei petreceri. Viori, chitare, un acordeon. Tânjeam să-mi scot muzicuţa şi să cânt, să mă alătur melodiilor despre care ştiam că îi înveseleau pe cei din sală – Legiunea americană? Frăţia elanilor? Membrii unei congregaţii? Lăsaserăm însă un mort în urma noastră şi, de teamă să nu fim descoperiţi, Albert mi-a interzis să cânt.

Se dusese în oraş seara târziu şi se întorsese cu un ciolan care încă avea carne pe el, cu coji de cartofi şi morcovi pe care le găsise înfăşurate în ziar într-un tomberon din spatele unei cafenele. A venit şi cu o mânecă ruptă din cauza unui câine costeliv care pândea lângă tomberon, la fel de înfometat ca noi. Mâncarea n-a fost

cine ştie ce şi i-am dat ce era mai bun lui Emmy. S-a dovedit că povestea noastră era pe prima pagină a ziarului ce servise la împachetat, dar din fericire nu pentru ceea ce se întâmplase la ferma lui Jack. Din câte ne-am dat seama, crima nu fusese încă descoperită. Ziarul era *Mankato Daily Free Press* şi apărea în oraşul aflat la est, în direcţia unde ne ducea râul Gilead. Titlul era următorul: *FURT ŞI RĂPIRE! ACUM ŞI CRIMĂ?*

Albert ne-a citit articolul cu glas tare. Găsiseră trupul lui Vincent Dimarco la poalele stâncii din carieră. Deoarece descoperiseră un alambic în apropiere, despre care autorităţile au bănuit că fusese folosit de Dimarco, şeriful Warford a crezut iniţial că bărbatul fusese beat şi căzuse de pe marginea stâncii. La autopsie însă nu se găsise nicio urmă de alcool în sângele lui Dimarco, acesta lipsea din noaptea răpirii şi a furtului, aşa că şeriful s-a concentrat pe crimă. La sfârşitul articolului era un paragraf despre Billy Mânecă Roşie. Se spunea că în cadrul căutărilor de la carieră, după descoperirea cadavrului lui Dimarco, fusese găsit şi trupul băiatului indian dispărut. Numai atât. Fără nicio explicaţie. Doar un copil indian mort.

— Cel puţin familia lui va afla acum, am spus.

— L-au învinuit pe Dimarco pentru alambicul lui Volz, a remarcat Albert. Probabil că e ideea lui Brickman ca să nu fie şi el implicat.

— Şi îl salvează şi pe Volz, am adăugat, uşurat.

Nu spune nimic despre noi, a spus prin semne Mose.

— Nu ştiu de ce, a zis Albert, clătinând din cap. Norocul nostru.

A căutat în faţă de pernă şi a scos o şapcă veche pe care Jack o purta uneori. Am bănuit că Albert o înşfăcase împreună cu tot restul. Anticipa întotdeauna ce va urma. A potrivit cureluşa de la spate şi i-a dat-o lui Emmy.

— Poart-o de acum înainte, i-a zis.

— De ce? a întrebat ea.

— Jack te-a recunoscut după poza din ziar. Altcineva poate de asemenea s-o facă. Ţine cozorocul jos de tot să-ţi ascundă faţă de câte ori e lume în jur.

În noaptea aceea, micuţa Emmy a zăcut în braţele lui Mose şi a plâns întruna, iar când am întrebat-o despre motiv, nu ne-a putut spune cu exactitate, doar că se simţea foarte singură. M-am gândit că înţeleg, deoarece încă îmi aminteam primele mele săptămâni la Şcoala Lincoln, când părea că Albert şi cu mine pierduserăm totul. Plânsesem mult atunci, mai ales noaptea, ca mulţi alţi copii. Ne era teamă, desigur, dar era normal. Sufeream, dar şi asta era normal. Există însă o suferinţă mai adâncă pe care niciun trup nu poate s-o îndure, iar aceea este durerea din suflet. E sentimentul că ai fost părăsit de toţi, chiar şi de Dumnezeu. O singurătate mai mare nu există. Un trup rănit se vindecă, dar rămâne o cicatrice. Privind-o pe Emmy cum plângea în braţele lui Mose, m-am gândit că tot aşa se întâmpla şi cu sufletul. Cicatricea era veche la mine, dar rana din inima lui Emmy era prea proaspătă şi nu începuse să se vindece. L-am privit pe Mose spunându-i prin semne în palmă: *Nu eşti singură. Nu eşti singură.*

Noaptea următoare ne-am oprit într-o vale, un loc fără lumini vizibile şi am considerat că eram la adăpost de alţi oameni, aşa că Albert a decis că puteam risca să aprindem un foc. Am adunat crengi căzute de la plopii canadieni şi de la alţi copaci de pe malul râului, iar Albert, care parcursese temeinic toate lecţiile din Manualul Cercetaşului, a aranjat crengile cu multă artă şi le-a aprins. Un foc în întunericul nopţii are ceva deosebit, un foc împărţit cu alţii alungă toată tristeţea. Şedeam în jurul strălucirii vesele, crengile trosneau, flăcările dansau şi, deşi nu mâncaserăm nimic în ziua aceea, simţeam cum ne creştea moralul împreună cu fumul ce urca spre stele. Părea că trecuse o veşnicie de când unul dintre noi răsese sau măcar zâmbise şi îţi făcea bine să vezi pe chipurile celorlalţi un sentiment nu neapărat de bucurie, ci măcar de uşurare sau de linişte.

— Cântă-ne un cântec, Odie, m-a rugat Emmy.

I-am aruncat o privire lui Albert, iar el a aprobat din cap.

Pentru prima oară de când îl părăsiserăm pe Jack mort în şopron, mi-am scos muzicuţa şi am început să cânt. Am

ales „The Yellow Rose of Texas”, pentru că era antrenantă şi toţi ştiam versurile. Albert şi Emmy m-au acompaniat, iar Mose a fluturat graţios cu degetele prin aer.

— Acesta e pentru Mose, am spus şi am interpretat „Take Me Out to the Ball Game”.

El a zâmbit larg şi când am terminat cântecul, mi-a spus: *Mi-e dor de mirosul mănuşilor de piele.*

— O să mai joci baseball, a zis Albert.

Emmy a bătut din palme.

— Cândva vei fi un jucător de baseball celebru, Mose. Prevăd asta.

Mose a clătinat din cap şi a spus prin semne: *Sunt doar fericit că sunt liber.*

— Vrei să cânţi „Shenandoah”, Odie? a zis Emmy.

Voiam să interpretez melodii mai vesele, dar ştiam că acest cântec era special pentru ea, dat fiindcă îi plăcuse atât de mult mamei ei. Aşa că mi-am dus muzicuţa la buze şi am cântat acea melodie tristă şi frumoasă. După care s-a aşternut tăcerea în timp ce ne uitam la foc pierduţi în gânduri.

— Ştiţi ce-mi doresc? a zis Emmy brusc.

Ne-a privit pe rând.

— Vreau să stau cu voi în jurul unui foc ca acesta până la sfârşitul zilelor mele.

Mose a rânjit şi a spus: *Vei arde toate lemnele din lume.*

— Gândeşte-te la fum, Emmy, a zis Albert râzând. O să acopere tot cerul.

O voce s-a auzit de dincolo de lumina focului.

— Indienii cred că fumul le duce rugăciunile la ceruri.

Bărbatul s-a ivit din întuneric, mare şi puternic, cu spatele lat ca al unui bizon şi părul aspru fluturându-i şi lung precum coama unui bizon iarna. Purta o pălărie veche neagră de cowboy, o cămaşă cu nasturi, blugi murdari şi cizme uzate cu vârful ascuţit. Arăta ca şi cum de-abia lăsase în urmă o cireadă de vite, doar că era indian. Stătea la marginea focului, cu un sac de pânză aruncat pe un umăr şi cu o privire de nepătruns.

— Am auzit muzică. Pot să stau cu voi?

Emmy s-a înghesuit în Mose, care şi-a pus braţul în jurul ei. Albert s-a ridicat provocator şi s-a uitat fix la bărbat. Eu am privit împrejur, căutând ceva ce puteam folosi ca armă şi în cele din urmă am ales o creangă de plop care îmi era la îndemână dacă urma să am nevoie de ea.

— Nu ştiu dacă vă e foame, a zis bărbatul. Îi am însă pe ăştia. Vreau să-i frig dacă mă lăsaţi.

A scotocit prin sacul de pânză şi a scos doi somni înfăşurat! într-un ziar.

— M-aş bucura să-i împart cu voi.

Părea o ofertă prietenoasă, dar după ce abia scăpaserăm de Jack, nu eram deloc dornici să primim un străin la căldura focului nostru. Pe de altă parte, nu mâncaserăm mai nimic în ultimele două zile. Mă gândisem de multe ori la cele două bancnote de cinci dolari ascunse în gheata mea dreaptă şi la faptul că le puteam folosi ca să ne cumpărăm mâncare, însă în noaptea când venise la mine şi îmi vorbise ca în transă, Emmy spusese că aveam să ştiu când era momentul potrivit să le scot la iveală şi nu simţeam că acea clipă sosise. Astfel că ideea de a mânca un somn fierbinte şi gustos era ispititoare.

În cele din urmă, Albert a încuviinţat din cap.

Indianul a scos două beţe groase din grămada pe care o adunasem, ca să întreţinem focul. A luat somnii pe care îi curăţase deja de solzi şi îi spălase, a vârât câte un băţ în gura fiecăruia şi a înfipt beţele în pământ, astfel că peştii se aflau între flăcări şi jăratic. Apoi s-a aşezat la marginea îndepărtată a focului.

— Sunteţi prea mici ca să călătoriţi singuri, a spus el. Dar şi eu m-am descurcat pe cont propriu încă de la 13 ani.

— Eşti cowboy? am întrebat.

— Am fost. Am avut grijă de vitele unui om din Dakota de Sud. Nimeni nu mai plăteşte să te ocupi de vite acum, aşa că a trebuit să renunţ. M-am hotărât să mă întorc acasă.

— Unde e casa ta? am întrebat.

Şi-a deschis braţele.

— Aici.

— Chiar aici?

Am lovit pământul cu palma.

— Da. Şi în susul sau în josul apei.

A arătat către ambele direcţii ale râului Gilead.

— Acesta a fost pământul meu şi al poporului meu, Sioux. Nu avem documente ca să o dovedim, dar nici nu l-am vândut vreodată. Ei au venit şi ni l-au luat.

L-a privit pe Mose cu atenţie şi i-a vorbit într-o limbă pe care n-am înţeles-o. După expresia de pe chipul lui Mose, era limpede că nici el nu înţelesese. Emmy însă a răspuns:

— Da.

Indianul a făcut ochii mari şi a zâmbit. A vorbit din nou în acea limbă ciudată, iar Emmy i-a răspuns la fel.

Indianul a observat că noi, băieţii, stăteam cu gurile căscate. A arătat spre Mose.

— L-am întrebat pe prietenul vostru dacă este Sioux. Apoi am întrebat-o pe fetiţă cum de îmi înţelege limba. Mi-a răspuns că are sânge Sioux.

— Nu ştiam că vorbeşti limba Sioux, i-am zis lui Emmy.

— Tata m-a învăţat. Nimeni însă nu mă lăsa să o folosesc la Şcoala Lincoln. Îţi aminteşti regula, Odie.

Îmi aminteam. Ţineam minte şi bătăile şi nopţile în camera tăcută date ca pedeapsă copiilor care o uitau.

Acum că spărsesem gheaţa, l-am întrebat pe indian despre ceva ce mă nedumerise încă de când îşi făcuse apariţia.

— Unde ţi-e băţul?

— Bătui?

— Undita.

Am arătat cu capul către peştii care se frigeau pe foc.

— Nu i-am prins cu undiţă şi cârlig. I-am înhăţat.

— I-ai înhătat?

— Uite aşa.

Şi-a îmbârligat degetele.

— Somni proşti, cred că sunt viermi. Când muşcă, îi prind.

Părea periculos şi nu mă puteam abţine să nu mă

gândesc la Herman Volz şi la cele patru degete şi jumătate ale sale. Indianul acesta avea însă toate degetele.

Emmy stătea tot aproape de Mose, deşi el nu o mai proteja cu braţul. De când se conversaseră în limba Sioux, teama ei de indian dispăruse. I-a vorbit din nou în acea limbă, iar el i-a răspuns.

— M-a întrebat cum mă cheamă, ne-a tradus el. I-am spus că numele meu e Şoimul Zboară Noaptea. Oamenii însă îmi zic Forrest.

— De ce? am întrebat.

— E numele de pe certificatul meu de naştere ca om alb.

— Ai două nume?

— Mai multe. Şi pe voi cum vă cheamă?

— Emmy, s-a grăbit mica noastră tovarăşă să răspundă.

Albert şi cu mine i-am aruncat o privire aspră, dar era prea târziu să mai reparăm răul pe care încrederea ei naivă îl făcuse.

— Buck, am zis.

— Norman, a zis Albert.

— Şi tu? l-a întrebat bărbatul pe Mose.

Mose şi-a spus numele prin semne.

— E mut? a întrebat indianul.

— Cineva i-a tăiat limba, a răspuns Emmy. Când era foarte mic. Îl cheamă Mose.

Indianul şi-a dat pălăria de cowboy pe ceafă şi a clătinat din cap.

— Cruzimea pe lumea asta nu se sfârşeşte niciodată, oricât de jos ai ajunge, nu are limite. Un lucru însă nu ţi-l pot lua, Mose. Eşti Sioux. Un sânge bun, nobil îţi curge prin vene. Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună altceva.

Forrest avea sare şi piper în sacul lui de pânză şi le-a presărat peste peşti după ce au fost gata. A tăiat bucăţi din ei cu un briceag şi ne-a dat fiecăruia dintre noi câte una, avertizându-ne să avem grijă la oase. Am mâncat de parcă venea sfârşitul lumii, iar lui Forrest a părut să-i facă plăcere. În final, am văzut că el luase puţin, ne dăduse nouă cea mai mare parte din carne.

— Ai vrea să mai cânţi la muzicuţă, Buck? m-a întrebat.

Am scos muzicuţa şi am cântat „Buffalo Gals” pentru că Forrest îmi amintise din prima clipă de acele mari animale din prerii. Apoi am cântat „Cornin’ Round the Mountain” şi ceilalţi, inclusiv Forrest, mi s-au alăturat. Râdeam şi ne distram de minune. Mă gândeam care va fi a treia melodie a mea, când Forrest a scotocit prin sacul de pânză şi a scos un borcan plin cu un lichid incolor. A desfăcut capacul şi a luat o înghiţitură, după care a pus borcanul lângă el pe pământ.

Alcool de contrabandă. Nu-mi făcusem griji înainte, dar după întâlnirea noastră cu Jack, vederea lui m-a tulburat. Am remarcat că şi ceilalţi erau îngrijoraţi.

— Ce zici de „Leaving Cheyenne”? a zis Forrest. Am cunoscut un paznic de vite în Oklahoma care ştia să-l cânte atât de bine la chitară, că ţi se rupea inima când îl ascultai.

Eu am dus muzicuţa la buze şi Forrest a dus borcanul la gură.

Nu s-a îmbătat, nu s-a purtat urât, nu cum făcea Jack. Doar a devenit mai vorbăreţ. În cele din urmă ne-a lovit în plin.

— Băieţi, ştiaţi că s-a pus un preţ pe capetele voastre? Cinci sute de dolari.

Ne-a cântărit reacţiile şi expresiile pe care le-a văzut pe chipurile noastre au părut să-l amuze. A râs şi a căutat în sacul de pânză. M-am încordat, observând că Albert şi Mose înţepeniseră, gata să se arunce asupra lui.

Ce a scos Forrest din sac a fost un exemplar din ziua aceea al ziarului *The Minneapolis Star.* I l-a întins lui Albert pe deasupra focului şi noi am citit peste umărul lui. Ştirea despre răpirea lui Emmy apăruse din nou pe prima pagină împreună cu o altă fotografie a ei. De data aceasta se vorbea despre recompensa pe care o ofereau soţii Brickman pentru orice informaţie despre răpitori. Informaţiile trebuiau furnizate direct Thelmei şi lui Clyde Brickman fără să se pună întrebări.

— Da, ştiu cine sunteţi. Nu vă faceţi griji însă. Vedeţi?

Forrest arătă către părul lui aspru ce ieşea de sub pălăria de cowboy.

— Când eram copil, s-a pus un preţ şi pe capul meu, numai fiindcă eram Sioux. Trebuie să admit că, după ce am citit articolele din ziar, mi-a fost teamă pentru Emmaline, la fel ca tuturor. Văd însă că nu e în niciun pericol. Ziarele, a spus el cu dezgust. Publică orice numai ca să se vândă.

A mai luat o înghiţitură din borcanul cu capac.

— Trebuie să vă laud. Aţi dus de nas o mulţime de poliţişti.

— Billy the Kid, am zis.

— Ce e asta? a întrebat Forrest.

— Suntem precum Billy the Kid. Nişte desperados.

— Nişte desperados, a încuviinţat Forrest şi a băut în cinstea noastră.

Albert, care nu scosese o vorbă şi se întunecase la faţă, a spus că era târziu. Trebuia să dormim. Forrest a pus capacul la borcan şi l-a vârât în sacul de pânză. A scos o pătură şi a întins-o mai departe de foc. Curând am auzit respiraţia sonoră şi adâncă a indianului, întreruptă din când în când de un sforăit.

Mose şi Emmy dormeau împreună pe o pătură, Mose ţinându-şi braţul peste fetiţă. M-am întins lângă Albert. Eram frânt de oboseală, dar mă simţeam bine. Peştii cei gustoşi. Muzica. Gloria. Eram precum Billy the Kid.

Înainte să adorm, m-am uitat la fratele meu. Albert stătea nemişcat, cu ochii larg deschişi, privind fix la luna care apunea, ca un om mort de mult.

Capitolul douăzeci şi doi

Cineva m-a atins pe braţ şi m-am trezit.

La Şcoala Lincoln toţi ştiam despre apucăturile lui Dimarco în ce privea copiii, aşa că aveam somnul uşor. Să te atingă cineva pe neaşteptate în toiul nopţii era un semnal de alarmă. Am deschis ochii imediat şi am încercat să mă ridic, dar m-am pomenit ţintuit la pământ. Când am deschis gura, o mână mi-a astupat-o ca să nu ţip.

În lumina slabă a lunii, i-am văzut pe Albert şi pe Mose deasupra mea. Albert a dus un deget la buze, avertizându-mă să păstrez tăcerea. Când a fost limpede că mă trezisem de-a binelea, Mose mi-a dat drumul. Albert mi-a făcut semn să mă ridic. A înşfăcat pătura pe care dormisem şi mi-a spus prin semne: *Urmează-ne.* Mose mi-a dat ghetele.

Jăraticul încă pâlpâia în cenuşă şi, ceva mai departe de foc, indianul continua să doarmă adânc. Ne-am furişat pe lângă el către râu, unde canoea era deja pe apă şi Emmy aştepta. Albert a înfăşurat pătura pe care dormisem şi a pus-o împreună cu celelalte în mijlocul canoei. Faţă de pernă şi burduful erau şi ele acolo. Mose a ţinut canoea în timp ce noi urcam în ea, apoi a păşit la proră, ne-a îndepărtat de mal şi am pornit în josul râului Gilead.

Nu reuşeam să pricep ce se întâmplă. În timp ce Albert şi Mose vâsleau cu putere, am încercat să-mi dau seama ce îl făcuse pe fratele meu să fugă astfel. Îmi plăcea de Forrest. Era cumsecade şi nu era diferit de noi, era tot un om purtat de valurile vieţii. Era oare din cauza alcoolului de contrabandă? Se temea Albert că am dat peste un alt Jack?

Am aşteptat până am fost îndeajuns de departe de tabăra noastră nocturnă ca să risc să vorbesc.

— Ce facem, Albert? am întrebat pe o voce joasă.

— Fugim de Şoimul Zboară Noaptea.

— De ce?

— Urma să ne predea.

— De unde ştii?

— Din cauza borcanului cu băutură clandestină.
— Ce-i cu el?
— Era pătrat.
— Şi?
— Ai mai văzut un borcan pătrat cu capac?
Nu mă gândisem prea mult la asta, dar o făceam acum.
— Nu.
— Nici eu nu mai văzusem până când Brickman ne-a obligat pe mine şi pe Herman Volz să producem whisky pentru el. A cumpărat borcane speciale pătrate ca să pună băutura în ele. Spunea că se pot împacheta mai bine dacă sunt pătrate.
— Forrest avea băutura de la Brickman?
— Aşa cred.
— Şi urma să ne predea pentru recompensă?
— Ce crezi? Tu ai renunţa la cinci sute de dolari?
Emmy s-a făcut ghem şi a adormit. Mose şi Albert au vâslit toată noaptea. Din când în când, vedeam câte o strălucire îndepărtată, poate lumina din curtea unei ferme. Mi-am dat seama că Albert avea dreptate. Cinci sute de dolari era o sumă mare, dar aş fi dat şi ultimul ban ca să fiu în siguranţă într-una dintre casele acelea. Să mă aflu într-un cămin al meu.
După-amiaza târziu ne-am oprit. Eram foarte departe de Forrest. Mose şi Albert erau frânţi. Ne-am aşezat pe o colină deasupra râului, la umbra unui sicomor mare şi singuratic. Colina se înălţa deasupra preriei şi vedeam de acolo întreaga regiune. Calea ferată se abătuse de la râu. Nu era nicio fermă în apropiere, nici acareturi sau garduri, nimic stricat de mâinile neîndemânatice ale omului. Cât puteai vedea cu ochii erau numai iarbă înaltă şi flori de câmp, aplecându-se ca nişte dansatoare în ritmul melodiilor aduse de vânt. Deasupra noastră se întindea coroana impunătoare de crengi albe ale sicomorului cu frunzele sale verzi.
E frumos, a spus Mose domol. *Să rămânem puţin aici.*
— Ce-ar fi să nu mai plecăm niciodată? am spus.
— Am putea ridica o casă, a zis Emmy. Am putea locui în

ea pentru totdeauna.

Albert ar putea s-o construiască, a propus Mose. *Albert poate face orice.*

— Nu rămânem aici, a spus fratele meu. Mergem la Saint Louis.

Îmi aminteam vag de Saint Louis. Făcuserăm o vizită acolo după ce mama murise, dar aceea fusese singura.

Ce e în Saint Louis? a întrebat Mose.

— Un cămin, a zis Albert. Poate.

A căutat prin faţă de pernă şi a scos unul dintre teancurile de scrisori pe care le aruncase înăuntru împreună cu tot restul. Erau încă legate cu sfoară, dar nu cu nodul simplu pe care îl făcuse Brickman. Era un nod înşelător, complicat, răsucit în opt, care putea fi strâns sau desfăcut uşor fără să-l dezlegi şi despre care învăţaserăm la cercetaşi. Nu ştiam când o făcuse, însă Albert citise scrisorile. A lărgit nodul, a scos-o pe cea de deasupra şi mi-a dat-o. Era adresată directorului de la Şcoala Lincoln pentru Indieni.

— Citeste-o, mi-a cerut Albert.

Am scos scrisoarea din plic.

Stimată Doamnă sau Stimate Domn,

De curând am aflat că aveţi în grijă doi băieţi la Şcoala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni, al căror nume de familie e O'Banion. Cel mai mare e Albert, care a împlinit paisprezece ani. Celuilalt băiat i se spune de obicei Odie şi este cu patru ani mai mic decât fratele său. Nu am posibilitatea să am grijă de ei, dar aş dori ca din când în când să le trimit nişte bani. Aceste sume ar trebui să-i ajute cu ce au nevoie, cu acele lucruri ce nu sunt asigurate de către şcoală, dar care le-ar putea face traiul mai uşor.

Din motive personale, nu doresc ca băieţii să afle despre sursa acestor bani. Alăturat veţi găsi 20 de dolari.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru binele pe care îl faceţi tuturor copiilor de care aveţi grijă.

Scrisoarea nu era semnată. Am citit-o din nou, după care

m-am uitat fix la Albert.

— Mătuşa Julia?

El a încuviinţat din cap.

— Mătuşa Julia.

— Soţii Brickman ne-au spus că a murit.

— Uită-te la data poştei.

Nu exista niciun expeditor, dar am studiat urma roşie, aproape ştearsă a ştampilei poştei. Am desluşit SAINT LOUIS şi o dată.

— A trimis-o acum doi ani.

— Mult timp după ce soţii Brickman ne-au spus că a murit.

Am scotocit agitat prin teancul de scrisori.

— Mai sunt şi altele?

— Doar asta.

— Ce s-a întâmplat cu ele? Spunea că va trimite bani din când în când.

— Nu ştiu, a zis Albert. Dar scrisoarea aceasta e îndeajuns pentru mine. Nu eram sigur către ce loc ne vom îndrepta când am pornit la drum. Acum ştiu.

E acolo un cămin pentru noi toţi? a întrebat Mose.

— Suntem o familie, nu-i aşa? a spus Albert.

Am hotărât să ne petrecem noaptea pe colină, acea mică insulă de linişte ce se înălţa deasupra oceanului preriei, simţindu-ne în în siguranţă sub ramurile întinse ale sicomorului.

Începusem să nu mai dorm bine. Se întâmplase după ce îl împuşcasem pe Jack. Uneori nu puteam să adorm, iar dacă reuşeam, mă trezeam din coşmaruri ce se petreceau în închisoarea care fusese şopronul lui Jack. În aceste vise îngrozitoare el îşi deschidea ochiul sănătos şi se uita la mine acuzator de pe podea. Încercam să-i spun că-mi pare rău, foarte rău, dar gura îmi era încleştată şi, străduindu-mă să dorm, de fapt rămâneam treaz.

În noaptea aceea, n-am putut să închid ochii. Stăteam întins, privind la crengile sicomorului care formau un fel de acoperiş deasupra noastră. Stomacul îmi chiorăia de foame şi mă tot gândeam. *Acasă.* Niciodată nu avusesem

un cămin adevărat. Până să ajung la Şcoala Lincoln mai mult bătusem drumurile, iar înainte locuisem la etajul unei case ce aparţinea unei bătrâne cu multe pisici şi despre care îmi aminteam numai frânturi. Şcoala Lincoln mă adăpostise, dar nu era un cămin. Încercam să nu mă entuziasmez în legătură cu Saint Louis şi cu mătuşa Julia, dar era ca şi cum îi cereai unui copil înfometat să nu saliveze când, miroase o mâncare fierbinte.

I-am lăsat pe ceilalţi să doarmă şi m-am îndepărtat de sicomor. Ce am văzut atunci a fost atât de frumos, încât în cei optzeci de ani de viaţă ai mei nu am uitat niciodată. Pajiştea care se întindea dedesubtul colinei era plină de licurici. Cât vedeam cu ochii, tinutul era luminat de milioane de felinare minuscule. Sclipeau ici şi colo, plutind la întâmplare, o mare de stele, o Cale Lactee pământească. Am fost în vârful Turnului Eiffel noaptea şi am privit Oraşul Luminilor, dar toată acea strălucire făcută de om nu se compara cu miracolul pe care l-am trăit într-o noapte de iunie pe malul râului Gilead când eram copil.

Am simţit cum cineva mă lua de mână şi am văzut-o pe Emmy stând lângă mine. Chiar şi pe întuneric puteam să-i văd lumina din ochi.

— Vreau să mă mai întorc aici, Odie.

— Vom reveni, i-am promis eu.

Am rămas multă vreme ţinându-ne de mână în mijlocul acelui miracol şi, chiar dacă stomacul îmi era gol, sufletul îmi era plin.

Dimineaţa următoare, după ce am încărcat canoea, fratele meu s-a uitat spre vest şi a scos un fluierat lung.

— Ce roşu e cerul în dimineaţa asta, a zis el.

Pe linia orizontului, la vest, cerul părea în flăcări. Mose şi Albert au vâslit nebuneşte ca să fugim de vremea rea, dar nu mai mâncaseră nimic de la peştii pe care Forrest îi împărţise cu noi în urmă cu două zile şi au obosit repede. Deşi norii înaintau încet, după-amiaza târziu ne-au prins din urmă. Vântul s-a înteţit în spatele nostru şi, chiar înainte să înceapă furtuna, am atins punctul de confluentă dintre Gilead şi râul Minnesota, care era mult mai mare.

Ploaia cădea în aversă, dar am continuat să plutim, căutând un loc bun pe malul râului unde să ne oprim. În cele din urmă am descoperit o limbă lungă de nisip acoperită de trestii. Ne-am apropiat şi am descărcat lucrurile din canoe. Mose şi Albert au ridicat-o şi au sprijinit-o de un copac, atârnând o pătură peste ea ca un acoperământ, iar noi ne-am adăpostit uzi şi obosiţi dedesubt.

Minnesota era un râu lat, cu un curent mult mai puternic decât Gilead. Am privit cum bucăţi uriaşe de copac erau purtate cu repeziciune pe lângă noi, prinzându-se după aceea în locurile unde apa forma vârtejuri maronii învolburate. Fiind obosit, ud, înfometat şi intimidat de râul cel năvalnic, am început să mă îndoiesc că planul lui Albert de a pluti pe apă până la Saint Louis era unul înţelept.

Ploaia a continuat să cadă şi moralul nostru era din ce în ce mai scăzut. Puteam să văd oboseala de pe chipurile celorlalţi, iar eu eram foarte abătut. Nici măcar promisiunea unui cămin adevărat nu mă mai înveselea.

S-a lăsat noaptea şi în cele din urmă, ploaia s-a oprit. De undeva din întuneric a ajuns până la mine sunetul unei muzici şi cea mai frumoasă voce pe care am auzit-o vreodată.

Capitolul douăzeci şi trei

Ce el a întrebat Mose prin semne.

— Habar nu am, a zis Albert.

— Un înger.

Expresia de pe chipul lui Emmy îmi arăta că ea chiar credea asta.

— Oricine ar fi, are o voce foarte frumoasă, am spus eu. Ascultaţi şi trompeta.

— Trompeta îngerului Gabriel, a zis Emmy.

— Nu ştiu dacă aşa e, însă cântă foarte bine.

M-am uitat la Albert.

— Ar trebui să vedem ce e, nu crezi?

— Nu ne ducem toţi.

— Eu nu rămân aici, am zis.

— Vreau şi eu să merg, a spus Emmy.

Mose a zis: *Toţi pentru unul şi unul pentru toţi.*

Albert a cugetat o clipă.

— Foarte bine, a zis el, cedând în cele din urmă. Trebuie însă să fim precauţi. Au pus o recompensă de cinci sute de dolari pe capul nostru. Chiar şi un înger ar fi ispitit.

Am părăsit limba de nisip, ne-am căţărat pe malul abrupt al râului şi ne-am strecurat prin liziera îngustă. De partea cealaltă era calea ferată, după care, o pajişte întinsă şi, dincolo de ea, un oraş. Cerul era acoperit în întregime, iar luminile oraşului, care se reflectau în el, făceau ca norii joşi să semene cu fumul produs de un incendiu, în mijlocul pajiştii se afla un cort uriaş, înconjurat de altele mai mici. Cortul cel mare era luminat puternic pe dinăuntru şi pe pânză se vedeau umbre mişcându-se. Mai multe maşini fuseseră parcate pe pajişte.

— Un circ? am spus.

— Ai auzit vreodată de o trupă de circ care să cânte muzică religioasă? a zis Albert. E o adunare creştină.

— Ce e aia o adunare creştină? a întrebat Emmy.

— Hai să vedem, am zis şi am dat să o iau din loc.

Albert m-a prins de braţ.

— E prea riscant.

O adiere a suflat dinspre vest. Hainele noastre erau ude şi bătea un vânt rece. Tremurând, Emmy şi-a cuprins trupul cu braţele.

Lui Emmy îi e frig şi e udă. Cortul ne poate adăposti, a spus Mose.

— Poza ei e în toate ziarele, a zis Albert. Cineva ar putea să o recunoască. Şoimul Zboară Noaptea a făcut-o.

Am adulmecat.

— Simţiţi mirosul?

— Mâncare, a zis Emmy.

— Mâncare bună, am spus. Pun pariu că aroma vine din cortul acela.

Mose a întrebat entuziasmat: *Hrănesc oameni la adunările creştine?*

— Nu ştiu, a răspuns Albert.

— Te rog, Albert.

Emmy s-a uitat la el cu o privire imploratoare.

— Mi-e frig şi mi-e atât de foame!

Fetiţa îşi pusese şapca pe care i-o dăduse Albert.

— Trage cozorocul jos de tot, i-am spus.

După ce Emmy a făcut întocmai, am zis:

— Uite, Albert. Nici nu i se mai vede fata.

Fratele meu a cedat.

— Lasă-ne pe Mose şi pe mine să mergem primii. Dacă totul e în regulă, vă dăm de ştire.

În timp ce traversam pajiştea, muzica s-a revărsat din nou din cortul cel mare. Era un imn pe care l-am recunoscut de la slujbele ţinute de soţii Brickman în sala de sport de la Şcoala Lincoln, „Dumnezeul Nădejdii noastre”. Vocea minunată de înger s-a ridicat deasupra celorlalte şi a instrumentelor. Era glasul unui sentiment de dor profund şi nesfârşit, ce se regăsea în sufletul celor dinăuntrul cortului, dar şi în al meu. Am aşteptat împreună cu Emmy lângă intrare, în timp ce Albert şi Mose au plecat în recunoaştere. Muzica s-a oprit şi am auzit o femeie care vorbea. Mose a apărut şi ne-a făcut semn să ne apropiem.

Pe dinăuntru, cortul era luminat de lămpi electrice

agăţate de stâlpii de susţinere. Şirurile de bănci erau separate în mijloc de un culoar care ducea la un podium înalt unde se afla un pian, în spatele căruia se vedeau scaune pliante pe care stăteau câţiva muzicieni cu instrumentele lor. Deasupra podiumului era o bucată de pânză pe care scria MIŞCAREA DE RENAŞTERE SPIRITUALĂ SABIA LUI GIDEON. O femeie se afla în mijlocul scenei. Părul lung, roşcat îi cădea pe umeri. Purta o rochie albă a cărei trenă o urmă pretutindeni când se mişca. Mai mult de jumătate dintre locuri erau ocupate, majoritatea fiind bărbaţi şi femei în vârstă îmbrăcati în haine asemănătoare celor pe care le purtam eu, Emmy, Albert şi Mose. Câţiva copii erau risipiţi ici şi colo, astfel că noi nu ieşeam în evidenţă. Albert şi Mose şedeau împreună pe o bancă în partea stângă faţă de culoarul central. Emmy şi cu mine am ales alta, în partea opusă. Înăuntru era cald, dar Emmy s-a strâns lângă mine şi o simţeam cum tremură. Mirosul plăcut de mâncare – supă de pui, m-am gândit eu – era copleşitor, dar aceasta nu se vedea nicăieri.

— …şi tuturor ne e teamă, spunea femeia în rochie albă. Teamă de foame, teamă de pierdere, teamă de ceea ce ne poate aduce ziua de azi, teamă că ziua de mâine nu va fi mai bună sau va fi şi mai rea. În aceste zile întunecate, ne e teamă că ne vom pierde slujbele, casele, că familiile ni se vor destrăma. Când cineva ne bate la uşă, nu vrem să răspundem, fiindcă poate fi diavolul care ne aşteaptă cu vestea că ni s-a ipotecat casa. Cădem în genunchi şi ne rugăm la Dumnezeu să ne salveze de aceste necazuri. Ridicăm ochii la cer, sperând să primim un semn că totul va fi bine.

Stătea în mijlocul scenei în lumina strălucitoare, părul ei lung fiind ca un val de jăratic, rochia, albă ca zăpada, ochii, atât de limpezi, încât până în fundul cortului străluceau ca nişte frunze proaspete de salcie. Şi-a deschis larg braţele şi rochia i s-a desfăcut de parcă i-ar fi crescut aripi. Un bărbat a păşit pe scenă şi i-a dat o cruce de lemn care era aproape la fel de mare ca ea. A luat-o în mâini şi a

ridicat-o, iar luminile din cort s-au micşorat până când numai una mai strălucea în spatele ei. Cele două, femeia şi crucea, aruncau o umbră lungă peste bănci şi peste oamenii strânşi acolo.

— Ni s-a dat deja un semn, a strigat ea cu un glas dulce ca de privighetoare. A sosit ca o promisiune scăldată în sânge, cu vorbe de agonie şi iubire. „Tată, iartă-i.”

A ridicat crucea mai mult şi a intonat:

— „Tată, iartă-i.”

A lăsat-o jos şi a spus blând, ritmat:

— „Tată, iartă-i.” Fraţi şi surori, Dumnezeu a iubit atât de mult lume, încât şi-a dat singurul fiu ca să ne salveze. Acesta este Dumnezeu, care va fi mereu lângă voi. În cea mai întunecată clipă, chiar şi când diavolul vă bate la uşă, Dumnezeu e lângă voi. Chiar şi când credeţi că sunteţi atât de adânc cufundaţi în păcat, încât simţiţi că v-aţi rătăcit de El, Dumnezeu este cu voi, iar El vă iartă toate păcatele. Vă cere numai să credeţi în El din toată inima, mintea şi sufletul vostru.

Femeia ne-a adresat un zâmbet fermecător, iar Emmy s-a îndepărtat de lângă mine şi s-a aplecat spre ea, ca şi cum era atrasă de o boare puternică şi nevăzută.

Un bărbat aflat în rândurile din faţă s-a ridicat şi a strigat:

— Soră Eve, avem nevoie de un semn. Te rog, dă-ne un semn în seara asta.

— Nu pot să vă dau un semn, frate. Acesta vine numai de la Dumnezeu.

— Datorită tie, soră Eve, ştiu. Am văzut. Vindecă-mi fiul, soră. Te rog, vindecă-mi fiul.

Omul s-a aplecat şi a ridicat de jos un băiat care nu era mai în vârstă decât mine. Băiatul era cocoşat; avea spinarea aşa de încovoiată, încât stătea aplecat aproape până la pământ şi abia putea să privească în sus.

— Fiul meu Cyrus s-a născut cu diavolul în spate. Aşa a fost toată viaţa. Am auzit că scoţi diavolul din oameni, soră Eve. Te implor, scoate diavolul din fiul meu.

O expresie de milă profundă se citea pe chipul femeii. I-a

dat crucea înapoi bărbatului care i-o adusese şi şi-a deschis braţele către băiatul cel cocoşat.

— Adu-l la mine.

A fost dureros să-l văd pe copil străduindu-se să urce treptele podiumului. Tatăl său l-a ajutat şi, când au ajuns împreună dinaintea surorii Eve, băiatul a rămas în picioare, dar era atât de încovoiat, că îi era greu şi să-şi înalţe ochii la ea. Femeia a îngenuncheat, astfel încât stătea cu fata la nivelul lui.

— Cyrus, crezi în Dumnezeu?

— Da, doamnă, l-am auzit rostind. Cred.

— Crezi că Dumnezeu te iubeşte?

— Da, doamnă. Cred.

— Crezi că Dumnezeu te poate vindeca?

— Vreau să cred, doamnă.

I-am auzit glasul sugrumat de emoţie şi, chiar dacă era cu spatele la mine şi nu-i puteam zări chipul, eram sigur că plângea în hohote.

— Crede, Cyrus. Crede din toată inima şi sufletul tău.

Sora Eve s-a întins spre el, şi-a lăsat mâinile pe spinarea lui încovoiată şi faldurile albe ale rochiei i-au căzut peste umerii lui. Apoi şi-a ridicat ochii spre acoperişul de pânză al cortului.

— În numele lui Dumnezeu, al cărui suflu divin ne dă viaţă, în numele lui Dumnezeu, care ne croieşte inimile după chipul iubirii Lui, în numele lui Dumnezeu prin al cărui har nemărginit bolnavii şi schilozii sunt vindecaţi, cer ca suferinţa acestui băiat să fie luată de la el. Scoate din acest trup, scoate din aceste oase, scoate din toată fiinţa lui orice necurăţenie şi fă ca acest copil să meargă drept din nou. În numele sfânt al lui Dumnezeu, lasă-l să fie întreg din nou.

Şi ce să vezi, băiatul cel cocoşat a început să se îndrepte. Era ca şi cum vedeai o frunză desfăcându-se. Puteam să jur că auzeam trosnetul fiecărei vertebre în timp ce coloana lui se întindea. Stătea perfect drept şi luminile s-au aprins din nou, iar el s-a întors către noi, care stăteam pe bănci şi am văzut că nu mă înşelasem. Plângea

în hohote. Tatăl lui plângea de asemenea şi îl îmbrăţişa.

— Slavă Domnului şi Dumnezeu să te binecuvânteze, soră Eve, a strigat bărbatul recunoscător.

— Să-i mulţumim lui Dumnezeu, a strigat cineva dinspre bănci şi ceilalţi l-au urmat în cor.

Nu ştiam dacă aveau să mai fie şi alte vindecări. Poate aveau să dea din mână în mână o cutie pentru donaţii. Dar dacă aşa trebuia să fie, asta nu s-a întâmplat. A avut loc însă următorul episod. În timp ce bărbatul şi fiul lui s-au aşezat din nou, o voce din spatele nostru a tunat:

— Prostii!

Toate privirile s-au întors către intrarea în cort, unde patru tineri stăteau împreună, rânjind veseli şi clătinându-se pe picioare. Unul dintre ei ţinea în mână o sticlă de jumătate de litru în care era cu siguranţă alcool de contrabandă. El fusese cel care strigase şi a făcut-o din nou.

— Prostii, impostoare ticăloasă!

Ceilalţi trei au râs, trecându-şi sticla de la unul la altul.

Bărbatul care încă tinea crucea surorii Eve a lăsat-o jos şi s-a apropiat de ea pe scenă. Era un om mătăhălos, cu un nas şi o faţă care mă făceau să-mi imaginez un fost boxer de categoria grea. Sora Eve a ridicat o mână ca să-l ţină la distanţă, apoi s-a adresat grupului de scandalagii din spate.

— Ştiţi de ce aţi venit la mine în seara aceasta?

Vorbea cu blândeţea cu care liniştеşti un animal speriat.

— Da, am auzit de circul tău, de prefăcătoria cu vindecările. Voiam să văd cu ochii mei. Dă-mi voie să-ţi spun, soră, că am urmărit spectacole mai bune la vodevil.

Glasul îi suna batjocoritor; a înşfăcat sticla şi a luat o înghiţitură.

— Eşti aici fiindcă sufletul tău are nevoie de alinare, a zis ea.

— Am ceva de care te poţi ocupa, soră, dar nu e sufletul meu.

Tânărul a făcut un gest obscen cu şoldurile, rotindu-si-le ca un om beat.

— Ieşi afară! a strigat cineva. N-avem nevoie să dai buzna aici, beţivule.

S-a auzit un murmur general de aprobare.

— E în ordine.

Sora Eve a ridicat braţele ca să liniştească valul crescând de mânie.

— Veniţi la mine, cei care trudiţi şi duceţi poveri mari, iar eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul meu asupra voastră şi învăţaţi despre mine, căci eu sunt blând şi umil, iar voi vă veţi găsi liniştea sufletului.

— Mai curând mi-aş găsi liniştea între sânii tăi mari, soră, a zis tânărul.

Amicii lui au râs în hohote.

Sora Eve a părăsit scena şi a pornit încet pe culoar, trena lungă a rochiei urmând-o. Toţi s-au întors în timp ce ea trecea şi se uitau fascinaţi la cum se apropia de grupul de beţivi din spate. A rămas în faţa lor ca un miel alb dinaintea unor fiare înfometate şi nemiloase.

— La-mă de mână, a zis şi a întins mâna către tânărul cel vulgar.

Acesta a părut uimit, apoi o expresie precaută i-a apărut pe chip.

— La-mă de mână şi am să-ţi ofer alinare.

El s-a uitat la palma ei deschisă şi nu s-a mişcat.

Sora Eve a zâmbit cu blândeţe.

— Ţi-e teamă?

Cuvintele şi-au făcut efectul. Tânărul s-a întins şi a luat-o cu ezitare de mână.

Sora Eve a închis ochii o clipă de parcă se ruga. Când i-a deschis din nou, privirea pe care i-a aruncat-o era plină de înţelegere.

— Câţi ani aveai când ea a murit?

Tânărul a rămas încremenit, de parcă îl lovise cineva cu o rangă în frunte.

— Când a murit cine?

— Mama ta. Erai foarte mic, nu-i aşa?

El şi-a smuls mâna din a ei.

— N-o băga pe mama în toată treaba asta.

— A murit într-un incendiu.

— Am spus să nu o bagi în treaba asta.

— Ai privit cum ardea.

— La naiba cu tine!

Tânărul a ridicat pumnul de parcă era gata să o lovească.

— Crezi că a fost vina ta.

— Nu! a strigat el şi şi-a agitat pumnul în aer. Nu, a spus din nou, dar nu atât de vehement ca înainte.

— Ai purtat povara asta prea mult timp. Pot să te eliberez de ea dacă mă laşi.

— Lasă-mă în pace, ticăloaso.

— Eliberează-te de povară şi vei prinde iarăşi puteri. Vei fi întreg din nou, îţi promit.

El şi-a lăsat braţul să cadă, privind-o cu ochi mari şi rugători.

— Nu… nu pot.

— Crezi că eşti plin de păcate. Toţi suntem astfel. Chiar şi aşa, tot suntem iertaţi. Trebuie numai să credem. La-mă de mână şi crede.

Tânărul şi-a lăsat capul în jos şi s-a uitat fix în pământ, ca şi cum nu îndrăznea să privească drept în ochii ei.

— La-mă de mână, a zis ea atât de încet, că abia am auzit-o.

Braţul lui s-a ridicat lent, de parcă ar fi fost mort. Şi-a pus mâna din nou în palma surorii Eve şi a căzut în genunchi dinaintea ei. A început să plângă cu suspine profunde care îi zguduiau tot corpul. Ea a îngenuncheat şi l-a luat în braţe.

— Crezi? l-a întrebat cu cea mai blândă voce pe care am auzit-o vreodată.

— Cred, soră.

— Atunci, găseşte-ţi liniştea.

L-a mai ţinut aşa un timp şi în cele din urmă s-a ridicat împreună cu el.

— Mergi în pace, frate.

Tânărul nu era în stare să rostească nimic. Doar a dat din cap şi s-a întors, aruncându-le o privire atât de aprigă

celor trei tineri care veniseră cu el, încât aceştia s-au dat înapoi. Au ieşit din cort, cu el în urma lor.

Sora Eve şi-a deschis braţele către noi toţi.

— Masa e pregătită. Să mulţumim lui Dumnezeu şi să ne bucurăm de mărinimia Lui.

O perdea din pânză fusese trasă într-o parte, scoţând la iveală o masă lungă unde erau două oale mari aburinde şi mirosul divin al supei de pui a inundat cortul.

Capitolul douăzeci şi patru

În acea noapte am stat întins pe pătura mea; iarăşi nu puteam să dorm. Ascultam susurul râului Minnesota la câţiva metri distanţă, curgând printre trestiile de pe marginea limbii de nisip. Ne aflam destul de aproape de oraş – al cărui nume nu-l ştiam încă –, încât uneori auzeam camioanele hurducăind pe străzi, zăngănind ca nişte oase de metal. De-a lungul râului, broaştele intonau o melodie ca un cântec de leagăn, care însă nu mă liniştea deloc.

Ştiam de ce nu puteam dormi. Era din cauză că îl înţelegeam pe tânărul beţiv de la adunarea creştină. Credea că sufletul lui era atât de plin de răutate, încât nu mai putea fi salvat. Eu comisesem două crime. Dacă vreodată existase un suflet damnat, acela era al meu.

Atunci am auzit vocea îngerului, atât de diafană, încât nu-mi dădeam seama dacă era reală. M-am ridicat, m-am căţărat pe malul râului şi mi-am croit drum printre copaci şi peste calea ferată. M-am oprit la marginea pajiştii, de unde puteam vedea cortul cel mare. Dincolo de el se întindea oraşul, câteva lumini strălucind ici şi colo printre dealuri. Majoritatea automobilelor plecaseră, pajiştea era aproape pustie. O lumină slabă se întrezărea din cort, nu mai era potopul strălucitor de la lămpile electrice pe care îl văzusem cu ceva timp în urmă. Doar câteva dintre acestea erau aprinse. Muzica nu mai răsuna ca înainte, era mai liniştită acum. Se auzea numai pianul, trompeta şi acea voce îngerească.

Am traversat pajiştea. Pânza care acoperea intrarea cortului nu era trasă complet şi am descoperit că dacă îngenuncheam puteam privi înăuntru.

În jurul pianului, pe podium, erau adunaţi trompetistul, pianistul şi sora Eve. O singură lumină strălucea deasupra lor. Sora Eve nu mai purta rochia albă, ci era îmbrăcată cu o cămaşă în carouri cu nasturi. Blugii îi erau răsuciţi la glezne şi am observat că purta cizme adevărate de cowboy. Interpretau un cântec pe care îl auzisem la radio

în casa Corei Frost, „Ten Cents a Dance”, o melodie tristă despre o femeie plătită să danseze cu bărbaţi şi care tânjea după cineva care să o salveze de acea viaţă.

Sunetele trompetei erau ca nişte suspine lungi şi triste, ritmul pianului era ca un bocet de înmormântare şi sora Eve cânta de parcă i se rupea sufletul, iar eu o înţelegeam atât de bine.

În clipa în care cântecul s-a terminat, toţi au râs şi trompetistul a spus:

— Evie, scumpo, ar trebui să fii pe Broadway.

Era înalt, cu părul negru, lins şi o mustaţă subţire, care contrastau cu pielea lui albă.

Sora Eve a scos o ţigară dintr-o tabacheră mică de argint, iar trompetistul a luat o brichetă şi i-a aprins-o. Ea a suflat fumul şi a zis:

— Sunt prea ocupată să împlinesc lucrarea Domnului, frate.

A luat un pahar aflat pe pian şi a băut din el.

— Ce urmează? a întrebat pianistul.

Era subţire ca un pai, avea pielea de culoarei melasei şi purta o pălărie neagră de fetru lăsată pe o ureche.

Sora Eve a tras din ţigară, buzele ei au format un mic O şi a pufăit două cercuri perfecte de fum.

— Gershwin chiar mă emoţionează. M-am dat mereu în vânt după „Embraceable You”.

Era un cântec pe care îl cunoşteam, deşi nu ştiam cine îl compusese. Am simţit muzicuţa în buzunarul de la cămaşă şi buzele mi-au tresărit de dorinţă. În timp ce pianistul interpreta primele măsuri, m-am retras în întunericul de pe pajişte, m-am aşezat, mi-am scos instrumentul şi am cântat împreună cu ei. A fost minunat, ca şi cum mă îndestulam după o foame îndelungată, dar muzica mă hrănea altfel decât supa şi pâinea din seara aceea. În melodia mea răsuna dorul profund din sufletul meu. Cântecul era despre dragoste, însă pentru mine reprezenta ceva diferit, era despre ceea ce îmi doream. Să am, poate, un cămin. Să mă simt în siguranţă. Să am certitudini. Îmi făcea bine în felul în care îmi închipuisem uneori că

rugăciunea face bine dacă într-adevăr crezi şi îţi pui tot sufletul în ea.

Melodia s-a terminat, iar eu şedeam, fericit că mă lăsasem învăluit în muzica aceea. Pânza de la intrarea în cort s-a ridicat. În lumina dinăuntru se zărea silueta surorii Eve nemişcată, privind fix în noapte.

Zorile s-au ivit strălucitoare şi calde, dar toţi am dormit până târziu. Când Albert şi-a dat în cele din urmă pătura la o parte, a spus:

— Trebuie să plecăm pe râu, să ne îndepărtăm cât mai mult. Încă mă îngrijorează Şoimul Zboară Noaptea. Mai întâi mă duc să văd dacă pot să fac rost de nişte mâncare pe care să o luăm cu noi.

— Nu putem să mai stăm o zi? a zis Emmy. Supa de aseară a fost aşa de bună. Aş vrea să văd oraşul, Albert.

— Toate oraşele seamănă unul cu altul.

Cuvintele lui erau aspre, deşi nu credeam că voise să le pronunţe astfel. Odată ce Albert îşi punea ceva în minte şi considera că era cea mai bună soluţie, se încăpăţâna să o susţină. Păzi-te-ar sfântul să nu fii de acord cu el. A văzut însă expresia îndurerată a lui Emmy, aşa că a îngenuncheat astfel că faţa lui a ajuns la nivelul ei.

— Nu vreau să fim prinşi, înţelegi, Emmy?

— Da.

Fetiţa s-a bosumflat şi buza de jos i-a tremurat puţin.

— N-o să începi să plângi, nu-i aşa?

— Poate, a zis ea.

Albert a scos un oftat dramatic şi şi-a dat ochii peste cap.

— Bine. Poţi merge în oraş puţin, după care plecăm, de acord?

— Oh, da, a spus ea şi întregul comportament i s-a schimbat într-o clipită.

Sentimentele lui Emmy fuseseră întotdeauna sincere, dar mi-a fost limpede că îl manipulase pe Albert. Nu ştiam dacă era bine, însă în condiţiile date, m-am gândit că era probabil inevitabil. Nu poţi să te însoţeşti cu oameni care încalcă legea fără să devii unul ca ei.

— O să am mult de umblat ca să găsesc ceva de mâncare şi nu ştiu pe unde voi ajunge. Va trebui poate să mă lupt cu un alt câine înfometat, aşa că e mai bine să nu vii cu mine. Nici singură nu te poţi duce.

S-a uitat la Mose şi la mine, hotărându-se pe loc.

— Odie, mergi cu ea. Asigură-te că îşi ţine şapca trasă bine peste frunte. Dacă vă vede cineva de la adunarea de aseară, nu i se va părea ciudat că sunteţi împreună. Dacă vă întreabă, sunteţi doi fraţi, ai înţeles?

— Întotdeauna mi-am dorit un frate mai mic, i-am zâmbit eu lui Emmy.

Eu ce fac? a întrebat Mose prin semne.

— Cineva trebuie să rămână de pază la canoe, a zis Albert. În plus, eşti indian şi eşti mut. Dacă cineva încearcă să vorbească cu tine, vei ieşi în evidentă şi nimeni nu trebuie să afle despre noi.

Mose s-a întristat, dar a acceptat cu părere de rău raţionamentul lui Albert.

— Plec eu mai întâi, a spus fratele meu. Voi aşteptaţi puţin, apoi o luaţi din loc.

S-a îndreptat către malul râului, printre copaci, şi a dispărut.

Mose s-a aşezat, a luat o piatră şi a aruncat-o în râu.

— Eşti supărat? l-am întrebat.

Urăsc să fiu indian, a răspuns.

I-am dat şapca lui Emmy, am luat-o de mână şi am urcat malul râului.

Am aflat repede că localitatea se numea New Bremen. Centrul oraşului era construit în jurul unei pieţe unde se afla un tribunal mare. Ne-am plimbat pe trotuare, am stat sub prelatele magazinelor la umbră, uitându-ne la vitrine. Mă îngrijora că ne expuneam în felul acesta, dar mergeam încet şi nimeni nu părea să ne observe, iar Emmy era încântată. Am trecut pe lângă o farmacie Rexall lângă care se afla o cofetărie.

— Îmi pare rău că nu putem să luăm nişte lemn-dulce pentru Mose, a spus Emmy, privind la bomboanele dinăuntru.

Toţi ştiam că lemnul-dulce era preferatul lui Mose.

Ne-am aşezat pe o bancă lângă cofetăria cea mică şi am privit automobilele trecând prin piaţă şi oamenii care intrau şi ieşeau din magazine. New Bremen era mai mare decât Lincoln, străzile şi trotuarele fiind mult mai aglomerate. Un grup de băieţi ce cărau mănuşi de baseball şi bâte s-au îmbulzit în piaţă şi au dispărut în spatele tribunalului, îndreptându-se către un teren de sport.

— Am putea locui aici, a spus Emmy.

— E un oraş drăguţ, am recunoscut eu. Noi însă mergem la Saint Louis.

— E frumos?

Adevărul e că ne îndreptam către un oraş de care nu prea îmi aminteam, căutând o femeie pe care de-abia dacă o cunoşteam şi a cărei adresă constituia un mister. Era însă şansa noastră de a avea o familie, singura noastră şansă, şi era mult mai bine decât orice lăsaserăm în urmă.

— E foarte frumos, am spus.

Uşa farmaciei s-a deschis şi doi oameni au ieşit râzând. Am recunoscut-o pe sora Eve. În loc de îmbrăcămintea de cowboy sau rochia albă, purta o rochie verde cu un guler auriu cu volane şi o pălărie aurie la modă, de felul celor pe care le văzusem în reviste. Pantofii se asortau cu pălăria şi aveau cureluşe la glezne. Trompetistul o însoţea. Purta un costum alb şi o pălărie de paie albă. Când a păşit pe trotuar, şi-a strecurat două trabucuri în buzunar.

Au pornit în direcţia noastră şi sora Eve ne-a zărit. Ne-a zâmbit larg.

— Salut, v-am văzut aseară. Ţi-a plăcut supa?

— Da, doamnă, am spus. A fost bună.

— Ţie ţi-a plăcut?

— D-da, a zis Emmy.

Am vrut să-i dau un ghiont lui Emmy ca să-i amintesc să-şi tragă cozorocul pe frunte, însă ea şi-a ridicat privirea radioasă spre sora Eve.

Ochii femeii, la fel de verzi ca două frunze fragede primăvara, s-au mutat de la Emmy la mine şi au privit-o din nou pe Emmy.

— Sunteţi singuri aici?

— Da, doamnă, am zis.

— Aţi fost singuri şi aseară. Unde e mama voastră?

— A murit, am răspuns eu pentru amândoi.

— Şi tatăl vostru?

— A murit şi el.

— O, Doamne!

S-a aşezat lângă noi pe bancă. Trompetistul părea plictisit. Şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit de vitrina farmaciei.

— Cum te cheamă?

— Buck, am spus. Ca pe Buck Jones.

— Cowboy-ul, a spus ea zâmbind. Şi pe tine? a întrebat-o pe Emmy.

Am încercat să răspund, dar ea mi-a luat-o înainte şi a zis adevărul.

— Emmy.

— Emmett, am spus eti iute. Dar noi îi spunem Emmy. E fratele meu.

— Cine are grijă de voi?

— Ne purtăm singuri de grijă, am zis.

— Numai voi doi?

— Numai noi doi.

S-a aplecat spre mine, mi-a scos muzicuţa din buzunarul cămăşii şi m-a privit cu subînţeles.

— Cânţi frumos. Te-am auzit pe pajişte noaptea trecută.

A pus muzicuţa la loc, apoi a cercetat îndelung şi cu atenţie chipul lui Emmy.

— Dă-mi mâna, dragule.

A luat mâna lui Emmy în a ei şi a închis ochii. Când i-a deschis din nou, s-a uitat la ea de parcă o cunoştea dintotdeauna.

— Ai suferit mari pierderi, dar văd că ai primit ceva extraordinar în schimb. Vreau să vii iar la adunare diseară. Voi pregăti ceva special pentru tine.

M-a privit pătrunzător, ca şi cum conta pe mine.

— Promiti?

Vântul nu adia deloc, dar mi se părea că sufla o briză

proaspătă dinspre sora Eve. Seara trecută, în rochia ei albă, cu părul lung, roşcat fusese mai frumoasă decât un înger. Acum vedeam că obrajii ei erau la fel de pistruiaţi ca ai lui Albert, iar pe partea stângă a feţei, sub ureche, avea o cicatrice urâtă pe care părul lung o ascundea parţial. S-a uitat ţintă la mine. Nu puteam să-mi iau privirea de la ea. Nu doar fiindcă ochii săi erau minunat de limpezi şi îţi dădeau o senzaţie la fel de înviorătoare precum menta. S-o privesc în ochi era ca şi cum m-aş fi uitat la o apă adâncă în care mă puteam îneca oricând, dar care era aşa de atrăgătoare, că îmi venea să sar înăuntru imediat.

— Promit, m-am auzit spunând.

Trompetistul s-a uitat la ceas.

— Evie, scumpo, trebuie să plecăm.

— Dulciuri mai întâi, Sid, a zis ea. Ce v-ar plăcea?

— Bomboane cu lămâie, a spus Emmy imediat.

— Buck?

M-am gândit la Mose şi am zis:

— Lemn-dulce, vă rog.

Sora Eve s-a uitat la Sid, care şi-a dat ochii peste cap, dar totuşi a intrat în cofetărie şi a ieşit cu dulciurile.

— Ne vedem diseară, Buck, a spus sora Eve.

I-a zâmbit complice lui Emmy.

— Iar tu să fii… băiat cuminte.

S-a ridicat şi a plecat mai departe, braţ la braţ cu trompetistul.

De îndată ce au plecat, m-am întors spre Emmy şi i-am zis pe cel mai sever ton posibil:

— Nu poţi spune tuturor numele tău adevărat.

— O să fie bine, a zis fetiţa, ca şi cum ştia ceva ce eu nu ştiam. Putem avea încredere în ea.

Am privit-o pe sora Eve îndepărtându-se liniştită. Nu-mi dădeam seama exact de ce, dar mi s-a părut că Emmy avea dreptate.

Capitolul douăzeci şi cinci

— Nu, a spus Albert. În niciun caz.

— I-am promis, am insistat eu.

— Mare brânză. Plecăm. Acum.

Când ne-am întors la râu, Albert şi Mose deja împachetaseră tot în canoe. Mose încă mai era puţin trist că nu putuse să meargă în oraş, dar lemnul-dulce l-a înveselit. Era aproape de amiază, iar el stătea şi îşi mânca bomboana neagră la umbra unui copac de pe malul râului în timp ce eu şi Albert ne certam. Emmy, mica mea aliată, mă susţinea.

— Doar seara asta, Albert. Ce rău poate fi? Sora Eve a spus că pregăteşte ceva special pentru noi.

— Da, cătuşe.

— Nu e aşa. Mi-am putut da seama.

— Dacă greşeşti?

— Nu greşeşte, Albert, a zis Emmy. Sora Eve e drăguţă. N-o să ne toarne.

Mose a râs: *Să ne toarne! Ai vorbit ca un gangster, Emmy.*

— Plecăm şi gata.

Albert s-a întors spre canoe.

— De când eşti tu şeful nostru? am ţipat.

El s-a răsucit.

— Vrei să rămâi? Foarte bine, rămâi. Noi, ceilalţi, plecăm.

Mose nu s-a mişcat de la umbră, iar Emmy s-a tras mai aproape de mine.

— Ce-ar fi să votăm? am zis.

— Să votăm?

Albert a spus-o de parcă l-aş fi insultat.

— Trăim într-o democraţie, nu-i aşa? Să supunem decizia la vot. Majoritatea câştigă. Câţi vor să rămână? Mâna sus.

Am ridicat-o pe a mea şi cea a lui Emmy s-a înălţat imediat. Albert s-a încruntat la Mose, care nu se grăbea deloc să voteze. A ridicat o mână leneş.

— Foarte bine, a zis Albert. O să vă vizitez pe toţi la închisoare.

S-a dus cu paşi grei către canoe şi s-a prefăcut că urcă în ea. Totul era un spectacol. Îl cunoşteam pe fratele meu şi ştiam că nu ne va părăsi niciodată. A rămas pe malul râului larg şi maroniu, clătinând din cap.

— Luaţi aminte la cuvintele mele. O să regretăm cu toţii asta.

Soarele asfinţise când am pornit dinspre râu către cortul unde se tinea adunarea creştină. Păreau să fie mai multe automobile parcate pe pajişte decât cu o seară înainte. Majoritatea băncilor din cort erau deja pline, acesta fiind efectul, din câte mi-am dat seama, al poveştilor despre băiatul a cărui spinare cocoşată fusese îndreptată de atingerea vindecătoare a surorii Eve. Pe rândul din faţă stătea tânărul scandalagiu care fusese îmblânzit de sora Eve. Albert şi Mose s-au aşezat în spatele meu şi al lui Emmy, care îşi pusese şapca. Seara era călduroasă şi umedă. Lângă mine se afla o matahală de om, îmbrăcat neîngrijit. După mirosul pe care îl emana, părea că tocmai se întorsese din grajd. Era însoţit de o femeie cu ochii închişi care se sprijinea cu toată greutatea de el. Dormea, m-am gândit. Nu credeam că va continua să doarmă când sora Eve va urca pe scenă.

Brusc, Emmy mi-a şoptit:

— Ai muzicuţa la tine?

— E chiar aici.

Am scos-o din buzunarul de la cămaşă.

— Ştii să cânţi „Beautiful Dreamer”?

— Desigur, am spus. De ce?

Înainte ca ea să răspundă, muzicienii au intrat unul după altul şi şi-au ocupat locurile pe podiumul înalt. Trompetistul s-a ridicat în picioare şi a strigat:

— Să dăm slavă lui Dumnezeu, fraţi şi surori! Să dăm slavă lui Dumnezeu!

Sora Eve a intrat în cort dinspre deschizătura unde se servise supa, purtând rochia albă; părul îi cădea pe umeri în bucle roşcate. A venit până în mijlocul podiumului şi şi-a

întins braţele, astfel că din nou părea că are aripi.

— Lisus a spus: „Cui îi e sete să vină la Mine şi îi voi da să bea”. Fraţi şi surori, haideţi să ne strângem la râu ca să bem din apa vie a Sfântului Duh şi să ne săturăm!

Imediat muzicienii din spatele ei au început să cânte o melodie, vocea frumoasă a surorii Eve făcând să răsune cuvintele: „Să ne adunăm la râu, unde au păşit îngerii cei strălucitori…”

Cunoşteam vechea melodie religioasă. Soţii Brickman o cântau deseori şi m-am pomenit intonând împreună cu sora Eve, punându-mi tot sufletul în cuvinte, ca şi cum credeam că sunt cu totul adevărate.

Sora Eve a dansat pe podium în seara aceea, dând speranţă tuturor celor care stăteau pe băncile tari. Părul îi cădea pe chipul pe care, din cauza căldurii din cort şi a intensităţii trăirii, sudoarea curgea şiroaie. Cânta şi implora, iar la sfârşit şi-a deschis braţele larg şi i-a chemat pe toţi cei care aveau nevoie de atingerea vindecătoare a lui Dumnezeu să se apropie.

Un bărbat în cârje s-a târât până la podium, urmat de o femeie care nu părea să sufere de nicio boală. Când mâinile surorii Eve l-au atins, bărbatul şi-a aruncat cârjele. A coborât dansând de pe acel podium. Femeia a încercat să-i spună ceva surorii Eve despre bâlbâială ei. A fost chinuitor să o auzi pe când se străduia să pronunţe cuvintele. Sora Eve a luat capul femeii în mâini şi l-a strâns cu putere. A implorat în numele Sfântului Duh ca această femeie să vorbească limpede, după voia lui Dumnezeu. Când sora Eve şi-a ridicat mâinile, femeia s-a poticnit o clipă încercând să articuleze cuvintele şi în cele din urmă a zis cât se poate de clar: „Mulţumesc, soră”. Până şi ea era înmărmurită de surpriză, părând ca o vacă lovită cu barosul. „Slavă lui Dumnezeu”, a strigat. „Dumnezeu să te binecuvânteze, soră Eve. Dumnezeu să te binecuvânteze.” Când a părăsit podiumul, plângea în hohote, de parcă ochii ei erau nişte nori de ploaie.

Bărbatul imens, mătăhălos, care mirosea urât şi stătea lângă mine, s-a ridicat. Într-o mână ţinea o puşcă. Cu

cealaltă a săltat-o pe femeia care se sprijinea de el dormind adânc. A apucat-o de braţ, a păşit pe culoarul dintre bănci şi a tras-o înainte, mai mult târând-o.

Mi-am dat seama că femeia nu dormea, iar mirosul urât nu provenea de la grajduri.

Lângă treptele podiumului, bărbatul s-a oprit şi s-a holbat la sora Eve. Nu puteam vedea dacă femeia era uimită de scena de dinaintea ei.

— După ce ai venit, frate? a întrebat sora Eve.

— E vorba de soţia mea. Nu-mi mai vorbeşte. Am auzit că vindeci oameni.

— Cum te cheamă?

— Willis.

— Şi care e numele soţiei?

— Sarah.

— Numele unei femei sfinte din Biblie. Staţi jos împreună cu mine, frate. Amândoi.

S-a aşezat pe treapta de sus, faldurile rochiei căzând pe lângă ea ca o cascadă albă. Matahala neîngrijită pe nume Willis s-a aşezat, ţinând corpul femeii drept între el şi sora Eve. A proptit puşca de trepte ca să o aibă la îndemână. Sora Eve a luat mâna femeii, a tinut-o între ale sale şi a rămas cu ochii închişi multă vreme. Când în cele din urmă i-a deschis, a spus:

— Viaţa e grea, nu-i aşa, frate Willis?

— Ba bine că nu. Nu e uşor să trăieşti la fermă zilele astea. Preţul la porumb e foarte scăzut de mult timp.

— Nu dormi, a zis ea.

— Stau treaz noaptea şi îmi fac griji. Banca ne trimite scrisori. De aceea ţin puşca lângă mine, în caz că mă atacă. Nu-mi iau ei mie ferma.

— Sarah a stat lângă tine noapte după noapte, încercând să-ţi aducă alinare.

— Numai ea mă ajută să merg înainte. Dar nu-mi mai vorbeşte. Şi-a pierdut vocea. De asta am venit aici. Am auzit că vindeci oameni.

— Nu eu îi vindec, Willis. Dumnezeu îi vindecă. Eu sunt numai mesagerul.

— Roagă-te pentru ea. Fă-o să-mi vorbească din nou.

— Crezi în Dumnezeu, Willis?

— La fel ca toţi ceilalţi.

— Sarah crede?

— Citeşte întotdeauna din Biblie. Spune că îi aduce alinare.

— Şi apoi te alină pe tine.

Bărbatul s-a uitat la soţia lui cu o privire plină de dor.

— Doar sunetul vocii ei îmi este de ajuns.

— Dar ea nu-ţi mai vorbeşte.

El şi-a lăsat capul în jos şi s-a uitat fix în pământ.

— Cred că a amuţit. Poate din cauza unui păcat îngrozitor.

— Păcatul ei sau al tău?

Bărbatul nu i-a răspuns. Sora Eve s-a aplecat spre el, vocea fiindu-i doar o şoaptă. Era însă atât de linişte în cort, încât puteai să auzi şi o muscă bâzâind în jurul surorii Eve.

— Povesteşte-mi despre acel păcat, Willis.

El a respirat cu greutate, pufnind ca un animal sălbatic. Şi-a dres glasul cu un mârâit profund, neliniştitor.

— Ea… a dat să spună.

A scuturat din cap, ca şi cum încerca să-şi limpezească gândurile.

— Ea a spus că mă părăseşte. Că se întoarce la familia ei. M-a cuprins mânia, o mânie cumplită. Ne-am aruncat cuvinte grele.

— Ai lovit-o, a zis sora Eve încet. De atunci n-a mai vorbit cu tine.

— I-am spus că-mi pare rău. Am căzut în genunchi şi am implorat-o să mă ierte, să-mi spună ceva, orice.

— Nu mai poate să-ţi vorbească, frate Willis. O ştii prea bine. Nu în viaţa asta. Te aşteaptă însă într-un loc minunat de unde au pierit toate grijile. Unde nu mai e durere. Unde ce ţi s-a dat nu ţi se mai poate lua. Un loc unde e numai iubire.

S-a aplecat peste femeia moartă.

— La-mă de mână, frate Willis.

Bărbatul s-a uitat la mâna ei plin de speranţă. Eram

convins că, în acelaşi fel în care îl îmblânzise pe tânărul violent din seara trecută, tot aşa sora Eve alinase şi sufletul tulburat al acestui bărbat. El însă m-a uimit. Ne-a uimit pe toţi. A uimit-o până şi pe sora Eve.

— Nu, a mugit el şi a sărit în picioare.

A înşfăcat puşca, i-a proptit patul de umăr şi a îndreptat ţeava către faţa surorii Eve.

— Vindec-o, la naiba! Fă-o să-mi vorbească din nou sau pe cuvântul meu că o să-ţi zbor creierii pe loc.

Am văzut teama de mii de ori în viaţa mea. Deşi e de multe feluri, deseori nu are voce. Sora Eve s-a uitat fix în ţeava puştii şi am observat că teama ei era aşa de mare, încât nu putea vorbi. Mi-am dat seama că, dacă nu putea vorbi, nu putea nici înfăptui miracolul pe care îl dorea matahala ucigaşă sau orice alt miracol.

— Cântă, Odie, mi-a şoptit Emmy. Cântă „Beautiful Dreamer".

N-avea niciun sens, dar nimic nu mai avea sens în timp ce aşteptam ca împuşcătura să-i distrugă faţa surorii Eve. Precum toţi ceilalţi oameni din cort, eram sigur că vom asista la un masacru. Iar odată ce totul începuse, nu exista nicio garanţie că lucrurile se vor opri aici. Buzele îmi erau uscate, în gât parcă aveam sticlă pisată. De-abia puteam să respir. Habar n-aveam dacă reuşeam să scot vreun sunet. Mi-am luat totuşi muzicuţa din buzunarul cămăşii şi am dus-o la buze. Emmy şi-a lăsat mâna mică pe piciorul meu. S-a uitat la mine şi a zâmbit. Ca şi cum avea încredere deplină în mine.

Am început să cânt. Deşi cântam încet, în liniştea cortului şi în propriile mele urechi, melodia suna asurzitor. Mai multe chipuri s-au întors către mine, printre care şi al lui Willis. Eram sigur că o să îndrepte puşca spre mine. Am parcurs o măsură întreagă, inima bătându-mi nebuneşte în piept. Eram pe punctul să mă opresc, gândându-mă că nebunia trebuia să înceteze, când o voce din cer mi s-a alăturat. Era sora Eve.

Frumoasă visătoare, e vremea să te trezeşti.

Lumina stelelor şi rouă te-aşteaptă să le priveşti.
Zgomotele lumii auzite peste zi
S-au pierdut legănate de lumina lunii celei vii.

Expresia de mânie care schimonosise faţa bărbatului mătăhălos a început să se îmblânzească. Puşca i-a căzut din mâini. Eu am continuat cu muzicuţa şi sora Eve şi-a înălţat vocea divină şi a cântat ca un înger alinător.

Frumoasă visătoare, regina cântecului meu,
Ascultă-mi dorul, sufletul mi-e greu.
Duse sunt grijile vieţii, duse sunt ca în poveşti.
Frumoasă visătoare, e vremea să te trezeşti.
Frumoasă visătoare, e vremea să te trezeşti.

Cu lacrimi în ochi, bărbatul a căzut în genunchi, şi-a pus capul în poala soţiei moarte şi a plâns în hohote. Puşca zăcea pe jos, iar tânărul care făcuse scandal cu o seară înainte a sărit de pe banca unde stătea şi a însfăcat-o.

Sudoarea îmi curgea pe faţă şi mă simţeam istovit.

Mi-am lăsat jos muzicuţa şi m-am uitat la Emmy.

— Niciodată n-ai cântat mai frumos, Odie, mi-a spus ea.

Capitolul douăzeci şi şase

— Era melodia preferată a soţiei lui, a zis sora Eve. „Beautiful Dreamer”. Poate că a fost singurul lucru care i-a mişcat inima. De unde ai ştiut, Buck?

Stăteam în salonul privat al celui mai bun hotel din New Bremen, numit Morrow House. Pe masă erau un pui fript întreg cu piure de cartofi, sos pentru friptură şi sparanghel. În ciuda decorului simandicos, insistasem ca Emmy să poarte şapca. Înfulecam amândoi de parcă venea sfârşitul lumii. Sora Eve şi trompetistul stăteau cu noi la masă-. Mâncau mai încet şi beau „suc de struguri” – ştiam că era de fapt vin roşu. Sora Eve se schimbase de rochia albă şi purta acum una albastră. Trompetistul avea un costum gri cu revere albe şi un ac cu diamant înfipt în cravata roşie.

— N-am ştiut, i-am spus surorii Eve. Emmy mi-a zis să-l cânt.

— Chiar aşa?

A studiat-o pe Emmy, curioasă.

— Unde locuiţi, orfanilor?

— Avem o mică tabără lângă râu.

— Locuiţi în tabără? Vreau să spun, permanent?

— Nu. Suntem în drum spre Saint Louis.

— Ce faceţi în Saint Louis?

— Am rude acolo. Avem rude acolo, m-am corectat.

— E drum lung până la Saint Louis.

— Presupun că e, am spus. Dar Emmy şi cu mine o să reuşim.

Sora Eve şi-a ridicat paharul şi i-a cercetat conţinutul.

— Şi noi mergem la Saint Louis. Nu direct. Trecem prin Des Moines şi Lawrence, Kansas mai întâi.

A sorbit din vin şi a spus pe un ton degajat:

— Aţi putea veni cu noi.

Trompetistul aproape că s-a înecat cu puiul.

— O să ne creeze o mulţime de probleme, Evie.

— Cum adică? a întrebat sora Eve.

— Poate fi considerată o răpire.

Bărbatul s-a şters delicat cu şervetul pe mustaţa subţire.

— Răpire? Toată ţara e plină de copii abandonaţi, Sid. Crede-mă, ştiu destule despre asta.

S-a întors către mine.

— V-am putea duce până acasă la rudele voastre.

— Aşteaptă puţin, a zis trompetistul.

— Sid.

I-a aruncat o privire care l-a făcut să amuţească.

M-am uitat la Emmy, al cărei chip ascuns de şapcă nu-mi dezvăluia nimic despre părerea ei, oricare era aceasta. Îmi plăcea ideea unei vieţi uşoare, dar nu puteam hotărî singur.

— Trebuie să ne mai gândim, am spus.

— Foarte bine.

Nu beam nimic cu alcool, dar zâmbetul surorii Eve era absolut îmbătător.

Când am ajuns la râu în seara aceea, Albert şi Mose stăteau lângă foc.

— Aţi mâncat? ne-a întrebat Albert.

— Ca nişte regi, a spus Emmy încântată.

— Cum a fost supa?

Nu mai vorbiserăm cu ei de când ne despărţiserăm la intrarea în cortul cel mare. Willis şi puşca lui puseseră capăt adunării. Un agent de poliţie aflat în public luase doi oameni de pe bănci şi îl scoseseră afară pe bărbatul masiv care încă suspina. Alţii duseseră trupul soţiei sale la platforma unui camion şi plecaseră la morgă. Sora Eve invitase pe toată lumea la masă pentru supă şi pâine, apoi ne găsise pe mine şi pe Emmy.

Mose s-a bătut peste burtă şi a spus: *Cea mai bună supă pe care am mâncat-o vreodată.*

Emmy s-a aşezat lângă foc şi a vorbit fără să se gândească:

— Sora Eve vrea să rămânem cu ea.

— Noi mergem la Saint Louis, a zis Albert.

— Şi ea merge la Saint Louis, am spus. Des Moines, Kansas, Saint Louis.

— Atrage mulţimile. Ultimul lucru de care avem nevoie este o mulţime de oameni. Mai devreme sau mai târziu cineva o s-o recunoască pe Emmy.

— Putem fi cu băgare de seamă.

— Suntem cu băgare de seamă dacă nu mergem cu ei. Nici nu se pune problema să însoţim o trupă de spectacol ce propovăduieşte renaşterea.

— Este o mişcare de renaştere spirituală, am insistat eu.

— Spune-i cum vrei, noi ne ţinem departe de ea.

Dacă în sinea mea n-aş fi ştiut că are dreptate, aş fi insistat să votăm. Emmy nu dădea semne că ar fi avut vreo părere; era pe punctul de a adormi.

— A fost un vis frumos, am spus, mai mult pentru mine.

După ce am dat stingerea, am rămas treaz, privind cerul nopţii presărat cu stele. Am ascultat concertul broaştelor în trestii şi m-am gândit la muzicienii care o acompaniau pe sora Eve. Mi-am imaginat cum ar fi să cânt la muzicuţă împreună cu ei. Puţinele dăţi când avusesem ocazia – cu domnişoara Stratton şi cu Jack – trăisem o magie, ca un suflet ce strigă spre un altul care îi răspunde.

— Renunţă, Odie, a spus Albert cu un glas liniştit.

— Era drăguţă. Am fi putut fi fericiţi.

— E o impostoare.

— De unde ştii?

— Oamenii care sunt vindecaţi sunt nişte prefăcuţi.

— Nu şi matahala din seara asta.

— Ai văzut ca sora Eve să-l fi alinat cu ceva? Dacă n-ai fi salvat-o tu, i-ar fi zburat creierii.

M-am răsucit, încercând să văd chipul fratelui meu. M-am întrebat ce visuri avea. Visul meu era să fiu muzician sau povestitor, fiindcă erai plătit pentru asta, iar aceste profesii îmi plăceau foarte mult. Ce pasiuni avea Albert? Ce îl atrăgea cel mai mult? Eram uimit că habar nu aveam.

— Orice e prea frumos ca să fie adevărat, Odie, e sigur o înşelătorie, a zis el cu o voce din care răzbătea o urmă de tristeţe. Dacă ai arunca o privire mai atentă la sora Eve, ai descoperi că e ceva necinstit în legătură cu ea.

Zicând asta, Albert s-a întors cu spatele la mine.

Când m-am trezit dimineaţa, nu mi-a venit să-mi cred ochilor: sora Eve stând lângă, foc cu Albert şi Mose. Era îmbrăcată din nou ca un cowboy şi părea să se integreze perfect în acel decor sălbatic. Focul trosnea, iar Albert şi sora Eve vorbeau cu voce joasă. Când Mose intervenea prin semne, Albert îi traducea. M-am ridicat în capul oaselor, am dat la o parte pătura şi m-am îndreptat în picioarele goale către ei.

Sora Eve mi-a zâmbit.

— Bună dimineaţa, Buck. Sau să-ţi spun Odie?

— Ce cauţi aici?

— M-am gândit să-mi iau rămas-bun. După care i-am întâlnit pe derbedeii ăştia.

Albert şi Mose, care păreau să se simtă cât se poate de bine în compania ei, au rânjit când i-a numit astfel. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la tânărul pe care îl îmblânzise sora Eve. Părea că folosise aceeaşi magie şi asupra tovarăşilor mei.

— I-am convins pe fratele tău şi pe Mose că, în loc să faceţi tot drumul până la Saint Louis pe apă, ar fi mult mai sigur să călătoriţi până acolo cu mine.

A ridicat o pungă albă.

— Vrei una?

Înăuntru erau gogoşi. Mari, perfecte, glazurate; îţi lăsau gura apă.

— Stai jos, mi-a spus ea.

M-am aşezat pe nisip şi am mâncat o gogoaşă. Nu-mi amintesc să mai fi mâncat ceva atât de bun, de moale şi de dulce.

— Uite cum stă treaba, a continuat sora Eve, desfăcându-şi braţele ca o explicaţie, dar şi ca o invitaţie. I-am angajat pe fratele tău şi pe Mose să mă ajute, cel puţin până ajungem la Saint Louis. Vor locui cu ceilalţi oameni aflaţi în slujba mea. Tu şi Emmy veţi sta cu mine la Morrow House. O să le spunem tuturor că tu eşti nepotul meu şi Emmy e nepoata mea. Am mai multe pălării cu boruri largi pe care o să i le dau ei. Sunt mult mai drăguţe decât şapca şi îi vor acoperi faţa bine.

— Ştii cine e Emmy? Cum ai aflat?

— Nu contează. Important e să avem grijă de voi şi să vă ducem acolo unde vreţi să ajungeţi. Pot să fac asta.

— După cum a spus trompetistul, aţi putea avea o mulţime de probleme.

— Sid îşi face griji uşor. Am avut parte de necazuri toată viaţa mea.

M-am uitat la Albert.

— Chiar eşti de acord?

Albert a dat din umeri.

— M-a convins.

L-am privit şi pe Mose, care a rânjit şi a zis prin semne: *Vom mânca gogoşi în fiecare zi.*

— Ce spui, Odie?

Chipul îi era serios, vocea, nespus de plăcută.

— Accepţi?

Am înghiţit ultima bucată de gogoaşă şi eram gata să accept orice mi-ar fi propus sora Eve.

— Desigur.

— Vrei să o trezeşti pe Emmy şi să o întrebi?

Emmy stătea încolăcită pe pătură, dormind adânc. Am scuturat-o cu blândeţe. S-a rostogolit pe spate şi a deschis puţin ochii.

— Eşti trează, Emmy?

A scos un sunet îndeajuns de clar, cât să-mi dau seama că mă înţelege.

— Se pare că vom rămâne cu sora Eve un timp.

A clipit către mine somnoroasă.

— Ştiam asta, a zis, s-a rostogoli înapoi şi a adormit la loc.

Capitolul douăzeci şi şapte

Nu mai făcusem un duş din ziua în care plecaserăm de la Şcoala Lincoln. Să stai sub şuvoiul de apă caldă, curată te făcea să te simţi ca în rai. Sora Eve ne-a cumpărat haine noi şi le-a spălat pe cele vechi, şi astfel am devenit parte dintr-o mişcare ambulantă de renaştere spirituală.

Emmy şi cu mine am primit un dormitor în apartamentul pe care sora Eve îl închinase la Morrow House. Ca să nu trezească bănuieli în legătură cu noi, Albert şi Mose au mai aşteptat o zi în tabăra noastră de lângă râu. Când s-au alăturat trupei, au primit câte un pat în cortul bărbaţilor. Femeile ocupau un alt cort. Toţi aveau cel puţin o sarcină anume, dar majoritatea făceau mai multe treburi.

Mose lucra în cortul unde se afla bucătăria, ajutând la pregătirea meselor ce erau servite după fiecare adunare, precum şi a mâncării pentru oamenii surorii Eve – erau peste zece. Bucătarul era un om masiv, complet chel, cu un tatuaj pe braţul drept, ce reprezenta o sirenă cu sânii goi. Îşi spunea Dimitri, deşi, ca aproape toţi însoţitorii surorii Eve, probabil nu era numele lui adevărat. Vorbea cu un puternic accent grecesc, iar Mose ţinea mult la el. Dimitri, care părea să nu aibă nicio problemă să înţeleagă semnele simple folosite de Mose pentru a comunica, era omul cel mai muncitor pe care-l întâlnisem vreodată.

Albert muncea cu hamalii, care erau şi muzicienii trupei. În scurt timp, îndemânarea lui şi abilitatea de a găsi o soluţie la orice problemă le-au câştigat admiraţia. S-au obişnuit să-i spună Profesorul, pentru că ştia de toate.

Whisker, pianistul, m-a luat sub aripa lui. Era slab, braţele şi picioarele îi erau subţiri şi avea pielea de culoarea melasei. Era bătrân sau ce credeam eu că însemna bătrân pe vremea aceea; să fi avut poate în jur de cincizeci de ani, iar privirea îi era obosită. M-a învăţat lucruri despre muzică într-un fel în care domnişoara Stratton n-a avut niciodată timp să o facă. Ştiam să citesc notele, dar nu mai făcusem parte vreodată dintr-un grup

mare de muzicieni. Whisker a lucrat cu mine la tempouri, la modul cum asculţi celelalte instrumente şi la felul în care simţi ceea ce el numea „bula nobilă”, adică momentul în care toate notele fiecărui muzician se contopesc unele cu altele fără efort, astfel că fragmentul muzical devine un acord armonios care captează atât starea de spirit a interpretului, cât şi pe cea a ascultătorului, făcându-le să se înalţe împreună.

— Ca într-o bulă, am spus.

— Exact, a zis el şi a rânjit, arătându-şi dinţii pătaţi de tutun.

A sorbit din paharul aflat întotdeauna pe pian, cu două degete de whisky de contrabandă, care nu scădeau niciodată, oricât de mult ar fi băut din el.

— Nu se întâmplă întotdeauna, Buck, dar când se întâmplă, simţi cum Dumnezeu te înalţă cu mâinile Sale.

Numele lui adevărat era Gregory, dar toată lumea îi spunea Whisker, chiar şi el însuşi.

— Mama îmi povestea că eram atât de slab, că puteam să mă ascund după mustăţile unei pisici[1]. Aşa mi-a rămas numele.

Ceilalţi muzicieni erau amabili şi prietenoşi, dar îmi dădeam seama că Sid trompetistul nu mă plăcea deloc. Mă gândeam că era pur şi simplu din cauză că prezenţa noastră putea să le aducă necazuri, dar Whisker mi-a oferit o altă explicaţie.

— E invidios.

Luam prânzul la una dintre mesele lungi unde seara turnam supa cu polonicul şi împărţeam pâinea.

— Invidios pe mine? De ce?

— Ai un talent înnăscut, ai ceva special care iese la iveală când cânţi la muzicuţă, ceva ce nu poate fi învăţat sau transmis altcuiva. Poate vei deveni muzician, poate altceva. Cine ştie? Dar e acolo, în tine. Sora Eve te place şi ea foarte mult. Eşti nepotul ei, ruda ei. Eşti mai mult decât e Sid. La naiba, ticălosul ăsta nu poate să sufere când sora

[1] Joc de cuvinte intraductibil. în limba engleză, *whiskers* înseamnă mustăți de pisică. *(N. r.)*

Eve dă prea multă atenţie altcuiva.

Ştiam puţine lucruri despre viaţa lui Whisker. Nimeni nu povestea despre trecut, aşa că ne-am adaptat uşor. Mi-a spus totuşi că provenea dintr-o familie de lucrători ai pământului din Texas şi că în copilărie nu-şi dorise nimic altceva decât să scape de câmpurile de bumbac de la graniţa statului.

— Era o muncă istovitoare într-un ţinut neprimitor, plat ca o clătită, a zis el. Nimic din ce am făcut în viaţa mea nu a fost mai greu decât să culeg bumbac.

L-am întrebat despre familia lui şi mi-a spus că nu-i mai văzuse de douăzeci de ani.

— Ţi-e dor de ei?

— Am o familie nouă, a spus el, deschizându-şi braţele către cort.

Adunările începeau la lăsarea serii şi, în câteva zile, îmi ocupasem locul printre muzicienii de pe podium. Sora Eve îl preamărea pe Dumnezeu, iar noi o acompaniam cu o muzică ce înălţa sufletele. Cei care aveau speranţă cântau melodii religioase cunoscute. La sfârşit luminile se stingeau, cu excepţia celei care cădea direct deasupra surorii Eve, iar orbii, schilozii şi bolnavii veneau şi îngenuncheau la picioarele ei, implorând să primească atingerea sa vindecătoare. Nu plecau dezamăgiţi. Chiar dacă orbii nu-şi recăpătau vederea, chiar dacă piciorul strâmb nu se îndrepta, prin simpla ei atitudine, sora Eve le dădea speranţă.

— Înghit orice li se dă, l-am auzit pe Sid spunându-i altui muzician. Nu contează că pleacă tot schilozi. Pleacă având lumină în suflete şi asta e tot ce contează pentru amărâţii ăştia. Îşi deschid portofelele şi banii curg valuri.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să mă pună în gardă. M-am gândit însă că se cheltuiau mulţi bani ca să hrăneşti oamenii care veneau la adunările din cort. Vremurile erau grele şi, pentru mulţi dintre ei, cina alcătuită din supă şi pâine era probabil singura masă adevărată din ziua aceea. Mâncarea era plătită prin generozitatea celor care nu participau la masă, care aveau bani şi ale căror suflete şi

conştiinţe erau atinse de sora Eve.

Momentele mele preferate erau atunci când, după ce adunările se încheiau şi cei înfometaţi fuseseră hrăniţi, sora Eve şi Sid veneau lângă pianul lui Whisker şi mă lăsau să-i acompaniez. Cântam genul de muzică pe care un cor de biserică nu l-ar fi cântat niciodată. Sora Eve era înnebunită după piesele Tin Pan Alley, compuse, după cum mi-a explicat Whisker, în formă de treizeci şi două de măsuri – patru secţiuni, fiecare având o lungime de opt măsuri. Mi-a explicat că multe dintre melodiile lui Irving Berlin aveau treizeci şi două de măsuri. Nu erau greu de cântat şi erau pline de dulcegării, iar sora Eve ştia cum să le facă extrem de sentimentale. Bea whisky de contrabandă – toţi beau –, fuma o ţigară şi îşi unduia glasul într-un fel ce te făcea să plângi. De obicei, până atunci micuţa Emmy dormea deja dusă, pe o pătură, în partea din spate a cortului. Când în cele din urmă terminam, Sid o căra la maşină şi ne conducea la hotel, unde o culca în pat şi apoi îi ura noapte bună surorii Eve din pragul apartamentului.

— Aşa o să fie tot drumul până în Saint Louis? l-am auzit întrebând-o într-o seară, cu o voce plină de dor.

— Tot drumul, Sid. Noapte bună, dragule.

Sid nu era singurul vrăjit de ea. Toţi cei cu care călătorea o iubeau pe sora Eve. Erau un grup de neadaptaţi, de proscrişi, oameni fără niciun căpătâi. Dar aşa cum le dădea speranţă invalizilor şi bolnavilor, sora Eve ne înflăcăra sufletul tuturor. M-am gândit la copiii de la Şcoala Lincoln, care semănau atât de mult cu oamenii surorii Eve, pierduţi şi distruşi. M-am gândit că dacă ea ar fi condus şcoala în locul Thelmei Brickman, Vrăjitoarea Neagră, viaţa de acolo ar fi fost extrem de diferită.

Sora Eve mi-a spus că planificase ca trupa să rămână două săptămâni în New Bremen. În a patra seară, când toţi ieşiseră din cort pentru a se duce acasă sau la masa cea lungă ca să primească supă şi pâine, sora Eve s-a aşezat pe treptele podiumului. M-am aşezat şi eu lângă ea.

— Aş da orice pentru o ţigară şi o înghiţitură de alcool

acum, Odie.

M-a împins în joacă cu şoldul.

— Oamenii ăştia cred că eşti perfectă. Mai bine să nu te vadă bând şi fumând.

A râs şi şi-a pus braţul după umărul meu.

— Numai Dumnezeu e perfect, Odie. Noi, ceilalţi, primim riduri şi crăpături.

Şi-a dat la o parte părul de pe obraz, arătându-mi cicatricea lungă.

— Dacă am fi perfecţi, lumina pe care o revarsă asupra noastră ar ricoşa imediat. Ridurile însă captează lumina. Prin crăpături, ea pătrunde înăuntrul nostru. Când mă rog, Odie, nu mă rog niciodată pentru perfecţiune. Mă rog pentru iertare, fiindcă ştiu că e singura rugăciune care va fi întotdeauna ascultată.

Îl vedeam pe Albert tot timpul, dar nu mă îngrijoram că lumea putea face vreo legătură între noi. Nu semănăm. Mă gândeam că era din cauză că Albert, cu părul lui roşu, semăna cu familia tatei, iar eu semănăm cu a mamei. Deseori stăteam cu el la o masă lungă când Mose şi ceilalţi care lucrau la bucătărie ne serveau mâncarea.

— Cum e să locuieşti la Ritz? m-a tachinat el într-o zi la prânz.

— Ştii, Albert, m-am tot gândit. Dacă n-o găsim pe mătuşa Julia în Saint Louis? Vreau să spun, nu ştim nici măcar unde s-o căutăm.

— O să rezolvăm problema asta când ajungem acolo.

— Dar dacă n-o găsim?

— Ai vreun plan?

— Păi, m-am gândit. Poate rămânem cu sora Eve.

Albert mânca un sendviş cu salam. S-a uitat către cortul cel mare, apoi, dincolo de el, spre pajişte, unde curgea râul şi unde ascunsese canoea noastră.

— E prea frumos ca să dureze, Odie, a spus el.

— De ce?

— Când a mers totul lin pentru noi?

— Asta nu înseamnă că nu ne poate fi bine acum.

— Uite, atunci când laşi garda jos, eşti atacat. Nu te

culca pe o ureche. Ai grijă cu Sid. Tipul nu te poate suferi.

— Sora Eve ştie cum să-l stăpânească.

— Sora Eve nu poate să stea cu ochii pe el tot timpul. Ascultă-mă cu atenţie, Odie, e un ticălos.

În fiecare zi, Sid şi sora Eve petreceau câteva ore la hotel verificând ceea ce ea numea registrele. Pe lângă cântatul la trompetă, Sid era şi administratorul ei, plătea facturile, se asigura că toate pregătirile erau făcute dinainte în viitoarele oraşe, se ocupa de publicitate. Era foarte priceput, mai ales la reclamă, căci la adunări veneau oameni de la mare distantă, chiar şi din Twin Cities. Până şi Whisker, care nu prea ţinea la Sid, îl aprecia.

— Când m-am alăturat surorii Eve în Texas, ea nu avea cine ştie ce spectacol. Se ruga şi vindeca, aşa cum face acum. Dar când a apărut Sid, totul s-a schimbat. Rochia albă o face să arate ca un înger? A fost ideea lui Sid. Luminile, muzicienii din orchestră, chiar şi supa cu pâine au fost ideile lui Sid.

— Cum a devenit el parte din familie?

Am folosit cuvântul fiindcă aşa începusem să-i consider pe membrii mişcării.

— La fel ca toate celelalte suflete pierdute. Sora Eve pur şi simplu l-a găsit. Făcea parte dintr-un spectacol de bâlci în Wichita când am organizat o adunare acolo în urmă cu câţiva ani. Cânta la trompetă şi avea un număr cu şerpi. Ticălosul ăsta s-a îndrăgostit de ea, ca noi toţi.

— Ea de unde e?

— Nu ştii? Se presupune că e mătuşa ta.

A râs.

— Mi-am dat seama imediat că eşti la fel ca noi. Când te-a găsit, erai o oaie rătăcită, te-a ademenit şi ai urmat-o. Nu-ţi face griji, Buck. Îţi voi păstra secretul.

A clătinat din cap.

— Habar n-am de unde e. Fiindcă îi place să poarte cizme de cowboy, cred că şi ea e de undeva din vest. Plus că şerpii nu o deranjează.

— Şerpii?

— Ah, da. Încă nu i-ai văzut pe ea şi pe Sid mânuind

şerpii. E ceva cu totul aparte.

— Ce fac cu ei?

— Îi folosesc ca să facă lumea să înţeleagă că diavolul poate fi învins dacă îl ai pe Dumnezeu alături. E un spectacol pe cinste. Nu prea îl ţin în nord, dar în sud au mare succes.

— Pot să-i văd?

— Nu cred că ar fi ceva rău în asta.

În tabăra din jurul cortului principal se afla un cort mai mic, în spatele bucătăriei, unde sora Eve se pregătea pentru spectacol în fiecare seară. Whisker a ţinut ridicată clapa de la intrare şi mi-a făcut semn să intru. Înăuntru era o măsuţă de toaletă şi în faţa ei se afla o bancă tapiţată. Lângă masă se găsea un cuier unde atârnau mai multe rochii albe şi alte ţinute. Se mai vedeau un cufăr mare de călătorie şi, aruncate în jurul lui, mai multe perechi de pantofi, majoritatea fiind cei albi, simpli, fără toc pe care sora Eve îi purta în timpul adunărilor, dar şi două perechi de cizme de cowboy. Pe o masă lungă şi îngustă lângă peretele din spate erau trei vitrine de sticlă despre care am aflat că se cheamă terarii, un cuvânt nou pentru mine. Fiecare avea înăuntru puţină vegetaţie şi câteva pietre mari pe care şerpii să alunece sau după care să se ascundă.

— Ce specie sunt?

— Aceştia doi arată exact ca şerpii coral.

A dat din cap către vitrina unde doi şerpi mici cu dungi negre, galbene şi roşii se încolăceau unul peste altul.

— Ştii şerpii coral?

I-am răspuns că nu.

— Sunt extrem de veninoşi. Pe cel de acolo îl numim Mamba. Ia uite.

A bătut cu degetul în terariul din mijloc, iar şarpele, care era cenuşiu-închis şi avea un metru lungime, şi-a ridicat capul, părând gata de atac. Whisker a râs.

— Arată ca o cobră.

— Nue?

— Par periculoşi, dar nu sunt. Sunt doar şerpi pe care

lumea îi confundă cu cei veninoşi. Acesta însă – a arătat din cap spre terariul cel mai mare – este diferit. Chiar e un şarpe veninos. Îi spunem Lucifer.

— Lucifer?

S-a aplecat spre vitrină, iar şarpele s-a încolăcit şi s-a ridicat să atace.

— Acesta este un adevărat şarpe cu clopoţei. Frăţioare, când Lucifer scutură din coadă, dă-mi voie să-ţi spun că mă trec fiorii.

— Sora Eve mânuieşte toţi şerpii?

— Pe cei care seamănă cu coralii şi pe Mamba. Numai Sid îl mânuieşte pe Lucifer. Presupun că are şarpele de mult. Era parte a numărului său de bâlci când l-a găsit sora Eve.

— Nu îi muscă niciodată?

— Uneori, însă muşcătura coralilor şi a lui Mamba e inofensivă. Sid întotdeauna stoarce veninul înainte de a-l mânui pe Lucifer.

Şarpele era încolăcit, aşa că nu prea puteai să-ţi dai seama de lungimea lui, însă avea corpul la fel de gros ca încheietura mâinii mele. S-a uitat direct la mine, azvârlindu-şi cu repeziciune limba despicată înainte şi înapoi, ca şi cum încerca să mă guste.

— Ce mănâncă?

— De obicei, îi aruncăm şoareci. Îi înghite întregi. Uneori, şi şobolani mici, dacă îi prindem alergând prin bucătărie.

M-am gândit la Faria în camera tăcută de la Şcoala Lincoln. Mi-l imaginam înghiţit cu totul de acest şarpe mare cu clopoţei şi asta m-a făcut să urăsc şarpele.

— Să nu cumva să încerci să mânuieşti şerpii, m-a avertizat Whisker. Numai sora Eve şi Sid fac asta.

— Nu te îngrijora, i-am spus, îndepărtându-mă de Lucifer. Nu mă ating de aşa ceva.

Capitolul douăzeci şi opt

Mişcarea era ca o familie. Munceau împreună, aveau încredere unul în celălalt, le plăcea să-şi ţină tovărăşie unii altora. Înainte ca Albert şi Mose să li se alăture, erau şase bărbaţi şi patru femei. Până să apară Emmy, nu mai fuseseră copii în trupă şi toţi au luat-o sub aripa lor. Deşi adeseori o însoţea pe sora Eve, chiar şi când era singură, Emmy se mişca liberă prin mica aşezare de corturi, ajutând cum putea, dar cel mai mult aducând bucurie. Purta tot timpul pălăriile de paie cu boruri largi pe care i le dăduse sora Eve, aşa că putea să le tragă în jos ori de câte ori apărea vreun străin. Sunt convins că toţi cei din mişcare ştiau că nu era rudă cu sora Eve, dar nu cred că-i cunoşteau adevărata identitate, iar dacă o făceau, nu le păsa.

Unii dintre bărbaţi erau oameni aspri. Dimitri cel chel, cu pieptul uriaş şi tatuajele sale. Torch, unul dintre muzicieni, al cărui păr semăna cu un ghem de blană vomitat de o pisică. Tsuboi, un puşti de vârsta lui Albert, a cărui faţă, cel puţin partea dreaptă, era toată o cicatrice. Whisker mi-a spus că s-a întâmplat când a fost aruncat din tren în timp ce încerca să călătorească clandestin. Deşi în trupă nu erau copii, unele femei erau mame. Cypress, o femeie cu aspect exotic, cu părul lung şi negru, avea trei copii care îi fuseseră luaţi fiindcă era alcoolică. Acum nu mai bea, cel puţin din ce vedeam eu, iar când Emmy era de faţă, chipul i se lumina, ca şi cum un foc îi încălzea inima. Membrii trupei îşi ţineau micile averi sub pat, de unde toţi ar fi putut fura orice. Dar nimeni nu o făcea.

Într-un fel, nu erau diferiţi de copiii de la Şcoala Lincoln, care fuseseră aruncaţi la un loc fără să aibă aproape nimic. Însă Şcoala Lincoln era condusă de indivizi ca Dimarco, Vrăjitoarea Neagră şi vipera de bărbatu-său, iar teama era sentimentul predominant. Aici, printre membrii mişcării, spiritul surorii Eve se simţea pretutindeni şi asta schimba cu totul situaţia.

Fiecare zi se desfăşura după o rutină anume şi nu aveam prea mult timp liber. Toate muncile erau îndeplinite dimineaţa – se curăţau cartofii, se repara pânza corturilor şi întreaga aşezare era curăţată de gunoaie. Doi bărbaţi luau camionul şi se duceau în oraşele învecinate ca să lipească afişe despre adunări. Când ne terminam treburile, sora Eve ne trimitea deseori să dăm o mână de ajutor localnicilor. Am aflat că ea ajunsese înaintea trupei în New Bremen şi îi vizitase pe pastorii din oraş şi pe preotul catolic, întrebându-i care enoriaşi aveau mai mare nevoie de ajutor. Nu mulţi fermieri îşi permiteau să angajeze ajutoare plătite şi, ori de câte ori era posibil, sora Eve se oferea să-i trimită pe oamenii ei, bărbaţi şi femei, să muncească gratuit. De îndată ce ne-am alăturat mişcării, Mose, Albert şi cu mine ne-am dus să ajutăm. În prima zi am reparat garduri, a doua zi, acoperişul unui hambar. Câteva zile mai târziu l-am asistat pe Albert când a reparat motorul unui tractor despre care fermierul jura că nu va mai funcţiona niciodată. Am tăiat buruieni într-un lan de porumb şi ziua următoare am adunat fânul, întocmai cum tăcuserăm pentru Hector Bledsoe. De data aceasta era altfel, căci o făceam pentru oameni care aveau nevoie disperată de ajutor, aşa că munca n-a mai părut împovărătoare. M-am gândit ce diferit ar fi fost la Şcoala Lincoln dacă motivul pentru care trudeam pentru Bledsoe ar fi fost aceea că avea nevoie disperată de ajutor şi nu că el şi soţii Brickman se îmbogăţeau de pe urma noastră.

În fiecare dimineaţă, după ce el şi sora Eve verificau registrele, Sid dispărea mai multe ore, Dumnezeu ştie unde. După-amiaza, sora Eve îşi lua şi ea tălpăşiţa şi, în scurt timp, am descoperit de ce se grăbea să plece.

La sfârşitul unei săptămâni, în timp ce Mose lucra în bucătărie împreună cu Emmy, iar Albert încerca să repare generatorul care furniza curent electric pentru adunările din fiecare seară, şi dat fiind că nu fuseserăm trimişi să ajutăm vreun fermier, m-am pomenit că am puţin timp liber. M-am hotărât să dau o raită prin New Bremen, ca să cunosc mai bine împrejurimile.

Am ajuns într-un parc cu un teren de sport unde un grup de copii din vecinătate jucau un meci de baschet. Se strigau unul pe altul şi făceau glume, iar vieţile lor păreau să fie numai despre joacă şi bucuria de a-ţi face uşor prieteni. Am coborât o pantă abruptă către cartierele de lângă râu, unde silozurile se ridicau precum turnurile unui castel la marginea căii ferate. O biserică albă cu turlă se înălţa în apropiere, iar pe străzile nepavate din jurul ei erau case, mai mici şi mai simple decât cele construite pe dealurile de deasupra. Prin uşa deschisă a bisericii se auzea sunetul orgii, ca şi cum cineva repeta pentru slujba de duminică. Am urmat calea ferată până la un pod de lemn care traversa râul Minnesota. M-am aşezat pe traverse, privind apa întunecată, de culoarea cidrului, de dedesubt şi am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost dacă m-aş fi născut în liniştitul New Bremen.

S-a dovedit că nu puteam. Nu din cauză că nu aveam destulă imaginaţie, ci pentru că mi-era teamă să visez în felul acesta. Nu-mi aminteam ca vreunul dintre visele mele să se fi adeverit vreodată în viaţa mea.

Am părăsit podul şi am luat-o de-a lungul malului, urmând o potecă pe care o foloseau localnicii, poate copiii care veneau să se bucure de aventurile pe care le oferea râul. În capătul îndepărtat erau câmpuri de porumb, înalt până aproape de genunchi şi de un verde proaspăt, iar dincolo de ele se înălţau dealuri până la cer. În acea după-amiază molcomă de vară, fiind singur cu râul şi cu valea pitorească pe care o săpase, am simţit o dorinţă puternică de a aparţine acestui loc, oricărui loc.

Fără să-mi dau seama, ajunsesem până în zona unde ne opriserăm cu canoea în prima seară şi auzisem vocea unui înger chemându-mă din cortul cel mare. Spre surprinderea mea, sora Eve era acolo, şezând cu picioarele încrucişate pe limba de nisip unde ne convinsese să ne alăturăm mişcării. Era singură, cu capul plecat, adâncită în rugăciune. N-am vrut să-i întrerup meditaţia, aşa că m-am întors şi am luat-o în sus pe malul râului cât de uşor am putut.

— Odie, m-a strigat ea încet.

— Scuze, am zis. N-am vrut să te deranjez.

— Nu mă deranjezi. Vino lângă mine.

A lovit cu palma nisipul de lângă ea.

— Aici vii? am întrebat. În fiecare după-amiază?

— Oriunde ajungem cu trupa, încerc să găsesc un loc izolat în care să pot fi singură cu mine însămi. Rareori dau peste un loc frumos ca acesta.

— Vii aici ca să te rogi?

— Ca să-mi recapăt puterile.

Şi-a întins braţele larg, ca şi cum ar fi îmbrăţişat râul.

— Ca să-mi deschid sufletul către frumuseţea creaţiei divine. Dacă tu consideri asta o rugăciune, atunci aşa este.

Era dureros de limpede că ea trăia ceva ce eu nu puteam trăi, ceva minunat şi înălţător care o ducea în acel loc după care eu doar tânjeam. Şi-a ridicat faţa către soare şi părul i-a căzut de pe obraz, dezvăluindu-i cicatricea.

— Îmi aminteşte puţin de Niobrara, a spus.

— Ce e asta?

— Un râu din Nebraska, pe malul căruia am crescut.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice.

Ştiam că era nepoliticos, dar ardeam de curiozitate.

— Cicatricea pe care o ai.

N-a părut deloc surprinsă şi m-am gândit dacă nu fusese întrebată deja de mai multe ori.

— Ţii minte că ţi-am spus că Dumnezeu ne dă tuturor crăpături pe unde lumina să pătrundă înăuntrul nostru? Această cicatrice, Odie, este crăpătura mea. Am primit-o în ziua în care am fost botezată.

— Credeam că la botez te cufundă în apă.

— În cazul meu a fost un jgheab pentru cai.

M-am gândit că era o poveste bună şi voiam să o aud, dar înainte să o rog să mi-o spună, cineva ne-a strigat de pe malul râului de deasupra noastră.

— Soră Eve, vino repede. E vorba de Emmy.

O aşezaseră pe un pat în cortul femeilor şi aproape toată lumea era strânsă împrejur. Albert era aplecat deasupra ei,

iar Mose îngenunchease, ţinând-o de mână. Emmy avea ochii închişi şi faţa îi era palidă. M-am lăsat în genunchi lângă fratele meu.

— Ce s-a întâmplat?

— Una dintre crizele ei.

— Despre ce vorbiţi? a întrebat sora Eve.

— Nu ştim exact, am zis. S-a lovit cu capul de stâlpul unui gard mai demult. A avut mereu asemenea crize. De obicei îşi revine.

Emmy a deschis puţin ochii şi s-a uitat la mine uimită.

— El e bine, a murmurat. El e bine.

— Cine, Emmy?

M-a apucat de mână cu o putere nebănuită.

— Nu-ţi face griji, Odie, a spus ea. Am învins diavolul.

După care mi-a dat drumul, a închis ochii şi, cu un oftat adânc, a adormit.

— S-o ducem la hotel, a zis sora Eve.

Toată lumea s-a îndepărtat. Mose a purtat-o pe Emmy în braţe la maşina pe care Sid o conducea de obicei, un Desoto roşu strălucitor. A întins-o pe bancheta din spate şi sora Eve a acoperit-o cu o pătură. Am stat cu ea şi i-am ţinut capul în poală ca într-un leagăn. Mose şi Albert s-au aşezat în faţă cu sora Eve, iar ea ne-a condus la Morrow House. La etaj, Mose a întins-o pe Emmy cu blândeţe pe pat, apoi s-a întors cu Albert la cort. Sora Eve a rămas cu Emmy, ţinând-o de mână, şi m-a rugat să părăsesc camera şi să închid uşa după mine. Am stat la fereastra salonului unde de obicei luam micul dejun şi am privit către piaţa oraşului. M-am uitat la oamenii care îşi vedeau de treburi ca de obicei. Ştiam că eu n-aveam să fiu niciodată aşa.

Uşa dinspre coridor s-a deschis şi Sid a intrat în cameră. M-a privit într-un mod care mi-a amintit de Lucifer, şarpele cu clopoţei, şi felul cum acesta se uitase la mine.

— Am aflat de fetiţă.

— Numele ei e Emmy, am zis eu.

— I-am spus lui Evie că voi, copiii, o să ne faceţi numai probleme.

— Toată lumea creează probleme, Sid, chiar şi tu.

Sora Eve şi-a făcut apariţia, lăsând uşa deschisă în spatele ei.

— Cum se simte? am întrebat.

— E bine, Odie. S-a trezit. Vrea să te vadă.

Emmy stătea în capul oaselor, sprijinită de perne. Mi-a zâmbit.

M-am aşezat pe pat.

— Eşti bine?

A aprobat din cap.

— Sora Eve mi-a spus ce s-a întâmplat.

Nu închisesem uşa complet şi am desluşit voci ascuţite, mânioase din cealaltă cameră. Nu-i mai auzisem pe Sid şi pe sora Eve certându-se înainte. Ce mă speria cel mai mult era că se certau în legătură cu noi – Emmy, Albert, Mose şi cu mine. De la început bănuisem că timpul petrecut cu sora Eve avea să fie ca alte perioade bune din viaţa mea. Adică se va termina.

— Când părăsim acest oraş, a zis Sid, copiii pleacă în drumul lor.

— Eu hotărăsc ce facem şi ce nu facem, Sid.

— Dacă vrei să rămân în spectacol, renunţă la copii.

— Dacă vrei să pleci, Sid, eu nu te opresc.

— Ascultă, Evie, tii minte cum erai înainte să mă întâlneşti? Aveai un spectacol de mâna a doua. Eu te-am făcut sora Eve.

— Dumnezeu m-a făcut sora Eve.

— Dumnezeu ţi-a dat şansa să ai o emisiune săptămânală la radio în Saint Louis?

— Poftim?

— Am primit o telegramă de la Corman. Dacă vrei să te cunoască o ţară întreagă, el îţi oferă un public la Saint Louis. Vor transmite în direct de acolo şi emisiunea o să fie ascultată de milioane de americani în fiecare duminică.

— Milioane?

— Milioane, scumpo. Te va cunoaşte o ţară întreagă.

— Când?

— Ţinem spectacolul în Des Moines, dar renunţăm la Kansas şi ne îndreptăm către Saint Louis.

În cealaltă cameră s-a aşternut tăcerea. M-am uitat la Emmy şi ea la mine.

— Vin şi copiii, Sid. Îi luăm cu noi. Când ajungem acolo, îi voi ajuta să-şi găsească rudele şi nu-i mai vezi. De acord?

A urmat o altă tăcere lungă.

— De acord, a zis Sid în cele din urmă.

Mi s-au spus multe minciuni în viaţă şi recunoşteam una când o auzeam.

Capitolul douăzeci şi nouă

Lucifer mă studia. Eu îl studiam pe Lucifer. Mă domina fiindcă nu clipea. Ceilalţi şerpi păreau letargici şi docili în vitrinele lor, dar Lucifer era mereu gata de atac, îmi crea repulsie şi mă fascina în acelaşi timp.

După ce Whisker îmi arătase şarpele cu clopoţei, începusem să intru pe furiş în cortul surorii Eve doar ca să mă uit la reptila alunecoasă şi să mă asigur că era bine închisă în vitrina ei. Lucifer se strecurase în visele mele noaptea, uneori vânându-mă, alteori sărind să mă atace cu o iuţeală înspăimântătoare. Uneori el şi Jack chiorul, pe care îl omorâsem, se repezeau la mine din bezna unui coşmar, iar eu mă trezeam şi nu mai puteam să adorm la loc. Emmy mă asigura somnoroasă: „Totul e în ordine, Odie”.

Se înşela însă şi eu ştiam asta.

Tot ce ar fi putut să fie bun în viaţa mea fusese distrus de Dumnezeul Tornadă. Deşi îmi aminteam vag primii ani ai copilăriei, aceste amintiri îmi dădeau un sentiment de fericire. Apoi Dumnezeul Tornadă o luase pe mama. După aceea, cu toate că eram mereu pe drumuri, tata, Albert şi cu mine reuşiserăm să alcătuim o familie şi să fim fericiţi. Apoi Dumnezeul Tornadă trimisese trei gloanţe în spatele tatălui meu. Cu toate neajunsurile ei, Şcoala Lincoln pentru Indieni n-ar fi fost un loc atât de rău, dar în sufletul meu ştiam că Dumnezeul Tornadă îi adusese pe soţii Brickman la conducere ca să transforme şcoala într-un iad. O scurtă perioadă am sperat că viaţa îmi va fi salvată de Cora Frost, dar Dumnezeul Tornadă a luat-o şi pe ea.

Aşa că nu aveam încredere că totul va fi în ordine. Dumnezeul Tornadă stătea de veghe, tot timpul stătea de veghe, iar eu eram sigur că plănuia ceva diabolic şi distrugător. Mă gândeam însă că de data asta i-o luasem înainte. Ştiam de unde venea răul care avea să lovească la un moment dat. Venea de la Sid.

Toţi avem secrete. Ne purtăm cu ele ca nişte veveriţe cu

alunele lor. Le ascundem şi, chiar dacă sunt amare, ne hrănim cu ele. Dacă ai grijă, poţi urmări o veveriţă până la ascunzătoarea ei. Credeam că la fel stăteau lucrurile şi cu Sid. Aşa că m-am transformat în umbra lui.

Dimineaţa lua micul dejun cu sora Eve, Emmy şi cu mine, apoi se urca la volan şi lipsea până la amiază. Ce făcea în acest timp era un mister.

L-am întrebat pe Whisker, iar el a dat din umeri şi a spus:

— Întotdeauna pleacă aşa. Niciodată nu m-am gândit să-l întreb unde se duce. E treaba lui.

Am hotărât că era treaba mea.

Trăiam deja de o săptămână alături de membrii mişcării Sabia lui Gideon – Whisker mi-a spus că Sid îi dăduse acest nume fiindcă suna „bărbătesc, sfânt, promiţător şi încurajator, făgăduind vindecarea" – când într-o dimineaţă în care nu aveam treburi, bărbaţii, tineri şi mai în vârstă, au pus la cale un meci de baseball pe pajiştea de lângă corturi. Whisker ni s-a alăturat şi am fost uimit să văd cum braţele sale subţiri mânuiau bâta aşa de bine. Pe mine m-au pus în partea cea mai îndepărtată fiindcă s-au gândit că nu puteam face prea mult rău acolo, ceea ce îmi convenea.

Au fost nişte discuţii la început despre echipa la care să joace Mose. Toată lumea văzuse deja cu câtă graţie se mişca. Era ca un leu tânăr, suplu şi puternic, ca o vidră în joaca lui fără griji. Toţi îl plăceau pe Mose şi îl voiau în echipă. Albert era complet diferit. Fratele meu putea să fie mânios şi abătut de multe ori, deşi făcea minuni cu motoarele şi putea să repare orice aparat, însă nu era interesat de sport. Mă gândeam că statul pe tuşă la Şcoala Lincoln îl prevenise în legătură cu riscurile pe care le implica participarea la competiţii sportive. La început a declarat că nu ia parte la meci. Echipele erau însă inegale fără el şi, rugat fiind mai ales de Mose, a acceptat în cele din urmă. Ca şi mine, a fost exilat în partea cea mai îndepărtată a terenului.

Echipa noastră urma să lovească mingea, când l-am observat pe Sid urmărind meciul. De obicei era plecat

dimineaţa, astfel că această situaţie era neobişnuită. Automobilul roşu Desoto era parcat lângă corturi şi mi-am dat seama că la un moment dat se va duce să se ocupe de afacerile sale misterioase. Meciul era greu şi tensionat, iar Mose a ajuns la bază. Femeile priveau şi aplaudau, iar Mose le-a răsplătit cu un zâmbet larg. Apoi a arătat spre terenul din stânga, indicând că într-acolo dorea să lovească şi a spus prin semne: *Va fi o lovitură puternică şi vom câştiga.* La fel ca Babe Ruth şi Lou Gehrig, m-am gândit.

Dimitri, bucătarul grec masiv, urma să arunce pentru echipa adversă. Braţele lui erau ca nişte coapse de rinocer şi azvârlea mingea atât de repede şi de tare, încât Tsuboi, care trebuia s-o prindă, scotea un mic ţipăt de câte ori mingea lovea mănuşa sa veche şi subţire. Dimitri a aruncat de două ori şi Mose a lăsat ca ambele mingi să zboare fără să le lovească. La a treia lovitură, Mose a despicat aerul cu bâta, iar plesnetul ei pe mingea de piele a fost ca o împuşcătură. Mingea a zburat, dispărând ca un punct mic alb pe cerul albastru, deasupra terenului din stânga. La fel ca toţi ceilalţi, Sid a fost hipnotizat de lovitură, de zborul nesfârşit al mingii şi să-l vadă pe Mose trecând în fugă prin toate bazele cu puterea şi graţia unui mânz la Derby-ul din Kentucky. Asta era şansa mea.

Am plecat pe furiş şi m-am strecurat în partea din spate a automobilului roşu Desoto, am tras pătura de pe scaun şi am pus-o peste mine. Era sufocant de cald, însă n-a trebuit să aştept prea mult până l-am auzit pe Sid deschizând portiera. S-a aşezat la volan şi am pornit. Bănuiesc că a condus mai mult de o jumătate de oră înainte de a ajunge la destinaţie. A oprit motorul şi s-a dat jos. De îndată ce a închis portiera, m-am ridicat şi am tras cu ochiul pe geam. Eram într-un oraş, maşina fiind parcată lângă bordură, în faţa unui şir de construcţii, magazine şi clădiri de birouri. Cel mai apropiat oraş pe care îl ştiam era Mankato. L-am privit pe Sid mergând pe trotuar cu o geantă maro de piele în mână. S-a oprit, a pus geanta jos, şi-a aprins o ţigară şi a pornit mai departe.

Am ieşit din maşină şi l-am urmat de la o distantă sigură. A dispărut după un colţ. Am alergat şi am tras cu ochiul, precaut. Sid se îndrepta spre o cafenea; ajuns în faţa ei, a tras un ultim fum din ţigară, a aruncat chiştocul şi a intrat. M-am furişat până la fereastra cafenelei.

Înăuntru, Sid stătea într-un separeu vorbind cu nişte oameni. La început, n-am reuşit să-i văd prea bine, fiindcă îmi bloca vederea cu trupul lui. Arăta spre sud, ca şi cum dădea indicaţii. A deschis geanta, a scos un plic şi l-a întins celorlalţi. S-a ridicat, a mai spus ceva, apoi s-a întors să plece. Atunci am văzut cine era în separeu şi am ştiut că Albert avusese dreptate. Sora Eve era o impostoare.

Întors în New Bremen, Sid a parcat în faţă la Morrow House, a luat geanta şi a intrat. M-am strecurat afară din maşină şi l-am urmat. S-a dus direct la apartamentul surorii Eve. Am aşteptat câteva minute, după care am intrat. Stăteau la masa unde i se aducea de obicei micul dejun surorii Eve. Ea şi-a ridicat privirea şi, când m-a văzut, a părut uşurată.

— Aici eşti, Odie. Am crezut că te-am pierdut.

— M-am plimbat prin oraş, am spus eu.

M-a cercetat îndeaproape.

— Te simţi bine?

Nu mă simţeam. Eram atât de furios, că-mi venea să scuip. Voiam să izbucnesc în faţa ei, în faţa amândurora. Dar m-am stăpânit.

— Sunt bine, am zis. Cred că am să mă întind puţin.

M-am dus în dormitorul pe care îl împărţeam cu Emmy şi am închis uşa, însă nu complet. Am lăsat-o uşor întredeschisă şi am rămas lângă ea ascultând.

— Le-am spus să ne întâlnim în Des Moines, a zis Sid pe o voce joasă.

— Nu trebuie să facem asta, Sid.

— M-ai ascultat până acum, Evie. N-am găsit eu mereu soluţii?

— Foarte bine, a spus ea, cedând fără tragere de inimă.

— Astea sunt actele de semnat pentru Corman.

Am tras cu ochiul prin crăpătura uşii şi l-am văzut scoţând din geantă un document pe care l-a aşezat pe masă.

— Să-l citesc?

— Doar semnează, scumpo. Totul va fi aranjat în Saint Louis când vom ajunge acolo.

După ce sora Eve a semnat, Sid a luat actele şi le-a pus la loc în geanta pe care a aşezat-o pe podea lângă el. Cineva a bătut la uşa apartamentului.

— Intră, a strigat sora Eve.

Uşa s-a deschis şi am auzit vocea lui Whisker.

— Avem probleme la cort, Sid.

— Ce s-a întâmplat?

— Poliţia caută pe cineva. Spun că au un mandat de arestare.

— Pe numele cui?

— Un tip cu numele Pappas. Cred că e vorba de Dimitri.

— Vin acum.

— Merg cu tine, a zis sora Eve.

Încă mă uitam prin crăpătura uşii, aşa că am văzut-o ridicându-se şi pornind către camera unde mă aflam. Am alergat spre pat şi m-am întins. Sora Eve a bătut uşor la uşă.

— Da? am răspuns, încercând să par puţin ameţit.

Ea a împins puţin uşa.

— Sid şi cu mine mergem la cort, Odie. Aş vrea să rămâi aici până ne întoarcem, bine? Nu ieşi până nu ne întoarcem, promiţi?

— Sigur, am zis. Ce se întâmplă?

— Nu-ţi face griji. Doar rămâi aici.

I-am auzit plecând şi, de îndată ce au părăsit camera, m-am furişat afară din dormitor. Geanta de piele a lui Sid era tot pe podea, lângă scaun. Am înşfăcat-o, am pus-o pe masă şi am deschis-o. Era plină cu acte şi documente, cu afişe pentru spectacol şi plicuri precum cel pe care-l dăduse oamenilor în cafeneaua din Mankato. Am deschis unul dintre ele şi am descoperit înăuntru trei bancnote de zece dolari. Toate cele cinci plicuri conţineau diverse sume

– două din ele, treizeci de dolari, două, cincizeci şi unul, o sută – în bancnote de câte zece. Într-un buzunar lateral al genţii am găsit un pistol mic placat cu argint, în alt buzunar era o cutie maro cu capac. Am deschis-o. Înăuntru erau o seringă şi mai multe fiole cu un lichid incolor.

Pe când Albert şi cu mine călătoream cu tatăl nostru ca să-şi facă livrările de alcool de contrabandă, mergeam des la un bărbat care ţinea o bodegă în Cape Girardeau. La ultima noastră vizită, tata a avut probleme să-l trezească, trebuind să bată mult în uşă înainte ca bărbatul să deschidă. Arăta neîngrijit şi confuz, aşa cum se legăna în prag, într-o mână ţinea o seringă, în cealaltă, o fiolă cu un lichid incolor. În clipa în care tata l-a văzut, ne-a împins în grabă în camion şi am plecat imediat. Când l-am întrebat ce era în neregulă cu bărbatul şi de ce n-am făcut livrarea, tata mi-a răspuns mânios: „Nu fac afaceri cu drogaţi”.

Droguri, m-am gândit, privind cutia din mâna mea. Sid se droga. Ceea ce nu mă mira deloc.

M-am gândit să iau unul dintre plicuri sau poate pe toate. Am auzit însă vocea lui Albert în mintea mea, certându-mă aspru pentru că furam. Aşa că nu m-am atins de bani. Am luat totuşi cutia cu seringa şi fiolele cu droguri. Puteam cel puţin să-l privez pe Sid de această plăcere ilegală.

Am plecat de la hotel şi m-am îndreptat spre pajiştea unde se instalase mişcarea Sabia lui Gideon. Am văzut automobilul roşu Desoto al lui Sid lângă două maşini ale poliţiei parcate în apropierea cortului mare. M-am ţinut deoparte, hoinărind printre plopii de la marginea căii ferate deasupra râului. După o vreme i-am zărit pe poliţişti plecând; doi dintre ei îl flancau pe Dimitri, care avea cătuşe la mâini. Sora Eve şi Sid îi urmau. Dimitri a intrat pe bancheta din spate a uneia dintre maşinile de poliţie, iar Sid şi sora Eve au stat puţin de vorbă cu agenţii, care apoi au plecat. Sid s-a întors imediat în cortul cel mare, dar sora Eve a rămas singură un timp, privind în direcţia în care fusese dus Dimitri. Arăta ca o păstoriţă căreia lupii îi luaseră un miel. După care a pornit pe urmele lui Sid şi a

intrat în cort.

M-am gândit să-i găsesc pe Albert, Mose şi Emmy ca să le povestesc despre ce văzusem în Mankato, să le spun că trebuia să plecăm imediat. În schimb, m-am îndreptat cu paşi grei către limba de nisip unde se aflase tabăra noastră şi unde auzisem prima oară vocea frumoasă de sirenă a surorii Eve chemându-mă, locul unde îmi povestise puţin despre cicatricea ei. Ziua era apăsătoare – căldură, umiditate, sentimentul de trădare, ideea că un alt vis se destrăma. În crângul de mesteceni de pe malul celălalt al râului se adunase un cârd de ciori, iar croncănitul lor neîncetat părea un semn de rău augur. În minte îmi răsunau cuvintele lui Albert avertizându-mă: *Unul câte unul.*

O uram pe sora Eve. Crezusem în ea, în Dumnezeu, în vindecări, în viaţa frumoasă ce ne putea aştepta alături de membrii mişcării, în tot. Acum îmi dădeam seama că era o impostoare şi că nimic nu era adevărat. Cât de prost puteam să fiu? De câte ori trebuia să mi se frângă inima ca să văd adevărul? Am stat la umbra unui plop şi am privit apa maronie curgând pe lângă mine şi în scurt timp am început să plâng. Erau lacrimi fierbinţi, de furie şi mi-a fost ruşine că le vărsăm nestăvilit; cel puţin eram singur şi nu mă vedea nimeni.

Curând n-a mai fost aşa.

— Odie!

Am auzit strigătul lui Emmy şi i-am văzut pe ea, pe Albert şi pe Mose îndreptându-se către malul râului din direcţia pajiştii şi a corturilor. Emmy a alergat spre mine şi m-a îmbrăţişat de parcă se temuse că mă pierduse pentru totdeauna.

— Ah, Odie! Mi-a fost atât de frică!

Am observat că şi ea plângea.

— Sunt bine, i-am spus, încercând să-mi şterg lacrimile înainte ca Albert şi Mose să le vadă.

— Unde ai fost? m-a întrebat Albert pe un ton sever când s-a apropiat. Ai dispărut după meciul de baseball. Te-am căutat peste tot.

— Trebuie să plecăm, i-am spus eu direct. Trebuie să fugim de aici.

De ce? a întrebat Mose.

Vocea îmi era aşa de sufocată de mânie, încât de-abia puteam vorbi, aşa că m-am exprimat şi eu prin semne: *Fiindcă o urăsc pe sora Eve.*

S-au holbat cu toţii la mine de parcă îmi crescuseră coarne sau un al treilea ochi.

— Dar noi o iubim pe sora Eve, a zis Emmy.

— N-aţi văzut ce am văzut eu.

— Ce-ai văzut? m-a întrebat Albert.

— Mai ţii minte când mi-ai spus că ceva e necinstit în legătură cu sora Eve? Acum ştiu ce e.

Le-am povestit cum m-am strecurat în maşina lui Sid când se dusese în Mankato şi cum îl urmărisem la cafenea. Le-am spus că l-am zărit dând un plic plin cu bani cuiva. Le-am zis că, atunci când l-am văzut ieşind din separeul unde stătuse, mi-am dat seama cine erau acei oameni. M-am oprit ca să-mi adun puterile.

Cine erau? a întrebat Mose cu disperare.

— Îl mai ţineţi minte pe bărbatul cu băiatul cocoşat de la primul spectacol din cort la care am asistat? Băiatul care era atât de încovoiat, că de-abia putea merge? Şi cum spinarea i s-a îndreptat când sora Eve l-a atins? Erau amândoi acolo. Sau pe femeia care se bâlbâia şi nu puteai înţelege ce spune? Era acolo. Pe schilodul care şi-a aruncat cârjele? Da, era şi el. Toţi erau plătiţi pentru spectacolul pe care îl puneau în scenă. Sau poate pentru următorul, căci atunci când sora Eve ajunge în Des Moines, ei vor fi deja acolo.

S-au holbat toţi la mine, la fel de muţi ca Mose.

— Nu înţelegeţi? am ţipat eu. E o impostoare. Tot ce e legat de ea e o minciună.

— Nu, Odie, a zis Emmy. E un înger.

— Halal înger, am spus eu cu amărăciune, izbucnind din nou în plâns.

Nu m-am obosit să-mi reţin lacrimile.

Dar bărbatul cu soţia moartă? a întrebat Mose.

— Nu i-a înviat soţia moartă, nu-i aşa? Iar dacă Emmy nu-mi cerea să cânt la muzicuţă, i-ar fi zburat creierii surorii Eve. Spuneţi-mi, cine a salvat pe cine în seara aceea?

— A vindecat atât de mulţi oameni, Odie, a insistat Emmy. Nu pot fi toţi impostori.

— Am văzut o grămadă de plicuri cu bani. Cred că ori de câte ori Sid dispare dimineaţa, se duce să-i plătească pe oamenii care înscenează spectacolul pentru sora Eve.

Dar Whisker? a întrebat Mose prin semne. *Tsuboi? Toţi ceilalţi? Ea îi ajută.*

— Sau doar se foloseşte de ei, am zis. Până când sunt luaţi pe sus ca Dimitri.

— Ar trebui să-l întrebăm pe Whisker, a spus Emmy. Nu ne-ar minţi.

— Ce ştii tu? Eşti doar un copil.

Am rostit cuvintele pe un ton aspru şi de îndată ce mi-au ieşit din gură şi am văzut că am jignit-o pe Emmy, mi-a părut rău.

Albert rămăsese tăcut în tot acest timp.

— Whisker e prietenul tău, Odie, a vorbit el în cele din urmă. Ţi-ai da seama dacă te minte?

— Cred că nu m-ar minţi dacă l-aş întreba direct, am spus.

— Atunci, întreabă-l, a zis Albert.

— Foarte bine, o voi face. Dar altceva mai întâi.

Am scos cutia cu capac din buzunarul de la cămaşă.

Ce e asta? a întrebat Mose.

— Sid se droghează.

Am deschis cutia şi le-am arătat seringa şi fiolele.

— Nu mă surprinde, a spus Albert. Arunc-o, Odie.

— Exact asta aveam de gând.

Am închis cutia şi am aruncat-o cât de departe am putut. Când a ajuns în râu, a dispărut imediat.

— Să mergem să aflăm nişte răspunsuri, a spus Albert.

Capitolul treizeci

La cort ni s-a spus că sora Eve şi Sid plecaseră la secţia de poliţie ca să încerce să-l elibereze pe Dimitri, care fusese arestat sub bănuiala că vindea alcool de contrabandă, ceea ce mie şi lui Albert nu ni se părea a fi o infracţiune. L-am găsit pe Whisker singur pe podium în cort, cântând la pian cu degetele lui subţiri şi iuţi. În timpul reprezentaţiilor, era cu capul gol, dar de cele mai multe ori purta o pălărie neagră de fetru lăsată pe o ureche. Pe când urcam pe podium, buzele sale vineţii s-au curbat într-un zâmbet cald.

— Salut, Buck. Ne-am făcut griji. Ai dispărut.

— A trebuit să plec şi să-mi pun gândurile în ordine, Whisker.

Degetele lui s-au oprit din cântat; în timp ce mă cerceta cu privirea, pielea din jurul ochilor i s-a încreţit.

— Nu ştiu la ce te-ai gândit, dar se pare că nu ţi-a făcut prea mare plăcere.

— Trebuie să te întreb ceva, Whisker. Vreau să-mi spui adevărul.

S-a aşezat mai bine în scaun şi ochii lui ne-au privit pe rând. Era cald în cort şi broboanele de sudoare i se adunau într-o peliculă subţire deasupra buzei de sus.

— Nu e întotdeauna bine să ştii adevărul, Odie.

— O să mi-l spui sau nu?

— Dacă îl ştiu.

— Sora Eve chiar vindecă?

— Ce fel de întrebare mai e şi asta?

— Răspunde-mi doar.

— Odie, am văzut atât de multe miracole în cortul ăsta, că le-am pierdut şirul.

— Miracole adevărate sau false? False ca băiatul cu cocoaşă şi femeia care se bâlbâia.

— Ah, a spus el, dând din cap. Deci crezi că ştii adevărul despre aceşti oameni, nu-i aşa?

— L-am văzut pe Sid plătindu-i.

— Sunt oamenii lui Sid, aşa e.

— Şi ceilalţi?

Whisker şi-a lăsat din nou degetele pe clape şi a început să cânte încet o melodie pe care am recunoscut-o de la radio, „Little White Lies”. Şi-a coborât privirea în timp ce o interpreta, dar după câteva măsuri, s-a uitat pe sub borul pălăriei.

— Cu sora Eve trebuie să vorbeşti.

— E o mincinoasă.

— Poate fi multe lucruri, Odie, a zis el continuând să cânte. Dar mincinoasă nu e.

— A pretins că i-a vindecat pe acei oameni, ai lui Sid, iar asta e o minciună.

— Când eşti copil, Odie, lucrurile ţi se par clare, dar nu e aşa. Vorbeşte cu sora Eve. Îţi garantez că nu te va minţi.

— Whisker… am insistat, dar el m-a întrerupt.

— După cum ţi-am spus, vorbeşte cu sora Eve.

Ne-am dus în cortul ei s-o aşteptăm să se întoarcă. Eu fusesem înăuntru de multe ori când nu era nimeni în preajmă, pentru ceilalţi însă era prima oară. Au făcut ochii mari când au văzut şerpii din terariile de pe masa lungă şi îngustă, dar le-am explicat că numai Lucifer era cu adevărat periculos, ceilalţi erau inofensivi.

— Alte minciuni, am zis.

N-a trebuit să aşteptăm mult până când am auzit-o pe sora Eve afară, vorbind cu unele dintre femeile care găteau împreună cu Dimitri. Le-a asigurat că Sid se ocupa de tot şi că Dimitri ni se va alătura curând, după care a intrat în cort. Când a văzut expresiile de pe feţele noastre, ne-a zâmbit încurajator.

— Nu vă faceţi griji pentru Dimitri. Sid se ocupă de tot.

— Nu e vorba de Dimitri, am zis.

S-a uitat cu atenţie la mine şi la ceilalţi.

— Ce se întâmplă?

— Eşti o mincinoasă.

De îndată ce am rostit cuvintele, m-a podidit plânsul pentru că mi se părea că ucideam ceva frumos, dar încercam să-mi spun că nu poţi ucide ceva ce nu a fost

niciodată real.

— O mincinoasă?

A rămas pe gânduri câteva clipe, a dat din cap şi s-a aşezat pe băncuţa tapiţată din faţa măsuţei de toaletă.

— Dă-mi mâna, Odie.

Am împietrit.

— Nu te teme, a zis ea. Doar dă-mi mâna. Ce ţi se poate întâmpla?

De afară se auzea zgomotul pregătirilor din bucătărie, zăngănitul oalelor şi tigăilor, în timp ce oamenii găteau mâncarea ce urma să le fie servită celor care veneau la adunare în seara aceea. Am auzit vocea lui Dimitri dând ordine şi am ştiut că Sid găsise o cale să-l elibereze. În cortul cel mare alţi doi muzicieni i se alăturaseră lui Whisker şi repetau imnul ce avea să fie cântat în seara aceea: „Fii A Mea Lumină”. Eu tot nu mă clinteam.

Am simţit atingerea lui Emmy pe braţul meu.

— Hai, Odie.

Sora Eve îşi tinea mâna nemişcată în faţa mea şi în cele din urmă am întins şi eu mâna şi i-am apucat-o. A închis ochii şi după un lung moment a spus:

— Înţeleg.

A zâmbit, mi-a dat drumul şi a lovit cu palma băncuţa.

— Ia loc, Odie.

— Nu vreau să stau lângă tine, am zis.

— Înţeleg. Deci l-ai urmărit pe Sid şi crezi că ştii adevărul.

— L-am văzut cu impostorii aceia. Nu i-ai vindecat cu adevărat.

— Niciodată n-am pretins că am vindecat pe cineva, Odie. Întotdeauna am spus că Dumnezeu vindecă, nu eu.

— Vindecă prin tine atunci. Dar nu aşa stau lucrurile. Nimeni nu e vindecat. Eşti o impostoare, la fel ca ei.

— Eşti mâhnit, Odie, a zis ea.

— O impostoare! am ţipat. La fel de falsă ca această cobră.

M-am întors, m-am dus la masa joasă unde era terariul şi, fără să mă gândesc, am băgat mâna în vitrina în care se

afla şarpele inofensiv numit Mamba, după cum îmi spusese Whisker. L-am scos şi, cu el zvârcolindu-se în mâna mea, am păşit spre sora Eve, împingându-l ca o dovadă. Sora Eve n-a avut nicio reacţie. Emmy a ţipat. A fugit de lângă mine şi s-a lovit cu spatele de masa îngustă unde erau terariile. A căzut, masa s-a răsturnat împreună cu ea şi am auzit zgomot de sticlă spartă. În clipa următoare, clopoţeii lui Lucifer au scos un sunet înfiorător.

Am încremenit, însă Albert a reacţionat instantaneu. A sărit peste masa răsturnată, a înşfăcat-o pe Emmy şi i-a dat-o lui Mose, care a luat-o repede în braţele sale. Înainte să treacă în siguranţă peste masă, l-am auzit scoţând un mic strigăt de durere.

Sora Eve se ridicase în picioare şi a îngenuncheat lângă Emmy. Şi-a pus mâinile pe umerii ei şi a examinat-o iute.

— Te-a muscat?

— N-nu.

Emmy a scuturat din cap în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Slavă Domnului, a zis sora Eve.

Atunci s-a auzit un glas, un glas pe care l-ar avea o stâncă dacă ar putea vorbi.

— M-a muşcat pe mine, a spus Albert.

Muşcătura era sus, pe gamba dreaptă, două înţepături care sângerau sub manşeta pantalonului pe care l-a ridicat ca să ni le arate. Nevăzut, Lucifer continua să foşnească din inelele cozii la marginea îndepărtată a mesei răsturnate. Cu o mişcare bruscă şi un trosnet puternic, Mose a smuls unul dintre picioarele mesei şi l-am privit lovind din nou şi din nou în spatele mesei până când foşnetul a încetat.

Ţipătul lui Emmy i-a adus înăuntru pe câţiva membri ai trupei; Dimitri şi Sid au venit şi ei. Sid s-a uitat la masa ruptă, la terariile distruse şi în cele din urmă la gamba dezgolită a lui Albert.

— Lucifer a făcut asta?

Albert a încuviinţat din cap.

— Doamne sfinte, a zis Sid.

— Ce ne facem? am implorat eu.

— Nu te panica. Am antidotul. Se va face bine. Ţine-l calm şi nemişcat, Evie. Mă întorc imediat.

— Unde te duci? a întrebat sora Eve.

— La hotel. Am antidotul în geantă. Durează câteva minute.

Mi s-au înmuiat picioarele.

— O geantă maro?

— Da, una maro.

— O cutie cu capac cu o seringă şi câteva fiole înăuntru?

— Da.

S-a uitat cu asprime la mine.

— De ce?

De-abia puteam rosti cuvintele.

— Nu e acolo.

— Poftim? Unde e?

— În râu.

— În râu?

— Am aruncat-o. Am crezut că erau droguri.

— Doamne sfinte, Odie!

M-a înşfăcat de umeri, iar eu am crezut că o să mă sugrume cu mâinile goale. În schimb m-a împins la o parte şi a zis:

— Doamne, Dumnezeule!

— Ce facem, Sid? a întrebat sora Eve, la fel de calm ca şi cum ar fi întrebat ce mâncăm la cină.

— Îl ducem la un doctor. Acum.

Sid era la volan, iar Emmy şi Mose stăteau în faţă lângă el. Eu mă aflam în spate cu Albert şi sora Eve. Simţeam cum trupul fratelui meu tremura şi nu ştiam dacă era din cauza veninului sau pentru că îi era la fel de teamă ca şi mie.

— Îmi pare rău, Albert, spuneam întruna, îmi pare atât de rău.

Aş fi vrut să-l implor, *Te rog, nu muri,* însă mi-era frică să pronunţ cuvântul. Nici nu voiam să mă gândesc la el. Totuşi în mintea mea se formase o bulă mare care aduna în

jurul ei alte gânduri. Am ţipat în sinea mea: *Nu muri, nu muri, nu murii*

Cabinetul doctorului era lângă piaţa centrală din New Bremen, o casă de cărămidă roşie cu două etaje, cu un gard din scânduri albe şi o pancartă atârnată în faţă: Dr. Roy P. Pfeiffer & Dr. Julius Pfeiffer. Ne-am repezit înăuntru, Albert şchiopătând, înconjurat de noi toţi. Lângă intrare era o mică sală de aşteptare unde o mamă într-o rochie de casă înflorată stătea cu copilul ei mic. Clopoţelul de deasupra uşii a sunat când am intrat şi o clipă mai târziu a apărut o femeie care ne-a zâmbit. Era tânără şi purta pantaloni, ceea ce era neobişnuit pentru femeile de atunci, mai ales în oraşele mai mici. Când a văzut grupul nostru şi privirile înnebunite, a încetat să mai zâmbească şi a spus:

— Cine e pacientul?

— El e, am zis şi l-am luat pe Albert de mână.

Femeia s-a uitat la pantalonul suflecat, încruntându-se.

— Ce a păţit?

— L-a muşcat un şarpe, a spus Sid. Un şarpe cu clopoţei.

A fost evident uimită, dar şi-a revenit repede.

— Aduceţi-l aici.

Ne-a condus într-o încăpere cu o masă pentru consultaţii, unde l-am întins pe Albert.

— Mă întorc imediat, a spus ea şi a dispărut.

În cameră se afla un dulap cu o vitrină plină cu sticluţe şi, sub el, o masă din otel inoxidabil cu mai multe sertare. Mai erau o chiuvetă, o lampă de metal înaltă cu un abajur mare tot din metal, un birou de lemn cu un scaun, câteva tablouri mici cu peisaje rustice pe perete şi o fereastră care dădea spre o grădină de trandafiri. Fereastra era ridicată şi parfumul trandafirilor pătrundea înăuntru, acoperind izul de medicamente. Nu mai fusesem niciodată în cabinetul unui doctor. La Şcoala Lincoln pentru Indieni era o încăpere numită infirmerie, care nu era altceva decât o odaie cu patru paturi unde copiii cu boli contagioase precum varicelă, oreion sau pojar erau trimişi la izolare pe perioada bolii. Era de asemenea locul unde, în timp ce

Albert, Mose şi cu mine eram la şcoală, doi copii au fost trimişi să moară. Cabinetul de consultaţii al doctorului Pfeiffer era mai plăcut.

Femeia s-a întors repede, însoţită de un bărbat care părea să aibă în jur de şaizeci de ani. Purta o cămaşă albă cu mânecile suflecate până la cot şi un papion roşu cu buline albe. Ochelarii aveau lentile groase, astfel că ochii îi erau imenşi şi albaştri în spatele lor. Părul cărunt era zburlit, ca şi cum îl bătuse un vânt puternic.

— Sunt doctorul Pfeiffer, a spus el adresându-i-se lui Sid. E fiul dumneavoastră?

— Nu. Doar un…

Sid a căutat cuvântul potrivit.

— E cu mine, zise sora Eve. E unul dintre tinerele mele ajutoare de la mişcarea Sabia lui Gideon.

Sprâncenele cenuşii ale doctorului s-au ridicat într-un fel care m-a făcut clar să înţeleg ce credea el despre sora Eve şi mişcarea ei. Însă a spus:

— O muşcătură de şarpe cu clopoţei. Sunteţi sigură.

— Foarte sigură, a răspuns sora Eve.

— Pe gambă, fiule? a întrebat doctorul, dându-i în sfârşit atenţie lui Albert.

— Da, domnule.

Albert a întors piciorul pentru ca doctorul să vadă cele două răni sângerânde. Chiar dacă nu trecuse mult de când Lucifer îşi înfipsese colţii în fratele meu, pielea din jurul zonei rănite era deja neagră şi umflată, cârceii de otravă urcând până la genunchi şi coborând până la gleznă.

— Are nevoie de antidot contra veninului, a spus Sid.

— Antidot contra veninului, a repetat doctorul. Domnul…

— Calloway. Sid Calloway.

— Domnule Calloway, n-am mai avut un caz de muşcătură de şarpe cu clopoţei în districtul Sioux de zeci de ani. Dacă vreodată au existat şerpi cu clopoţei aici, au fost alungaţi de multă vreme. Din câte ştiu, nu există nicăieri un antidot contra veninului în această regiune. Sunteţi sigur că a fost un şarpe cu clopoţei?

— Credeţi-mă, a fost un şarpe cu clopoţei. De unde ştiţi că nu există antidotul respectiv?

— Deoarece dacă cineva ar fi muşcat de un şarpe prin locurile astea, ar crea senzaţie şi aş şti dacă a primit tratamentul adecvat pentru asta. O s-o pun pe Sammy să dea câteva telefoane.

S-a întors către tânăra femeie în pantaloni.

— Încearcă la Spitalul de Chirurgie De Coster din Mankato. Întreabă-i dacă ne pot ajuta.

A început iar să examineze piciorul lui Albert.

— Poate reuşim să mai scoatem din venin.

S-a dus la masa din otel inoxidabil, a deschis sertarul de sus şi a scos un bisturiu. A luat din dulap una dintre sticluţele cu medicamente şi a ţinut bisturiul deasupra chiuvetei în timp ce turna conţinutul sticluţei pe lamă. Apoi a luat un prosop alb dintr-un teanc de pe masă, l-a împăturit în două şi a venit la Albert.

— Întoarce-te pe burtă, fiule.

Când fratele meu a făcut întocmai, doctorul a spus:

— O să doară. Eşti pregătit?

— Da, a răspuns Albert.

Doctorul Pfeiffer a strecurat prosopul îndoit sub piciorul lui Albert, apoi a făcut două incizii care au format un V între muşcături şi sângele a curs nestingherit pe gamba fratelui meu. Pfeiffer s-a dus din nou la masă şi din alt sertar a scos ceea ce părea a fi o seringă fără ac şi un bulb mic de sticlă ce avea ataşat un tub de cauciuc. A introdus seringa în capătul tubului, a aşezat cu precizie bulbul de sticlă deasupra inciziilor pe care le făcuse şi a început să pompeze în seringa care sugea aerul din bulb creând un vid. Bulbul se umplea de sânge şi, după cum speram noi, de veninul şarpelui, iar când doctorul l-a dat la o parte, amestecul roşu-închis a ţâşnit pe prosop. Doctorul a repetat procedura de trei ori, iar la sfârşit, prosopul era îmbibat cu sânge.

După ce doctorul a încheiat a treia operaţiune şi a tratat zona rănită cu iod – ceea ce l-a făcut pe Albert să strângă din dinţi şi să geamă –, tânăra femeie s-a întors.

— Nu au nimic. Mi-au sugerat însă să sun la Spitalul General din Winona. Mai există şerpi cu clopoţei în regiunea lor şi tratează muşcături de şarpe din când în când. Am sunat şi le-am explicat situaţia. Trimit pe cineva cu maşina să aducă antidotul.

— Winona, a spus doctorul Pfeiffer pe un ton deloc încurajator. O să dureze cam patru sau cinci ore. Ţi-au dat vreo sugestie ce să facem între timp?

— Să încercaţi să extrageţi otrava şi să-l menţineţi calm.

— Asta e tot?

Doctorul a studiat gamba înnegrită şi umflată a lui Albert, iar ochii din spatele lentilelor groase erau ca două iazuri albastre şi aveau o expresie plină de îndoială. A tamponat rănile cu tifon şi a spus:

— Du-l în camera de observaţie, Sammy şi asigură-i tot confortul. Vreau să vorbesc cu Spitalul General din Winona eu însumi.

Sid şi Mose l-au susţinut pe fratele meu, care de-abia putea să meargă, şi au urmat-o pe femeia în pantaloni şi cu nume de bărbat pe un culoar scurt până la o încăpere cu un pat unde Albert s-a întins. În ciuda căldurii de afară, tremura îngrozitor şi Sammy a pus o pătură subţire peste el.

Câteva minute mai târziu, Pfeiffer a reapărut în prag şi i-a spus surorii Eve:

— Pot vorbi cu dumneavoastră?

Au ieşit pe culoar, iar eu m-am apropiat de uşă ca să aud ce vorbeau.

— Doctorul de la Spitalul General din Winona m-a avertizat că, dacă veninul ajunge la inimă şi la plămâni, nu avem şanse să-l salvăm şi, chiar dacă reuşim, există posibilitatea deteriorării permanente a organelor interne. Au sugerat că, dacă vrem să fim siguri că îl salvăm, trebuie să luăm în considerare să-i amputăm piciorul până nu e prea târziu.

— Când va fi prea târziu?

— Nu ştiu exact. Dar dacă îi tai piciorul şi asta ajută, atunci poate îl salvăm. Dacă tai piciorul şi el moare, ce am

pierdut?

— Nu putem aştepta antidotul?

— Conform Spitalului General din Winona, în patru-cinci ore băiatul ar putea muri.

M-am gândit ce viaţă ar duce Albert dacă ar avea un singur picior. Mi-am amintit că odată văzusem un bărbat în Joplin, pe când călătoream cu tata şi cu Albert. Bărbatul purta o uniformă militară veche. Avea numai un picior şi se sprijinea într-o cârjă. Când am trecut pe lângă el, şi-a întins pălăria către noi şi a spus:

— Mi-am pierdut piciorul luptând pentru America în Marele Război. Mă puteţi ajuta?

Tata i-a dat tot mărunţişul din buzunar şi ne-am continuat drumul. În închipuirea mea, nu-l puteam vedea pe Albert decât la un colţ de stradă undeva, ţinându-şi pălăria pentru a primi nişte mărunţiş drept pomană.

Am păşit pe culoar şi am spus:

— Nu.

Pfeiffer s-a încruntat la mine.

— E fratele lui, i-a explicat sora Eve. Odie, este poate singura şansă pe care o avem ca să-i salvăm viaţa.

— Nu şi-ar dori o viaţă fără un picior, am zis şi m-am străduit să nu plâng. Mai curând ar muri. N-aţi face la fel?

Pfeiffer s-a uitat la sora Eve.

— Băiatul nu are părinţi care să ia această hotărâre?

— Suntem orfani, am spus.

— Ar trebui să-l întrebăm pe Albert ce vrea, a sugerat sora Eve.

— Nu sunt sigur că băiatul e capabil să ia o asemenea decizie, a spus Pfeiffer.

— De ce să nu încercăm?

Sora Eve s-a întors la patul lui Albert şi a îngenuncheat ca şi cum era pe punctul de a se ruga. A luat mâna lui Albert în a ei.

— Ascultă-mă, Albert.

Fratele meu şi-a întors capul pe pernă spre ea.

— Doctorul crede că ţi-ar putea salva viaţa dacă îţi amputează piciorul.

A durat un timp până ce Albert a răspuns, dar în cele din urmă a zis:

— Voi muri dacă nu o face?

— Se poate întâmpla asta.

— Dar nu e sigur?

Sora Eve şi-a ridicat privirea către Pfeiffer, care a dat din umeri.

— Nu e sigur.

— Vreau să-mi păstrez piciorul, a spus Albert cu o voce tremurândă.

— Foarte bine.

Sora Eve s-a aplecat şi l-a sărutat pe frunte. Apoi s-a ridicat şi s-a întors spre Pfeiffer.

— Aţi auzit.

— Mai am alţi pacienţi de consultat, a zis Pfeiffer, dar voi continua să-l monitorizez. Să stea liniştit şi cât mai confortabil. Dacă e nevoie de mine, vin.

După care a plecat împreună cu asistenta, iar noi, ceilalţi, am rămas cu Albert şi cu veninul care îi urca spre inimă.

Capitolul treizeci şi unu

În lunga după-amiază din acea zi fierbinte de vară a anului 1932, în timp ce aşteptam sosirea antidotului care speram că va salva viaţa fratelui meu, timpul a trecut din cale-afară de chinuitor.

Albert se simţea tot mai rău pe măsură ce orele se scurgeau. Piciorul îi arăta groaznic; era din ce în ce mai negru şi mai umflat. Transpiraţia îi curgea prin toţi porii, udând hainele şi cearşafurile de sub el, şi Albert gemea întruna de durere. La lăsarea serii, a început să respire tot mai greu.

Mai sosise un doctor, fiul lui Pfeiffer, Julius, care se întorsese din vizitele la domiciliu. Pfeiffer îi spunea Julie. S-a dovedit că Sammy era soţia lui. Dacă n-aş fi fost mort de spaimă din cauza lui Albert, mi s-ar fi părut amuzant că bărbatul purta un nume de femeie, iar femeia, un nume de bărbat. Era limpede că se iubeau foarte mult şi era la fel de limpede că nici tânărul doctor Pfeiffer nu ştia să facă mai multe decât tatăl său. A sugerat să înfăşoare piciorul lui Albert în gheaţă ca să reducă umflătura, ceea ce el şi Sammy au făcut împreună, dar nu a părut să ajute. Albert suferea atât de tare, încât tânărul doctor a propus să i se dea morfină, lucru care a avut un oarecare efect, dar l-a ameţit complet pe fratele meu.

Erau trei scaune în mica încăpere unde el trăgea să moară. În timp ce starea lui se agrava, cei doi doctori, Pfeiffer şi Sammy, făceau cu rândul lângă patul lui, iar noi, ceilalţi – în afară de Sid, care se dusese la corturi să lipească afişe ce anunţau anularea spectacolului din seara aceea – ne aşezam pe rând pe celelalte scaune. Aerul din cameră era înăbuşitor, deşi fereastra era deschisă, iar parfumul trandafirilor din grădina din spate nu alunga deloc sentimentul apăsător de damnare. Până în ziua de azi nu pot mirosi un trandafir fără să mă gândesc imediat la orele acelea de veghe din New Bremen. Când mai făceam câte o pauză, stăteam în sala de aşteptare

împreună cu ceilalţi pacienţi care veneau să-şi aline suferinţa. O femeie cu un băiat care tuşea îngrozitor. Un bărbat cu o umflătură mare la gât. Doi părinţi tineri, de-abia ieşiţi din adolescentă, cu un bebeluş. Un bărbat a cărui soţie avea un prosop de bucătărie plin cu gheaţă pus pe ochi deoarece, i-a explicat el pe un ton aspru lui Sammy, „e o proastă în bucătărie”. Sora Eve stătea cu mine când bărbatul a rostit aceste cuvinte, iar comentariul ei a fost: „Când îţi loveşti câinele cu piciorul, tot el e de vină pentru vânătaie?”

Nu mai puteam rămâne în locul acela şi, în timp ce individul se uita urât la sora Eve, m-am ridicat şi am ieşit pe uşa din faţă. Pe verandă era un balansoar; m-am aşezat în el. Soarele apunea, plutind într-o mare de nori negri care se adunau la orizont.

Sora Eve a venit şi s-a aşezat lângă mine. A împins uşor cu piciorul şi balansoarul s-a legănat înainte şi înapoi, iar ea a spus:

— Nu mi-ai cerut, Odie.

— Ce să-ţi cer?

— Să-l vindec pe Albert.

— N-am făcut-o fiindcă eşti o impostoare.

Cu câteva ore în urmă aş fi acuzat-o fără milă, dar mânia mea se stinsese de mult, iar acum nu mai era decât o amintire.

— E din cauza a ceea ce ai văzut când l-ai urmărit pe Sid?

— Presupun că am ştiut tot timpul. Albert m-a avertizat că voi descoperi ceva extrem de neplăcut despre tine. Nu poţi vindeca oameni.

— Ţi-am mai zis, Odie, că niciodată nu am pretins că vindec oameni. Întotdeauna am spus că Dumnezeu vindecă.

— Dar nimeni nu e vindecat cu adevărat.

Deşi am crezut că îmi trecuse, furia mă cuprindea din nou.

— Acei oameni pe care i-ai văzut împreună cu Sid au fost vindecaţi de bolile pe care pretindeau că le au doar că nu

exact în acel moment. Pe Jed şi pe fiul lui, Mickey, Domnul i-a vindecat în Cairo, Illinois. Lois a scăpat de bâlbâială în Springfield, Missouri. Lui Gooch – bărbatul cu cârjele – i-a revenit puterea în picioare în Ada, Oklahoma. Mai sunt şi alţii pe care nu i-ai văzut.

— Nu înţeleg.

— La adunări ai văzut o recreare a ceea ce s-a întâmplat efectiv cu ei. A fost ideea lui Sid. El crede că trebuie „să ne facem reclamă" când ajungem într-un oraş nou. Până la un punct are dreptate.

Era adevărat că, începând cu prima seară în care am stat în cortul cel mare şi am văzut ceea ce se presupunea că erau vindecări, publicul venea în număr din ce în ce mai mare. Toate băncile erau pline în fiecare seară şi mulţi oameni erau obligaţi să stea în picioare pe margine. Se înfăptuiseră mai multe vindecări, iar la sfârşitul adunării, când sora Eve invita lumea să mănânce împreună supă şi pâine, chiar şi cei care nu avuseseră parte de niciun miracol tămăduitor plecau cu o lumină pe chip.

— Uneori, Odie, continuă sora Eve, pentru ca oamenii să înţeleagă şi să-şi descopere credinţa adâncă în Dumnezeu, trebuie să se sprijine pe alţii. Asta fac Jed, Mickey, Lois şi Gooch. Experienţele lor sunt reazemul de care au nevoie ceilalţi. Are efect, Odie. Oamenii vin la mine, iar eu le iau mâinile şi pot simţi cât de adâncă le e credinţa. Asta îi vindecă. Nu eu. Credinţa lor într-o mare putere divină.

S-a împins în vârfurile pantofilor ca să legene balansoarul în continuare şi eu m-am simţit alinat de mişcare şi de vocea ei hipnotizantă.

— Jed, Lois, Mickey şi Gooch sunt oameni care nu au o slujbă, nu au o casă, nu au nicio posibilitate de a-şi câştiga traiul. Faptul că fac parte din trupă îi ajută să supravieţuiască. Presupun însă că asta nu scuză că ceea ce fac ei acum pentru mine e o înşelătorie. M-am certat cu Sid din cauza asta şi am cedat mereu. Poate e timpul să n-o mai fac.

— Le iei mâinile, am spus, amintindu-mi cum a luat-o pe a mea, şi vezi lucruri?

— Pe scurt, cam aşa e, Odie. Văd prin ce au trecut şi unde se află acum. Văd ce au pierdut şi ce caută. Văd suferinţa pe care o trăiesc şi uneori asta mă ajută să-i aduc înapoi la credinţă.

— Cum reuşeşti?

Am privit cicatricea pe jumătate ascunsă de părul ei lung, roşcat.

— Are legătură cu botezul tău?

— Într-un fel.

Şi-a trecut degetele peste cicatrice.

— Am căpătat-o din cauza tatălui meu când aveam cincisprezece ani. Trăiam la o fermă sau ceea ce s-ar putea numi o fermă, pe dunele din Nebraska, unde recoltele erau culese cu greu dintr-un pământ neroditor. Tata era un bărbat aspru, dezamăgit, mereu nemulţumit de orice, într-o zi nu şi-a mai stăpânit mânia. A bătut-o pe mama şi, când am încercat să intervin, m-a bătut şi pe mine, m-a lovit cu un urcior plin cu whisky peste faţă şi m-a lăsat inconştientă. Când m-am trezit, eram pe jumătate în jgheabul cu apă al cailor, iar mama zăcea moartă pe jos. Pe tata l-am găsit spânzurat de o funie pe care o agăţase de una dintre grinzile hambarului. Am lăsat toate astea în urmă de mult, Odie, dar am descoperit că ceea ce îmi făcuse tatăl meu mă schimbase definitiv. Îmi dăduse un dar unic, anume abilitatea de a pătrunde în minţile şi vieţile altora. E adevărat că mi-a luat multe, dar, fără să înţeleagă, mi-a şi dat.

— Chiar poţi să vindeci?

— De câte ori să-ţi spun că nu o fac eu? Credinţa vindecă. Uneori, când pătrund în sufletul unei persoane, înţeleg că nu are o credinţă puternică, aşa că încerc să-i aduc pace şi poate să-l ajut să-şi continue drumul.

— Ca bărbatul care şi-a ucis soţia?

— Da, Odie, ca el.

Am oprit balansoarul şi m-am răsucit către ea.

— Dacă Albert crede, chiar crede, poţi să-l vindeci? Sora Eve mi-a arătat un zâmbet minunat.

— Nu eu.

— Dumnezeu atunci.

— Tu crezi în Dumnezeu?

— Vreau să cred. Chiar vreau. Dacă îl vindeci pe Albert – dacă Dumnezeu îl vindecă pe Albert –, voi crede, jur. Voi crede orice.

— Ştii ce este un lepros?

Ştiam şi am aprobat din cap.

— Cunoşti povestea celor zece leproşi vindecaţi de Iisus? Ştiam câte ceva din Biblie. Pasajele despre Crăciun,

Paşte şi bunul samaritean, evenimentele cele mai importante. Povestea despre cei zece leproşi era nouă pentru mine.

— Lisus mergea pe drum într-o zi, când zece leproşi l-au strigat şi l-au implorat să-i vindece. Lui Iisus i s-a făcut milă şi a făcut aşa cum l-au rugat. Numai unul i-a mulţumit pentru miracol. Acestuia Iisus i-a explicat: „Credinţa ta te-a vindecat”. Înţelegi? Iisus nu-şi asumă miracolele. Credinţa omului l-a vindecat. Cred că şi Albert poate fi vindecat, dar numai dacă are o credinţă îndeajuns de puternică, iar eu nu-i pot da asta.

— Eu însă pot, am spus, sărind de pe balansoar. Am să-l fac să creadă.

M-am îndreptat iute către camera unde zăcea Albert. Tânărul doctor Pfeiffer stătea lângă patul lui, verificându-i pulsul. L-am ignorat pe doctor, am îngenuncheat, m-am aplecat către fratele meu şi am spus:

— Albert, mă auzi?

Avea ochii închişi, dar i-a deschis puţin.

— Ascultă-mă cu atenţie, este important. Sora Eve poate să vindece, chiar poate. Nu e o impostoare. E sinceră, îţi jur. Tot ce trebuie să faci, Albert, este să crezi. Crede în Dumnezeu. Crede din tot sufletul tău. Asta e tot. Spune-i că ai credinţă, Albert. Te rog, te rog, spune-i că ai credinţă.

Lacrimi au căzut pe perna udă de sudoare – râul lacrimilor mele. Luasem mâna lui Albert în a mea şi i-o strângeam cu disperare.

— Nu trebuie să mori. Doar spune-i că ai credinţă.

Sora Eve a îngenuncheat la capătul celălalt al patului şi

a luat cu blândeţe mâna lui Albert în a ei. Fratele meu şi-a întors ochii obosiţi către ea. Sora Eve i-a vorbit încet, ca şi cum convingea un animal speriat să vină să primească de mâncare.

— E adevărat, Albert. Poţi fi vindecat. Credinţa e în tine, credinţa într-un Dumnezeu al iubirii. Văd că mama ta ţi-a transmis-o cu multă vreme în urmă. E încă în inima ta, Albert. Cercetează-ţi inima, Albert, şi vei vedea că Dumnezeu e acolo, aşteptând cu lumina Lui vindecătoare, cu atingerea Lui vindecătoare, cu iubirea Lui vindecătoare. Crede în El, Albert. Crede în El cu toată inima, mintea şi sufletul tău şi vei fi vindecat.

Albert a privit-o ţintă cu ochii lui lipsiţi de strălucire şi n-a răspuns nimic.

— Vorbeşte, Albert, am insistat eu. Spune-i că ai credinţă.

— Renunţă la întuneric, Albert, l-a rugat sora Eve. E mai uşor decât îţi închipui. Va fi ca şi cum ai scăpa de o mare povară. Va fi ca şi cum ai zbura, ţi-o jur.

— Doar spune-i, Albert. În numele Domnului, spune-i că ai credinţă.

Buza de jos a lui Albert a început să tremure. Gura i s-a deschis şi un cuvânt i-a scăpat într-un oftat lung şi istovit.

— Mincinoaso.

— Nu! am strigat eu. Nu e o minciună, Albert. Nu e o impostoare. Trebuie doar să crezi, la naiba!

El a închis ochii din nou, şi-a întors faţa dinspre sora Eve şi n-a mai zis nimic.

— Vindecă-l, soră Eve, am implorat-o eu, ştergându-mi ochii cu pumnul. Poţi să o faci.

Ea mi-a ignorat rugămintea şi i-a şoptit fratelui meu:

— Nu ai de ce să te temi. Călătoria care te aşteaptă te va duce într-un loc al liniştii.

Înţelegeam ce face. Privise în sufletul fratelui meu şi îşi dăduse seama că nu va crede niciodată cu îndeajuns de multă putere pentru a fi vindecat, iar acum îi oferea singurul lucru de care dispunea, adică alinarea. Ştia că el va muri.

— Nu-l lăsa să moară! am strigat.

— E în mâinile lui Dumnezeu, Odie.

Ochii ei plini de bunătate erau ca două lacuri verzi şi adânci.

— Numai în ale lui Dumnezeu.

În timp ce îngenuncheam lângă patul fratelui meu, mă gândeam doar la păstorul care îşi devora pe rând toată turma.

Seara se lăsa şi furtuna care ameninţase la orizont s-a dezlănţuit deasupra oraşului New Bremen. Fulgerele brăzdau cerul şi ploaia cădea în averse ca pe vremea potopului lui Noe. Şuvoaie de apă umpleau străzile şi doctorul Pfeiffer şi-a privit ceasul de buzunar fără speranţă, iar eu am ştiut că antidotul nu va sosi la timp.

Fiindcă eu eram răspunzător pentru muşcătura de şarpe cu care se alesese Albert, cel care îl adusese în pragul morţii şi, din pricină că eram un ticălos laş, n-am fost în stare să rămân să văd cum fratele meu murea. Am fugit.

Capitolul treizeci şi doi

Când am ajuns la râul Minnesota, eram ud până la piele. În clipa în care părăsisem casa doctorilor, nu mă îndreptasem într-o direcţie anume, n-aveam nicio destinaţie, niciun plan. Pur şi simplu nu puteam rămâne acolo unde Albert zăcea palid şi neînsufleţit pe pat. Emmy mă strigase, dar eu nu mă întorsesem şi nici măcar nu încetinisem. Am fugit, încercând să scap de durerea care mă sfâşia, dar oricât de iute se mişcau picioarele mele, nu reuşeam să mă scutur de ea. Când am ajuns la râu, care curgea negru şi învolburat în întunericul adus de furtună, drumul mi-a fost blocat şi n-am mai putut înainta. M-am aşezat pe nisipul ud şi am plâns. După ce mi-am vărsat toate lacrimile, am ridicat privirea către un cer încă brăzdat de fulgere şi am blestemat: „Ticălosule!” Nu aveam nevoie să-i pronunţ numele. El ştia.

Când sora Eve m-a găsit, furtuna trecuse, cea mai rea parte a ei, oricum. Încă ploua şi, la fel ca mine, sora Eve era udă leoarcă. Părul îi atârna pe faţă în şuviţe lungi, iar apa îi picura din sprâncene, nas şi bărbie. S-a aşezat lângă mine şi n-a spus nimic până nu am vorbit eu.

— Ar fi trebuit să-l vindeci.

— N-am putut, Odie.

— Avea dreptate în legătură cu tine. Eşti o mincinoasă.

— Ţi-am zis mereu numai adevărul. Ţi-am spus eu că îţi voi vindeca fratele?

S-a uitat la cerul care semăna cu un rai care plângea peste ea.

— Din momentul în care l-am luat de mână, mi-am dat seama că nu-l pot vindeca.

Un tren se apropia pe şinele de deasupra râului, iar greutatea şi zgomotul vagoanelor făceau ca pământul de sub mine să se cutremure. Şuieratul locomotivei care se îndepărta semăna cu geamătul trist al unui animal chinuit.

Când liniştea s-a aşternut din nou, sora Eve a spus:

— Crezi că ai pierdut totul. Te înţeleg. Văd întunericul în

care te afli. Dar până şi în cea mai întunecată noapte, Dumnezeu îţi aduce lumina. Vrei să mă iei de mână şi să vii cu mine? Trebuie să vezi ceva.

Nu aveam puterea să-i rezist. M-am ridicat, mi-am pus mâna în a ei şi, ca o fiinţă lipsită de voinţă proprie, m-am lăsat condus. Am traversat pajiştea îmbibată de apă, pustie, pe care se vedeau doar camioanele mişcării Sabia lui Gideon. Am trecut dincolo de aşezarea de corturi unde îl puteam auzi pe Whisker cântând o versiune din cale-afară de tristă a melodiei „Am I Blue?" Am urcat colina către New Bremen, am traversat piaţa goală şi în cele din urmă am ajuns la casa de unde fugisem de moarte. M-am oprit, m-am tras de lângă sora Eve şi am rămas nemişcat în ploaie.

— Nu pot intra acolo.

— Înţeleg, Odie, dar trebuie.

Nu eram pregătit să-l privesc pe Albert pentru ultima oară. Nu eram gata să-mi iau rămas-bun.

— Nu pot.

Ea şi-a întins mâna şi apa de ploaie s-a adunat în palma ei.

— Ai încredere în mine.

M-a condus înăuntru pe culoar către încăperea cea mică. Emmy şi Mose erau înăuntru cu Sid şi cu tânărul doctor Pfeiffer, care stătea lângă patul în care agoniza Albert, împiedicându-mă să văd faţa palidă şi lipsită de viaţă a fratelui meu. Doctorul ne-a auzit intrând, s-a întors şi s-a dat la o parte.

Albert zăcea acolo la fel ca atunci când fugisem, cu capul pe pernă şi ochii închişi. Sora Eve mi-a dat drumul la mână şi am crezut că trebuia să mă duc lângă fratele meu, dar cum? Cum să-ţi iei rămas-bun când inima îţi spune cât de îngrozitor de nedrept este? Cum să te desparţi când totul în tine îţi spune că nu trebuie să te desprinzi?

Încă nu găsisem răspunsul. În clipa următoare însă ochii lui Albert s-au deschis, el şi-a întors capul spre mine şi a rostit:

— Salut, Odie.

Mose mi-a spus prin semne: *Doctorul spunea întruna că nu înţelege ce l-a ţinut pe Albert în viaţă. Ar fi trebuit să moară. A zis că e un miracol. E singura explicaţie.*

Era deja seara târziu, furtuna trecuse de mult, ploaia încetase, cei doi doctori Pfeiffer şi Sammy se culcaseră, Sid se înapoiase în camera lui de hotel şi numai Mose, Emmy, sora Eve şi cu mine rămăseserăm să-l veghem pe Albert. Maşina de la Spitalul General din Winona sosise la câteva momente după ce fugisem şi antidotul contra veninului fusese administrat. Piciorul era tot negru, dar nu aşa ca înainte. Unele ţesuturi musculare fuseseră distruse, ceea ce urma să-l facă pe Albert să şchiopăteze uşor tot restul vieţii. Era încă slăbit şi respira cu greutate, dar trăia. Dormea acum, un somn lung şi adânc.

Sammy adusese paturi pliante pentru noi. Emmy şi sora Eve au dormit în cameră cu Albert. Mose şi cu mine am fost instalaţi în sala de aşteptare, unde o lumânare ardea pe o masă lângă noi, aşa că puteam vedea ce-mi spunea Mose.

— Un miracol, am zis încet. Tu crezi în Dumnezeu?

L-am văzut cum cântărea întrebarea în minte. *Nu ştiu ce să spun despre Dumnezeul din Biblie,* a răspuns el prin semne. *Vă ştiu însă pe voi, pe tine, pe Albert, pe Emmy şi acum pe sora Eve. Mă gândesc la Herman Volz şi la mama lui Emmy. Cunosc dragostea. Aşa că, dacă este adevărat ce spune sora Eve, şi anume că Dumnezeu e iubire, atunci cred.*

Mose s-a culcat, însă eu priveam lumânarea arzând, astfel că în cele din urmă m-am ridicat şi m-am dus pe verandă, unde m-am aşezat pe balansoar. Oraşul era întunecat şi liniştit. Cerul era negru, presărat cu stele. Ceasul de la tribunal a bătut o dată. Uşa din faţă s-a deschis, iar sora Eve a ieşit şi s-a aşezat pe balansoar lângă mine.

— Doctorul a spus că Albert ar fi trebuit să moară. A zis că a fost un miracol că nu s-a stins. Tu ai luat mâna fratelui meu în a ta şi ţi-ai dat seama că nu are o credinţă îndeajuns de puternică încât să-l vindeci. Ai prevăzut că un

miracol se va întâmpla?

— Nu pot să prevăd viitorul, doar ce e în inima ta în acea clipă. Văd unde ai fost şi încotro vrei să mergi. Văd ce-ţi doreşti în călătoria ta, dar nu ştiu dacă dorinţa ţi se va împlini.

— Ce şi-a dorit Albert?

— Ceea ce a vrut dintotdeauna. Să te protejeze. În sufletul lui credea că esuase.

— Nu a făcut-o.

Am simţit cum îmi curgeau lacrimile, dar erau lacrimi de recunoştinţă că aveam un frate ca Albert. Le-am şters şi am spus:

— Dar Mose? Ai luat şi mâna lui?

— Desigur.

— El ce-şi doreşte?

— Să afle cine e.

M-am gândit la un copil indian găsit într-un şanţ lângă mama sa moartă, cu limba tăiată şi fără să aibă habar de unde venea.

— Şi Emmy?

— Emmy nu ştie încă ce vrea, dar cu timpul o va face.

— Ai văzut asta?

— Ţi-am spus, nu pătrund în viitor. O cunosc pe Emmy şi îl ştiu pe Dumnezeu.

De fiecare dată când ne legănam, unul dintre lanţurile care ţineau balansoarul scârţâia. Mi-am făcut curaj în cele din urmă şi am întrebat:

— Eu ce îmi doresc?

— Cu tine e cel mai simplu, Odie. Tot ce ai vrut să ai vreodată a fost un cămin.

Ne-am legănat încet înainte şi înapoi, bucurându-ne unul de compania celuilalt şi m-am gândit, în lunga noapte ce a urmat după ce Albert ar fi trebuit să moară, însă nu o făcuse, că împreună cu sora Eve şi cu mişcarea Sabia lui Gideon găsisem în sfârşit ceea ce căutam.

Capitolul treizeci şi trei

Albert a petrecut toată ziua următoare la clinica Pfeiffer, unul dintre noi fiind mereu lângă el. De cele mai multe ori am fost eu, uneori însă Mose şi Emmy mă înlocuiau. A rămas singur doar o dată, cam o oră după-amiaza, când l-am lăsat dormind şi m-am dus la cofetăria din piaţa oraşului cu 25 de cenţi pe care Sammy, care nu avea copii, mi-i dăduse din bunătate. Am cumpărat bomboane cu lămâie pentru Emmy, lemn-dulce pentru Mose şi caramele învelite în ciocolată pentru mine şi Albert. Toate erau menite să sărbătorească miracolul prin care fratele meu reuşise să supravieţuiască. În noaptea aceea, l-am vegheat de pe un pat pliant, dar n-am prea dormit. Albert se răsucea şi se învârtea, strigând cu voce slabă din toiul unui coşmar. Mi-am petrecut cea mai mare parte a acelor ore întunecate certându-mă fiindcă aruncasem cutia maro cu capac a lui Sid, împreună cu antidotul, în râu. M-am bucurat când s-a crăpat de ziuă.

Dimineaţa târziu, familia Pfeiffer şi-a dat acordul ca Albert să fie mutat în corturile aşezării. Sid şi sora Eve au venit la amiază să-l ia şi să plătească factura. Mose şi Emmy i-au însoţit. L-am ajutat pe Albert să urce în maşină şi am plecat spre pajişte.

Iniţial trupa trebuia să rămână două săptămâni acolo, dar sora Eve şi Sid au hotărât că seara aceea urma să fie ultima înainte de a împacheta şi a pleca spre următoarea destinaţie. Sid era entuziasmat. Voia să se folosească de fratele meu la acea ultimă adunare, să-l arate tuturor, copilul care ar fi trebuit să moară, dar a fost salvat de sora Eve. Ea i-a interzis categoric. Sid a cedat destul de uşor şi m-am gândit că totul se terminase. Mă înşelam amarnic.

După-amiaza târziu, Whisker a cumpărat ediţia din acea zi a *Mankato Daily Free Press,* în care povestea lui Albert era printre ştirile principale. Articolul de pe prima pagină relata despre Bonus Army, o adunare de protest a veteranilor de război în Washington D.C. Care cereau

ajutoarele promise de guvern. Poza lui Albert era pe pagina a doua, lângă povestea muşcăturii de şarpe care ar fi trebuit să-l omoare, dar nu o făcuse. Articolul sugera că era un miracol datorat surorii Eve. Fotografia îl înfăţişa pe Albert dormind liniştit, cu doctorul Roy Pfeiffer la căpătâiul său. Singurul lucru bun în toată povestea asta era că în legenda de dedesubt scria că numele băiatului nu fusese menţionat din motive de confidenţialitate.

N-o mai văzusem niciodată furioasă pe sora Eve, dar de data asta a izbucnit în faţa lui Sid. Erau singuri în cortul unde ea se pregătea de spectacol. Terariile sparte fuseseră strânse, iar şerpii inofensivi luaseră de mult drumul libertăţii. Într-un cort nu ai intimitate şi am auzit fiecare cuvânt din cearta lor.

— Jur, Evie, nu ştiu nimic despre asta.

— Nu mă minţi. Se vede de la o poştă că e mâna lui Sid Calloway.

— Bine, bine. L-am sunat pe un reporter din Mankato şi i-am spus că cititorii lui au nevoie acum de o mică rază de speranţă. I-a luat interviu lui Pfeiffer, amândurora de fapt, iar ei au confirmat povestea. A vrut să vorbească şi cu băiatul, dar nu i-am.dat voie.

Mi-am dat seama că toate acestea se întâmplaseră când eram la cofetărie să cumpăr dulciuri şi m-am mustrat că îl lăsasem singur pe fratele meu.

— Nu, doar i-ai permis să-i facă o fotografie pentru ca după aceea să o publice în toată Minnesota de Sud. Dumnezeule, Sid, ce-ai crezut că faci?

— Ce-am crezut că fac? Exact de un miracol ca acesta avem nevoie când ajungem în Saint Louis. Evie, o să fii mai faimoasă decât Aimee Mepherson.

— Nu-mi doresc asta, Sid, nu mi-am dorit-o niciodată.

— Nu? Ar fi trebuit să-ţi vezi ochii când ţi-am spus despre Corman şi emisiunea de la radio difuzată în Saint Louis. Erau ca nişte diamante, străluceau la gândul acelei posibilităţi.

— Posibilitatea de a ajunge la mai mulţi oameni, Sid. Nu pentru mine. Pentru ei. Nu înţelegi? Niciodată n-a fost

vorba despre mine.

— Ascultă, Evie, înainte de a mă cunoaşte, aveai un spectacol de mâna a doua. Acum nu mai e aşa. Te duci în Saint Louis, unde vei vorbi pentru milioane de oameni, aşa cum ţi-ai dorit mereu, şi te duci acolo datorită mie, fiindcă eu ştiu cum să atragi atenţia acestor ţărani.

— Ţărani? Asta crezi că sunt oamenii care vin aici în fiecare seară în căutarea speranţei? Sid, lumea e în beznă şi dintr-un anumit motiv Dumnezeu mi-a dat lumina şi m-a transformat în făclia Lui. Ceea ce fac eu e sfânt.

Multă vreme nu s-a mai auzit nimic de dincolo de pânza cortului.

— Presupun că am greşit, Evie, *a* recunoscut Sid în cele din urmă. Îmi pare rău.

— Nu mie trebuie să-mi ceri scuze, ci copiilor al căror viitor l-ai pus în pericol. Du-te, am auzit-o spunându-i, sper că ei te pot ierta.

Niciodată nu-mi plăcuse Sid. De când insistase să scape de noi, îmi păruse mereu că e un şmecher. Găsindu-ne pe mine şi pe Emmy în cortul cel mare aşezaţi la marginea patului unde Albert stătea culcat, şi-a trecut degetele peste mustaţa subţire, neagră şi a privit în jos către iarba de pe pajişte, ce fusese călcată în picioare de cei care veneau în căutarea speranţei sau a unui miracol.

— Ei bine, cred că am făcut o greşeală, a zis el în cele din urmă.

— Chiar ai greşit foarte tare, am spus. Mulţumesc foarte mult.

— Scopul meu e să-i construiesc un viitor lui Eve, puştiule. Tu nu vrei acelaşi lucru? Eve are un dar.

— Şi tu profiţi din plin de ea, i-am atras atenţia.

— Ia ascultă…

Whisker, care era pe podium la pian, l-a întrerupt.

— Nu nega, Sid. Băiatul are dreptate. Cu toţii profităm de reuşitele surorii Eve.

— Nu te băga, Whisker, s-a răstit Sid. Ce încerc eu să spun e că îmi pare rău că v-am creat probleme. Deşi nimic nu pare să se fi întâmplat încă.

— Cuvântul cheie e *încă,* am replicat eu.

— Ei bine, am vrut numai să zic că-mi pare rău.

Scuzele lui nu erau deloc sincere, dar n-am considerat necesar să-l mai întărât. S-a întors, a părăsit cortul şi imediat după aceea am spus:

— Trebuie să ne pregătim să plecăm.

— Sunt obosit, a zis Albert. Vreau numai să stau întins aici.

— Cineva îţi va vedea fotografia, i-am spus eu. Mai devreme sau mai târziu, Vrăjitoarea Neagră va veni după noi.

Albert a privit în sus la tavanul cortului şi a zis încet:

— Poate nu vine.

Arăta aşa de istovit, încât nu eram sigur că va putea sta în picioare. Era mai mult decât o slăbiciune fizică. Muşcătura şarpelui nu-l omorâse, dar veninul îi răpise vitalitatea. Albert fusese motorul care ne condusese, el fusese cel care ne împinsese înainte, mereu înainte. Ochii lipsiţi de strălucire şi vocea monotonă nu aparţineau fratelui meu, ci carapacei sub care se afla ce mai rămăsese din el.

— Plecăm şi cu asta, basta, am spus. Mă duc să-l anunţ pe Mose.

El lucra cu Dimitri şi, când i-am spus, doar a aprobat din cap. S-a întors spre grecul masiv şi a vorbit prin semne, nu aşa cum îl învăţaserăm noi, ci într-un mod pe care el şi Dimitri îl stabiliseră între ei.

— Eşti cel mai bun lucrător pe care l-am avut vreodată.

Dimitri i-a întins mâna lui Mose, care i-a strâns-o.

— Îţi doresc mult noroc, fiule.

Când ne-am întors, sora Eve stătea pe iarbă la marginea patului lui Albert, ţinându-l pe fratele meu de mână. S-a uitat la noi şi a zâmbit.

— Sid are păcatele lui, dar în adâncul lui nu e un om rău. Are unele relaţii cu oamenii legii de aici din oraş şi s-a dus să vadă ce poate face pentru ca voi să fiţi în siguranţă până plecăm mâine. Vreau să locuiţi cu mine.

— Asta e răpire, soră Eve, m-am împotrivit eu. Poate Sid

să rezolve şi asta?

Să-i dăm o şansă? a întrebat Mose.

Am clătinat din cap.

— E prea riscant. Emmy s-ar întoarce la soţii Brickman. Tu, Albert şi cu mine am ajunge la închisoare. Trebuie să plecăm.

M-am uitat la Albert, pe care mă bazasem întotdeauna, dar el doar a închis ochii.

— Împachetează-ne lucrurile, i-am spus lui Mose folosind vocea poruncitoare pe care o auzisem la fratele meu de atâtea ori. Nu mai rămânem aici.

Sora Eve era nespus de tristă, dar nu s-a opus.

— Whisker, du-te în camera mea de hotel şi adună hainele copiilor. Pune-le în valiza mea şi adu-o înapoi aici.

După ce Whisker a plecat, sora Eve a zis:

— Mose, strânge toate lucrurile pe care le-aţi adus tu şi Albert. O să-l rog pe Dimitri să vă pregătească nişte mâncare. O veţi lua cu voi. Grăbeste-te.

Două ore mai târziu, stăteam împreună în cortul cel mare, gata de plecare. Albert se sprijinea de Mose, care-i susţinea toată greutatea. Soseau primele maşini pentru adunarea de seară, iar sora Eve şi Whisker ne-au condus la ieşirea din spate. Ne-am luat rămas-bun. Whisker mi-a strâns mâna, degetele sale lungi, subţiri şi calde ezitând să-mi dea drumul.

— O să-mi fie dor de tine, fiule. Continuă să cânţi la muzicuţă, bine? Muzica e darul tău înnăscut.

Sora Eve a îngenuncheat în faţa lui Emmy şi i-a spus:

— Ai ceva uimitor şi frumos în tine. Într-o zi o să-ţi dai seama. Mi-ar aduce mare bucurie să fiu de faţă când se va întâmpla asta.

Lui Mose i-a spus:

— N-am cunoscut pe nimeni cu mai multă putere aici.

Şi-a atins pieptul în dreptul inimii, după care l-a îmbrăţişat. Lui Albert i-a zis:

— Te vei vindeca şi, după asta, vei şti cum să-i călăuzeşti pe toţi.

L-a sărutat pe obraz. În cele din urmă, mi-a dat o mică

pungă de hârtie şi mi-a spus:

— Am pus aici nişte bastonaşe cu vată, antiseptic, tifon şi altele asemenea. Trebuie să cureţi rănile fratelui tău. Am mai adăugat şi alte lucruri folositoare înăuntru.

Apoi s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Ce-ţi spun acum e important. Trebuie să te asiguri că totul e în ordine cu Emmy. Promite-mi.

Am făcut întocmai.

— Ţine minte, a zis ea. E o zicală veche, dar adevărată. Casa e acolo unde ţi-e inima.

M-a sărutat şi pe mine pe obraz şi, în timp ce ne pregăteam să plecăm, am văzut ceva ce mi-a năruit toate speranţele. Printre maşinile care soseau pe pajişte era bine-cunoscutul Franklin Club Sedan argintiu, iar în spatele lui venea maşina şerifului din districtul Fremont.

— Vrăjitoarea Neagră, am spus şi inima a început să-mi bată cu putere.

— Plecaţi, a zis sora Eve. Mă ocup eu de ei.

Ne-am îndepărtat în grabă, deşi starea în care era Albert ne împiedica să ne deplasăm cât de repede ne-am fi dorit. Am traversat pajiştea şi şinele de cale ferată, pătrunzând printre copacii de pe malul râului. Mose, Albert şi Emmy s-au îndreptat către marginea apei, apoi Mose s-a dus spre trestiile unde el şi Albert ascunseseră canoea. Am rămas printre copaci, privind cum Clyde Brickman, ticălosul ăla, a ieşit din maşină, s-a dus spre locul pasagerului şi a deschis portiera. Să o văd pe Thelma Brickman, subţire şi îmbrăcată toată în negru, arătând ca un chibrit ars, mi-a îngheţat sufletul. Un bărbat masiv, roşu la faţă a ieşit din maşina poliţiei, iar eu l-am recunoscut pe şeriful Bob Warford, care terorizase atâţia copii fugiţi de la Şcoala Lincoln. Soţii Brickman şi Warford au pornit către cortul cel mare şi sora Eve le-a ieşit în întâmpinare.

N-am mai stat să mă uit. Am coborât în goană malul râului, unde Mose deja pusese canoea pe apă. Aşezase în ea sacul de pânză, faţă de pernă cu scrisorile şi celelalte acte pe care le luaserăm din seiful soţilor Brickman. Aruncase înăuntru şi valiza surorii Eve, cu hainele pe care

le cumpărase pentru mine şi Emmy. Pusese şi coşul cu mâncare pe care Dimitri îl pregătise pentru noi. Albert nu era în stare să vâslească, aşa că s-a aşezat în mijloc lângă Emmy, ţinând coşul în poală. M-am dus la proră. Mose ne-a împins în mijlocul curentului, a trecut la pupă şi am vâslit cât de tare am putut, cât mai departe de locul unde speram că sora Eve le dădea indicaţii greşite Vrăjitoarei Negre şi ticălosului de bărbatu-său.

Râul făcea un cot la marginea de est a oraşului New Bremen. Am trecut de cartierele unde casele se înălţau lângă silozurile de cereale şi turla albă a micii biserici se ridica deasupra copacilor. Am plutit pe sub pasarela de la calea ferată unde stătusem înainte să dau peste sora Eve rugându-se în susul râului. Am lăsat oraşul în urmă. Curentul împreună cu eforturile noastre adunate ne-a dus printre câmpurile unde porumbul timpuriu şi soia creşteau din pământul arat. Soarele apusese dincolo de culmea lungă şi unduitoare care mărginea câmpia roditoare. Am intrat în umbra vastă, albăstruie a dealurilor şi multă vreme nimeni nu a vorbit. Bănuiesc că asta se întâmpla fiindcă Mose şi cu mine ne străduiam din răsputeri să ne îndepărtăm, iar eu gâfâiam prea tare ca să mai fiu în stare să spun ceva. Cred însă că tăceam şi fiindcă eram din nou întristaţi după o pierdere. Era un sentiment cu care ar fi trebuit să ne obişnuim deja, dar te obişnuieşti vreodată cu suferinţa?

Pe când amurgul începea să se transforme în beznă, am ajuns la o insulă împădurită şi i-am strigat lui Mose:

— Ne oprim aici în noaptea asta.

Mose şi-a folosit vâsla ca să ne îndrepte către o mică plajă în vârful insulei. Am sărit, am tras canoea pe pământ şi i-am ajutat pe Emmy şi pe fratele meu să se dea jos. Mose a venit ultimul, aducând păturile şi coşul cu mâncare. De-a lungul anilor, inundaţiile creaseră un perete de resturi lemnoase în partea de sus a plajei pe care soarele o albise, astfel că semăna cu o grămadă de oase mari. La baza acestui zid am pus o pătură pentru Albert, care s-a întins imediat. Emmy a desfăcut celelalte pături şi

Mose a deschis coşul cu mâncare. Înăuntru erau sendvişuri cu şuncă, mere şi un mic recipient plin cu limonadă. Le-am mâncat, dar nu ne-am bucurat de gustul lor. Am stat în întuneric, într-o tăcere posomorâtă. Simţeam apăsarea tristeţii asupra noastră şi am ştiut că trebuia să fac ceva, aşa că am adunat lemne aduse de râu şi am aprins un foc. Albert a încercat să protesteze slab – „E periculos” –, dar nu era în stare să se certe. Pe când stelele se iveau una câte una deasupra noastră, iar strălucirea flăcărilor risipea întunericul, am cântat câteva melodii vesele la muzicuţă, ceea ce ne-a mai ridicat moralul. Apoi am pus deoparte instrumentul şi le-am zis celorlalţi:

— Am să vă spun o poveste.

Capitolul treizeci şi patru

O femeie trăia într-un luminiş dintr-o pădure cu copaci atât de înalţi şi de groşi, încât acopereau tot soarele. Era întotdeauna întuneric printre copaci, o beznă ca noaptea, iar de-a lungul vremii ochii femeii s-au obişnuit să vadă lucruri pe care alţi oameni nu puteau să le perceapă. A zărit umbrele viselor, fantomele speranţelor. Nimic nu-i scăpa.

Dincolo de pădure, ţinutul era bântuit de foamete şi molimă.

— Ce e o molimă, Odie? a întrebat Emmy, ochii ei albaştri fiind larg deschişi în lumina focului.

— O boală groaznică de toate felurile.

— E o poveste tristă, Odie?

— Aşteaptă şi ai să vezi.

Într-o zi, patru călători au ajuns în luminişul din pădure unde femeia locuia într-o colibă. Îşi spuneau Vagabonzii.

— Ce e un vagabond? a întrebat Emmy.

— Un hoinar. Cineva care nu are casă.

— Ca noi?

— Exact ca noi.

Unul era un uriaş puternic, altul, un vrăjitor, una, o zână prinţesă şi al patrulea, un spiriduş. Femeia i-a adăpostit şi le-a dat de mâncare şi, când i-a întrebat ce se întâmpla în lume, ei i-au povestit ce lucruri îngrozitoare aveau loc în afara pădurii. I-au spus cum uriaşul aruncase odată un bolovan care ucisese un mare dragon, cum vrăjitorul inventase maşinării magice, cum zâna prinţesă fermecase animale fioroase şi cum spiriduşul îi băga tot timpul pe ceilalţi trei în bucluc.

— Îmi sună cunoscut, a zis Albert din locul unde stătea întins.

Vagabonzii i-au spus femeii că se plictisiseră să hoinărească şi au întrebat-o dacă pot locui cu ea, însă aceasta i-a privit până în străfundul sufletului şi a înţeles de ce hoinăreau. Erau în căutarea a ceea ce îşi doreau cel

mai mult, care era diferit pentru fiecare, şi ştiau că nu vor găsi niciodată ceea ce căutau dacă rămâneau la adăpostul pădurii.

În schimb, i-a trimis într-o odisee.

— Ce e o odisee? a întrebat Emmy.

— O călătorie lungă, Emmy, plină de aventuri.

La marginea pădurii era un castel unde locuia o vrăjitoare.

— Vrăjitoarea Neagră? a întrebat Emmy.

— La drept vorbind, toate hainele ei erau negre.

— O urăsc, a zis Emmy.

— Pe bună dreptate, am spus eu.

Vrăjitoarea Neagră ţinea copiii închişi într-un turn. Aruncase o vrajă care o făcuse să pară frumoasă în ochii adulţilorşi, de câte ori foametea sau molima îi lăsa pe copii orfani, aceştia erau trimişi la castel pentru ca vrăjitoarea să aibă grijă de ei. Odată ce ajungeau dincolo de zidurile de piatră, nu mai exista scăpare. Ceea ce adulţii nu ştiau era că vrăjitoarea se hrănea cu inimile acelor copii. Deşi mâncase o mulţime de inimi, era tot slabă şi neagră ca un băţ de lemn-dulce şi nu-şi astâmpăra foamea niciodată. În turnul unde îi ţinea închişi nu intra deloc lumina soarelui, cu excepţia unei mici crăpături aflate sus printre pietre. În fiecare zi, preţ de câteva clipe, o rază subţire intra în turn, iar copiii îşi întindeau mâinile şi simţeau cât de caldă era. Ceea ce era bine, în afară de un singur lucru. Le dădea speranţă şi asta făcea să le crească inimile, ceea ce era tocmai ce îşi dorea vrăjitoarea. Inimi mari, pline de speranţă, care îi hrăneau pofta imensă.

Femeia din pădure le-a spus Vagabonzilor că misiunea lor era să o distrugă pe vrăjitoare. Astfel că au plecat împreună să o găsească şi, fără să ştie, să-şi împlinească dorinţele, înainte de a porni, femeia i-a dat spiriduşului o sticluţă plină cu ceaţă magică şi i-a spus că atunci când totul va fi în beznă, el va trebui să deschidă sticluţa şi să-i împrăştie conţinutul în aer.

Datorită magiei negre, vrăjitoarea a aflat că Vagabonzii veneau şi a trimis o armată de şerpi să-i atace. Unii dintre

ei erau veninoşi, şerpi cu clopoţei şi cobre ale căror muşcături puteau ucide, iar alţii erau boa constrictor sau pitoni care se încolăceau în jurul prăzii şi o strângeau până îi ieşeau ochii din cap.

Cu mult înainte să ajungă la castel, Vagabonzii au zărit armata vrăjitoarei. Uriaşul, care căra o bâtă mare cât un stejar, a atacat primul. Învârtea bâta lui puternică, omorând şerpi în stânga şi în dreapta. Vrăjitorul a folosit magia datorită căreia veninul şerpilor nu le putea face rău Vagabonzilor. Zâna prinţesă şi-a folosit aripile ca să zboare deasupra lor şi a presărat peste şerpi praf de zâne care i-a transformat pe mulţi dintre ei în nişte viermi inofensivi. Şerpii însă tot veneau şi ameninţau să-i copleşească pe Vagabonzi şi lucrurile păreau să se înrăutăţească.

Atunci spiriduşul şi-a amintit de sticluţa pe care i-o dăduse femeia din pădure, aşa că i-a scos dopul şi a împrăştiat ceaţa în aer. Micul nor a devenit imens, cenuşiu şi i-a orbit pe şerpi, împiedicându-i să-i vadă pe cei patru Vagabonzi, care au fugit şi i-au lăsat mult în urmă. Orbiţi şi confuzi, şerpii au început să se bată unii cu alţii, omorându-se între ei până când întreaga armată a fost distrusă.

— Iar acesta e sfârşitul aventurii, am zis eu.

— Dar Vrăjitoarea Neagră, Odie? a întrebat Emmy. O ucid?

I-am dat uşor un bobârnac şi am spus:

— Odiseea lor încă nu s-a terminat, dar aceasta este o altă poveste.

Se făcuse târziu. Focul se stingea şi cornul lunii noi se ridicase peste insulă. Emmy stătea culcată, învelită în pătura ei, în siguranţă, între Mose şi mine. Albert, încă slăbit de suferinţă, era întins de cealaltă parte a mea, cu ochii deja închişi. După un timp le-am auzit respiraţia adâncă şi sonoră. Eu încă sufeream de insomnia care mă chinuia după ce îl omorâsem pe Jack, aşa că după un timp m-am ridicat încet şi am mers pe plajă, care era o fâşie moale, de culoare cenusiu-deschis în lumina stelelor şi a lunii subţiri. Râul era lat, liniştit şi întunecat în cotul pe

care îl făcea în jurul insulei. În depărtare, dincolo de copacii ce mărgineau râul, mai multe lumini îmi arătau că acolo era un cătun. Mi i-am imaginat pe oamenii din casele de acolo dormind în siguranţă, fericiţi în confortul oferit de dragostea pe care o împărtăşeau cu familiile şi prietenii lor. Îi invidiasem odată, dar nu acum. Precum unul dintre Vagabonzi, habar nu aveam încotro mă îndreptam, dar asta nu conta. Ştiam prea bine unde era inima mea.

Partea a patra
Odiseea

Capitolul treizeci şi cinci

Am rămas pe acea insulă din mijlocul râului Minnesota două zile întregi, timp în care Albert a continuat să-şi recapete puterile. Peretele din resturi de lemne, dintre care multe erau trunchiuri întregi ce fuseseră cărate de râul furios în timpul inundaţiilor, ne proteja şi ne crea un paravan dincolo de care să ne ascundem de ochi iscoditori, deşi cât timp am stat acolo, nu am văzut pe nimeni pe malurile râului. I-am meşterit lui Emmy dintr-o şosetă o altă păpuşă care s-o înlocuiască pe Puff; pe aceea i-o luase Jack. Celei noi i-am făcut urechi de iepure şi am luat unul dintre bastonasele cu vată din trusa medicală pe care mi-o dăduse sora Eve şi l-am legat cu o aţă pe post de codiţă. Am diluat puţin iod cu apă, am turnat o picătură dedesubtul ochilor din nasturi de forma unui nas roz şi pe fiecare parte am făcut trei mustăţi din aţă neagră. Când i-am dat păpuşa lui Emmy, a fost încântată şi pe loc a botezat-o Peter Iepuraşul.

Când îmi dăduse punga cu trusa medicală, sora Eve îmi spusese că pusese înăuntru şi alte obiecte folositoare. S-a dovedit că erau cinci bancnote de zece dolari. M-am gândit că poate era unul dintre plicurile pe care le văzusem în geanta lui Sid. Era mai puţin decât suma găsită în seiful soţilor Brickman, dar erau totuşi mulţi bani pentru vremurile acelea. În a doua dimineaţă petrecută pe insulă, am luat una dintre bancnotele de zece dolari, iar Mose şi cu mine am traversat râul cu canoea. M-am îndreptat către satul din apropiere ale cărui lumini le văzusem noaptea şi am găsit o piaţă mică unde am umplut burduful cu apă şi am cumpărat de mâncare. Când am văzut că se vindeau râme ca momeală, am luat şi din acestea împreună cu un ghem de sfoară pentru undiţe şi o cutie de cârlige. Am cumpărat şi cel mai recent număr din *Mankato Daily Free Press* deoarece Emmy apărea într-un articol pe prima pagină despre Legea Federală a Răpirilor – sau Legea Lindbergh, numele după care urma să fie mai cunoscută –,

pe care Congresul tocmai o votase şi care făcea din răpirea lui Emmy un delict federal capital. Puteam să fim condamnaţi la scaunul electric.

Când i-am dat ziarul, Albert l-a citit pentru sine ca să nu o sperie pe Emmy. Mose şi cu mine ne cunoşteam deja foarte bine situaţia precară. Singurul lucru care ne mai liniştea era că sora Eve şi mişcarea Sabia lui Gideon nu erau menţionate. Conform articolului, nu existau niciun fel de veşti legate de soarta lui Emmaline Frost, fetiţa răpită. I se luase un interviu Thelmei Brickman despre impactul pe care îl va avea Legea Lindbergh asupra propriei sale situaţii nefericite. Mărturisea că se temea pentru siguranţa fetiţei ei drăguţe, căci numai Dumnezeu ştia la ce grozăvii o supuneau ticăloşii aceia. „Oricine ar fi ei”, o cita articolul, „aceşti infractori trebuie să fie discipolii diavolului şi merită pedeapsa rapidă şi nemiloasă pe care noua lege o prevede.”

— Cred că tabăra noastră are nevoie de mai multă veselie, Emmy. Te duci să culegi nişte flori de câmp pentru noi? a spus Albert.

Ea a fost încântată de această propunere şi s-a făcut nevăzută.

— Nu înţeleg, am zis după ce fetiţa a plecat. Soţii Brickman ştiu că noi am luat-o pe Emmy. De ce nu spun aşa?

— Fiindcă le-ar crea probleme, a zis Albert. Cred că vor să-şi rezolve treburile cu noi personal.

— Cum? Să ne atace prin surprindere şi să ne ucidă? am încercat eu să fac haz de necaz, dar după expresia de pe fata lui Albert, am văzut că vorbea serios.

— Există ceva despre care nu ţi-am vorbit, a spus el. Adu-mi faţă de pernă.

Am luat-o din canoe şi i-am dat-o. El a căutat înăuntru şi a scos o mică agendă legată în piele neagră, pe care a deschis-o. Paginile erau pline de nume, date şi sume de bani.

— E un registru, a spus. Sunt plăţi. Numele şerifului Warford este aici. Al şefului poliţiei din Lincoln, de

asemenea. Şi al primarului.

— Plăţi pentru ce?

— Nu ştiu. Poate pentru traficul cu alcool de contrabandă. Pentru altceva, poate.

Fratele meu a închis agenda, arătând la fel de palid ca atunci când veninul şarpelui îi urca spre inimă.

— Pariez că mulţi oameni din districtul acela s-ar bucura dacă noi am dispărea şi acest registru nu i-ar mai bântui.

— Împuşcă mai întâi, pune întrebări după aceea, am zis, amintindu-mi ceea ce îi spusese poliţistul lui Jack chiorul. Nu ne mai aflăm însă în districtul Fremont. Poate ar trebui să ne predăm poliţiei de aici şi să le spunem tot ce ştim. Să le arătăm toate scrisorile din faţă de pernă împreună cu registrul şi să-i informăm că Emmy nu vrea să fie fiica Vrăjitoarei Negre.

— Să le povestim şi cum i-ai omorât pe cei doi bărbaţi?

Nu era o acuzaţie, ci doar o reamintire lucidă a situaţiei noastre reale.

I-a omorât ca să se apere pe sine şi pe noi, a intervenit Mose prin semne.

— Adaugă-le la răpire şi cine o să ne creadă? Ne paşte închisoarea cel puţin, a spus Albert cu acea voce stinsă pe care o avea de când fusese muşcat de şarpe.

S-a uitat la titlul articolului.

— Poate chiar mai rău.

Am aruncat ziarul în foc.

Aveam râme şi sfoară, aşa că am căutat printre lemne până am găsit trei beţe drepte pentru undiţe. În timp ce Albert stătea întins la umbra unui frasin uriaş ale cărui crengi se aplecau deasupra peretelui de trunchiuri, Mose, Emmy şi cu mine ne-am aşezat pe nisip pe malul râului. Legasem o crenguţă uscată de fiecare undiţă, pe post de plută. Emmy, care crescuse la o fermă, nu a avut nicio problemă să înţepe o râmă cu cârligul şi a aruncat undiţa în apă înaintea lui Mose şi a mea. Am pescuit toată după-amiaza, dar nu am prins nimic.

În cele din urmă, Mose a pus undiţa jos şi ne-a anunţat: *Mă duc să-i înhat.*

Mi-am amintit că Forrest, indianul care ne ieşise în cale înainte să ajungem în New Bremen, ne spusese că aşa prinsese somnii pe care îi împărţise cu noi.

Mose şi-a îmbârligat degetele ca nişte râme ca să ne arate cum o să facă. Apoi a mers pe malul insulei până a ajuns la un loc unde un plop mare fusese rupt de râu şi forma încovoiată a rădăcinilor crea mici goluri ce erau pe jumătate umplute cu apă. A cercetat solul pe lângă una dintre rădăcinile groase, s-a întins la pământ, şi-a vârât mâna în apă şi a ţinut-o acolo. Nu i-am putut vedea degetele, dar am presupus că se îmbârligau ademenitor pentru peşti.

Privindu-l, Emmy a şoptit cu o voce speriată:

— O să-i mănânce degetele?

— Cred că vor încerca, am zis eu, iar imaginea lui Herman Volz şi a mâinii sale cu doar patru degete şi jumătate mi-a venit în minte.

Nu ştiam nimic despre somni, dar speram că dinţii lor erau mai puţin ascuţiţi decât ai unui ferăstrău.

Mose era foarte răbdător. A rămas acolo, întins pe rădăcina groasă, mult după ce Emmy şi cu mine nu i-am mai dat atenţie şi l-am lăsat singur cu înhăţatul peştilor. Ne-am dus în pădurea care acoperea insula. Copacii erau plini de liane, iar pământul de sub coroanele lor bogate era acoperit de tufişuri. Emmy şi cu mine înaintam încet. I-am spus că exploram insula fiindcă eram vagabonzi plecaţi într-o aventură.

— Ca să o ucidem pe vrăjitoare? a întrebat Emmy.

— Şi pe toţi monştrii care ameninţă copiii, am hotărât eu.

Am apucat o liană şi am tras-o de pe trunchiul copacului unde atârna. Am încercat să mă legăn aşa cum făcea Johnny Weissmuller în *Tarzan omul-maimuţă,* care era unul dintre puţinele filme pe care avusesem voie să le văd la cinematograful din Lincoln. Liana s-a rupt sub greutatea mea. M-am prăbuşit şi am aterizat într-un pâlc de oţetari. Am rămas acolo o clipă, puţin ameţit, şi am auzit-o pe Emmy strigându-mă îngrijorată. Atunci m-am întors, am

privit în jos şi am ţipat.

Lângă mine, gura unui schelet se deschidea într-un zâmbet sinistru de bun-venit.

Capitolul treizeci şi şase

Mose a sosit în goană. Un minut mai târziu a venit şi Albert, arătând slăbit şi respirând greu. Au stat lângă mine şi Emmy – mă trăsesem de lângă rânjetul macabru cât putusem de repede – şi toţi ne-am holbat la singurul nostru tovarăş de pe insulă. Era un schelet întreg, intact de la cap până la degetele osoase de la picioare. Vegetaţia îi creştea printre coaste şi îi umplea cu liane orbitele goale. Precum lemnele aduse pe insulă de râu, oasele erau de un alb fantomatic. Multă vreme doar am privit.

În cele din urmă, Mose a întrebat prin semne: *Cine e?*

— Nu se ştie, a zis Albert.

— Nu e prea mare, am remarcat eu.

— Cam de mărimea ta, a admis Albert.

Un copil, a spus Mose.

— Cum crezi că a ajuns aici? am întrebat.

— La fel ca resturile de lemn, presupun, a spus Albert. Râul l-a lăsat aici.

M-am târât lângă schelet din nou, cu mai puţină teamă acum, am îngenuncheat şi l-am examinat pe tovarăşul nostru mai îndeaproape.

— Uite!

Am indicat într-o parte a craniului o adâncitură înconjurată de o reţea de crăpături.

— Nu sunt poliţist, dar pariez că cineva l-a lovit în cap pe acest copil.

O crimă, a zis Mose prin semne.

— N-aş trage concluzii pripite, a spus Albert.

Am zărit un obiect ce zăcea la picioarele scheletului şi l-am ridicat. Maro-închis, sfărâmicios, aproape s-a descompus în mâna mea, dar cu toţii am putut vedea ce era.

— Un mocasin, a zis Emmy.

— Un copil indian, am spus eu.

M-am gândit la Billy Mânecă Roşie.

— Ce facem?

— Nimic, a zis Albert.

M-am uitat la el, la carapacea lui de fapt. Poate că era prea istovit să-i pese, încă îşi revenea de pe urma muşcăturii şarpelui, dar m-am gândit că era ceva mai profund de atât. În New Bremen fusese cu un picior în groapă. Privise moartea în ochi şi credeam că încă îi era teamă.

Nimic? a întrebat Mose şi am văzut cum o mânie neaşteptată creştea în el.

— Orice s-a întâmplat, a avut loc cu mult timp în urmă, a zis Albert cu o voce obosită. Cine ştie? Poate cu o sută de ani în urmă. Nimeni nu mai poate face nimic acum.

Nu reuşeam să-mi scot imaginea lui Billy Mânecă Rosie din minte, zăcând uitat atât de multă vreme în cariera de piatră unde Dimarco aruncase trupul lui mic.

— Nu putem să-l lăsăm aşa.

— Ce propui?

Cuvintele lui Albert au sunat reci ca gheaţa.

— Să anunţăm autorităţile? Ce idee bună! *îl îngropăm,* a spus Mose prin semne.

— Eu nu pun mâna pe oasele alea, a zis Albert.

Mose, care nu se certa niciodată, s-a proţăpit în faţa fratelui meu şi a spus mânios: *A fost un copil indian ca mine. Dacă aş fi murit în şanţ împreună cu mama mea, aş fi vrut să am o înmormântare decentă. Aşa că am să-i fac lui o astfel de înmormântare. Mă ocup eu de oase.*

Mose şi cu mine am folosit lemne aduse de râu ca să săpăm o groapă în pământul moale. La un metru adâncime, apa a început să se infiltreze şi ne-am oprit. Mose a cărat scheletul bucată cu bucată şi a aşezat oasele în micul mormânt, aranjate mai mult sau mai puţin aşa cum le găsiserăm, astfel că ce mai rămăsese din copilul indian părea să se odihnească în pace.

Înainte de a acoperi oasele cu pământ, Mose mi-a cerut: *Spune ceva, Odie.*

Primul meu gând a fost: De ce eu? Era evident însă că pe Albert nu-l interesa, iar Mose îşi dorea.

— Acest copil, am început eu, a fost la fel ca noi. Îi

plăcea să simtă soarele pe faţă, rouă din iarbă dimineaţa, să audă cântecul păsărilor în copaci. Îi plăcea să arunce cu pietre în râu. Noaptea stătea întins pe nisip, privea stelele şi visa. La fel ca noi. Au existat oameni care l-au iubit. Într-o zi însă a plecat şi nu s-a mai întors, iar ei s-au întristat. Au jurat să nu-i mai pronunţe numele niciodată până în ziua când se va întoarce. Acea zi nu a mai venit vreodată. În fiecare noapte însă mama lui stătea pe malul râului şi îl striga pe nume, iar dacă asculţi cu atenţie, noaptea poţi încă să auzi vântul şoptindu-l, pentru ca el să nu fie uitat niciodată.

— Ce nume, Odie? a întrebat Emmy.

— Ascultă vântul diseară, am răspuns.

Mose s-a aplecat deasupra mormântului şi a spus: *Nu te voi uita niciodată.* După care a început să acopere oasele cu pământ.

S-a dovedit că Mose avusese noroc cu înhăţatul peştilor şi ne-a adus doi somni graşi în tabără pentru cină. I-a curăţat cu briceagul lui Albert de la cercetaşi şi, aşa cum îl văzusem pe Forrest făcând cu aproape două săptămâni în urmă, i-a înfipt în beţe fixate în pământ şi i-a învârtit deasupra focului ca să se frigă. Am mâncat peştii cu pâinea pe care o cumpăraserăm în piaţa din sat şi am împărţit o ciocolată Hershey ca desert.

După lăsarea întunericului, am stat în jurul focului, uitându-ne ţintă la flăcări, fiecare pierdut în propriile gânduri. Mă gândeam la Albert, care era doar o umbră a sa. Scheletul pe care îl îngropaserăm m-a dus cu gândul şi la tata, care fusese înmormântat în cimitirul săracilor din Lincoln. Din câte ştiam, nu avusese parte de vreo slujbă. Doar l-au aruncat în groapă şi l-au acoperit cu pământ.

I-am văzut mormântul de două ori. Prima dată a fost o vizită formală în compania domnului Brickman, la scurtă vreme după ce Albert şi cu mine ajunseserăm la Şcoala Lincoln pentru Indieni. Ne-a arătat mormântul, apoi s-a dat la o parte ca să ne lase câteva minute singuri, după care ne-a dus înapoi la şcoală. N-am arătat prea mult ce simţeam în timpul acelei prime vizite, nici eu şi nici Albert.

Doar ne-am uitat la mica piatră aşezată pe pământ, ca o bucată de pavaj stingheră. N-am plâns şi nici nu mi-a venit să o fac sub privirile nerăbdătoare ale domnului Brickman.

A doua vizită a avut loc în ziua în care împlineam doisprezece ani. Deja aproape că uitasem cum arăta mama, iar imaginea tatei începea să se estompeze. Voiam cu disperare să nu-l uit, aşa că m-am furişat de la şcoală şi m-am întors la cimitir. Mi-a fost greu să-i găsesc piatra, căci mormântul omului nevoiaş nu fusese prea bine îngrijit, iar buruienile crescuseră şi o acoperiseră. Am îngenuncheat, am dat la o parte vegetaţia sălbatică şi am citit numele de pe piatră. Numai atât mai rămăsese, un nume, şi am petrecut o oră gândindu-mă la el.

Fusese un om căruia îi plăcuseră muzica şi voia bună. Mi-am amintit că, de câte ori se apleca să mă îmbrăţişeze, obrazul lui avea o barbă ţepoasă. Ne citea poveşti seara la culcare, iar vocea i se schimba în funcţie de personaje. Cred acum că în alte împrejurări ar fi putut deveni actor. A fost traficant de alcool şi, după ce mama a murit, a devenit comis-voiajor pentru alţi traficanţi mai puternici decât el. Crescuse în munţii Ozark, unde distilarea alcoolului din porumb era o tradiţie respectabilă şi nu-i era ruşine pentru modul în care îşi câştiga traiul. Ne adusese din Missouri în Minnesota pentru a livra alcool şi ne instalaserăm tabăra pe malul râului Gilead, la marginea oraşului Lincoln. În acea noapte Albert şi cu mine rămăseserăm la râu în timp ce tatăl meu s-a dus cu camioneta model T în oraş ca să facă livrarea. Nu s-a mai întors niciodată. Oamenii şerifului au venit după noi şi atunci am aflat despre moartea sa. Fusese împuşcat în spate şi abandonat. N-au explicat niciodată motivul, n-au găsit niciun suspect. Tata fusese doar un escroc şi avusese parte de sfârşitul unui escroc. Albert şi cu mine eram fiii unui escroc, iar pedeapsa noastră a fost să trăim sub comanda Vrăjitoarei Negre. De ce doi băieţi albi într-o şcoală pentru copii indieni? Thelma Brickman ne explicase întotdeauna în felul următor: „Ne-am oferit să vă luăm fiindcă şcoala de stat pentru orfani este deja plină. Ar trebui să fiţi recunoscători că nu cerşiţi

pe stradă". Însă Cora Frost ne spusese că soţii Brickman primeau lunar un cec din partea statului pentru întreţinerea noastră.

Deşi mama nu mai era decât o amintire vagă din trecut, mi-l aminteam încă pe tata şi, la fel şi Albert. Ştiam de unde proveneam, că aveam rude în Saint Louis, o mătuşă care încercase să ne trimită bani, să aibă grijă de noi în singurul fel în care putea. Emmy nu-i uitase pe părinţii ei, avea chiar o fotografie care îi păstra vii în mintea sa. Când îl priveam însă pe Mose, care era cufundat în gânduri în timp ce se uita la foc, mi-am dat seama că el nu-şi amintea de nimeni. M-am gândit la vorbele surorii Eve despre ce îşi dorea fiecare dintre noi să găsească şi la faptul că Mose îşi căuta identitatea.

Ne-am culcat devreme în seara aceea. Emmy şi Albert au adormit imediat, dar eu am rămas treaz. Nici Mose nu putea dormi şi după un timp s-a ridicat şi a trecut pe lângă focul unde jăraticul încă pâlpâia, s-a îndreptat către malul râului şi s-a aşezat acolo. L-am lăsat un timp, după care mi-am dat pătura la o parte şi m-am alăturat lui.

Nu voiam să-i deranjez pe ceilalţi, aşa că l-am întrebat prin semne: *Ce faci?*

După multă vreme mi-a răspuns: *Ascult.*

Apa murmura lovindu-se de nisip şi din pădurea din spatele nostru se auzea concertul broaştelor şi uneori focul trosnea. O adiere blândă se simţea deasupra văii şi tot ce am desluşit a fost foşnetul copacilor de pe insulă.

Am un nume, mi-a spuse Mose.

Moses, am zis la rândul meu.

A scuturat din cap. *Un nume Sioux,* a precizat el, apoi mi l-a spus pe litere, A-M-D-A-C-H-A.

De unde ştii?

De la sora Eve. M-a ţinut de mână şi mi-a spus.

Ce înseamnă?

Frânt în Bucăţi. Am fost numit aşa după un străunchi. Un războinic.

Am ascultat freamătul copacilor în vântul nopţii şi mi-am amintit povestea pe care ne-o spusese Jack despre stelele

din plopii canadieni, cum spiritul nopţii scutura copacii ca să le elibereze. Spiritul îşi dorise probabil stele în noaptea aceea, căci cerul era presărat cu milioane de luminiţe.

Să te numesc Frânt în Bucăţi de acum?

Înainte ca el să-mi răspundă, am auzit un zgomot în spatele nostru şi Albert a strigat:

— Emmy are o criză.

O ţinea în braţe, în timp ce fetiţa se zvârcolea. Mose şi cu mine am luat-o de câte o mână, simţind că suferinţa ei era şi a noastră. Crizele nu durau mult, dar îi zguduiau tot trupul mic şi era un chin să o priveşti.

După ce criza a trecut şi Emmy s-a liniştit, a deschis ochii şi a spus:

— Sunt morti. Toţi sunt morti.

— Cine, Emmy?

— N-am putut să-i ajut, a zis ea. Am încercat, dar nu am putut. Se întâmplase deja.

— Vorbeşte despre copilul indian? am întrebat.

— Despre mai mulţi, a zis Albert. A spus că *toţi* sunt morti.

M-am uitat la Emmy, ai cărei ochi erau deschişi, dar împăienjeniţi.

— Sunt mai mulţi copii morţi pe insula asta, Emmy?

— Am încercat. N-am putut face nimic.

— Ce ai încercat? a întrebat Albert.

Emmy n-a răspuns, ci doar a închis ochii, căzând într-un somn adânc. Am înfăşurat-o în pătură şi am stat cu ea în timp ce ultimele flăcări din micul nostru foc se stingeau, lăsând în urmă doar jăraticul.

— Toţi sunt morţi, am zis repetând cuvintele lui Emmy. Ce a vrut să spună cu asta?

Albert a scormonit prin foc cu un băţ.

— Ce zice în timpul crizelor ei pare mereu să nu aibă niciun sens.

Poate că nu e aşa, a spus Mose. S-a întors şi s-a uitat cu atenţie la copacii întunecaţi care acopereau insula şi ascundeau Dumnezeu ştie ce.

— Locul acesta îmi dă fiori, am spus. Cred că ar trebui

să plecăm.

Mose a aprobat din cap şi a zis: *La prima oră mâine-dimineată.*

Puţinul somn de care am avut parte în noaptea aceea a fost agitat şi, deşi nu mi le-am mai amintit exact, visele mele au fost pline de ameninţări. Când s-a crăpat de ziuă, Mose şi cu mine ne-am ridicat şi, în lumina palidă a zorilor, am împachetat lucrurile şi am încărcat canoea. Albert a încercat să ne ajute, dar nu ne-a fost de prea mare folos. Emmy dormea atât de adânc, că nici nu s-a mişcat când Mose a ridicat-o şi a asezat-o cu blândeţe în canoe. Albert s-a aşezat în mijloc în poziţia pe care o avusese după ce a fost muşcat de şarpe, iar eu m-am dus la prora. Mose ne-a împins de la malul insulei, a urcat la pupa şi ne-am ridicat vâslele.

Chiar dacă încă nu ştiam, curentul râului Minnesota ne purta către nişte descoperiri ce urmau să ne deschidă ochii spre un întuneric mai adânc decât cel de la Vrăjitoarea Neagră.

Capitolul treizeci şi şapte

Nu existau sine de cale ferată care să însoţească această bucată a râului şi, pe o distanţă lungă, nu erau nici oraşe, ci doar pâlcuri dese de copaci, aşa că nu ne putea vedea nimeni. Am străbătut o porţiune mare în acea primă dimineaţă. Emmy se trezise în lumina aurie a zorilor fără să-şi aducă aminte de criza din noaptea trecută. Părea înviorată şi veselă, iar starea ei de spirit şi conversaţia cu Peter Iepuraşul mă încurajau, ridicându-i moralul şi lui Albert. Fireşte, Mose era tăcut, însă avea un aer care îmi spunea că încă îl tulbura faptul că găsiserăm un schelet de copil indian.

Aproape de amiază am tras la mal, unde un pârâu se vărsa în râul nămolos şi am mâncat ultimele alimente pe care le cumpărasem în piaţa din sat.

— De când crezi că am părăsit Şcoala Lincoln? l-am întrebat pe Albert.

— Cam de o lună, a răspuns el după o vreme.

— Cât durează până ajungem la Mississippi?

— Mai multe zile, a spus el oftând din greu.

— Şi de acolo cât mai e până ajungem în Saint Louis?

— Săptămâni. Luni. Nu ştiu.

— Luni? O să dureze o veşnicie.

— Preferi să munceşti pe fâneaţa lui Bledsoe?

— Aş prefera să mănânc la Morrow House şi să dorm într-un pat moale.

Emmy a oftat, dar nu cu tristeţe, ci ştrengăreşte.

— Mi-aş dori să fiu o prinţesă care călătoreşte pe spatele unei lebede.

— Şi care mănâncă numai îngheţată, am adăugat eu.

Şi-a ridicat păpuşa făcută din şosetă.

— Cu sos de ciocolată, a zis Peter Iepuraşul cu vocea unui iepuraş.

— Dar tu, Mose?

Mose stătea cu spatele la noi şi arunca pietre în râu, azvârlindu-le atât de tare, încât acestea atingeau apa cu

mici explozii. N-a răspuns.

— Hai, am zis. Ce ai prefera să faci?

S-a întors către mine şi ceea ce am văzut pe chipul lui m-a înspăimântat.

Să-l găsesc pe ucigaşul mamei mele, a spus el.

Acesta a fost sfârşitul jocului.

Am călătorit pe râu până după-amiaza târziu şi ne-am instalat tabăra pe o mică limbă de nisip la baza unui mal abrupt şi înalt. Am încercat să pescuiesc din nou şi de data aceasta am avut un oarecare succes, prinzând un peşte mare care nu era somn. Am făcut un proţap deasupra focului în acea seară, am înfipt o frigăruie şi am fript peştele. Carnea albă şi tare se desfăcea uşor de pe oase şi avea un gust mai bun decât orice somn pe care îl mâncasem. N-am înţeles decât mult mai târziu că prinsesem o ştiucă, un trofeu printre peştii din râul Minnesota.

La căderea nopţii am zărit spre est o lumină ce semăna cu un foc. Mai văzusem acest fenomen o dată când ne-am făcut tabăra cu tatăl nostru la sud de Omaha, iar oraşul din depărtare luminase cerul nopţii.

— Mankato? l-am întrebat pe Albert.

— Aşa cred, a spus el.

— Nu suntem prea departe. Ajungem acolo dimineaţă.

Albert a clătinat din cap.

— Rămânem aici până mâine după-amiază, apoi trecem pe lângă oraş la lăsarea serii. Riscăm mai puţin să fim văzuti.

Acesta era genul de plan la care s-ar fi gândit vechiul Albert şi mi s-a părut încurajator. Doar că trebuia să aşteptăm în compania lui Mose, ceea ce, din cauza stării lui proaste de spirit, care era o noutate, era apăsător pentru noi toţi. M-am gândit că poate muzicuţa ar fi de ajutor, aşa că am scos-o şi am cântat câteva melodii vesele despre care ştiam că erau printre favoritele lui Mose, însă carapacea groasă care îl acoperea nu s-a sfărâmat. Nici când Emmy a dansat un dans vioi, Mose n-a fost impresionat. Într-un fel, mohoreala lui era la fel de

neliniştitoare ca o criză de-ale lui Emmy.

Dimineaţa eram cu toţii prost dispuşi. Când curăţasem ştiuca, lăsasem măruntaiele pe nisip la malul râului şi un roi de ţânţari au atacat nu numai resturile peştelui, ci şi pe noi. Albert m-a înjurat, eu l-am înjurat pe el, iar Emmy a izbucnit în plâns, ceea ce a scos la iveală latura protectoare a lui Mose, care ne-a certat prin gesturi atât de vehement pe mine şi pe Albert, încât am crezut că o să-şi rupă mâinile.

— Nu stau aici cu tine toată ziua, m-am răstit la Albert.

— Foarte bine, a ripostat el. De ce nu te duci înot până la Saint Louis?

Am plecat în goană de-a lungul malului, apoi printr-un crâng de mesteceni, îndepărtându-mă de râu. Noaptea auzisem zăngănitul vagoanelor de marfă pe şine către sud şi sirena îndepărtată a unei locomotive. Am mers în direcţia căii ferate care era la mai puţin de trei sute de metri distantă şi am urmat-o către oraşul ale cărui lumini le văzusem peste noapte. Tot drumul mi-am blestemat fratele şi ghinionul care ne obligase să o părăsim pe sora Eve. Am blestemat săptămânile, lunile sau poate anii care ne despărţeau de Saint Louis, dacă mai ajungeam vreodată acolo. Ştiam că poliţia o căuta peste tot pe Emmy şi, dacă ne prindeau, se termina cu noi. M-am gândit să nu mă mai întorc la ceilalţi. Poate îmi era mai bine pe cont propriu.

Am mers două ore şi în cele din urmă am ajuns în Mankato, unde atât râul, cât şi calea ferată făceau un cot impresionant spre nord. Oraşul avea o populaţie de câteva mii de locuitori şi se întindea pe ambele maluri ale curbei făcute de apă. Depozite şi clădiri industriale formau patrulatere mari pe malul râului. O faleză lungă şi înaltă, mărginită de copaci se ridica în spatele oraşului, iar la poalele ei se afla cartierul comercial unde îl spionasem pe Sid când se întâlnise şi îi plătise pe oamenii care însoţeau trupa şi erau mereu „vindecaţi”. M-am îndreptat către acel centru financiar aglomerat. Automobilele circulau în viteză pe străzi şi, după liniştea călătoriei cu canoea, claxoanele şi zgomotul lor mi se păreau infernale. Ziua era umedă,

aerul, înăbuşitor, iar mirosul neplăcut de asfalt încins plutea peste tot.

Mai fusesem şi altă dată în oraşe – Saint Louis, Omaha, Kansas City –, dar trecuse atât de multă vreme, că nu-mi mai aduceam aminte. Timpul petrecut în Mankato urmărindu-l pe Sid fusese foarte scurt şi nu-mi făcusem o idee clară asupra localităţii. După anii din Lincoln, care era un orăşel, şi şederea în New Bremen, care era doar ceva mai mare, simţeam că mă aflam într-un ţinut străin şi neprimitor. Eram singur. Asta mă întrista cel mai mult. Că eram complet singur. Fiindcă mă supărasem pe Albert, îmi dorisem să fiu pe cont propriu, dar când am înţeles ce însemna asta, mi-am pierdut curajul şi am tânjit să fiu cu familia mea din nou.

Tocmai mă hotărâsem să mă întorc în tabără, când am auzit agitaţie pe una dintre străzi şi curiozitatea a învins. Am urmat zgomotul vocilor, am luat-o după colţ şi m-am pomenit la marginea unei mulţimi adunate în faţa fabricii locale de arme. Poliţiştii patrulau zona şi aş fi plecat imediat dacă nu m-ar fi atras mirosul de supă caldă şi mai ales aroma de pâine proaspăt coaptă. Nu puteam vedea mâncarea din cauza zidului de oameni din faţa mea. Puteam însă să zăresc un bărbat care stătea pe treptele fabricii, mult deasupra mulţimii, strigând la un megafon.

— Oameni buni, urla el, câţi dintre voi aţi luptat în noroaiele din Franţa, aţi stat în apa murdară din tranşee până la brâu sau v-aţi târât pe sub sârmă ghimpată?

Întrebarea a fost întâmpinată cu strigăte şi ovaţii încurajatoare.

— Câţi dintre voi şi-au văzut camarazii măcelăriţi în faţa ochilor?

A doua întrebare n-a primit un răspuns la fel de încurajator, dar a iscat un murmur răsunător în mulţime.

— Ce le-au promis celor care, ca noi, au avut norocul să se întoarcă acasă? Ne-au promis ajutoare pentru serviciul militar, compensaţii pentru ororile pe care le-am trăit sau la care am luat parte. Ne-au spus însă că trebuie să aşteptăm până ne luăm banii. Ei bine, nu mai putem

aştepta. Nu avem de lucru acum, nu-i aşa?

Răspunsul a fost un asurzitor cor de „Nu!”-uri care era firesc, având în vedere hainele jerpelite pe care le purtau oamenii.

— N-avem nici acoperişuri deasupra capetelor, n-avem mâncare să ne hrănim pe noi şi familiile noastre.

Cuvintele acestea au întărâtat mulţimea şi oamenii şi-au ridicat pumnii strigând „Nu!”

— Avem nevoie de bani acum. Azi. Nu peste ani. La naiba, vom fi morti de foame până atunci! Mă susţineţi?

Judecând după strigătele puternice de aprobare, aşa făceau.

Atunci au intervenit poliţiştii. Au venit de pe străzile lăturalnice şi de pe alei, înarmaţi cu bastoane şi, croindu-şi drum prin mulţime, au împrăştiat-o în grupuri răzleţe şi au alungat oamenii.

— Dumneata, domnule poliţist, ai luptat în Franţa? a strigat bărbatul cu megafonul.

Am presupus că nu, fiindcă agentul căruia i se adresase pur şi simplu l-a lovit în cap cu bastonul şi omul s-a rostogolit pe jos.

Haosul a cuprins toată scena şi m-am pomenit îmbrâncit de oameni care fugeau şi izbit de un zid de cărămidă. M-am târât într-un gang unde eram în siguranţă. Era intrarea unei imprimerii, unde m-am ghemuit până ce strada s-a golit, iar un bărbat a scos capul pe uşă şi s-a răstit:

— Pleacă, băiete! Nu mai pierde vremea pe aici.

M-am grăbit înapoi către calea ferată şi am urmat-o în afara oraşului, nerăbdător să mă întorc la locul unde îi lăsasem pe fratele meu, pe Emmy şi pe Mose, dorind mai presus de orice să mă aflu în sânul familiei mele din nou, înconjurat de dragostea lor. Desigur, uneori ne mâniam şi ţipam unii la alţii, dar niciodată nu foloseam bastoane.

Când am descoperit urmele pe care le lăsasem de dimineaţă, era deja după-amiaza târziu şi umbrele se întindeau lungi pe pământ. Am luat-o către râu, spre faleza unde ne petrecuserăm noaptea, şi îmi simţeam sufletul plin de bucurie la gândul reunirii cu ceilalţi.

Când am ajuns însă la limba de nisip unde ne instalaserăm tabăra, nu mai era nimeni. Dispăruseră cu toţii.

Capitolul treizeci şi opt

Mi-am petrecut cea de-a douăzeci şi patra aniversare ghemuit în ruinele unei cafenele incendiate din Brest, Franţa, gloanţele germane zburând în jurul meu. Mi-era teamă, dar nu atât de tare ca atunci când aveam doisprezece ani şi stăteam pe acea plajă pustie pe malul râului Minnesota, gândindu-mă că pierdusem singura familie pe care o aveam.

Resturile focului încă fumegau şi nisipul păstra formele trupurilor noastre acolo unde dormiserăm noaptea, dar plaja era pustie. Primul meu gând a fost că Albert se supărase atât de tare, încât îi convinsese pe ceilalţi să mă abandoneze. Însă era fratele meu şi ne mai certaserăm înainte. Nu m-ar fi părăsit pur şi simplu, oricât de tare l-aş fi mâniat. Am căutat un semn, un indiciu de orice fel, aşa cum lăsase Mose înainte pe Gilead. N-am găsit nimic asemănător, dar am descoperit ceva ce m-a tulburat – urme de tălpi mari pe nisipul ud la marginea râului, mai mari decât ar fi putut Mose să lase. Le-am cercetat atunci cu grijă pe toate. Ale lui Emmy erau mici şi uşor de distins. Albert şi Mose purtau ghete Red Wing de aceeaşi formă, iar ale lor, deşi mai mari, erau exact precum cele lăsate de ghetele mele. Mai existau însă şi alte urme de pantofi bărbăteşti şi de labe de câine. Cineva fusese acolo, mai mulţi oameni. Ceva se întâmplase, iar Albert, Mose şi Emmy fuseseră obligaţi să fugă.

Dar încotro se duseseră?

Am privit râul, curentul apei maronii îndreptându-se spre Mankato şi m-am gândit că s-ar fi putut hotărî asupra unui singur loc.

Tot restul după-amiezii am urmat cursul râului înapoi către periferia oraşului Mankato fără să-mi găsesc familia. Se lăsase deja seara. Eram obosit, înfometat şi descurajat. Mă convinsesem singur că fratele meu, Mose şi Emmy nu fugiseră de pe plajă, ci fuseseră prinşi. Vrăjitoarea Neagră folosise magia ei neagră şi îi găsise. Eram plecat când îi

prinsese, dar asta nu însemna că aveam noroc. Însemna că eram complet singur.

Am ajuns la un pod care traversa alt râu, un afluent pentru Minnesota. Câteva sute de metri mai la nord am văzut locul unde apele se uneau. M-am aşezat pe traverse şi mi-am legănat picioarele, încercând să-mi înţeleg situaţia. Albert şi Mose erau probabil după gratii deja, iar eu mă gândeam să mă predau. Ce puteau să-mi facă? Trimiteau oare copii de doisprezece ani pe scaunul electric? Dacă asta îl aştepta pe Albert, atunci îl urmam. Vom muri împreună.

Eram cumplit de nefericit, când am auzit ceva ce m-a mai înveselit. Dintre copacii din josul râului se distingea sunetul melodios al unei muzicuţe. Cunoşteam cântecul „Arkansas Traveler". Mi-am scos propriul instrument din buzunarul de la cămaşă şi am început să cânt ca acompaniament la acea melodie. Cealaltă muzicuţă s-a oprit, ca şi cum era surprinsă, apoi a continuat şi am cântat împreună până la sfârşit. Am coborât de pe pod şi m-am îndreptat spre copacii de unde se auzise muzica.

Acolo unde cele două râuri se întâlneau, se vedeau nişte adăposturi provizorii. Micile construcţii fuseseră făcute din ce se găsea în groapa de gunoi a oraşului – cartoane, folii de metal, placaje din scânduri uzate, bucăţi de cherestea, lăzi de lemn. Mai erau nişte anexe construite din crengile aduse de râu şi acoperite cu prelate. Ici şi colo se înălţa câte un cort Sioux, dar în cea mai mare parte era un sat apărat din nevoi disperate, care primise o formă datorită obiectelor aruncate de către cei înstăriţi. Focuri ardeau în butoaie de metal tăiate pe jumătate sau în aer liber şi simţeam miros de mâncare.

Muzicuţa continua să mă cheme. Am înaintat pe potecile dintre adăposturi unde oamenii îşi ridicau privirea de la foc sau se uitau la mine din vizuinile lor.

Am ajuns în sfârşit la ceea ce părea a fi un mare cort indian, un con alcătuit din crengi lungi acoperite cu pânză. Se ridica în iarba înaltă de pe malul râului. Lângă cort era un vechi camion cu o platformă care fusese umplută cu

mobilă şi multe altele. În faţa intrării era o vatră rotundă de piatră în mijlocul căreia ardea un foc plăcut şi un ceaun mare negru atârna deasupra flăcărilor. Trei adulţi şedeau pe nişte lăzi joase în jurul acestuia, unul dintre ei fiind un bărbat solid, cu un început de chelie, cu pielea arsă de soare, ţinând o muzicuţă la gură. S-au întors toţi către mine, iar bărbatul a lăsat muzicuţa jos. S-au uitat la mine fix, dar fără ostilitate, aşteptând ceea ce ştiau că va urma.

— Şi eu cânt, am spus încet, arătându-le muzicuţa mea.

— Tu ai fost mai înainte? m-a întrebat el.

— D-da.

O femeie stătea lângă el. Am bănuit că erau de o vârstă, cam cât ar fi avut părinţii mei, însă faţa ei era mai îmbătrânită de griji decât a lui. Părul îi cădea pe umeri în şuviţe blonde, murdare. Purta o rochie din pânză de sac veche, dar cu un model colorat, cu balerine şi fluturi, în picioare avea ghete de lucru din cale-afară de tocite şi, din câte îmi dădeam seama, nu purta ciorapi.

Cea care mi-a atras însă atenţia a fost o femeie foarte bătrână, numai pliuri şi riduri, ai cărei ochi negri mă studiau intens. Purta un şal peste o rochie veche care îi ajungea până la glezne, iar o pipă făcută dintr-un cocean de porumb îi ieşea pe la colţul gurii.

— Eşti singur? m-a întrebat ea cu o voce surprinzător de blândă.

— Da, doamnă, am spus.

— Ai familie?

— Nu am.

— Eşti orfan? a întrebat femeia mai tânără apăsată de griji-

— Da, doamnă.

— Eşti aici cu cineva? a continuat bătrâna.

— Nu, doamnă. Am urmat calea ferată până am ajuns aici.

— Eşti foarte tânăr ca să vagabondezi, a spus cealaltă femeie.

— Mulţi tineri sunt pe cont propriu zilele astea, Sarah, a zis bătrâna. Sunt vremuri grele pentru toţi. Ai mâncat,

fiule?

— Am mâncat puţin dimineaţă.

— Poţi să stai cu noi. Supa e aproape gata.

— Mamă Beai, a zis bărbatul.

— Putem să-i dăm nişte supă băiatului, Powell, a spus bătrâna.

Apoi a zâmbit şi obrajii ridaţi i s-au destins.

— Ne va putea răsplăti cu nişte muzică.

Ce am aflat după aceea a fost că Powell Schofield, soţia lui, Sarah, şi soacra, Alice Beai, îşi pierduseră ferma din districtul Scott din Kansas şi se îndreptau spre Chicago, unde mama Beai avea rude, iar Schofield spera să găsească de lucru. Camionul li se stricase şi nu aveau bani de reparaţii – nu mai aveau de fapt bani pentru nimic, nici măcar pentru benzină – şi locuiau în aşezarea improvizată, care se numea Hooverville, de peste o săptămână. Asemenea comunităţi existau peste tot, după cum am aflat mai târziu. Ca mulţi alţi bărbaţi din aşezare, Schofield auzise că se găsea de lucru la fabricile de conserve din regiune, ceea ce se dovedise a fi o minciună sfruntată. Acum nu mai aveau nicio soluţie.

Doamna Schofield a amestecat supa în ceaunul negru şi a zis:

— Powell, vrei s-o chemi pe Maybeth şi pe copii? Spune-le că cina e gata. Anunţă-l şi pe căpitanul Gray că poate să ni se alăture dacă îşi aduce lingura şi castronul propriu.

Bărbatul s-a ridicat. Nu era masiv, dar era puternic, avea pieptul şi muşchii întăriţi de munca la fermă. S-a îndreptat greoi printre locuinţele improvizate spre zgomotul făcut de copiii aflaţi la joacă pe care îi auzisem când mă apropiam.

Mama Beai m-a privit cu atenţie.

— Buck Jones, carevasăzică?

Aşa le spusesem că mă cheamă’ începuse să-mi placă numele acesta.

— Precum vedeta din filmele cu cowboy?

— Da, doamnă.

— Aha, a zis ea şi m-a măsurat cu privirea din cap până

în picioare. Ai haine foarte frumoase şi, dacă nu mă înşel, ghetele sunt Red Wing, destul de noi. Un om bănuitor ar crede că eşti un fugar.

Ceea ce eram, deşi, mai curând, un evadat.

— N-am nicio familie de care să fug, am spus. Tata a murit acum patru ani, mama, cu doi ani înaintea lui.

— Alte rude nu mai ai?

— O mătuşă în Saint Louis. Acolo mergem. Merg, m-am corectat.

— Saint Louis e foarte departe, a zis ea.

— La săptămâni distanţă, am fost eu de acord.

— Şi te bazezi numai pe tine, fără să ai alte resurse?

— Numai pe mine.

Doamna Schofield a gustat supa şi a adăugat ceva dintr-o punguţă pe care a scos-o dintr-un buzunar al rochiei.

— Pare un plan cât se poate de…

S-a oprit, cu mâna deasupra ceaunului care fierbea.

— Îndrăzneţ, a spus ea în cele din urmă.

— Nebunesc de-a binelea, aş zice, a râs mama Beai. Dar uite unde m-au adus şaptezeci de ani de viaţă trăită conform regulilor.

A scos pipa din gură şi i-a agitat cupa, făcând un gest larg, care cuprindea toate adăposturile sărace din Hooverville.

— Uită-te la ei. Cei mai mulţi nici nu ştiau că asta îi aştepta. Nimeni nu poate controla nimic.

Mi-a zâmbit.

— Aşa că, Buck, sunt ultima persoană care să-ţi spună că planul tău e nebunesc. Tot ce pot să-ţi doresc este ca Dumnezeu să te aibă în pază.

Domnul Schofield s-a întors, urmat de trei copii, unul dintre ei fiind o fată de vârsta mea. Purta o cămaşă de băiat şi o salopetă cu bretele peticită în mai multe locuri şi era desculţă. Mi-a zâmbit timid şi s-a apucat imediat de treabă, ajutând-o pe mama ei cu ultimele pregătiri. Aceasta era Maybeth Schofield şi, în ciuda hainelor de băiat, m-am gândit că era cea mai drăguţă fată pe care o văzusem vreodată. Ceilalţi doi, Lester şi Lydia, erau

gemeni şi aveau opt ani. În urma lor venea la o oarecare distanţă o siluetă înaltă şchiopătând către foc. Când a ieşit din umbra copacilor şi lumina serii l-a învăluit, mi-am dat seama că îl mai văzusem. Era bărbatul cu megafonul care îi îndemna pe ceilalţi veterani din mulţime să se revolte şi să ceară ajutoarele promise pentru serviciul militar. Avea o vânătaie neagră pe faţă şi mi-am amintit că l-am văzut pe un poliţist lovindu-l cu bastonul. Asta însă nu explica şchiopătatul.

— L-am pierdut în Argonne, a spus el, bătând uşor cu palma în piciorul drept, care a sunat a lemn.

Ne aşezaserăm deja la masă şi aşa am aflat multe despre istoria familiei Schofield şi a căpitanului Bob Gray. Maybeth stătea de partea cealaltă a focului, cu gemenii. Avea părul de aceeaşi culoare cu a mamei sale, auriu-deschis, ca lucerna după ce o usca soarele pe fâneaţa lui Bledsoe, dar era mai moale şi mai curat decât al femeii. De câte ori o surprindeam privindu-mă, se uita repede în altă parte. Dintr-un motiv pe care atunci nu mi-l puteam explica, acest simplu gest mi-a fermecat inima.

— N-a plouat aşa cum trebuia, a spus domnul Schofield.

Terminase de mâncat – un amestec gustos de supă de pui cu legume – şi a aruncat mânios un băţ în foc.

— În ultimii doi ani, porumbul n-a mai crescut. N-am avut cu ce să-mi hrănesc animalele. Erau toate piele şi os. Banca m-a refuzat brutal când am mai cerut un credit. După care mi-au luat ferma. Ticăloşii!

— N-a fost doar asta, a zis Mama Beai.

— Da, ei bine, asta a fost cel mai greu.

S-a ridicat brusc.

— Am treabă, a zis şi s-a pierdut în întunericul de sub copaci.

Mama Beai l-a privit plecând.

— Seceta, aşa spune el.

— Mamă, a avertizat-o doamna Schofield.

— Vreau doar să zic că aveam vecini fermieri care s-au descurcat.

Căpitanul Gray – aşa îi plăcea să i se spună – avea

propria misiune, încerca să recruteze bărbaţi care să călătorească împreună cu el la Washington D.C. Pentru a se alătura miilor de alţi veterani care se adunau acolo ca să ceară plata ajutoarelor promise.

— Sunt o mulţime ca noi aici în Minnesota care au nevoie disperată de acei bani. Nu cerem nimic special. Asta ni s-a promis. Un guvern trebuie să-şi ţină promisiunile.

— Nu ştiu de ce un guvern ar trebui să se poarte diferit de oamenii din care e format, a spus Mama Beai cu pipa în gură. Când e vorba de bani, oamenii se poartă de multe ori urât şi sunt nerecunoscători.

După ce am terminat de mâncat, Mama Beai a spus:

— Copii, ajutaţi-ne să facem curat. Buck, ai promis că ne cânţi ceva la muzicuţa ta.

— Cânţi la muzicuţă? m-a întrebat căpitanul Gray. Am un acordeon în coliba mea. Te superi dacă te acompaniez?

— Deloc, am zis. Pot să vă ajut la curăţenie? am întrebat-o pe Sarah Schofield.

— Mulţumesc mult, Buck, dar ne descurcăm. Tu mai bine gândeşte-te ce ne cânţi.

Am privit-o pe Maybeth ajutându-şi mama. Le dădea instrucţiuni celor mai mici cu o răbdare maternă, mişcându-se cu o graţie felină şi, dintr-un motiv necunoscut, picioarele ei desculţe, subţiri, maronii de la soare şi noroi mi se păreau foarte frumoase. Am încercat să mă gândesc la o melodie care s-o impresioneze. Voiam să fie ceva frumos şi liric, dar şi puţin trist şi melancolic, fiindcă aşa mă simţeam eu şi voiam ca ea să înţeleagă. M-am decis în cele din urmă la „Shenandoah”.

Când căpitanul Gray s-a întors, şi-a adus nu numai acordeonul, ci şi o bucată mare albă de lemn pe care cuvântul HOOVERVILLE fusese vopsit cu litere negre. Cuvântul fusese şters cu vopsea roşie şi dedesubt era scris HOPERSVILLE.

— Pancarta asta a atârnat de copacul de lângă coliba mea prea mult, a spus el. M-am gândit să-i dau un nume mai vesel acestui loc. Ce zici, Mamă Beai?

— Cred că e perfect, căpitane Gray, a răspuns ea.

Am cântat câteva cântece împreună. Aveam un repertoriu mai amplu decât al lui, dar cunoşteam amândoi mai multe melodii şi, în timp ce noi cântam, oamenii ieşeau din micile lor adăposturi şi se adunau în jurul focului. Se întâmpla un miracol sau ce am crezut atunci că era un miracol. Un bărbat a adus o pungă de pricomigdale şi le-a împărţit copiilor care erau acolo. Altcineva a oferit un urcior de cidru. S-au ivit felii de măr, brânză şi pâine. În timp ce eu şi căpitanul Gray cântam şi unii oameni care ştiau cuvintele ne acompaniau, participanţii la mica adunare, care nu aveau prea multe, au găsit un mod de a se hrăni unii pe alţii.

— E târziu şi copiii trebuie să se culce, a spus doamna Schofield în cele din urmă.

— Încă o melodie, am zis. Ceva special.

— Foarte bine. Dar numai una.

Am interpretat „Shenandoah”, aşa cum plănuisem. La sfârşit m-am uitat peste foc la Maybeth Schofield. Ochii îi erau ca două perle albastre umede, ca două picături de rouă, şi, când mi-a zâmbit, mi-a furat inima.

Capitolul treizeci şi nouă

Înainte ca Lydia şi Lester să se culce în cortul familiei Schofield, Mama Beai a scos o Biblie, o ediţie veche legată în piele fină maro-roşcată cu marginile paginilor aurite.

— Ştii să citeşti, Buck?

— Da, doamnă.

— Ai vrea să ne citeşti un pasaj acum, la sfârşitul zilei? Aşa facem în familia noastră. Deşi pare că suntem într-o situaţie disperată, nu credem că Dumnezeu ne-a părăsit.

Îmi începusem călătoria pe Gilead cu o credinţă puternică în Dumnezeu, dar un alt fel de Dumnezeu, unul care distrugea. Încă îmi era teamă că un asemenea Dumnezeu mă însoţea, Întunecat, puternic, în aşteptare, un păstor care îşi devora turma. Însă sora Eve îmi oferise o altă imagine la care să mă gândesc, iar când Mama Beai mi-a dat Biblia, nu m-am simţit ca un impostor citind din ea. Am ales Psalmul 23, pentru că îl cunoşteam cel mai bine.

După ce am terminat, Mama Beai a spus:

— Foarte bună alegere, Buck, dată fiind situaţia noastră actuală. Noapte bună, copii!

Doamna Schofield i-a condus pe cei doi copii mai mici în cort. Înainte de a-i înapoia Biblia Mamei Beai, am observat că pe paginile de la început erau scrise de mână nume şi date.

— Arborele nostru genealogic, mi-a explicat bătrâna.

Şi-a tras lada lângă mine şi şi-a trecut degetul pe fiecare pagină, lămurindu-mă în legătură cu originea ei, de la primul nume şi prima dată – Ezra Hornsby, 21 septembrie 1804 – până la numele cele mai recente – Lester şi Lydia Schofield, 18 mai 1924. Am aflat şi explicaţia pentru cortul indian. Tatăl ei, Simon Hornsby, fusese misionar episcopalian printre indienii Sioux din teritoriul Dakota unde ea crescuse şi învăţase despre frumuseţea şi utilitatea acestei construcţii simple.

M-am uitat îndelung la acele pagini care erau o

adevărată hartă a familiei şi am simţit că mă cuprindea invidia. Aceşti oameni ştiau cine erau, de unde proveneau şi înţelegeau contextul mai larg în care li se desfăşurau vieţile. Eu nu aveam niciun rost, trăiam de unul singur fără niciun reazem.

Mama Beai şi-a pus Biblia în poală.

— Unde ai de gând să-ţi petreci noaptea?

Fusesem atât de absorbit de întâmplările din acea seară, încât nu mă gândisem deloc la asta.

— Cred că am să mă întind undeva în iarba înaltă.

— Maybeth, du-te şi adu o pătură pentru Buck.

— Nu, doamnă, n-aş putea primi, am spus.

— Poţi şi o vei face. Maybeth?

Fata a intrat în cort şi s-a întors cu o pătură de lână, înainte să mi-o dea, tatăl ei a apărut împleticindu-se în lumina focului şi s-a aşezat greoi pe o ladă. Ochii îi luceau într-un fel pe care îl cunoşteam şi mirosea puternic a whisky.

— Ce-ai folosit ca să-ţi cumperi de băut? a întrebat Mama Beai.

— Poftim? a spus bărbatul, mimând cu greu inocenţa.

Mama Beai s-a uitat cu dispreţ la el, făcându-l să-şi lase privirea în jos.

— Muzicuţa. Am dat-o la schimb.

Doamna Schofield a ieşit din cort şi şi-a văzut soţul stând aplecat, smerit, lângă foc. M-am gândit că se va repezi asupra lui, în schimb l-a luat în braţe. El şi-a pus capul pe umărul ei, cum ar face un copil cu mama lui, şi a închis ochii. Femeia i-a aruncat Mamei Beai o privire pe care la vârsta aceea nu am înţeles-o, dar pe care de atunci am interpretat-o ca fiind expresia unei compasiuni materne profunde, o putere care provenea dintr-o suferinţă adâncă pe care am mai întâlnit-o de-a lungul vieţii la mulţi oameni, nu doar la Sarah Schofield. Am mai văzut-o la alte femei care îndurau din greu fără să-şi piardă speranţa sau darul de a-i îmbrăţişa iertătoare pe cei distruşi.

— Hai să mergem la culcare, iubitule, a spus ea, conducându-şi soţul în cort.

— Maybeth, ce-ar fi să-l ajuţi pe Buck să-şi găsească un loc moale pentru la noapte? a zis Mama Beai. Te aştept aici. Să nu întârzii.

Ne-am îndepărtat de lumina focului, dar nu prea mult, fiindcă luna era doar în primul pătrar şi noaptea era întunecată. Ierbii înalte de pe malul râului i-a luat locul nisipul, iar eu am găsit un loc la câteva zeci de metri depărtare de tabăra Schofield şi mi-am întins pătura pe plajă. Cerul era presărat de stele şi Calea Lactee era ca un arc nebulos, delicat.

— Pot rămâne puţin dacă vrei, s-a oferit Maybeth. E cam înfricoşător aici.

— Nu mi-e teamă.

— Nu la asta m-am referit, a zis ea.

Ne-am aşezat pe pătură şi Maybeth şi-a încrucişat picioarele, frecând peticul care îi acoperea un genunchi.

— Am avut o rochie frumoasă, a spus ea. Albastră. Dar am dat-o.

— De ce?

— Janie Baldwin avea mai multă nevoie de ea. Culegea căpşuni într-o grădină din oraş. Le fura, de fapt, şi un câine a atacat-o. I-a rupt aproape toată rochia. Familia Baldwin o duce mai rău decât noi.

— Familia ta e drăguţă.

Fata s-a uitat la foc.

— Îmi fac griji din cauza tatei.

M-am gândit la propriul meu tată şi la felul în care îşi câştigase traiul vânzând whisky unor oameni precum Powell Schofield. Nu eram sigur ce-ar fi trebuit să-i spun.

— Aceea e steaua mea, a zis ea, arătând către ultima luminiţă strălucitoare din Carul Mare.

— Steaua ta? E proprietatea ta?

— Am ales-o. Există mai multe stele pe cer decât oameni pe pământ, aşa că sunt din plin. Am luat-o pe aceea fiindcă dacă urmăreşti linia care o leagă de cea de dedesubt, descoperi Steaua Polară. Mă ajută să ştiu în ce direcţie mă îndrept. Care e steaua ta?

— Cea de dedesubt, am spus eu. Cea care uneşte şi te

ajută să-ţi găseşti drumul.

Ne-am uitat împreună la stelele noastre până ce Maybeth a spus:

— E timpul să mă întorc.

— Mulţumesc pentru pătură.

M-am gândit că va pleca imediat, dar a mai rămas o clipă.

— Câţi ani ai?

— Treisprezece, am zis.

Era aproape adevărat.

— La fel ca mine. Ai auzit de *Romeo şi julieta?* Shakespeare?

Datorită Corei Frost aflasem despre dramaturg. Ştiam vag povestea, doi oameni care se iubeau şi care nu au avut un sfârşit prea bun.

— Julieta avea treisprezece ani, iar Romeo nu era mult mai mare, a spus ea. Presupun că oamenii se căsătoreau devreme pe atunci.

Privind-o pe deasupra focului mai înainte în seara aceea, mă gândisem să o sărut şi încercasem să-mi imaginez cum ar fi.

— Noapte bună. Noapte bună. O, griji dulci şi amare, aş fi în stare să-ţi spun tot noapte bună până mâine.

În liniştea ce s-a aşternut, am privit râul, o întindere de apă fantomatică în lumina stelelor, şi m-am gândit din nou cum ar fi să o sărut pe Maybeth Schofield.

— Buck?

Mi-am întors faţa către ea, iar ea s-a aplecat spre mine şi şi-a atins buzele de ale mele pentru o clipă. Apoi s-a ridicat şi a fugit înapoi la tabăra familiei sale.

Am stat întins în acea noapte privind la cele două stele care aveau să fie mereu unite în mintea mea, cuprins fiind de un foc care era cu totul nou pentru mine şi a cărui fierbinţeală nu provoca durere, ci o imensă bucurie. „Maybeth”, am spus cu voce tare şi numele era dulce ca mierea pe buzele mele.

Apoi m-am gândit la Albert, la Mose şi Emmy, fiindu-mi din nou teamă că îi pierdusem pentru totdeauna.

Nu doar teama mă copleşea, ci şi vinovăţia, căci pentru scurt timp, aflându-mă în tovărăşia familiei Schofield, uitasem de ei. Ce fel de frate eram?

Dimineaţa a venit repede în nou-numita aşezare Hopersville. Când am dat pătura la o parte, am simţit mirosul focurilor pentru gătit care deja ardeau. M-am ridicat, m-am uitat la râul care reflecta culoarea trandafirie a cerului şi am ştiut ce aveam de făcut în acea zi.

Doamna Schofield îşi aprinsese propriul foc pentru gătit. Un ceaun negru pe jumătate plin cu apă atârna deasupra flăcărilor şi un ibric acoperit de funingine fusese aşezat pe jăratic la marginea focului. Nimeni nu părea să se fi trezit încă, iar doamna Schofield stătea singură cu o ceaşcă albastră de email aburindă în mână. Mi-a zâmbit.

— Întotdeauna eşti aşa de matinal, Buck?

— Dacă am treburi de făcut, da, am zis.

— Bei cafea?

Nu beam, deşi aveam aproape treisprezece ani, eram destul de mare să mă însor, cel puţin în alte epoci, dar m-am gândit că aş putea fi destul de mare şi să beau cafea.

— Da, doamnă, am spus.

— La-ţi o ceaşcă din lada aceea roşie de pe platforma camionului.

Oblonul era lăsat în jos şi pe el se afla o ladă roşie în care erau ceşti, farfurii, platouri, oale şi tigăi. Restul platformei era plin ochi cu tot ceea ce familia Schofield adusese cu ea din Kansas. Am luat o ceaşcă din ladă şi doamna Schofield a umplut-o cu lichid din ibricul înnegrit. Băutura era amară şi nu-mi plăcea, dar am zâmbit ca şi cum gustam ambrozie şi i-am mulţumit.

— Ai ceva planuri pentru azi, Buck?

— Trebuie să găsesc nişte prieteni.

— Aici în zonă?

— Poate, am spus. Aşa sper.

— Unde vrei să-i cauţi?

Mă gândisem la asta aproape toată noaptea. Dacă

poliţiştii îmi prinseseră cumva familia, eram destul de aproape de Mankato, unde credeam că fuseseră duşi pentru anchetă. Aveam de gând să vizitez secţia de poliţie şi să mă asigur. În afară de asta, nu-mi făcusem nici un alt plan.

— În împrejurimi, am spus.

— E o zonă întinsă. Crezi că ar putea fi în Hopersville?

— Mă îndoiesc, doamnă. Dacă m-ar fi auzit cântând la muzicuţă, ar fi sosit în goană.

Mama Beai a ieşit din cort; părul ei lung şi cenuşiu era răvăşit. Atât de devreme dimineaţa arăta ca un bătrân copac încovoiat, lovit de furtună. S-a îndreptat de spate, care i-a trosnit ca nişte artificii. Când m-a văzut, a zâmbit.

— Ai dormit bine?

— Da, doamnă. Mulţumesc din nou pentru pătură.

— N-ai pentru ce, Buck. Ne ajutăm unul pe altul. O, Doamne, cafeaua miroase minunat.

Apoi s-a trezit Maybeth. Îşi periase probabil părul înainte de a ieşi, căci era lung şi moale şi nu arăta de parcă ar fi dormit.

Soarele de-abia răsărise. Lumina noii zile s-a ivit printre copaci şi am văzut-o pe Maybeth scăldată în razele aurii, iar inima mi-a tresărit.

— Cu ce pot să te ajut, mamă? a întrebat ea.

— Am nevoie de terci de ovăz şi de melasă, a spus doamna Schofield.

Maybeth s-a îndreptat către camion şi Mama Beai a zis:

— S-ar putea să aibă nevoie de ajutor, Buck.

Am stat lângă oblonul lăsat şi Maybeth a spus:

— Te-am visat noaptea trecută. Tu m-ai visat pe mine?

— Da.

Nu era chiar o minciună deoarece, deşi nu o visasem cu adevărat, mă gândisem la ea foarte mult şi îmi imaginasem mai multe săruturi.

— Cutia aceea, a zis ea. Poţi să o tragi de acolo?

Era din carton uzat, plină cu conserve şi borcane de gem, toate pregătite în casă.

— Tu ai făcut astea? am întrebat.

— Mai mult mama şi Mama Beai, dar am ajutat şi eu. Majoritatea provin din grădina noastră din Kansas.

A scos un borcan ce conţinea un lichid de culoarea chihlimbarului: melasă.

— Şi cealaltă.

A arătat către altă cutie şi, când am tras-o, a scos din ea un recipient rotund cu terci de ovăz.

Gemenii se treziseră deja, dar a durat ceva până şi-a făcut apariţia şi domnul Schofield. Mama Beai rostise deja rugăciunea, iar noi mâncam. Tăcut, domnul Schofield s-a aşezat lângă soţia lui şi ea i-a turnat un polonic plin cu terci fierbinte.

— Buck, a zis el, mă întreb dacă m-ai putea ajuta azi.

— Cu ce? a întrebat Mama Beai.

— Vreau să încerc să repar motorul camionului.

Am observat că doamna Schofield şi mama ei au schimbat o privire, dar nu au spus nimic.

— Nu prea mă pricep la motoare, am zis.

— Nici eu, Buck, dar dacă nu îl facem să funcţioneze, nu mai ajungem la Chicago.

M-am gândit la Albert, care ar fi făcut minuni cu motorul stricat şi asta mi-a amintit de misiunea pe care mi-o stabilisem în ziua aceea, fiindu-mi teamă că era lipsită de orice speranţă.

— Powell, a spus Mama Beal, Buck s-ar putea să aibă alte planuri.

— Nu am, doamnă, am zis. Vreau să ajut.

A fost însă un efort zadarnic încă de la început. După două ore în care doar a vorbit într-un limbaj ce l-ar fi făcut mândru pe un marinar, domnul Schofield a renunţat. Bucăţi din motor zăceau împrăştiate pe pământ, iar eu m-am gândit că, dacă existase vreodată dorinţa de a repara camionul, aceasta dispăruse de tot. Domnul Schofield s-a uitat la rezultatul muncii noastre, a clătinat din cap şi a spus:

— Trebuie să beau ceva.

Fără să adreseze nici măcar un cuvânt familiei, s-a îndepărtat printre copaci.

— Maybeth, a spus doamna Schofield.

— Am înţeles, mamă.

S-a pregătit să-l urmeze.

— Aş putea să ajut? m-am oferit.

Doamna Schofield a aprobat din cap.

Am pornit împreună şi, după o clipă, Maybeth m-a luat de mână; deşi încă trebuia să-mi găsesc familia, nu mă mai simţeam singur.

Capitolul patruzeci

Activităţile erau în toi în Hopersville. Colibele erau poate improvizate, dar vieţile celor pe care le adăposteau erau reale şi pline de forfotă. Deşi mulţi dintre locuitorii acelor cocioabe erau bărbaţi singuri, trăiau şi familii în tabără, iar râsetul copiilor semăna cu cel din orice localitate mai aşezată.

Maybeth şi cu mine l-am urmat pe tatăl ei de la distanţă. Acesta a ocolit un deal abrupt acoperit de copaci şi a urmat şinele de cale ferată către Mankato. Era limpede că ştia foarte bine încotro mergea. Nu vorbeam, dar percepeam un sentiment profund de tristeţe dinspre Maybeth în timp ce urmărea silueta încovoiată a tatălui ei. Ajuns la un drum de pământ care se intersecta cu şinele, el a luat-o la dreapta şi, la o sută de metri mai departe, a dispărut într-un loc bine-cunoscut mie. Mulţi oameni l-ar fi numit o bodegă, dar tatăl meu vorbea mereu despre astfel de locuri ca fiind un paravan pentru afaceri ilegale. Albert şi cu mine îl însoţisem în zeci de localuri ca acesta când îşi făcea livrările de alcool clandestin. Dacă domnul Schofield era genul acela de bărbat, aşa cum începusem să cred că era, urma să rămână multă vreme acolo.

Maybeth s-a oprit în soarele dimineţii şi s-a uitat fix la construcţia părăginită de lângă drum.

— Nu înţeleg.

— Tatăl meu spunea că unii bărbaţi suferă de o anumită boală, i-am spus eu. Tânjesc după alcool.

— Din cauza asta am pierdut de fapt ferma, a zis fata. El dă vina pe vreme. Dă vina pe bănci. Dă vina pe oricine şi orice în afară de el însuşi.

Cuvintele ei erau pline de mânie acum, tristeţea dispăruse.

— O să dureze până va ieşi, am spus. Am treabă în oraş. Vii cu mine?

În Mankato am găsit un chioşc de ziare şi am răsfoit ediţia de dimineaţă. Presupuneam că dacă autorităţile îmi

prinseseră familia, ştirea s-ar fi publicat. N-am găsit însă nimic. Ceea ce nu m-a liniştit neapărat. Am întrebat unde era biroul şerifului şi am fost trimis la tribunalul districtului, o clădire impozantă cu un turn înalt cu ceas deasupra căruia se ridica o statuie uriaşă reprezentând Justiţia, o femeie legată la ochi ţinând în mână o balanţă.

Maybeth avusese răbdare cât timp mă ocupasem de treburile mele şi nu pusese întrebări, dar de data asta a zis:

— Ce căutăm noi aici?

În capătul aleii care ducea la treptele tribunalului era o bancă de piatră. Ne-am aşezat, iar eu m-am uitat adânc în ochii ei.

— Pot avea încredere în tine?

Răspunsul ei a fost să se aplece spre mine şi să mă sărute lung pe buze.

I-am spus numele meu adevărat şi tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni, în afară de crime. Cum să-i spui fetei pe care o iubeşti că eşti un ucigaş cu sânge rece?

— Crezi că ei sunt acolo?

— Dacă i-a luat poliţia, ar putea fi.

— Vrei să intri pur şi simplu şi să întrebi?

— Nu sunt sigur.

— O să te caute şi pe tine, nu-i aşa?

— Numele meu nu a apărut în niciun ziar, aşadar poate că nu.

— Doar să întrebi şi te-ai da de gol.

Avea dreptate şi am rămas uitându-mă fix la banca de piatră şlefuită, fără să am habar cum aş putea obţine răspunsurile de care aveam nevoie.

— Aş merge eu să întreb, a zis ea.

Mi-am dorit să o sărut din nou. Ceea ce am şi făcut.

— Ar putea fi periculos. Ai avea parte de necazuri mari.

— Vreau să te ajut.

S-a ridicat şi mi-a zâmbit.

— Nu-ţi face griji, mă întorc.

S-a îndreptat către tribunal, a urcat scările şi a dispărut în clădirea aceea mare.

Am aşteptat multă vreme, aproape o jumătate de oră, dacă mă luam după ceasul din turn. Eram convins că i se întâmplase ceva, că nu pusese întrebările potrivite despre cine trebuia, iar acum era prizonieră la fel ca familia mea. Numai eu eram de vină. Am privit fix acea fortăreaţă de piatră şi m-am hotărât să mă predau. M-am ridicat, am înaintat pe trotuar, am urcat treptele şi tocmai ajunsesem la uşa masivă, când Maybeth a apărut din nou în lumină.

M-a luat de braţ şi ne-am întors la banca de piatră.

— Am vorbit cu o femeie care lucrează la poliţie, dar nu e agentă, a spus Maybeth pe un ton conspirativ. Bate la maşină şi tot felul de lucruri din astea. Se întâmplă ceva foarte important. O vânătoare de oameni, a numit-o ea. Doar atât am putut să aflu. Nimic despre familia ta.

Neliniştea de pe chipul ei se reflecta în al meu.

— Oare pe voi vă caută?

Vânătoare de oameni, m-am gândit eu şi am tras concluzia că cele mai mari temeri ale mele se adeveriseră, îi prinseseră pe Albert, Mose şi Emmy, iar acum voiau să-mi dea şi mie de urmă.

— Cred că da.

— Ce vei face?

— Nu pot să-mi las familia acolo. Trebuie să-i eliberez.

— Cum?

— Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc. Hai să mergem.

Am umblat pe străzile din Mankato multă vreme, Maybeth păstrând tăcerea lângă mine. Îmi frământam creierii să găsesc o cale să-mi salvez familia, dar reveneam mereu la ideea că eram un nimeni şi nu mai aveam nimic.

— Ar trebui să mă întorc, a spus Maybeth în cele din urmă. Mama şi cu Mama Beai se vor îngrijora. Hai, Odie.

— Buck, am zis. Numele meu e Buck acum.

Tonul meu aspru a făcut-o să se tragă la o parte, dar în loc să plece, m-a luat de mână.

— Când nu mai ai nimic în care să crezi, e vremea să crezi în miracole.

M-am uitat la pantalonii ei peticiţi, la pantofii uzaţi cu tălpile roase şi sfoară în loc de şireturi, la cămaşa subţire

care aproape se albise din cauza soarelui. M-am gândit la ferma pe care o pierduseră în Kansas şi la tatăl ei făcându-şi veacul într-o bodegă şi risipind ce le mai rămăsese pe băutură. Familia Schofield nu mai avea nimic, cu toate astea, Maybeth încă mai credea în miracole.

M-a tras cu blândeţe de mână.

— Vino cu mine. Putem să găsim o soluţie împreună.

Aveam oare altundeva să mă duc? Aşa că m-am întors cu ea.

Înainte să ajungem în Hopersville însă, am dat peste un monument ridicat în onoarea unui grup de oameni, într-o zonă mică, acoperită cu iarbă, în spatele unui gard de fier, se afla o lespede uriaşă de granit, lustruită şi tăiată în forma unei pietre de mormânt. Pe suprafaţa ei fusese cioplit textul:

AICI
AU FOST SPÂNZURAŢI
38 DE INDIENI SIOUX
26 DECEMBRIE 1862

— Oh, Doamne! a zis Maybeth. E îngrozitor. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

M-am uitat ţintă la monumentul cenuşiu dedicat unei mari tragedii umane şi mi-am adus aminte de Emmy. M-am gândit la cuvintele ei când îşi revenise din ultima criză înainte de a cădea într-un somn vindecător. Spusese: „Sunt morţi. Toţi sunt morţi”. Părea o exagerare, dar nu mă puteam stăpâni să nu mă întreb: asta văzuse ea? Şi dacă da, de unde stiuse?

Asta m-a făcut să mă gândesc iar la Albert şi Mose, dar mai ales la micuţa Emmy. În acel moment teribil, stând în faţa unei comemorări atât de solemne şi concrete a tragediei, mi se părea că nu făcusem altceva decât să dezamăgesc oameni. Îl ucisesem pe Jack. Din cauza mea, şarpele îl muşcase pe Albert. Îi promisesem surorii

Eve că voi avea grijă de Emmy şi că va fi în siguranţă,

dar ea se afla acum probabil din nou în mâinile lacome ale Vrăjitoarei Negre. Albert şi Mose zăceau în închisoare, iar eu nu puteam face absolut nimic pentru ei.

— Vino, a spus Maybeth şi m-a luat de mână.

Când ne-am întors, am găsit o albie cu apă fierbinte lângă foc şi pe doamna Schofield care întindea rufe pe o sfoară între doi copaci. Precum toţi ceilalţi din Hopersville, familia Schofield lua apă de la o cişmea dintr-un parc mare aflat dincolo de dealul acoperit cu copaci, cărând-o pe o distanţă lungă ca s-o folosească la gătit şi spălat. Maybeth mi-a spus că uneori să iei apă era o experienţă groaznică, fiindcă oamenii din oraş îi urau pe cei din Hopersville şi, dacă îi întâlneau în parc, îi insultau şi uneori aruncau cu pietre în ei. Doar gândul că cineva putea fi atât de crud cu Maybeth mă scotea din minţi.

Trecuse de mult de amiază. Mama Beai stătea pe o ladă, tricotând. Gemenii jucau bile în jurul unui cerc pe care Lester îl făcuse pe pământ. Când au văzut-o pe Maybeth, au strigat-o să li se alăture.

— Mai târziu, le-a răspuns ea. L-am urmărit pe tata… a început să-i explice Mamei Beai.

— S-a întors, a spus bătrâna oftând exasperată.

A arătat cu capul către cort, de unde se auzea un sforăit puternic.

— A dat broşa cu perle a mamei tale de data asta.

— N-am mai purtat broşa aia de ani de zile, a zis mama lui Maybeth de lângă sfoara cu rufe.

— Putea s-o dea pentru bani de benzină, Sarah.

— Ca să ne ducă unde? Nu făceam tot drumul până la Chicago.

Mama Beai şi-a îndreptat privirea către camionul al cărui motor zăcea desfăcut pe pământ.

— N-o să mai ajungem niciodată acolo.

— A încercat, mamă, a zis doamna Schofield.

Chipul acesteia era aspru, însă vocea ei era blândă când a spus:

— Am nişte pâine şi brânză, dacă vă e foame, copii.

Chiar atunci căpitanul Gray a venit şchiopătând către tabăra Schofield.

— Poliţia umblă prin Hopersville căutând pe cineva.

— Pe cine? a întrebat Mama Beai.

— Nu ştiu, dar distrug tot. Mai bine să nu le staţi în cale.

Auzeam acum lătratul câinilor şi strigăte îndepărtate.

Domnul Schofield a ieşit împleticindu-se din cort, încercând să-şi lege cureaua, cu ochii tulburi, ca şi cum nu se trezise încă din beţie.

— Ce se întâmplă?

— Poliţia, a spus Mama Beai. Caută pe cineva.

— Pleacă, Buck, a zis Maybeth. Fugi.

Toţi s-au holbat la mine, uimiţi şi bănuitori. Am auzit câinii îndreptându-se spre noi, dar am rămas pe loc, nehotărât.

— Pleacă!

Maybeth mi-a dat un brânci.

— Te voi găsi.

Fără să ştie despre ce era vorba, Mama Beai a spus:

— Du-te, fiule. Dumnezeu să te aibă în pază.

Am luat-o la goană de-a lungul malului. După o sută de metri, m-am ascuns într-un crâng de oţetari şi am rămas acolo fiindcă puteam să văd ce se întâmpla în Hopersville. Poliţişti cu câini în lesă se deplasau repede prih tabără, scoţând bărbaţii din cocioabe, răstindu-se la ei cu glasuri lătrate. Dacă se opunea cineva, era lovit cu bastonul. Mă simţeam îngrozitor de vinovat deoarece ştiam că eu eram cauza acelei hărţuiri, într-un loc în care vieţile oamenilor fuseseră deja aruncate în haos în mod brutal. M-am uitat cum trei poliţişti cu un câine se apropiau de familia Schofield şi am sperat că, văzând că aveau copii, n-o să le facă rău. Dar când căpitanul Gray s-a aşezat între agenţi şi ceilalţi, a fost trântit la pământ şi un câine care mârâia s-a repezit la el. Doamna Schofield a ţipat şi a încercat să-l ajute, dar a căzut sub lovitura unui baston. Soţul ei, care încă nu reuşise să-şi lege cureaua, a făcut un pas către poliţist ca să-şi apere soţia, dar pantalonii i-au căzut în vine, iar el s-a împiedicat, prăbuşindu-se peste doamna

Schofield. Maybeth s-a repezit să-şi ajute părinţii, dar s-a ales cu un bocanc în coaste. Mama Beai i-a strâns pe cei doi gemeni la piept, protejându-i cu corpul ei bătrân.

N-am mai suportat; nu puteam să stau deoparte şi să nu fac nimic pentru acei oameni cumsecade care îmi deschiseseră sufletele şi casa lor, aşa cum era. Mă orbea o mânie mai puternică decât teama şi m-am ridicat, gata să alerg să-i ajut. Habar nu aveam ce să fac, dar nu voiam să mă mai ascund.

Înainte să fac un pas, o mână puternică m-a înşfăcat de umăr şi o voce joasă a mârâit:

— Te-am prins.

Mâna m-a răsucit. L-am privit drept în faţă pe Şoimul Zboară Noaptea.

Capitolul patruzeci şi unu

Am încercat să scap, dar indianul m-a ţinut pe loc, strângându-mă fără milă.

— Dă-mi drumul, ticălosule.

L-am lovit cu piciorul.

— Uşurel, băiete, a zis el. Nu mai ţipa. Te aşteaptă.

— Cine?

Am încercat să-l lovesc din nou.

— Amdacha.

— Cine?

— Frânt în Bucăţi. Tu îi spui Mose. Cu fratele tău şi cu fetiţa.

Am încremenit.

— Unde?

— Pe partea cealaltă a râului. Vino repede până nu ne văd agresorii ăia.

— Nu pot să-i părăsesc.

Am privit disperat către tabăra familiei Schofield, unde conflictul continua, iar Maybeth zăcea la pământ lângă mama şi tatăl ei, ţinându-se de partea unde fusese lovită. Gemenii urlau ca din gură de şarpe, în timp ce Mama Beai se ridicase şi le dădea poliţiştilor o lecţie dură.

— N-ai cum să-i ajuţi, a zis indianul. Dacă se pricep să construiască un cort, cred că se vor descurca şi în situaţia asta. Dar dacă oamenii legii pun mâna pe tine, Buck, n-o să mai vezi niciodată lumina zilei.

Unul dintre poliţişti intrase în cort şi ieşise strigând ceva peste toată larma din jur. Agentul l-a smucit pe câinele care îl muşcase pe căpitanul Gray şi poliţia a plecat mai departe. Veneau spre noi. Indianul şi cu mine ne-am strecurat la adăpostul oţetarilor şi am luat-o amândoi la fugă. Ne-am oprit doar când am ajuns la un pod care traversa râul.

I-am găsit într-o pădurice deasă de plopi, la patru sute de metri de Hopersville în josul râului. Canoea fusese dusă între copaci şi aşezată pe o parte. Era imposibil să vezi

tabăra dinspre râu şi de pe malul îndepărtat dacă nu aprindea! un foc, ceea ce însă nu se întâmplase. Păturile erau întinse pe iarba moale şi mi-am dat seama că acolo îşi petrecuseră tovarăşii mei noaptea.

Când ne-au văzut, Albert şi Emmy au luat-o la fugă spre noi. Mose doar s-a uitat de unde stătea, izolat de ceilalţi, şi m-a privit de parcă eram un străin, cineva care nu însemna nimic pentru el. Emmy m-a îmbrăţişat plângând de fericire. Chiar şi Albert, care nu-şi arăta emoţiile niciodată, a zâmbit larg şi m-a strâns în braţe.

— Unde l-ai găsit, Forrest? a întrebat el.

— Pe partea cealaltă a râului, cum am bănuit, a răspuns indianul.

— M-am întors ieri în tabără şi nu mai eraţi, am zis eu.

— Am auzit oameni cu câini venind spre noi, mi-a explicat Albert. A trebuit să plecăm.

— N-am putut nici măcar să-ţi lăsăm indicii ca să ştii, a adăugat Emmy. Am părăsit locul în mare grabă.

— Am auzit câini din nou acum, a spus Albert. În aşezarea aceea improvizată de peste râu. Ce s-a întâmplat?

— Poliţiştii au venit să mă caute şi au distrus tot.

— Nu umblau după tine, a intervenit Forrest.

Se aşezase confortabil pe una dintre pături.

— Atunci, după cine? am întrebat.

— La câţiva kilometri în josul râului e un spital de stat pentru infractori nebuni. Acum două zile a scăpat unul de acolo. Un om destul de periculos, după cum spun ei.

— De unde ştii? am întrebat.

— Am fost numai ochi şi urechi, pe partea cealaltă a râului. Dar dacă te-ar fi prins pe tine în schimb, domnule răpitor, ai fi fost o captură frumoasă pentru ei.

— Şi era rău pentru noi, a spus Emmy şi m-a îmbrăţişat din nou.

Mose mesteca un fir lung de iarbă cu o expresie gânditoare şi mohorâtă.

— Ce e cu el? l-am întrebat pe Albert.

— E aşa de când am descoperit scheletul.

— Nici nu mai vorbeşte cu noi, a zis Emmy.

— Nu fiţi supăraţi pe el, a spus Forrest. Are o misiune de îndeplinit. Acum că l-am găsit pe Buck, a venit timpul să o împlinească.

— Ce fel de misiune? am zis.

Forrest însă n-a vrut să spună. S-a ridicat, s-a îndreptat către Mose, s-a aşezat lângă el şi i-a vorbit încet multă vreme. Mose a ascultat şi, după ce Forrest a terminat, a aprobat din cap.

Forrest s-a întors în locul unde stăteam noi, ceilalţi.

— Noi doi vom lipsi un timp.

— Vrei să vă însoţim? a întrebat Albert.

— E ceva ce ne priveşte pe Amdacha şi pe mine. Aşteptaţi-ne aici până ne întoarcem.

Forrest a ieşit dintre copaci şi Mose l-a urmat fără să ne arunce vreo privire. Era evident că îl măcina ceva foarte tare, iar eu am sperat ca bunătatea lui firească să nu fi dispărut.

După ce au plecat, am spus:

— Cum se face că v-aţi întovărăşit cu Forrest? Nu vă e teamă că o să ne predea?

— Ne aştepta, Odie, a zis Emmy. Când am ajuns aici plutind pe râu, ne-a făcut semn. Albert n-a vrut să oprească, dar Mose a insistat să o facem. Şoimul Zboară Noaptea a spus că ne aştepta.

— Stătea aici?

— A citit despre mine şi muşcătura de şarpe, a zis Albert. Nu avea nimic altceva de făcut. Era foarte îngrijorat pentru Mose.

— De ce Mose?

— Presupun că din cauză că este Sioux, ca el.

— Ni s-a părut că te-am auzit cântând la muzicuţă aseară, a zis Emmy. Era însă întuneric şi Forrest a spus că trebuie să aşteptăm până dimineaţa, când se va duce să te caute. În felul acesta evitam să fim prinşi. E un om de treabă, Odie.

— Ţie ce ţi s-a întâmplat? m-a întrebat Albert.

Le-am povestit tot, în afară de Maybeth şi de săruturile noastre. Era o amintire preţioasă, doar pentru mine. După

aceea, ziua a trecut îngrozitor de încet, mai ales fiindcă, aflându-mă în siguranţă, nu mă gândeam decât la Maybeth şi la familia Schofield şi îmi făceam griji pentru ei. În cele din urmă, n-am mai suportat.

— Trebuie să mă întorc, i-am spus lui Albert. Vreau să mă asigur că totul e în ordine cu familia Schofield.

— Nu ne despărţim încă o dată.

— Am să mă întorc, îţi jur, Albert.

— Nu.

A încercat să adopte acel ton autoritar pe care îl avusese mereu, dar Albert cel cu voinţă de fier dispăruse.

— Mă duc, am zis.

M-am ridicat.

Albert s-a ridicat încet şi el.

— Nu o s-o faci.

— Nu vă certaţi, a zis Emmy. Albert, dacă trebuie să plece, se va duce. Nu e ca data trecută, când ne-a părăsit furios. E important.

Albert era prea obosit să se împotrivească, însă a spus pe un ton răutăcios:

— Dacă nu te întorci, nu te mai căutăm.

— Voi fi aici înainte să se lase întunericul.

M-am dus înapoi în Hopersville şi, în timp ce umblam prin aşezare, am văzut ce lăsase în urmă poliţia. Anexele fuseseră dărâmate, gardurile, rupte, micile adăposturi din scânduri, făcute bucăţi. Tabla ruginită era smulsă de pe corturi şi uşile, scoase din balamalele improvizate. Mi-am dat seama că autorităţile se folosiseră de operaţiunea lor ca pretext pentru a distruge spiritul aşezării şi a-i risipi pe locuitorii ei nedoriţi. Când am ajuns la cortul familiei Schofield, am descoperit că fusese doborât la pământ, unde zăcea ca o fiinţă neînsufleţită. Dar oamenii erau adunaţi în jurul micii tabere, erau chipuri pe care le-am recunoscut din seara de dinainte, când ne bucuraserăm împreună de mâncare şi de muzică. Trăgeau prelatele pe stâlpii lungi în timp ce Mama Beai le dădea instrucţiuni cum să înalte din nou construcţia.

Maybeth a venit în fugă. M-a îmbrăţişat şi s-a agăţat de

mine de parcă îşi imaginase că mă pierduse pentru totdeauna.

— Oh, Buck, mi-a fost aşa de frică pentru tine.

M-am dat un pas în spate şi am atins-o blând pe partea unde fusese lovită.

— Eşti bine?

— Mă doare puţin, dar nu-mi pasă. Tu eşti în siguranţă. Asta e cel mai important.

— Mama ta cum se simte?

Doamna Schofield şedea împreună cu gemenii lângă camionul rămas fără motor. Îşi ţinea braţele în jurul lor şi le vorbea cu o voce joasă, mângâietoare.

— A zis că bastoanele n-au fost mai rele decât grindina din Kansas. Mama e o femeie puternică.

Nu se putea spune acelaşi lucru despre tatăl ei, care nu se vedea nicăieri. N-am întrebat, dându-mi seama că ştiam ce se întâmplase cu el. Mai devreme sau mai târziu, avea să se întoarcă de la bodegă şi până atunci munca grea avea să se fi terminat.

Mama Beai mi-a zâmbit când m-am apropiat să le dau o mână de ajutor.

— M-am întrebat dacă te vei întoarce. Mă bucur să te văd, Buck.

După ce cortul a fost ridicat din nou, Mama Beai le-a spus tuturor:

— Pregătesc tocană şi pâinici pentru cină. Sunteţi invitat! cu toţii.

— Nu pot să stau, i-am zis lui Maybeth.

— De ce?

— I-am găsit pe cei din familia mea. Trebuie să mă întorc.

— Asta înseamnă că pleci?

— Încă nu. N-o s-o fac până nu-mi iau rămas-bun, promit.

— Rămas-bun.

Pe buzele ei cuvintele sunau ca dangătul trist şi lent al unui clopot.

— Nu-mi place acest cuvânt.

Nici mie nu-mi plăcea şi, pe când mergeam printre umbrele lungi ale după-amiezii târzii, am încercat să nu-mi imaginez momentul când îl voi rosti.

Forrest se întorsese la tabără, dar era singur.

— Unde e Mose? l-am întrebat.

— Prietenul tău are treabă, mi-a răspuns.

— Se va întoarce?

— Poate. Când va fi pregătit.

Adusese provizii – pâine, brânză, mere, o bucată mare de salam şi ne umpluse burduful cu apă.

— Cum a făcut rost de mâncare? l-am întrebat pe Albert încet.

— I-am dat o parte din banii pe care îi avem de la sora Eve.

M-am holbat la fratele meu.

— Ai avut încredere în el să-i dai din banii noştri?

— N-am avut încotro, a zis Albert. Tu erai plecat. Nu puteam să o las pe Emmy singură. A adus înapoi tot restul până la ultimul bănuţ.

Ceva se întâmpla cu noi. Când începuserăm călătoria noastră, Albert nu avea încredere în nimeni. Mai curând s-ar fi lăsat încoronat regele Angliei decât să se lase în seama unui om pe care de-abia îl cunoşteam. Mose, cel mai prietenos copil din lume, ne întorsese spatele. Eu eram foarte îndrăgostit. Călătoream pe apă doar de o lună şi deja ne schimbaserăm într-un fel pe care niciodată nu mi l-aş fi imaginat când eram la Şcoala Lincoln pentru Indieni.

Capitolul patruzeci şi doi

Mose nu s-a întors a doua zi. Ne-am îngrijorat, dar Forrest ne-a asigurat că Mose era bine. Nu eram convins. Chiar dacă nu se afla în pericol, nu-l văzusem niciodată atât de mohorât. Dimineaţa târziu m-am dus din nou la familia Schofield, căutând-o pe Maybeth. Nu era acolo, mi-a spus mama ei în timp ce întindea rufele, dar se va întoarce curând. Gemenii se jucau la râu, domnul Schofield lipsea, dar bănuiam unde ar putea fi. Mama Beai, care fuma din pipa ei făcută dintr-un cocean, m-a invitat să stau cu ea.

— Pari cam abătut, Buck, a remarcat ea. Nu aşa arată un tânăr îndrăgostit.

— Nu sunt îndrăgostit.

Mama Beai a zâmbit, ţinând pipa în gură.

— Dacă spui tu… Deci ce te frământă?

I-am spus despre Mose, deşi nu i-am relatat toată povestea noastră încâlcită.

— Am trăit multă vreme printre Sioux, a zis Mama Beai. Un popor apăsat de foarte multe suferinţe. Eu însă i-am considerat buni, prietenoşi şi puternici. Mai ales când practicau vechile credinţe.

A tras din pipă, adâncită în gânduri.

— Pe vremuri, a continuat ea, când un băiat Sioux avea 11 sau 12 ani, pleca singur în căutarea unei revelaţii. O numeau *hanblecheyapi,* ceea ce înseamnă, cred, să tânjeşti după un vis. Era un fel de a se uni cu spiritul Creatorului pe care ei îl numesc Wakan Tanka. Când eram copil şi iarba preriei era mai înaltă decât un stat de om, obişnuiam să plec departe şi să mă aşez în mijlocul ei ca să văd numai cerul albastru deasupra mea. Închideam ochii şi încercam să-l simt pe Wakan Tanka, aşteptând să mi se arate în vis.

— Şi vi s-a arătat?

— De multe ori simţeam o mare împăcare. Poate că aşa e Dumnezeu şi aşa e Wakan Tanka. Poate că asta înseamnă să te afli în căutarea unei revelaţii. Părerea mea e, Buck,

că dacă îţi găseşti pacea din suflet, Dumnezeu nu e departe. Se pare că prietenul tău n-a avut o viaţă uşoară. Acum îşi caută liniştea din suflet şi probabil că are nevoie să fie singur.

Maybeth s-a întors în tabără venind dinspre râu. Purta o altă cămaşă şi nişte pantaloni nu chiar atât de peticiţi. Îşi periase părul, avea faţa curată, arsă de soare şi zâmbea. În plus, nu mai mirosea a fum. În Hopersville, când cineva gătea la un foc de tabără, hainele îi răspândeau mereu un iz de lemn ars şi cărbune. Albert, Mose, Emmy şi cu mine miroseam la fel din cauza focurilor făcute de-a lungul călătoriei. Nu-l mai remarcai când plutea întruna în jurul tău. Maybeth însă mirosea a săpun Ivory parfumat.

— Bună, Buck, a spus ea, ca şi cum să mă găsească acolo era ceva neaşteptat, dar plăcut.

— Buck a pierdut un prieten, a spus Mama Beai. Cred că i-ar prinde bine puţină alinare.

— Hai să facem o plimbare împreună, mi-a propus Maybeth.

Ne-am plimbat prin Hopersville, unde oamenii încă îşi puneau lucrurile în ordine după razia din ziua precedentă şi, chiar dacă peste tot era încă haos, eu nici nu băgăm de seamă. Am urmat o potecă în sus pe dealul împădurit, deasupra aşezării improvizate, şi am găsit o piatră plată la umbra răcoroasă a unui copac ce oferea o privelişte spre frumoasa vale a râului Minnesota. Maybeth m-a ţinut de mână şi ne-am sărutat.

Romeo n-a fost niciodată mai îndrăgostit de Julieta cum eram eu de Maybeth Schofield. În acea zi de vară din 1932, cu poliţia din sudul statului Minnesota căutând-o pe Emmy şi pe răpitorii ei, cu membrii familiei Schofield rătăciţi departe de viitorul la care sperau în Chicago, cu toate necazurile cu care ne confruntam din cauza Marii Crize, eu nu o vedeam decât pe Maybeth şi ea nu mă vedea decât pe mine.

Când în sfârşit ne-am întors, tatăl lui Maybeth venise înapoi, clătinându-se pe picioare, şi se ocupa de vechiul camion, cu capul vârât sub capotă. Mormăia şi înjura încet,

în timp ce Mama Beai îl privea nerăbdătoare şi doamna Schofield îl încuraja din când în când.

— Buck, poţi să-l ajuţi? m-a rugat ea. Mi-e teamă că s-ar putea răni.

— Nu sunt sigur, doamnă. Cunosc însă pe cineva care face minuni cu motoarele.

— Chiar aşa? Poţi să-l aduci aici?

— Am să-l întreb, dar el hotărăşte.

— Oh, te rog, Buck.

— Încerc să mă întorc în după-amiaza aceasta, am spus.

Am lăsat-o pe Maybeth cu familia ei şi m-am dus înapoi în tabăra noastră. Forrest era plecat, dar Albert şi Emmy jucau Go Fish cu un vechi set de cărţi de joc, pe care Albert îl azvârlise în faţă de pernă împreună cu tot ce mai era în seiful soţilor Brickman. I-am explicat situaţia familiei Schofield şi l-am rugat să-i ajute. Mi-am dat seama însă imediat, din privirea de gheaţă pe care mi-a aruncat-o, că va fi o luptă grea.

— E prea riscant, a spus el, punând jos cărţile de joc.

— Nu putem să trăim mereu cu teamă, am zis eu.

— Nu mereu. Numai până când ajungem în Saint Louis.

— Dacă vom mai reuşi vreodată.

— Crezi că e o greşeală să încercăm să o găsim pe mătuşa Julia?

Nu asta era greşeala. Greşeala fusese să mă îndrăgostesc de Maybeth Schofield, ceea ce schimbase totul.

— Cred doar că nu ne putem ascunde la nesfârşit. Aceşti oameni chiar au nevoie de ajutor. Al tău.

Emmy a început să adune cărţile.

— Trebuie să-i ajuţi, Albert, i-a spus, ca şi cum ea era persoana adultă şi el, copilul.

— De ce?

— Pentru că aşa este corect să procedezi.

Albert şi-a ridicat privirea la cer. A clătinat din cap de parcă situaţia era fără speranţă şi în cele din urmă a fost de acord.

— Bine, dar merg numai eu. Voi doi rămâneţi aici. E mai

puţin riscant.

— Mulţumesc, Albert, am spus, gândindu-mă că fratele meu nu era un om aşa de rău, că Emmy era foarte înţeleaptă pentru vârsta ei şi, mai ales, la cât de recunoscătoare va fi Maybeth.

Mai ales la ea mă gândeam.

Albert s-a îndepărtat şchiopătând, fiindcă piciorul încă îl durea, şi a lipsit toată după-amiaza. Nici Forrest nu s-a întors. Dumnezeu ştie unde dispăruse Mose. Am început să-mi fac griji. Dacă nu se mai întorcea niciunul? Dacă eu şi Emmy rămăseserăm singuri? Atunci mi-am amintit cuvintele pe care Mose le schiţase mereu şi mereu în palma lui Emmy când încerca s-o aline la începutul călătoriei: *Nu eşti singură.*

Avea dreptate. Nu eram singuri. Ne aveam unul pe altul, Emmy şi cu mine, iar acum mai exista şi familia Schofield. Poate Chicago era un loc mai potrivit decât Saint Louis. Mult mai bun, mai ales fiindcă Maybeth şi cu mine am fi putut fi împreună. M-am gândit că mi-ar plăcea ca lucrurile să stea aşa.

— Mi-e dor de Mose, a zis Emmy.

Şi mie mi-era. Nu de acest Mose posomorât şi capricios, ci de acel Mose care zâmbea întotdeauna şi, chiar dacă nu putea cânta, părea că muzica i se revărsa din suflet. Apoi găsiserăm scheletul copilului indian şi totul se schimbase.

Emmy a început să construiască o căsuţă din crenguţe şi am întrebat-o:

— Îţi aminteşti că mi-ai spus că toţi sunt morţi?

— Cine?

— Când ai avut ultima criză, ai zis: „Sunt morţi. Toţi sunt morti”. Mai tii minte?

— N-nu, totul este mereu în ceaţă.

A dărâmat căsuţa şi a zis cu o voce plictisită:

— Spune-mi o poveste, Odie.

Soarele cobora spre apus, printre plopi umbrele se lungeau, iar păsările se cuibăreau în copaci pregătindu-se pentru noapte.

— Povestea începe astfel, am zis.

Cei patru Vagabonzi merseseră cale lungă de la bătălia lor cu armata de şerpi a vrăjitoarei. Erau obosiţi şi au hotărât să-şi ridice tabăra pe malul unui râu. În depărtare se înălţau turnurile unui castel.

— Castelul vrăjitoarei? a întrebat Emmy. Unde copiii erau ţinuţi prizonieri în turn?

— Nu, e un alt castel. Ascultă mai departe.

Vagabonzii nu ştiau ce să creadă despre castel şi pe bună dreptate. Tot ţinutul era sub stăpânirea Vrăjitoarei Negre şi Vagabonzii ştiau că era periculos să te încrezi în oricine. Au tras la sorti să vadă cine se va duce la castel ca să-l cerceteze. Spiriduşului i-a revenit însărcinarea asta. Şi-a luat rămas-bun de la tovarăşii săi şi a pornit în susul râului, unde castelul se înălţa în depărtare. A ajuns la un pod părăsit de multă vreme şi acoperit cu liane. Când l-a străbătut, a descoperit că drumul de pe partea cealaltă era plin de hârtoape. Tot ţinutul era ca o junglă care se întindea până şi pe zidurile castelului. Poarta era larg deschisă şi nu se vedeau gărzi, aşa că spiriduşul a intrat precaut.

Înăuntru a găsit oameni care umblau ca nişte spectre, cu ochi lipsiţi de viaţă, cu trupuri subţiri ca nişte beţe. Mureau de foame, dar asta nu era singura lor nenorocire. Vrăjitoarea Neagră le furase sufletele. Trăiau, însă nu aveau viaţă. Spiriduşul a încercat să le vorbească, dar parcă se adresa zidurilor. Nu aveau nici voinţa, nici puterea să vorbească. Mergeau într-o tăcere sinistră şi, pentru că erau atât de lipsiţi de vlagă, încât nu erau în stare să plece din castel, se învârteau în cerc fără rost.

Spiriduşul avea o muzicuţă fermecată, primită în dar pe vremuri de la marele spiriduş care era tatăl lui.

— La fel ca muzicuţa ta, a spus Emmy.

— Nu ca a mea, am zis. Era o muzicuţă fermecată.

— Când cânţi la ea, e ca o magie, Odie.

— Linişte, am spus. Lasă-mă să termin povestea.

A scos muzicuţa ca să cânte o melodie care să aducă speranţa în acel loc mohorât. În timp ce cânta, o voce frumoasă i s-a alăturat din cel mai înalt turn al castelului.

Părea o voce fermecată, la fel ca muzicuţa. Spiriduşul a urmat sunetul acesteia pe o scară lungă în spirală şi a ajuns în cele din urmă la o încăpere unde a găsit-o pe cea mai frumoasă prinţesă din lume.

— Cum o chema?

— Maybeth, am spus. Maybeth Schofield.

— Maybeth Schofield? Nu e nume de prinţesă. Ar trebui să fie ceva precum… Esmeralda. Acesta e un nume de prinţesă.

— Cine spune povestea?

— Bine. Maybeth Schofield, a fost ea de acord, dar s-a strâmbat nemulţumită.

A întrebat-o pe prinţesă ce se întâmplase, iar ea i-a povestit despre vraja pe care Vrăjitoarea Neagră o folosise asupra oamenilor. La fel cum mânca inimile copiilor, tot aşa le luase sufletele celor din castel ca să se hrănească cu ele.

— Pe al tău, nu? a întrebat-o el.

— Mi l-a lăsat ca să mă tortureze. Sufăr când văd că poporul meu se împuţinează, slăbeşte şi îşi pierde speranţa, a răspuns prinţesa. Când am auzit însă melodia cântată de tine la muzicuţă, am simţit dorinţa să cânt. Uitându-mă pe fereastră, am observat o schimbare la oamenii mei. Am văzut cum chipurile li s-au înviorat. Le-am zărit strălucirea din ochi. Cred că dacă tu vei continua să cânţi la muzicuţă şi eu te voi acompania, îi vom salva.

Asta au şi făcut. El a cântat melodii la muzicuţa fermecată şi ea a cântat cu vocea ei minunată, ivită dintr-o dragoste profundă pentru poporul său. Încet, toţi cei din castel, care îşi pierduseră sufletele, s-au trezit şi le-au crescut suflete noi, devenind iarăşi întregi şi fericiţi.

— Spiriduşul s-a însurat cu prinţesa? Au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi? Ce s-a întâmplat cu ceilalţi Vagabonzi?

Până să apuc să-i răspund, a sosit Albert în tabără cu mâinile negre de ulei şi de unsoare.

— Ai reparat camionul? l-am întrebat.

— Da, dar la ce e bun un camion fără benzină? Tot nu

pleacă nicăieri.

A luat un săpun din faţă de pernă şi s-a dus la râu să se spele. În timpul ăsta, s-a întors Forrest, dar fără Mose.

— Unde e? a întrebat Emmy.

— Habar n-am, a spus indianul dând din umeri indiferent.

— Nu ştii?

— Dacă un om simte nevoia să fie singur, îşi alege cel mai bun loc pentru asta. Nu l-am mai văzut de ieri.

— Nu-ţi pasă, am zis eu.

— Nu-mi fac griji, a răspuns el.

Apoi a zâmbit uşor.

— Şi tu ai lipsit o vreme, Buck. Şi iată-te aici. Ai încredere în prietenul tău.

Am luat o cină rece şi ne-am culcat fără să facem focul. Era începutul lui iulie şi noaptea era caldă. Stăteam întins pe pătura mea, neputând să dorm, gândindu-mă la Mose, pe care părea că-l pierdusem în mai multe feluri. Mă gândeam la Maybeth şi la soarta grea a familiei sale. Şi mă întrebam cum se va termina povestea spiriduşului şi a prinţesei.

În toiul nopţii, m-am ridicat, am luat lanterna împreună cu ultimii bani daţi de sora Eve şi am părăsit tabăra în timp ce toţi ceilalţi dormeau.

Capitolul patruzeci şi trei

Focul făcut de familia Schofield încă mocnea. Deşi crezusem că toată lumea se culcase, domnul Schofield şedea lângă flăcările ce se stingeau, încovoiat, ca un om care îşi pierduse sufletul.

— Salut, Buck.

— Bună seara, domnule Schofield. Maybeth e aici?

— S-a culcat deja. Doarme dusă, bănuiesc.

Nu aveam niciun plan, dar dintre toţi oamenii cu care m-aş fi putut întâlni, domnul Schofield era ultimul cu care voiam să vorbesc, aşa că am rămas pe loc stingher. Şi-a ridicat privirea spre mine, aşteptând să plec sau să-i dau un motiv bun pentru a rămâne.

— Stai jos, Buck, a spus el în cele din urmă.

A aruncat câteva beţe în jăratic şi flăcările s-au înteţit imediat. Focul mă îmbia şi împreună cu invitaţia tristă, dar sinceră a domnului Schofield m-a făcut să-mi fie imposibil să-l refuz. M-am aşezat pe una dintre lăzile răsturnate.

— Nu poţi să dormi? m-a întrebat.

— Nu, domnule.

— Nici eu. Vreau să-ţi mulţumesc că l-ai trimis pe fratele tău să-mi repare camionul. E un vrăjitor.

— Cel mai priceput om pe care îl cunosc.

— Încotro mergeţi?

— La Saint Louis.

— Ce faceţi acolo?

— Avem o mătuşă.

— Rude, deci? E important.

S-a uitat spre cort.

— Cel mai de preţ lucru din lume. Crede-mă, Buck, dacă ai o familie, poţi să pierzi orice şi tot un om bogat rămâi.

Am stat un timp într-o tăcere stânjenitoare pentru mine, dar care nu părea să-l deranjeze pe domnul Schofield. Pur şi simplu se uita la foc pierdut în gânduri.

— Ei cred că de vină a fost băutura, a spus el brusc. Dar nu e aşa.

— Poftim?

— Motivul pentru care am pierdut ferma. Nu băutura a fost de vină. Ai trăit vreodată la fermă, Buck?

— Nu, domnule.

— E cea mai grea viaţă posibilă. Nu poţi controla nimic. Nu stăpâneşti ploaia, soarele, arşiţa, frigul, lăcustele, ofilirea plantelor, putrezirea rădăcinilor, tăciunele sau mana. Te rogi la Dumnezeu pentru ce ai nevoie – ploaie în perioade de secetă, cer senin când câmpurile sunt inundate. Te rogi să nu vină gerul prea târziu primăvara sau prea devreme toamna. Te rogi ca grindina să nu-ţi distrugă porumbul firav. Te rogi şi te rogi şi te rogi. Şi când rugăciunile nu-ţi sunt ascultate şi, dă-mi voie, Buck, să-ţi spun că rareori sunt, nu mai ai nimic altceva de făcut decât să strigi la Dumnezeu sau să te apuci de băutură pentru alinare.

— Dumnezeul Tornadă, am zis.

— Cum adică?

— Dumnezeu e o tornadă.

— Aşa e.

— Asta obişnuiam să cred, am zis.

— Încă merită să o faci, Buck. Jur că nu cunosc alt Dumnezeu.

— Cel care vi le-a dat pe Maybeth şi pe doamna Schofield. Pe Lester şi pe Lydia. Şi pe Mama Beai, deşi se poartă cam aspru. Tocmai aţi spus că un om poate să piardă tot şi încă să se considere bogat.

— Aşa am zis, nu?

A râs uşor.

— Şi mai ştii ceva? E vorba şi de tine şi de fratele tău. Aţi adus o mică rază de soare în familia Schofield şi vreau să ştii că vă sunt recunoscător.

M-a bătut pe spate ca un adevărat prieten.

— E plăcut să mai ai un bărbat cu care să vorbeşti, Buck. E o bucurie rară pentru mine. Trăiesc într-o casă de femei.

Când îi lăsasem pe ceilalţi dormind pe malul râului, nu ştiam ce aveam de gând să fac când ajungeam în tabăra

familiei Schofield. Sperasem că Maybeth era încă trează, dar acum că şedeam lângă tatăl ei şi vorbeam ca doi bărbaţi, am luat o hotărâre.

— Domnule Schofield, aveţi idee cum veţi ajunge cu toţii la Chicago?

Umerii i s-au gârbovit iar.

— Numai să mă gândesc la asta şi mă face să vreau să beau din nou.

— Am ceva pentru dumneavoastră, domnule.

Am băgat mâna în buzunar, am scos banii pe care îi luasem din faţă de pernă şi i-am întins. Ochii i s-au luminat ca doi cărbuni aprinşi.

— Ce naiba?

— Sunt numai patruzeci de dolari. Vreau să vi-i dau ca să vă duceţi familia la Chicago.

— De unde ai tu patruzeci de dolari?

— Nu i-am furat, am spus. Jur.

— Nu pot să-ţi iau banii, Buck.

— Vă rog, domnule. Dumneavoastră şi familia dumneavoastră aveţi nevoie de ei mai mult decât mine.

— Nu ştiu ce să spun.

— Spuneţi că îi veţi lua. Şi promiteţi-mi că o să-i folosiţi pe toţi ca să ajungeţi la Chicago.

S-a uitat la bani şi a jurat solemn:

— Promit.

I-a luat şi i-a strecurat în buzunar. În lumina focului am văzut o lacrimă curgându-i pe obraz, urmată de mai multe. Era greu să priveşti un adult plângând, aşa că m-am uitat în întunericul din Hopersville unde ardeau alte focuri de tabără, în jurul lor stând alte suflete pierdute. Mi-am dat seama că mă făcea să mă simt atât de bine că îi dădusem banii, era un sentiment aşa de plăcut, încât dacă aş fi avut destui bani, i-aş fi dat ca să-i salvez pe toţi.

— Unde ai fost?

Albert s-a ridicat în capul oaselor. M-a privit acuzator în lumina lanternei.

— Nicăieri.

Nu mă simţeam bine să mint, aşa că i-am mărturisit:

— Am dat banii noştri.

— Poftim?

— Am dat banii noştri.

— Toţi?

— Toţi.

— Cui?

— Domnului Schofield. Are nevoie de ei ca să-şi ducă familia la Chicago.

— Şi noi avem nevoie de ei ca să mergem la Saint Louis.

— Vom ajunge la Saint Louis.

— Te gândeşti vreodată înainte să faci o prostie?

— Sora Eve ni i-a dat sperând că vor fi de folos. Am făcut un bine.

Fratele meu şi-a ridicat genunchii la piept, i-a cuprins cu mâinile şi a clătinat din cap cu tristeţe.

— O să-i bea pe toţi, Odie. Ascultă-mă cu atenţie. Ai dat bani buni unui om rău. La naiba, nu ştiu cum mai ajungem la Saint Louis acum.

Ca de obicei, n-am dormit prea mult în noaptea aceea. M-am neliniştit că Albert avea dreptate şi că nu făcusem decât să înrăutăţesc situaţia familiei Schofield. M-am gândit la Maybeth şi m-a durut sufletul, dragostea şi grija împungându-mă ca nişte ghimpi în inimă.

Forrest şi-a dat pătura la o parte când s-a crăpat de ziuă, a făcut un mic foc şi a aruncat nişte fulgi de ovăz într-o conservă mare care, aşa cum scria pe etichetă, conţinuse odată piersici. Ceilalţi încă dormeau, dar eu m-am ridicat şi m-am dus lângă el.

— Ai riscat mult azi-noapte, a zis amestecând fulgii de ovăz. Patruzeci de dolari.

— Ai auzit?

— A fost o noapte liniştită, a spus. Aud bine.

— Cum adică „am riscat”?

— Că lupul îşi schimbă părul, dar năravul, ba. Băutura e un demon puternic dacă te confrunţi cu el. L-am văzut punând la pământ foarte mulţi oameni de treabă. Dar, Buck, uite care e treaba. Dacă nu rişti, niciodată nu vei

vedea binele care se poate ivi din fapta ta.

— Crezi că n-am greşit?

— Cum a spus fratele tău, se poate să fi dat bani buni unui om rău. Eu însă îţi admir dovada de credinţă.

După ce s-a trezit, Albert a continuat să se uite urât la mine şi şi-a mâncat fulgii de ovăz într-o tăcere posomorâtă. Aş fi putut să-i spun despre cele două bancnote de cinci dolari pe care le ascunsesem în gheată cu săptămâni în urmă, unde încă se aflau, dar, m-am gândit, la naiba cu el!

Când mi-am terminat micul dejun, m-am ridicat.

— Mă duc să vizitez familia Schofield. Vrei să-mi golesc buzunarele? i-am spus fratelui meu. Să fii sigur că nu am furat şi altceva?

Am văzut cum încerca să se stăpânească.

— Mai avem un drum lung de făcut. Nu vreau decât să fim cu toţii în siguranţă.

Am înţeles mesajul lui şi, chiar dacă nu voiam nici în ruptul capului să-i zic atunci, îi eram recunoscător.

Capitolul patruzeci şi patru

Hopersville revenea încet la viaţă. Pe când mă plimbam prin mica aşezare improvizată, oamenii începeau să aprindă focuri pentru gătit, bărbaţii fumau primele ţigări ale zilei, toţi se întindeau şi se frecau la ochi somnoroşi. Cei câţiva care deja mă cunoşteau din vedere, dacă nu după nume, mă salutau cu prietenie.

Când am ajuns la cortul familiei Schofield, Mama Beai şedea pe o ladă răsturnată, amestecând ceva în ceaunul cel mare ce atârna deasupra focului.

— Griş, Buck, a spus ea când m-a văzut. Eşti bine-venit să ni te alături.

— Am mâncat deja, am zis. Mulţumesc.

Doamna Schofield a ieşit din cort, împingându-i pe gemeni dinaintea ei. Copiii s-au repezit imediat spre râul ce semăna cu aurul topit în razele soarelui care răsărea. Mama lor a venit lângă foc şi, deşi îmi zâmbea, era un zâmbet silit.

— I-ai văzut? a întrebat-o pe Mama Beai.

— Nu încă.

— Maybeth? am spus.

— S-a dus să-l caute pe tatăl ei, a zis Mama Beai.

— El unde e? am întrebat, simţind că mă cuprinde teama.

Femeile n-au răspuns, dar expresiile de pe chipurile lor mi-au dezvăluit tristul adevăr. Bani buni daţi unui om rău.

— Numai Dumnezeu ştie ce a luat ca să plătească pentru băutură, a spus Mama Beai. A vândut deja tot ce era de valoare.

— Poate că greşim, mamă, a zis doamna Schofield.

Era mai curând o rugăminte decât o afirmaţie şi mi-a rupt inima să ştiu ce rol jucasem în această nouă faptă dezamăgitoare a soţului ei.

Mama Beai a continuat să amestece în ceaunul cu griş fierbinte.

— Uite-o că vine, a zis doamna Schofield.

Faptul că Maybeth era singură spunea multe, dar întregul ei comportament – capul lăsat în jos, umerii încovoiati, mersul încet – era un semn evident că dăduse greş.

— Nu l-am putut găsi, mamă, a spus ea când a ajuns la noi. L-am căutat pretutindeni.

Mi-am închipuit-o intrând singură în bodega aceea şi în alte locuri asemănătoare, uitându-se în zadar după tatăl ei şi fiecare dram de bunătate pe care îl simţisem când îi dădusem banii acelui om s-a scurs din mine. M-am gândit să-mi mărturisesc vina că adusesem această nenorocire asupra lor, dar n-am avut curaj.

— Se va întoarce după ce va fi băut tot ceea ce a luat drept garanţie, a zis Mama Beai. Între timp, grişul e fierbinte şi gata de mâncat. Maybeth, vrei să-i chemi pe gemeni?

Am stat într-o tăcere mohorâtă în timp ce ei mâncau. Chiar şi gemenii cei gălăgioşi simţeau atmosfera apăsătoare şi nu rosteau niciun cuvânt. Am încercat să mă ^îmbărbătez, aşa cum învăţasem din timpul petrecut cu sora Eve. În schimb, m-am pomenit gândindu-mă la scheletul copilului indian pe care îl îngropaserăm în insula de pe râu şi la Mose, care se cufundase într-o stare pe care noi nu o înţelegeam şi apoi dispăruse, la toţi banii pe care îi dădusem într-un moment de generozitate prostească şi în cele din urmă la faptul că încă eram un fugar certat cu legea şi foarte aproape de a-mi petrece tot restul vieţii după gratii. Când întunericul îţi cuprinde sufletul, nu ia forma unor umbre slabe, ci te învăluie ca bezna unei nopţi fără lună. Ce am văzut pe chipurile femeilor adunate în jurul focului a fost expresia absentă a abandonului şi am ştiut că era vina mea.

— Îl voi găsi eu, am spus, gândindu-mă că era un fel de a-mi ispăşi vina, dar şi o dorinţă de a scăpa de disperarea micului grup.

— Merg cu tine, s-a oferit Maybeth.

Ne-am ridicat şi am plecat împreună.

— De obicei începe să bea mai târziu, a zis Maybeth în timp ce mergeam. E din cauza acestei situaţii, ne-am împotmolit aici fără nicio soluţie. De fapt, el e un om bun, Buck.

Îmi doream să cred că aşa era, dar ştiam adevărul. Îi dădusem tatălui ei mijloacele să schimbe traiul greu al familiei sale şi tot ce făcuse fusese să dispară. Bani buni daţi unui om rău. Uram momentele în care Albert avea dreptate.

— Nu-mi amintesc când am mai fost atât de tristă, a spus ea. Mă doare să le văd pe mama şi pe Mama Beai străduindu-se aşa de mult să ne ţină uniţi. Iar tata pleacă şi se comportă astfel.

Am luat-o pe Maybeth de mână. Deşi chipul ei era plin de îngrijorare, tot îmi părea cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem vreodată şi îi împărtăşeam suferinţa. Conştiinţa mă îndemna să-i mărturisesc, dar mi se strângea inima la gândul că se va supăra pe mine. Voiam să ajut, însă habar nu aveam ce puteam face în acele condiţii. Aşa că am procedat cum mi s-a părut mai firesc. Am scos muzicuţa şi am început să cânt o melodie, cea mai veselă la care m-am putut gândi, piesa lui Gershwin „I Got Rhythm”.

După câteva măsuri, Maybeth a început să mă acompanieze şi am fost uimit cât de bine cunoştea versurile.

Zâmbea acum, cântând pentru a alunga necazurile şi chipul ei era mai frumos ca oricând. Apoi a făcut ochii mari şi mi-am dat seama ce era ceea ce tocmai auzise – glasul tatălui ei intonând ca un tenor beat. Vocea se auzea de la mică distanţă, de undeva din Hopersville. Am continuat să cânt şi domnul Schofield m-a acompaniat, astfel că am urmat sunetul până în locul unde l-am găsit aşezat pe o găleată răsturnată, cu spatele lipit de peretele dărăpănat al colibei căpitanului Gray, care era şi el acolo. Ne-a zâmbit larg, deschizându-şi braţele în semn de bun-venit.

— Ia te uită, căpitane! Tinerii mei preferaţi luminoşi ca nişte îngeri în soarele de dimineaţă.

— Tată, a spus Maybeth pe un ton sever. Te-am căutat peste tot.

— Se pare că nu chiar peste tot, a zis el radios. Aici sunt, draga mea.

— Beat, a spus ea, aruncându-le amândurora o privire rece.

Domnul Schofield a ridicat mâna de parcă făcea o mărturisire solemnă.

Nu m-am atins de niciun strop azi. Dacă sunt beat, sunt doar de fericire. El e motivul.

M-a arătat cu degetul.

Deşi negase, părea că băuse. Totuşi, nu simţeam niciun iz de alcool. Simţeam însă mirosul de benzină.

— Salvatorul nostru, Maybeth, fetiţo. Şi roadele generozităţii sale.

Tatăl ei s-a aplecat şi a atins o canistră roşie de 19 litri de benzină pe care scria SKELLY.

— Iată biletul nostru de plecare din Hopersville. Următoarea oprire, Chicago.

Maybeth era uluită.

— N-ai băut?

— După cum am spus, nici nu m-am atins. Azi-dimineaţă am plecat să caut o benzinărie. Şi apoi, un magazin de unde am cumpărat câte un mic cadou pentru fiecare dintre voi, inclusiv pentru tine.

A luat de jos o pungă de hârtie maro plină ochi, iar ceea ce a scos din ea a făcut-o pe Maybeth să rămână cu gura căscată de uimire şi plăcere: o rochie albastră.

— E la fel cu cea pe care i-am dat-o lui Janie Baldwin, a strigat ea şi, luând rochia, a întins-o în faţa ei, ca şi cum o proba uitându-se în oglindă.

M-am gândit că arăta minunat.

— Buck, sper că nu te superi că am folosit o mică parte din darul tău ca să cumpăr cadouri, a spus domnul Schofield.

— Sunt banii dumneavoastră acum, i-am zis eu.

— Atunci, nu te deranjează că i-am făcut un mic cadou şi căpitanului Gray. O sumă suficientă pentru a-şi lua un bilet

de autobuz până în D.C. Ca să participe la întâlnirea membrilor Bonus Army de acolo.

Nu ştiam cât costa un bilet de autobuz până la Washington D.C. Am sperat că mai rămăseseră destui bani pentru ca familia Schofield să ajungă la Chicago.

— Văd după chipul tău că ţi-e teamă că i-am cheltuit pe toţi, a râs domnul Schofield. Nu te îngrijora, Buck. Mi-am făcut socotelile şi mai avem destul ca să ne ducă în Chi-town.

Căpitanul Gray s-a întins ca să-mi strângă mâna.

— În ce mă priveşte, Buck, îţi mulţumesc din străfundul inimii mele şi din miezul piciorului meu de lemn.

Maybeth m-a privit uimită.

— Ai bani?

— Nu mai am, i-am spus eu. I-am dat pe toţi tatălui tău.

Am crezut că o să mă certe că am avut încredere să-i dau unui om prieten bun cu bodega. În schimb, s-a aplecat spre mine şi, de faţă cu tatăl ei, cu căpitanul Gray şi oricine se mai uita, m-a sărutat. Lung. Pe buze.

— Bine, bine, a spus domnul Schofield ridicându-se de pe găleata răsturnată şi înşfăcând canistra de benzină. Hai, Maybeth. Trebuie să ne împachetăm lucrurile.

S-a îndreptat către cortul familiei Schofield şi Maybeth l-a urmat.

De-abia atunci m-a lovit realitatea faptei mele. Ea urma să plece. Maybeth n-avea să mai fie aici.

Capitolul patruzeci şi cinci

VA PLECA. VA PLECA. VA PLECA.

Acele cuvinte îmi răsunau în minte ca un dangăt funebru pe când mergeam cu cei doi Schofield înapoi către cortul lor. Maybeth ţinea rochia albastră într-o mână şi mâna mea în cealaltă, păşind veselă. Picioarele îmi erau ca de plumb, iar inima, gata să mi se sfărâme.

Va dispărea. Pentru totdeauna. Cuvinte ca o piatră de mormânt. Sfârşitul.

Doamna Schofield s-a ridicat de lângă foc şi Mama Beai ne-a aruncat o privire îngrijorată în timp ce ne apropiam. Când a văzut canistra de benzină, doamna Schofield s-a uitat neîncrezătoare la soţul ei.

— Este oare…? a îndrăznit ea să întrebe.

— Suficientă benzină ca să ne ducă la o statie unde să ne facem plinul, a spus el.

— Cum…?

— E meritul lui Buck. El a făcut-o. Inima lui generoasă. Mama Beai şi-a încreţit fruntea studiindu-mă.

— Ai cumpărat benzină?

— Şi altele în plus, a zis domnul Schofield.

A scotocit în punga de hârtie, a scos un batic colorat şi i l-a întins soţiei sale.

— O să te apere de vânt pe drumul spre Chicago, Sarah.

Doamna Schofield şi-a pus baticul, l-a legat sub bărbie şi a înălţat capul.

— Cum arăt?

— Ca îngerul care eşti, a zis soţul ei, ciupind-o de obraz.

— Unde sunt gemenii? a întrebat domnul Schofield.

— Se joacă la râu, a răspuns soţia lui.

— Am o cutie cu creioane şi o carte de colorat cu Mica Orfană Annie pentru ei.

I-a aruncat o privire soacrei sale.

— Am ceva şi pentru tine, Mamă Beai.

A scos din pungă o rolă mică de bancnote legate cu elastic. I-a întins-o bătrânei.

— Sunt un om cu multe slăbiciuni. Asta e tot ce a mai rămas din banii pe care Buck mi i-a dat cu generozitate. Ţi-aş fi recunoscător dacă i-ai lua şi te-ai ocupa de cheltuieli până ajungem la Chicago.

Ea a întins mâna şi a acceptat solemn oferta.

— Mulţumesc, Powell.

S-a uitat apoi la mine.

— N-o să întreb de unde un tânăr fără resurse are îndeajuns de mulţi bani ca să salveze o familie care nu e nici măcar a lui. O să cred că ai făcut rost de ei în mod cinstit şi o să spun mulţumesc şi slavă Domnului.

După care a făcut un lucru surprinzător. S-a ridicat, a ocolit focul în direcţia mea şi m-a îmbrăţişat cu tot sufletul, trăgându-mi faţa la pieptul ei.

— Ei bine, a zis, dându-mi drumul şi studiind tabăra. Ar fi bine să ne apucăm de strâns.

Vestea s-a răspândit repede şi oamenii au venit să ajute familia Schofield. Maybeth aproape dansa în timpul pregătirilor de plecare şi, cu toate că îi înţelegeam nerăbdarea de a porni la drum spre Chicago, sufeream fiindcă ea nu părea să-şi dea seama ce însemna asta pentru mine, pentru noi. Prelatele şi păturile au fost date jos, dar s-a hotărât să se lase structura cortului intactă în caz că altcineva mai voia să locuiască acolo.

Când totul a fost aproape gata, Maybeth mi-a zâmbit larg şi a spus:

— Poţi călători cu mine şi cu gemenii în spate.

Cuvintele ei m-au luat complet pe nepregătite.

— Crezi că am să vin cu voi?

— Nu vii? M-am gândit că de asta ne-ai făcut rost de benzină, ca să mergem la Chicago împreună.

— Ei sunt familia ta, Maybeth. A mea e în altă parte.

— Nu, Buck. Trebuie să vii. Ce se va întâmpla cu noi?

— Nu pot veni. Vreau să vin, dar nu pot.

— La-ţi familia cu tine.

— Şi ce faceţi? Aruncaţi nişte mobilă ca să avem loc cu toţii? Nu uita, suntem nişte infractori căutaţi de poliţie. Nu vreau să risc să vă pun în pericol. Eu merg la Saint Louis.

O lacrimă ca o perlă s-a rostogolit pe obrazul ei.

— Nu mai vreau să plec atunci. Rămân cu tine.

— Familia ta n-o să te lase. O să le frângi inima. Ştii că au nevoie de tine. În plus, nu mai avem loc în canoea noastră.

— Ah, Buck.

M-a îmbrăţişat şi am stat lângă cortul gol care era numai un schelet acum, ca oasele întunecate ale unei fiinţe golite de orice substanţă.

Familia Schofield aranja ultimele lucruri pe platforma camionului.

— Maybeth, a strigat domnul Schofield.

— Lasă-i în pace, Powell, a zis Mama Beai.

Maybeth m-a luat de mână şi ne-am îndreptat către locul de unde puteam vedea râul curgând dintr-o parte în alta, ca o legătură între trecutul şi viitorul meu. În aer se simţea mirosul focurilor, dar o briză adia dinspre apă, fluturând rece pe obrajii noştri, purtând izul mâlului cărat de râul Minnesota, pe care îl vărsa în Mississippi, de unde plutea în jos până la ocean. Maybeth s-a întors spre mine, m-a sărutat şi şi-a lăsat capul pe umărul meu, murmurând:

— O să-mi scrii scrisori, eu o să-ţi răspund şi nu ne vom pierde niciodată.

— Unde să le trimit?

— Pe mătuşa mea o cheamă Minnie Hornsby. Locuieşte în Cicero, chiar lângă Chicago.

— Scrisorile tale către mine unde vor ajunge?

— La post restant în Saint Louis.

Nu credeam că o să meargă, dar dacă asta o făcea să se simtă mai bine, am asigurat-o că ne vom trimite scrisori.

Ne-am îndreptat spre camion. Gemenii erau deja în spate, cuibăriţi printre toate obiectele pe care familia Schofield le pusese acolo. Domnul Schofield era la volan, soţia lui, lângă el. Mama Beai stătea lângă portiera deschisă. Am ajutat-o pe Maybeth să urce pe platforma camionului, iar ea s-a aşezat pe o valiză pusă culcat, cu o pernă deasupra.

Mama Beai şi-a lăsat braţul cu blândeţe peste umerii

mei.

— Buck, inima e ca o minge de cauciuc. Oricât de tare ai zdrobi-o, tot îşi revine. Ţine minte: strada Stout, numărul 147.

— Ce e asta?

— Adresa surorii mele, Minnie din Cicero. Ai grijă de tine, m-ai înţeles?

— Da, doamnă. O să încerc.

S-a urcat în cabină şi domnul Schofield a pornit motorul. Albert făcuse treabă bună, iar motorul duduia plăcut. În timp ce camionul se îndepărta, cei care la început le fuseseră vecini şi apoi prieteni le-au făcut cu mâna, iar eu stăteam în mijlocul lor cu inima frântă. Domnul Schofield a condus încet până a ajuns la drumul prăfuit care ducea la Mankato. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost mâna ridicată a lui Maybeth, în vreme ce cu cealaltă se ştergea la ochi.

Capitolul patruzeci şi şase

Nimic nu durează o veşnicie, dar să pierzi dragostea adevărată este foarte greu. Te distruge. E cea mai profundă suferinţă. Trăieşti cel mai mare gol. Maybeth plecase şi eu mă simţeam ca şi cum viaţa mea luase sfârşit.

Dacă n-ai iubit niciodată, dacă n-ai fost niciodată tânăr şi îndrăgostit, nu înţelegi durerea despărţirii sau ce sentimente am trăit stând lângă cortul familiei Schofield, lângă cenuşa focului stins, în timp ce oamenii din Hopersville se întorceau la treburile lor.

Căpitanul Gray m-a luat de umăr şi mi-a zis:

— Le va fi bine acum, Buck. Mulţumesc din nou, fiule, pentru tot ce ai făcut.

Apoi s-a alăturat oamenilor care treceau pe acolo.

Eram complet singur. Am rămas câteva clipe în locul unde cu puţin timp în urmă fuseseră viaţă, râsete, cântece, mirosul mâncării fierbinţi, prezenţa caldă a unei familii şi Maybeth. Acum nu mai era nimic. Doar un gol care îmi sfâsia inima.

Am plecat şi nici azi nu pot spune încotro m-am dus. Era trecut de amiază când m-am pomenit în tabăra dintre plopi unde îi lăsasem pe Albert, Emmy şi Forrest. Spre uimirea mea, Mose era şi el acolo.

Nu mai era însă vechiul Mose. Acela fusese nepăsător şi, oriunde îl ducea viaţa, inima îi rămânea uşoară şi sufletul său era vesel. Dinspre Mose cel de acum, care stătea singur, departe de ceilalţi, venea o posomorală apăsătoare şi ochii care m-au privit erau chinuiţi.

— Ţi-e foame? m-a întrebat Forrest.

Părea să nu ţină cont de norul de furtună care plutea deasupra lui Mose. Mi-a aruncat un măr şi o bucată de brânză din proviziile noastre care se împuţinau.

— Norman, dă-i lui Buck burduful de apă ca să bea.

M-am aşezat lângă Emmy, al cărei chip era plin de îngrijorare. S-a uitat la mine, a dat uşor din cap către Mose şi a ridicat din umeri nedumerită. Albert se prefăcea că era

ocupat cu un fel de ceaun de metal din două bucăţi şi cu o toartă dintr-un lanţ.

— Ce e asta? l-am întrebat.

— Echipament militar. L-am cumpărat ieri – când încă aveam bani – de la un magazin universal din nordul oraşului Mankato ca să nu mai gătim în conserve vechi.

A potrivit cele două bucăţi de metal, a trecut lanţul deasupra lor, l-a fixat la locul lui şi a ridicat apoi ceaunul ca să pot să-l admir.

— Mare scofală, am zis.

— Cel puţin, am folosit banii pentru noi.

— Ce inimă bună ai, bunico.

— Ca să pot avea grijă de noi toţi, a spus el.

— Pot să mă descurc şi singur.

— Foarte bine. Dar Emmy?

— Sunt bine, a zis ea.

— Fiindcă ne ai pe noi, a replicat Albert.

Era supărat pe mine, dar lăsându-se pradă furiei, se răstise la Emmy şi ea se întristase.

O piatră a căzut între Albert şi mine, aruncată cu atâta putere, încât a ricoşat în copaci. Ne-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Mose în picioare, fulgerându-ne cu privirea, tot corpul fiindu-i tensionat, ca şi cum se pregătea să ne bată pe amândoi.

Sunteţi atât de josnici, a spus el. *Sufletele voastre sunt atât de egoiste.*

M-am uitat la Forrest, dar el nu a părut deloc surprins de această reacţie bruscă.

Nu *vedeţi decât ce se întâmplă acum. Nu vă pasă decât de voi.*

Puteam să-i argumentez că tocmai fusesem de ajutor unei famili întregi, să-i atrag atenţia că ne străduiam din greu să avem grijă de Emmy sau să-i amintesc că, deoarece o ajutaserăm, se pusese un preţ pe capul nostru şi eram doar la un pas de închisoare sau chiar mai rău. Mai erau însă pietre la picioarele lui şi nu eram sigur că nu va mai arunca una, poate drept spre mine, dat fiind că deja doborâse astfel un om. Acesta era un Mose pe care nu-l

cunoşteam. Habar n-aveam de ce era sau nu în stare să facă.

— Ce vezi acum, Mose? a întrebat Emmy, nu cu frică, după cum îmi dădeam seama, ci cu îngrijorare.

Istoria, a răspuns el. *Înţeleg cine sunt.*

Am vrut să-l întreb cine era, dar sincer vorbind, mi-a fost prea teamă. Emmy însă a îndrăznit:

— Spune-ne.

Mose a rămas pe gânduri, având în continuare o expresie furioasă pe chip. Apoi s-a relaxat, s-a îndreptat şi ne-a făcut semn: *Urmaţi-mă.*

Ne-am adunat cu toţii în urma lui, în afară de Forrest, care doar ne-a privit plecând. Simţeam complicitatea dintre el şi Mose, deşi nu ştiam ce urmăreau, în acele clipe, fiindcă nu-l cunoşteam pe noul Mose şi mare parte din Forrest era încă un mister, m-a cuprins neliniştea. Îmi dădeam seama că şi Albert simţea la fel, căci se tot uita peste umăr la mine şi la Emmy cu o expresie îngrijorată.

De când găsiserăm scheletul pe insulă, nimic nu mai fusese la fel. M-am întrebat dacă nu cumva eram blestemaţi. Citisem despre asemenea lucruri în cărţi. Oameni care tulburau morţii şi care plăteau un preţ cumplit. Sau poate din cauza originii sale Sioux, Mose era posedat de un spirit răzbunător. Oricare era adevărul, voiam să mă întorc. Înapoi pe apă. Înapoi în timp. Înapoi la locul de sub sicomor pe malul râului Gilead, unde licuricii luminaseră precum milioane de stele şi unde Emmy mă ţinuse de mână, iar pentru o clipă trecătoare mă simţisem pe deplin liber şi foarte fericit.

— Toţi sunt morţi, a zis Emmy.

La auzul cuvintelor ei, Mose s-a oprit brusc. S-a întors încet, aţintindu-şi ochii negri asupra ei. Apoi *a* spus: *Treizeci şi opt.* S-a uitat la mine şi la Albert, ca şi cum trebuia să înţelegem, dar văzând că nu se întâmpla asta, a mers mai departe.

Ne-a condus într-un loc unde mai fusesem cu Maybeth, o mică porţiune acoperită cu iarbă şi înconjurată de un gard de fier, având în mijloc o lespede de granit ca o piatră de

mormânt. Mose a rămas nemişcat în faţa ei, ca şi cum era şi el făcut tot din granit, şi a privit lung la cuvintele cioplite acolo:

AICI
AU FOST SPÂNZURAŢI
38 DE INDIENI SIOUX
26 DECEMBRIE 1862

— Toţi sunt morţi, am spus eu, repetând cuvintele rostite de Emmy nu doar cu câteva clipe înainte, ci cu mai multe zile în urmă, când ieşise din criza pe care o avusese pe insulă.

— Aici ai fost tot timpul? a întrebat Albert.

Mose a scuturat din cap şi a răspuns: *Am meditat în singurătate. M-am dus şi la bibliotecă.*

— La bibliotecă? am spus. De ce?

Ca să aflu cine sunt.

— Cine eşti? a zis Emmy.

Mose, a răspuns el. *Şi nu numai Mose.* Ne-a spus pe litere, *A-M-D-A-C-H-A. Frânt în Bucăţi.*

— Forrest te-a adus aici? am întrebat eu.

Mose a încuviinţat din cap.

— El ţi-a spus despre oamenii Sioux spânzuraţi?

Unele lucruri. Am aflat întreaga poveste singur la bibliotecă.

— Care e întreaga poveste? a întrebat Albert.

Statt jos, a răspuns Mose prin semne.

N-am să vă redau toată trista istorisire, elocvent comunicată de Mose prin semne, dar iată ce ne-a spus pe scurt.

La sfârşitul verii anului 1862, cea mai mare parte a pământului pe care poporul Sioux din Minnesota de Sud trăise de generaţii le fusese furată prin tratate prost explicate sau ignorate cu bună-ştiinţă. Din cauza lăcomiei oamenilor albi, care fuseseră numiţi agenţi ai indienilor, sumele de bani şi proviziile promise poporului Sioux nu

sosiseră. Femei şi copii înfometaţi au cerut în cele din urmă unuia dintre agenţi să le dea mâncare. *Ştiţi ce le-a spus acesta?* a întrebat Mose prin semne. Şi-a lăsat mâinile în jos şi, din cauza expresiei chinuite de pe faţa lui, nu eram sigur dacă va continua. *Le-a spus să mănânce iarbă,* a zis el în cele din urmă.

Înfometaţi şi jerpeliţi, furioşi şi disperaţi, unii dintre indienii Sioux din Minnesota de Sud au pornit la război. Conflictul a durat numai câteva săptămâni, dar s-a soldat cu sute de morţi în fiecare tabără. Soldaţii i-au adunat pe aproape toţi indienii din acea parte a statului, chiar şi pe cei care nu avuseseră nimic de-a face cu războiul, şi i-au aruncat în lagăre de concentrare. În iarna care a urmat, sute au murit din cauza bolilor. Cei care au supravieţuit au fost răspândiţi în rezervaţii şi aşezări, chiar şi în îndepărtata Montana.

Aproape patru sute de bărbaţi Sioux au fost trimişi în judecată pentru participarea reală sau imaginară la sângerosul conflict. A fost un simulacru de proces. Niciunul dintre ei nu a beneficiat de un reprezentant juridic. N-au avut nicio şansă să se apere împotriva acuzaţiilor, multe dintre ele false. Unele audieri au durat câteva minute. În cele din urmă, peste trei sute au fost condamnaţi la moarte. Preşedintele Abraham Lincoln a comutat pedeapsa tuturor în afară de 39 dintre ei, care au fost declaraţi vinovaţi de fapte îngrozitoare. Pe 26 decembrie 1862 – *a doua zi de Crăciun,* a precizat Mose şi amărăciunea sa era evidentă –, 38 dintre condamnaţi au fost conduşi la un eşafod construit special în forma unui pătrat ca să-i execute pe toţi în acelaşi timp.

Mâinile le-au fost legate la spate şi le-au pus cagule pe cap, a spus Mose. *Nu se puteau vedea unul pe altul, aşa că şi-au strigat numele astfel încât ceilalţi să ştie că erau toţi acolo, împreună în trup şi spirit. Au fost condamnaţi, dar nu învinşi. Amdacha a fost unul dintre acei bărbaţi.*

Mose şi-a înălţat chipul brăzdat de lacrimi către cer şi, preţ de câteva clipe, n-a mai putut continua.

Apoi a spus: *O mulţime imensă de oameni albi se*

strânsese ca să se uite. La ora stabilită, dintr-o singură mişcare, toţi cei 38 de bărbaţi au fost spânzuraţi. Toată mulţimea, toţi acei oameni albi nerăbdători au ovaţionat.

În timp ce Mose povestea, îmi curgeau şi mie lacrimile. Toată această cruzime, această aplicare greşită şi nemiloasă a legii avusese loc într-o regiune unde eu îmi petrecusem ultimii patru ani din viaţă, însă în niciuna dintre lecţiile predate la Şcoala Lincoln pentru Indieni nu ni se vorbise despre ea. Până în ziua de azi nu pot spune dacă am plâns pentru acei oameni nedreptăţiţi, pentru Mose, a cărui durere o resimţeam puternic sau din cauza vinovăţiei care îmi împovăra sufletul. Aveam alte origini decât Mose. Pielea mea era de aceeaşi culoare cu a celor care ovaţionaseră când Amdacha murise, era la fel cu a celor care făcuseră lucruri oribile unei întregi naţiuni tribale şi am simţit cum crimele lor îmi întinau sângele.

O maşină a poliţiei s-a apropiat şi a încetinit.

— Ar trebui să plecăm, a spus Albert, privind maşina în timp ce aceasta trecea pe lângă noi.

A pornit, iar Emmy şi cu mine l-am urmat. Mose însă a zăbovit cu capul plecat, lacrimile sale udând iarba din jurul pietrei de mormânt.

Capitolul patruzeci şi şapte

Pe când apunea soarele, m-am întors în Hopersville. Focurile ardeau printre copacii ce străluceau precum jăraticul în lumina tot mai slabă a înserării. Erau ca nişte mici oaze primitoare, luminoase. Mă gândeam la familia Schofield, la cum îşi arătaseră imediat bunătatea şi generozitatea faţă de un copil străin pe care îl adăpostiseră. Dragostea. Voiam să mă agăţ de asta şi singurul mod în care o puteam face era să mă întorc la tabăra lor. Într-un fel, era ca o întoarcere acasă.

Pe când mă apropiam de-a lungul râului, o siluetă s-a repezit să mă salute în întunericul ce se lăsa. Inima mi-a tresărit, plină de speranţă, gândindu-mă că, printr-un miracol, poate era Maybeth. Dar după o clipă mersul şchiopătat mi-a dezvăluit cine era.

— Buck, a zis căpitanul Gray, gâfâind puţin. M-am gândit că o să te întorci. Trebuie să pleci. Imediat.

— De ce?

— Nişte oameni te-au căutat azi. Unul dintre ei era poliţist, şeriful unui district.

— Warford? Un bărbat masiv cu faţă roşie?

— Da.

Şeriful Trage Mai întâi, Pune întrebări După, mi-am spus.

— Cum arătau ceilalţi? am întrebat.

— Mai era un bărbat – înalt, zvelt, cu păr negru şi ochi negri.

— Clyde Brickman. Cealaltă persoană era o femeie?

— Da, soţia lui, presupun. Îi cunoşti?

— Da, şi îmi aduc numai necazuri.

— Au spus că au auzit de un copil cu o muzicuţă care locuieşte în aşezare. Voiau informaţii. Despre el şi o fetiţă care îl însoteste.

— Ce le-aţi spus?

— Nimic. Oferă însă bani şi din disperare sunt sigur că unii oameni au acceptat. Trebuie să dispari de aici.

— Mulţumesc, am zis, apoi am adăugat: Să le faceţi zile grele celor din D.C. Când ajungeţi acolo.

— Aşa am să fac, a zis căpitanul Gray dând solemn din cap.

M-am întors iute în tabără. Cât stăteam la periferia oraşului Mankato, cum nimeni nu se apropiase de micul nostru crâng de plopi, deveniserăm mai negiijenţi, iar acum am descoperit că Albert făcuse un foc. Pusese tigăile din echipamentul militar peste flăcări şi am simţit miros de carne friptă.

— Stinge focul, am spus.

Şi-a ridicat privirea, chipul lui având o expresie tensionată, gata de ceartă.

— De ce?

— Soţii Brickman sunt aici împreună cu şeriful Warford.

Emmy şedea cu picioarele încrucişate privindu-l pe Albert care gătea. Am auzit cum şi-a ţinut respiraţia. Mose era de partea cealaltă a focului, unde se izola de câte ori rămânea cu noi. Stătea încovoiat deasupra focului, privind gânditor la flăcări, dar la auzul numelor Brickman şi Warford, s-a ridicat în capul oaselor şi a rămas ţeapăn.

— Cred că aud râul chemându-vă din nou, a spus Forrest calm.

Albert a stins focul şi ne-am mâncat carnea nu prea friptă cu pâine albă într-o tăcere mohorâtă. Nu ştiam ce credeau ceilalţi, dar eu începusem să sper că îi lăsaserăm în urmă pe soţii Brickman sau că măcar furia li se potolise şi se întorseseră la Şcoala Lincoln, multumindu-se să-şi reia domnia terorii asupra celor rămaşi acolo. Acum, în întunericul din jurul focului nostru de tabără stins, mi-era teamă că n-aveam să mai scăpăm niciodată de ei, că oriunde am fi fugit, aveau să ne urmărească.

— Cum se crapă de ziuă, plecăm pe râu, a zis Albert. Vom părăsi aceste locuri înainte să se fi trezit cineva. Apoi a spus ceva care m-a lovit în plin: Vii cu noi, Mose?

Nu i-am zărit chipul clar în întuneric, dar am putut vedea cum a ridicat mâinile şi a spus: *Nu ştiu.*

N-am dormit prea mult în noaptea aceea. Nu era doar

din Cauza vechii mele insomnii. Lumea pe care o cunoşteam se destrăma. M-am ridicat şi m-am dus pe malul apei, m-am aşezat pe o piatră mare şi m-am uitat fix la cele două stele, a lui Maybeth şi a mea, care arătau mereu nordul. Într-acolo avea să ne poarte curentul. Luna nu răsărise încă, râul era o curgere întunecată şi, chiar dacă odată mi-l închipuisem drept calea noastră spre libertate, acum ne oferea numai dezamăgire.

Apoi un gând plin de amărăciune mi-a trecut prin minte: de ce plecaserăm oare de la Şcoala Lincoln? Era adevărat că duceam o viaţă grea, dar în felul ei era previzibilă. Poliţia nu ne căuta. Soţii Brickman erau diabolici, dar mă descurcam în privinţa lor. Albert şi Mose aproape terminaseră şcoala şi urmau să fie liberi să facă ce doreau, iar eu puteam să îndur anii care îmi mai rămăseseră. Pe râu nu exista certitudine, în afară de faptul că soţii Brickman şi poliţia ne urmăreau până ne prindeau. O noapte în camera tăcută era floare la ureche în comparaţie cu ce ne aştepta după ce ne găseau.

În lumina cenuşie dinaintea zorilor ne-am trezit şi am încărcat în tăcere canoea. Mose ne-a ajutat, deşi nu ne-a dat de înţeles că va veni cu noi. Mi-era teamă de răspunsul lui, aşa că nu am întrebat. În final, Emmy a deschis subiectul.

— Te rog, vino, Amdacha, a spus ea folosind numele lui Sioux. Suntem o familie.

Mose a privit-o multă vreme şi după aceea s-a uitat lung la râu. În cele din urmă, a zis: *Vin până când ştiu că eşti în siguranţă.*

Am înţeles că era de acord să ne însoţească doar pentru Emmy, nu pentru mine sau Albert. O familie? Dispăruse la fel ca speranţa cu care ne începuserăm călătoria.

— Tu ce vei face, Forrest? a întrebat Albert în timp ce ne pregăteam să ne desprindem de la mal.

— Nu sunt sigur.

— Ai putea veni cu noi, i-a propus Emmy.

Forrest i-a zâmbit recunoscător, dar a clătinat din cap.

— Nu e loc şi pentru mine în canoea voastră. În plus,

aceasta e casa mea. Am rude aici. E timpul să le vizitez.

S-a uitat la Albert.

— Sunteţi pe drum spre Saint Louis, dar va trebui să faceţi mai întâi o vizită altui sfânt. Saint Paul. Cunosc nişte oameni acolo, oameni buni, care vor fi fericiţi să vă ajute.

A luat o bucată de hârtie şi un ciot de creion din buzunarul de la cămaşă, a mâzgălit ceva pe ea şi i-a dat-o fratelui meu. A scuturat mâna lui Albert, apoi, pe a mea şi i-a ciufulit părul lui Emmy.

S-a întors spre Mose, care acum era Amdacha, şi i-a pus mâna pe umăr. *Wakan Tanka kici un.*

— Creatorul să te binecuvânteze, mi-a şoptit Emmy.

Amdacha s-a dus la pupa, în timp ce Albert urca la prova, iar Emmy şi cu mine luam loc în mijlocul canoei. Amdacha a păşit înăuntru, a ridicat vâsla şi Forrest ne-a împins pe râu.

Capitolul patruzeci şi opt

Trecuse o lună de când fugiserăm de la Şcoala Lincoln şi deja obosisem de goana asta. Toată dimineaţa am stat în canoe, pierdut în gânduri. Ceilalţi erau la fel de tăcuţi, până şi Emmy şi Peter Iepuraşul. Nici peisajul nu ne ridica moralul. Întreg malul râului purta urmele dezastrului. Resturi uscate şi putrede atârnau de crengile joase ale copacilor şi, la fiecare cot al râului, bucăţi de lemne se îngrămădeau pe râpele înalte. Trunchiurile albite ale plopilor scufundaţi întregi, ce fuseseră de multă vreme smulşi din vale şi se împotmoliseră în bancurile de nisip, se înălţau în mijlocul apei precum oasele unor dinozauri. Poate că vederea acestor distrugeri ne făcea să fim tăcuţi sau poate că şi ceilalţi, la fel ca mine, se simţeau dezrădăcinaţi şi nefericiţi precum acei copaci.

La amiază arh tras canoea pe o plajă nisipoasă acoperită de ramurile unui ulm măreţ. Am mâncat de prânz din proviziile care se împuţinau.

— Uite, a zis Emmy, arătând către un plop aflat pe partea cealaltă a râului, al cărui trunchi fusese rupt la trei metri deasupra solului.

O saltea murdară şi în descompunere era prinsă la cumpăna apelor.

— Oare cum a ajuns acolo?

— O inundaţie, a spus Albert.

— Atât de mare?

— Râul acesta a apărut în urma unei inundaţii, Emmy, i-a explicat Albert. Cu zece mii de ani în urmă exista un lac în nord, mai mare decât oricare altul de azi. Se numea Agassiz. Într-o zi, pământul şi peretele de prundiş care îl delimitau s-au rupt şi toată apa a năvălit afară, producând o inundaţie uriaşă ce s-a transformat în râul Warren. Acesta a săpat o vale largă de mulţi kilometri prin statul Minnesota până la Mississippi. Râul pe care ne aflăm acum este ceea ce a mai rămas după acea mare inundaţie.

Fratelui meu îi plăcea mereu să se laude cu ceea ce ştia

din cărţi. Deşi consideram povestea foarte interesantă, n-aveam de gând s-o recunosc.

— O să se reverse cât timp plutim noi pe el?

— S-ar putea, dacă plouă îndeajuns de mult.

Să nu plouă, mi-am spus în gând.

Însă Emmy făcuse ochii mari de uimire.

— Mi-aş dori să văd aşa ceva.

Mose – încă încercam să mă obişnuiesc cu el ca Amdacha – stătea separat de noi, nu departe, dar izolat.

— Odie, nu mi-ai spus dacă spiriduşul şi prinţesa s-au căsătorit.

Când mi-a văzut expresia confuză, Emmy mi-a explicat:

— Spiriduşul şi prinţesa din povestea ta. S-au căsătorit? în timp ce mă gândeam cum să răspund, am văzut cum o bucată lungă de lemn a ieşit la suprafaţă, apoi a fost prinsă într-un vârtej şi a început să se rotească.

Nu le spusesem nimic despre mine şi Maybeth, niciun cuvânt. Când Albert se dusese să-l ajute pe domnul Schofield să-şi repare camionul stricat, le-am zis că era doar o familie pe care o cunoscusem, aflată în necaz. Nu eram sigur de ce păstrasem secretă adevărata mea legătură cu familia Schofield şi sentimentele mele profunde pentru fiica lor. Am încercat să-mi spun că era din cauză că o voiam pe Maybeth – chiar şi numai amintirea ei – doar pentru mine, neîntinată de nevoia de a explica ceva, apărată de ironiile pe care le-ar fi făcut Albert despre această primă dragoste a mea.

Însă în timp ce priveam bucata de lemn rotindu-se, am acceptat în cele din urmă adevărul. Deja eram conştient de fisurile care începuseră să apară în relaţia dintre mine, Albert, Emmy şi Mose, fiindu-mi teamă că ne îndepărtam unii de alţii. În acel moment cumplit nu m-am putut stăpâni să nu mă întreb, spre tristeţea mea, dacă nu cumva alesesem să rămân cu familia greşită.

— Spiriduşul şi prinţesa nu s-au căsătorit, i-am spus în cele din urmă lui Emmy. Ea a rămas să-şi ajute poporul şi el a plecat în drumul lui.

— Ah, a făcut ea cu dezamăgire în glas.

— Dragostea nu se împlineşte întotdeauna, am spus şi am aruncat o piatră în râu.

Am plutit cu canoea până la apus, când am ajuns la periferia unui oraş.

— Forrest mi-a povestit în mare despre râul ăsta, a zis Albert. Acela trebuie să fie Le Sueur. Hai să înnoptăm aici.

Ne-am făcut tabăra într-un mic golf. În timp ce ne pregăteam pentru noapte, am auzit nişte împuşcături dinspre oraş.

— Cine trage? a întrebat Emmy.

— Şi în cine? am adăugat eu.

Albert şi-a lăsat capul într-o parte, a ascultat şi a zâmbit.

— Nu sunt împuşcături. Sunt artificii. Astăzi este 4 Iulie.

Deşi la Şcoala Lincoln nu erau permise artificii, în fiecare an de Ziua Independenţei eram duşi în oraş, unde ne alăturam altor cetăţeni adunaţi lângă parcul Ulysses S. Grant ca să-i privim pe membrii organizaţiei civice locale lansând artificii sau proiectile şi detonând mortiere. Mă gândesc acum ce nepotrivit era să obligi nişte copii care nu se bucurau de nicio libertate, ale căror rude şi-o pierduseră pe a lor cu zeci de ani în urmă, să ia parte la aceste festivităţi. Adevărul era însă că ne plăcea spectacolul aerian fascinant şi, după ce se dădea stingerea în dormitoare, începeam să şuşotim, retrăind cele mai impresionante momente şi amintindu-ne mai ales de finalul magnific.

Artificiile din Le Sueur au început puţin după apus. Parcul era aproape de râu, căci exploziile de pe cer şi zgomotul detonărilor se auzeau foarte clar, bubuiturile făcând aerul să vibreze.

— Oh, priviţi! a strigat Emmy când o crizantemă uriaşă din scântei purpurii a înflorit într-o cascadă aurie.

De entuziasm, l-a apucat pe Amdacha de mână. L-am văzut chircindu-se, apoi relaxându-se şi, spre marea mea uimire şi uşurare, zâmbind. A fost primul zâmbet ce îi apărea pe chip după foarte multă vreme.

— Cântă ceva, Odie, m-a rugat Emmy când liniştea s-a

aşternut din nou.

Mă înveselisem, dar nu prea eram într-o dispoziţie festivă, aşa că am dus muzicuţa Hohner la buze şi am interpretat „Down by the Riverside”, un cântec învăţat de la mama lui Emmy, ale cărui versuri şi melodie îmi ridicau mereu moralul.

Emmy m-a acompaniat cântând din toată inima: „O să-mi culc capul istovit pe malul râului…”

Albert ni s-a alăturat după câteva măsuri: „N-o să mai învăţ ce înseamnă războiul, n-o să mai învăţ ce înseamnă războiul…”

La strofa a treia, Amdacha a început să rostească prin semne cuvintele.

Ne-am încumetat să aprindem un foc în noaptea aceea şi am stat de vorbă încet în jurul flăcărilor, aşa cum tăcuserăm de multe ori după ce porniserăm în călătoria pe apă. Începeam să simt că ceea ce se rupsese se repara acum, dar ştiam că nimic nu va mai fi exact la fel. Ne schimbam cu fiecare curbă a râului, deveneam alţi oameni şi pentru prima oară am înţeles că această călătorie nu era numai despre cum să ajungem la Saint Louis.

Emmy şi-a lăsat capul pe umărul meu şi a aţipit. Am întins-o pe pătură, dar ea s-a trezit o clipă şi s-a ţinut strâns de mine, aşa că m-am întins să-i ţin companie.

Albert şi Amdacha au rămas lângă focul care se stingea, chipurile fiindu-le luminate slab de ultimele flăcări.

— Îmi pare rău, a spus Albert.

Pentru cel a întrebat Amdacha.

— Eu mi-am cunoscut mama şi tatăl. Îmi ştiu originile. Privise fix la jăratic, dar deodată şi-a înălţat capul.

— Nu m-am gândit niciodată cât de greu e pentru tine.

Cel mai important e cine sunt acum.

Albert a luat un băţ şi a amestecat în jăraticul din care au ţâşnit scântei aprinse.

— Mi-a fost teamă că nu vei veni cu noi.

O să mă întorc. Într-o zi.

— Pentru că acum eşti Amdacha?

Frânt în Bucăţi, mi-am zis eu.

Amdacha şi-a ridicat ochii spre cerul nopţii, s-a gândit o clipă, a dat uşor din umeri şi a răspuns: *La naiba, poţi să-mi spui în continuare Mose.*

Partea a cincea
Cartierul

Capitolul patruzeci şi nouă

Au trecut două zile până când în faţa noastră a apărut oraşul Saint Paul. Prima imagine a ceea ce ne aştepta a fost construcţia impunătoare de piatră a fortului Snelling, ale cărui parapete cenuşii dominau malul înalt deasupra confluenţei dintre râul Minnesota şi fluviul Mississippi.

În timp ce treceam pe sub marea fortăreaţă, Mose şi-a ridicat privirea, care era plină de ură. *De aici proveneau soldaţii care i-au omorât pe oamenii din poporul meu,* a spus el prin semne. S-a uitat la malurile râului, cercetând copacii şi umbrele, ca şi cum căuta ceva. *Au construit o închisoare aici şi au aruncat în ea aproape două mii de femei, copii şi bătrâni. Au murit sute în iarna care a urmat.*

Tot ce se întâmplase de când plecaserăm din New Bremen îi frânsese inima lui Mose. De-a lungul zilelor pe râu, în timp ce pluteam cu canoea spre Saint Paul, îl privisem luptând cu suferinţa cumplită cauzată de acea durere şi noaptea îl ascultam cum ţipa în somn. Astfel că i-am înţeles mânia când am trecut pe sub zidurile de piatră care erau un simbol a tot ceea ce fusese distrus în viaţa lui.

Am intrat pe Mississippi la apus, o apă mare şi lină, malurile fiind luminate de ultimele raze ale soarelui. Albert ne-a condus către ţărm ca să înnoptăm acolo. Am golit canoea, am ridicat-o de pe apă, ne-am ridicat tabăra sub copaci şi am început să adunăm resturi de lemne ca să facem un foc. Scopul era să ne bucurăm de lumină, căci nu aveam ce să gătim. Nu mai mâncaserăm nimic de mai mult de o zi. Mă gândisem la bancnotele de cinci dolari din gheata mea, să le folosesc ca să cumpăr provizii, dar Emmy îmi spusese că voi şti când era momentul potrivit şi nu simţeam că acesta sosise.

Întâlniserăm remorchere ce trăgeau încărcături pe Minnesota, dar primele două pe care le-am văzut pe măreţul Mississippi erau de două ori mai lungi, zece bar je la un remorcher şi opt la celălalt. Valurile provocate de

trecerea lor izbeau ţărmul şi m-am gândit cât de uşor putea fi scufundată canoea noastră dacă ne-am fi aflat în drumul unei asemenea flotile.

Când ne începuserăm călătoria, luna fusese aproape plină, iar în acea noapte era plină din nou. Stăteam întins sub copacii de pe mal şi priveam la omul din lună al cărui chip îmi apărea printre crengi crăpat şi sfărâmat. Nu puteam să dorm. Ajunseserăm în sfârşit pe fluviul Mississippi, care ne ducea la Saint Louis. Dar cât de departe era, câte luni pline vor mai trece până acolo, nu ştiam.

L-am auzit pe Mose ridicându-se şi l-am privit strecurându-se afară din tabără. M-am gândit că doar s-a dus să se uşureze, dar văzând că nu se întoarce, m-am îngrijorat. Mi-am pus ghetele şi m-am îndreptat spre locul unde se adâncise în luncă. L-am găsit într-un mic luminiş, şezând cu picioarele încrucişate, cu faţa ridicată spre cerul nopţii, învăluit în lumina albă a lunii. Făcea o incantaţie încet, fără cuvinte, căci nu avea limbă, dar era evident că ştia ce spune. M-am întrebat dacă era o rugăciune sacră învăţată de la Forrest sau doar îşi dădea frâu sentimentelor. Sunetul care ieşea din el creştea şi descreştea ca nişte valuri blânde pe marea nopţii. Şi-a ridicat mâinile într-un gest de implorare. Sau poate de celebrare. Ce ştiam eu? Am simţit că locul meu nu era acolo, că nu se cădea să văd ceva ce nu trebuia împărtăşit cu nimeni şi m-am retras în linişte.

Dimineaţa am încărcat canoea şi ne-am pregătit să intrăm în Saint Paul. Am văzut case înălţându-se pe mal deasupra fluviului; unele dintre ele erau imense şi minunate.

— Crezi că acolo locuiesc prinţi şi prinţese? a întrebat Emmy, privindu-le fascinată.

— Oameni bogaţi, cu siguranţă, a răspuns Albert. Cei înstăriţi găsesc întotdeauna locuri de unde să se uite de sus la ceilalţi.

— Vreau să fiu bogată într-o zi, a spus Emmy. Şi să trăiesc într-o casă mare ca acestea.

— Ştii cât costă una? a zis Albert.

Emmy a scuturat din cap.

— O avere, a spus el. Hai să mergem mai departe.

Am vâslit o bună parte a dimineţii. Peisajul s-a schimbat. În locul copacilor au apărut fabrici, iar şiruri de case mici îngrijite se întindeau pe dealuri. După aceea a apărut un grup de turnuri de piatră, cele mai înalte construcţii pe care le văzusem vreodată, înghesuite unele în altele, iar în vârful unuia dintre dealurile din spate se înălţa cupola unei catedrale. Am plutit pe sub un pod ce părea incredibil de înalt şi în cele din urmă Albert ne-a condus printr-un canal îngust aflat între o insulă lungă şi malul sudic al fluviului. Am tras canoea pe partea opusă măreţului centru al oraşului.

De îndată ce ne-am dat jos, Albert a scos o bucată de hârtie din buzunar şi am recunoscut biletul pe care Forrest scrisese numele persoanei despre care a spus că ne va fi de folos. Nu eram sigur dacă aveam într-adevăr nevoie de vreun ajutor, dar cu certitudine aveam nevoie de o baie zdravănă. Nu ne mai spălaserăm de când plecaserăm de la sora Eve şi chiar şi nouă ni se părea că mirosim canişte mortăciuni sau ca nişte fiinţe pe moarte.

— Cartierul de Vest, Gertie Hellmann, a citit Albert, întrebaţi pe oricine.

M-am uitat peste umărul lui şi am văzut că Forrest făcuse şi o schiţă a fluviului, cu un *X* ce marca locul unde se găsea Cartierul de Vest, care era, după cum mi-am dat seama, exact acolo unde ne aflam.

— Ce facem acum? am întrebat.

— Mă duc să o găsesc pe Gertie.

— Şi canoea?

— Rămâneţi să o păziţi. Mă duc singur.

S-a uitat la Mose.

— Ai grijă să nu se întâmple ceva.

Mose a aprobat solemn din cap, iar fratele meu a urcat râpa şi a dispărut.

Din experienţa mea, şinele de cale ferată şi fluviile sunt de nedespărţit. Se urmează unele pe altele pretutindeni.

Deasupra locului unde trăseserăm canoea erau mai multe şine şi, în timp ce îl aşteptam pe Albert să se întoarcă, un tren de marfă a trecut încet înaintând în josul fluviului. Vagoanele erau goale şi unele uşi fuseseră lăsate deschise. Din când în când vedeam unul sau doi bărbaţi stând înăuntru fără să facă nimic. Ne holbam la ei când treceau, iar ei se uitau indiferenţi la noi. M-am întrebat unde se duceau, dacă ştiau sau dacă le păsa.

Când a trecut şi ultimul vagon, trei siluete s-au ivit pe partea cealaltă a căii ferate, copii ca şi noi, cu mâinile vârâte în buzunare, privind cu mult interes spre locul unde stăteam.

— Sunteţi indieni? a întrebat cel mai înalt dintre ei.

Avea un păr negru, zburlit, urechi mari şi purta haine aproape la fel de murdare ca ale noastre. M-am gândit că era cam de vârsta mea.

— Arătăm a indieni? i-am strigat eu.

— El arată, a spus, făcând un semn spre Mose. Aveţi o canoe.

— Suntem vagabonzi, am zis eu.

— Vagabonzi? Din ce ţară vin ăştia?

— De aici.

— La naiba, avem arabi, mexicani, evrei, dar n-am auzit niciodată de vagabonzi. Cum vă cheamă?

— Buck Jones, am spus. El e Amdacha. Iar ea e…

Emmy nu-şi luase alt nume şi am ezitat, încercând să mă gândesc la ceva potrivit.

— Emmy, a spus ea.

— Am o soră pe nume Emma. E un nume aproape la fel, zise băiatul cel înalt. Eu sunt John Kelly. Ei sunt Mook şi Chili.

S-a uitat în susul râului.

— Aţi venit cu canoea până aici?

— Da, aşa am făcut.

— De unde?

— Tare curios mai eşti, am spus. Locuieşti aici?

— Cu toţii stăm în Cartier.

— O cunoşti pe Gertie Hellmann?

— Toată lumea o cunoaşte pe Gertie. De ce?
— O căutăm.
— N-o să aveţi nicio problemă să o găsiţi.
S-a uitat la canoea noastră cu mult interes.
— N-am mers niciodată cu aşa ceva. E periculos?
— Nu, dacă ştii ce ai de făcut.
— Putem să mergem cu ea?
— Altă dată.
— Rămâneţi mult timp aici?
— Nu ştiu încă.
— Buck Jones, a zis John Kelly. Ca vedeta de film.
Apoi a rânjit.
— Pe naiba! Ne mai vedem, Buck Jones.
A luat-o din loc şi ceilalţi l-au urmat.
Albert a apărut după câteva minute.
— Înapoi la canoe, a spus el.
— Nu ne oprim aici?
— Coborâm puţin pe fluviu.

Am străbătut aproape un kilometru până la capătul insulei, unde canalul îngust se deschidea din nou spre întinderea largă a fluviului. De-a lungul malului fuseseră construite colibe şi câteva din ceea ce aveam să aflu că se numesc case plutitoare erau ancorate acolo. Am ajuns în sfârşit la o clădire mare din cărămidă pe care scria cu vopsea albă ATELIERUL DE BĂRCI AL LUI MORGAN. Două docuri lungi pătrundeau în fluviu, iar de ele erau legate mai multe ambarcaţiuni. Câteva aveau catarge, două erau iahturi lucioase şi una era un remorcher. Un bărbat stătea până la genunchi în apa maronie a fluviului, aplecat deasupra unuia dintre vasele mai mari cu pânze, studiind o gaură aflată peste linia de plutire care fusese peticită în grabă cu placaj. Albert ne-a dus până la câţiva metri de bărbatul care s-a întors când a auzit plesnetul vâslelor.
— Îl caut pe Wooster Morgan, a zis Albert.
— L-ai găsit.

Bărbatul era aproape chel, însă avea o mustaţă neagră ce se răsucea energic deasupra gurii. Purta o cămaşă de

lucru albastră cu mânecile suflecate peste nişte bicepşi care semănau cu bilele de bowling.

— Tocmai m-am întors de la Gertie Hellmann. A spus că ne putem lăsa canoea la dumneavoastră.

— Aşa a spus? Păi, nu vrem să o contrazicem pe Gertie. Ridicaţi-o şi o să găsim un loc unde să o punem.

Wooster Morgan a ieşit din apă şi a privit cum ne descărcăm lucrurile, în timp ce fratele meu şi cu Mose îşi puneau canoea pe umeri.

— Pe aici, a spus el şi ne-a făcut semn să-l urmăm.

Atelierul era alcătuit dintr-o încăpere mare cu tot felul de strunguri şi polizoare, şi cu o grămadă de unelte pe care nu le mai văzusem înainte şi a căror întrebuinţare nu o puteam ghici. Erau şi multe utilaje de sudură, iar de pe grinzi atârnau lanţuri groase cu cârlige îndeajuns de mari ca să ridice o balenă. O ambarcaţiune mică stătea pe nişte şine, chila fiind fixată cu tălpici – o sanie cu pânze, după cum mi s-a spus mai târziu că se numeşte. Locul mirosea a unsoare, acetilenă şi mai ales a rumeguş proaspăt. În timp ce Albert se uita la toate acele utilaje, arăta de parcă îşi imagina că tocmai păşise în rai.

Wooster Morgan a aranjat două capre de tăiat lemne şi de îndată ce canoea a fost aşezată peste ele, ne-a întrebat cum ne cheamă. I-am spus numele pe care le foloseam atunci.

— V-a zis Gertie regulile pensiunii mele pentru bărci? ne-a întrebat.

— Nu, domnule, a răspuns Albert.

— Aveţi o săptămână. În mod normal v-aş cere un dolar, dar fiindcă sunteţi prieteni cu Gertie…

Ne-a măsurat cu privirea, mângâindu-şi mustaţa.

— O strângere de mână din partea voastră, băieţi, şi un sărut pe obraz de la îngeraşul de acolo sunt de ajuns deocamdată.

Am mers prin Cartierul de Vest, ce era alcătuit din şapte sau opt patrulatere formate din case construite atât de aproape una de alta, încât până şi Emmy ar fi avut probleme să se strecoare printre ele. De fapt, majoritatea

constructilor nu erau mult mai solide decât colibele adunate grămadă în Hopersville. Toate aveau toalete în spate şi n-am văzut niciun semn că ar exista apă curentă. Iarbă nu era deloc, iar cei câţiva copaci erau piperniciţi. Părea că o întreagă aşezare se ivise într-o zonă săracă. Era o comunitate plină de viaţă, judecând după oamenii pe care îi întâlneam. Femei care atârnau rufe pe sfoară strigându-se una pe alta de după garduri dărăpănate. Copii murdari jucându-se în curţi cu noroi. Bărbaţi cu cai şi căruţe plecând la muncă – negustori de haine vechi, vânzători de gheaţă, tinichigii. Erau şi maşini, dar nu multe. Când am luat-o pe o stradă numită Fairfield, am văzut că pe ambele părţi erau prăvălii – măcelării, mercerii, băcănii, două frizerii, o fierărie, în care oamenii intrau şi ieşeau, salutându-se prieteneşte.

La Şcoala Lincoln aveam canalizare, dusuri şi un acoperiş deasupra capului prin care nu intra ploaia. Erau copaci şi multă iarbă. Primeam trei mese pe zi şi aveam un pat în care să dormim. De fapt, viaţa era destul de confortabilă. În această comunitate aglomerată şi haotică descopeream însă două lucruri preţioase care ne lipsiseră la Şcoala Lincoln: fericirea şi libertatea.

— Acolo.

Albert a arătat către o clădire dărăpănată cu două etaje aflată pe colţ. Avea scris cu vopsea pe fereastră *La Gertie.*

Uşa era deschisă şi l-am urmat pe fratele meu înăuntru. Locul era înghesuit şi plin de mese. Scaunele fuseseră răsturnate şi aşezate cu picioarele spre tavan. În aer plutea un miros delicios.

O scară mobilă se afla într-un colţ al micului restaurant şi un bărbat era urcat în vârful ei, încercând să repare o gaură din tavan. Când a auzit tropăitul picioarelor noastre pe podeaua de lemn, s-a întors şi s-a uitat ţintă la noi. Purta mănuşi de lucru, salopetă şi ghete care arătau de parcă ar fi mers pe jos în ele până în Africa şi înapoi. A coborât de pe scară şi, când s-a apropiat, i-am observat cicatricea de pe partea dreaptă, care era aşa de mare, încât aproape îi acoperea ochiul. Deşi acea rană veche nu

părea să-l deranjeze, era dureros să te uiţi la ea. Şi-a scos mănuşile şi şi-a pus mâinile în şolduri în timp ce ne măsura cu privirea. Apoi a vorbit şi mi-am dat seama că, în ciuda aparenţelor, nu era un bărbat.

— Salut, a spus ea, sunt Gertie.

Capitolul cincizeci

— Să începem cu începutul.

Gertie ne-a condus în bucătărie, unde o femeie stătea lângă maşina de gătit, supraveghind conţinutul a două oale uriaşe care fierbeau. Acestea erau sursa acelui miros minunat pe care îl simţisem când intrasem în restaurant.

— Fio, a zis Gertie, avem oaspeţi.

Femeia s-a întors către noi. Părul ei blond era umed de la aburii mâncării şi fata i se înroşise, dar asta nu-i ştirbea cu nimic frumuseţea. Ochii îi erau uimitor de albaştri, iar zâmbetul, sincer şi larg.

— Copii?

— Aşa zice el, Norman, a spus Gertie. Forrest i-a trimis.

— Forrest? Ce mai face? a întrebat Fio uimită şi bucuroasă. Unde e?

— A rămas fără slujbă, e în Mankato, a răspuns Gertie, fără să ne lase să vorbim.

— S-a întors în Minnesota, a zis Fio.

Părea să zâmbească tot timpul.

— O să-l vedem?

Deşi întrebarea ne era adresată nouă, tot Gertie a fost cea care a răspuns.

— Va rămâne acasă un timp, dar dacă îl cunosc cât de cât pe Forrest, o să vină aici în cele din urmă să-şi vadă fratele.

Privirea albastră a lui Fio, senină ca un cer de vară, ne-a cuprins pe toţi.

— Cât timp veţi fi oaspeţii noştri?

— Sunt în drum spre Saint Louis. Se opresc puţin să-şi tragă sufletul, a zis Gertie. Vor sta în magazie la noapte.

Fio purta o rochie înflorată care îi ajungea până la gambe. I-a ridicat puţin tivul, s-a lăsat pe vine pentru a fi la acelaşi nivel cu Emmy şi a spus:

— Eşti cea mai drăguţă fiinţă pe care am văzut-o vreodată. Cum te cheamă?

— Emmy.

Mi-am dat ochii peste cap. Oare când o să înveţe?

Fio şi-a ridicat privirea spre mine.

— Buck, am spus. Buck Jones.

— Ca vedeta de film. Şi tu? l-a întrebat pe Albert.

— Norman, a zis el.

— Dar tu?

Mose s-a uitat în jos la ea şi, chiar dacă ar fi avut limbă, tot n-ar fi putut răspunde, atât era de tulburat.

— Numele lui e Amdacha, a zis Albert. E Sioux.

— Precum Forrest şi Calvin, a spus Fio.

— Calvin? am zis.

— Fratele lui Forrest. Nu v-a vorbit de el?

— Nu, doamnă. Doar ne-a trimis aici la Gertie.

— Probabil că nu era sigur că îl veţi găsi şi pe Calvin. Este cea mai aglomerată perioadă pe fluviu. Şi părinţii voştri? a întrebat Fio.

— Suntem cu toţii orfani, a răspuns Albert.

— Îmi pare rău.

Zâmbetul ei s-a stins puţin.

— Trăim vremuri cu adevărat grele.

Stomacul îmi chiorăia. Nu mai mâncasem de două zile şi mirosul de mâncare îmi lăsa gura apă.

— Ţi-e foame? m-a întrebat Fio.

— Mi-e o foame de lup, am zis.

— Stau cu noi numai noaptea asta, a spus Gertie brusc. Le dăm de mâncare şi vor dormi în magazie. Ne vor plăti ajutându-ne la cină.

— Foarte bine, a aprobat Flo din cap.

— Hai, veniţi, a zis Gertie. Să vă cazez. După aceea veţi mânca şi apoi – s-a uitat la noi cu severitate – mergeţi să vă spălaţi.

Am făcut duş într-o clădire de piatră care adăpostea băile publice, aflată pe malul celălalt al râului, aproape de centrul oraşului, un loc apreciat de oamenii mai puţin înstăriţi care nu aveau propriul sistem de apă curentă. Judecând după mulţimea prezentă acolo, un număr mare de oameni se afla în această situaţie.

Era după-amiaza târziu când ne-am întors în Cartier. Restaurantul lui Gertie nu se deschisese încă pentru a servi cina, dar doi bărbaţi stăteau la o masă. Când am intrat, s-au întors şi s-au uitat fix la noi, ca şi cum am fi încălcat proprietatea.

— Gertie n-a deschis încă, a spus unul dintre ei.

Era înalt, cu umerii lăţi, cu şuviţe de păr castaniu şi un început de barbă neagră. Ochii săi erau albaştri precum cerul, semănau cu cei ai lui Fio, dar nu erau la fel de prietenoşi.

Celălalt bărbat era indian şi am ştiut imediat că era Calvin, fratele lui Forrest. Era mai tânăr decât acesta cu cel puţin zece ani şi purta părul prins într-o coadă care îi trecea de umeri. Purtarea lui a fost diferită de cea a tovarăşului său, mai ales când ochii căprui i s-au aţintit asupra lui Mose, pe care l-a studiat intens.

Albert a răspuns în numele tuturor, vorbind pe un ton sfidător.

— Lucrăm pentru Gertie în seara aceasta.

— N-a spus nimic despre voi, a ripostat bărbatul masiv.

— Fiindcă nu e treaba ta ce fac eu aici, a zis Gertie venind dinspre bucătărie. Ce faci tu când eşti pe vas e treaba ta, Tru. Ce fac eu aici e treaba mea. Şi nu-mi place tonul tău, mai ales faţă de angajaţii mei.

Bărbatul pe care îl numise Tru avea un pahar în faţa lui. După culoare şi dâra slabă de spumă, mi-am dat seama că bea bere. Iar după tonul vocii şi privirea urâtă pe care ne-a aruncat-o, mi-am dat seama că nu era la primul pahar.

Fio a intrat după Gertie şi ne-a măsurat cu privirea aprobator.

— Drăguţi foc.

Şi-a tras un scaun la masa unde stăteau Calvin şi bărbatul morocănos.

— N-ai avut noroc, Tru?

Acesta a luat o înghiţitură lungă de bere.

— Wooster Morgan spune că va dura cel puţin o săptămână, mai curând, două. Zice că trebuie să găsească piesele pentru motor. Ticălosul de Cooper o să remorcheze

încărcătura lui Berenson. Dumnezeu ştie dacă voi mai putea să primesc ceva după aceea.

— Nu poţi să-l repari?

— Aş putea. Dacă Morgan m-ar lăsa să-i folosesc echipamentul.

— Ceea ce deja a spus că nu o va face pentru nimic în lume, a intervenit Calvin cu un zâmbet liniştit.

— Oh, Tru, ţi-am spus să nu-ţi pierzi cumpătul.

Şi-a pus mâna cu blândeţe pe a lui.

— O să se ivească ceva.

— Sper să mai am un echipaj când se va întâmpla asta. Mac Cooper deja a anunţat că va angaja pe oricine doreşte să lucreze pentru el.

— Loialitatea contează foarte mult, a zis Fio.

— Cu Hoover la Casa Albă banii sunt mai importanţi, a răspuns Tru.

— Calvin, fratele tău i-a trimis pe copiii aceştia aici, a spus Fio, după care ne-a prezentat pe rând.

— Ce mai face Forrest? a întrebat indianul.

— Era bine când ne-am despărţit, a zis Albert.

— Unde s-a întâmplat asta?

— În Mankato.

— Probabil că n-a mai avut cirezi de vite de care să aibă grijă. V-a spus ce mai plănuieşte?

— Nu, domnule, a răspuns Albert.

Calvin s-a lăsat pe spate în scaun şi a spus:

— Dacă nu-l putem repara pe *Hellor,* poate mă reped până în Mankato.

— *Hellor?* am întrebat eu.

— Aşa se numeşte remorcherul fratelui meu, a zis Fio. Frate şi soră. Îmi era limpede acum.

— De fapt se numeşte *Hell* sau *High Water,* mi-a explicat Fio. Îi zicem *Hellor* pe scurt.

— Dar curând n-o vei mai face dacă nu repar blestematul de motor şi nu încep remorcările din nou, a zis fratele ei.

— O să stai aici şi o să bei până deschidem restaurantul, Tru? a întrebat Gertie cu mâinile în solduri şi sfredelindu-l

cu privirea pe bărbatul morocănos.

— Mai curând înghit un peşte crud decât să gust mâncarea ta proastă, Gertie.

— Cum vrei, dar e vorba de supa de linte a lui Fio.

— Mă întorc, a zis Tru, terminându-şi berea. Să mergem, Cal. Să vedem ce se mai întâmplă pe chei.

După ce au plecat, Fio a spus:

— De fapt, e un om bun. S-a împotmolit într-o situaţie fără ieşire.

— Are astfel de probleme de când îl cunosc, a zis Gertie. Ne-a studiat cu privirea, adăugând:

— Copii, v-aţi spălat bine. Hai, pregătiţi-vă. O să avem o seară plină.

A fost într-un fel prima mea slujbă oficială, iar această seară de început s-a dovedit a fi diferită de orice slujbă urma să am mai târziu.

Capitolul cincizeci şi unu

Gertie avea numai un fel de mâncare la fiecare masă, în seara aceea a fost supă de linte şi pâine. Asta făcea ca servitul să fie destul de uşor. Restaurantul lui Gertie era o afacere simplă, fără pretenţii. Nu avea feţe de masă, tablouri sau fotografii înrămate pe pereţi, era doar un loc care servea mâncare bună, făcută în casă, la un preţ decent. Fio pregătea farfuriile la bucătărie, Emmy şi cu mine duceam mâncarea, Albert debarasa mesele, Mose spăla farfuriile, tacâmurile şi paharele, iar Gertie încasa banii şi făcea ca totul să funcţioneze.

Toată lumea o ştia pe Gertie, iar ea cunoştea pe toată lumea. Majoritatea clienţilor erau bărbaţi, mulţi dintre ei, oameni apăsaţi de necazuri. „Nu conduc o cantină socială" era o frază pe care o spunea deseori, dar n-am văzut niciodată ca vreun om să plece înfometat.

Deşi deschidea la cinci fix, nu avea o oră stabilită pentru închidere. Restaurantul se închidea când se termina supa şi întotdeauna oalele se goleau.

După ce am făcut curăţenie, iar castroanele şi tacâmurile au fost puse la loc, Fio a adus o pâine, o bucată mare de brânză, felii de friptură rece de vită, roşii, lăptuci şi ne-a făcut sendvisuri la toţi. Ne-am aşezat la o masă lângă fereastra din faţă. Era în amurg şi lumina serii intra prin geam ca un val auriu. Afară strada era liniştită, zgomotul făcut de pietoni, de căruţele trase de cai şi de cele câteva maşini se transforma într-un murmur blând.

— Munciţi din greu, a spus Gertie. Şi nu vă plângeţi. Mi-aţi fi fost de mare folos în trecut.

— Toată lumea întreba de Elmer şi Jugs, am zis eu. Cine sunt?

— Până cu două zile în urmă au avut slujba voastră. Acum sunt în închisoarea ţinutului, pe partea cealaltă a fluviului.

— Ce s-a întâmplat?

— S-au îmbătat şi s-au înhăitat cu cine nu trebuia, a zis

Gertie. Îi eliberează în cincisprezece zile.

S-a uitat cu atenţie la fiecare dintre noi.

— Ce-ar fi să lucraţi în locul lor? Vă grăbiţi să ajungeţi în Saint Louis?

— Cum ne vei plăti? a întrebat Albert.

— Casă, masă şi un dolar pe zi.

— Pentru fiecare?

— N-am nevoie de voi chiar atât de mult, a zâmbit Gertie. Un dolar pentru toţi.

Albert ne-a privit pe rând şi a văzut că nu eram împotrivă. Un dolar pe zi pentru toţi patru va fi, după cincisprezece zile, îndeajuns să ne ducă o bună bucată de drum spre Saint Louis. I-a întins mâna lui Gertie.

— De acord.

Uşa s-a deschis, iar Tru şi Calvin au intrat şi şi-au tras două scaune lângă masa noastră.

— N-a mai rămas nimic, a zis Gertie.

— Sendvişurile alea arată bine, a spus Tru.

— Vă pregătesc ceva la amândoi.

Fio s-a ridicat şi s-a dus la bucătărie.

— Deci, ce aţi aflat? a întrebat Gertie.

Deşi vocea ei era tăioasă, am avut sentimentul că se aştepta să primească veşti bune.

— Dacă reuşesc să-l repar pe *Hellor* până săptămâna viitoare, Kreske îmi poate da să remorchez o încărcătură de cereale. Perkins trebuia să o ducă, dar s-a trezit cu un transport de alcool clandestin pentru Moline. Încărcătura lui Kreske merge în Cincinnati şi de acolo pot aduce alta de fosfaţi până aici.

— Poţi să-l repari pe *Hellor* la timp?

— Nu ştiu. Tu ce crezi, Cal?

— Depinde de tine şi de Wooster Morgan. Dacă te porţi frumos cu el, mă va lăsa să-i folosesc echipamentul. Însă chiar şi atunci…

A dat resemnat din umeri.

— Truman Waters să se roage de cineva? a spus Gertie. Trebuie s-o văd şi pe asta.

Uşa s-a deschis din nou şi un copil a năvălit înăuntru. L-

am recunoscut. Era John Kelly, unul dintre cei cu care vorbiserăm lângă calea ferată mai devreme în acea zi.

— Gertie, a zis el gâfâind, se naşte copilul şi mama are mari probleme.

— Ea te-a trimis?

John Kelly a scuturat din cap.

— Bunica. Zice că avem nevoie de un doctor.

A aruncat o privire în jur şi m-a văzut.

— Salut, Buck.

— Vă cunoaşteţi? a întrebat Gertie.

— Ne-am întâlnit după-amiaza asta, a spus John Kelly.

— Tu.

Gertie m-a sfredelit cu privirea.

— Vino cu noi.

S-a ridicat şi le-a spus tuturor:

— Nu mâncaţi tot ca să mă aduceţi la sapă de lemn. Fio! a strigat ea către bucătărie. Plec. Naşte doamna Goldstein.

Fio a ieşit în uşa bucătăriei, ştergându-şi mâinile de şorţ.

— Nu ştii nimic despre naşteri, Gertie.

— Faptul că nu se pricepe la ceva nu a oprit-o niciodată, l-am auzit pe Tru mormăind.

— Ne întoarcem când totul e în regulă la familia Goldstein.

Gertie a ieşit repede pe uşă cu John Kelly şi cu mine, amândoi încercând să ţinem pasul.

Nu ne-am dus cu ea la casa lui John Kelly. La capătul străzii ne-a poruncit:

— Voi doi mergeţi la doctorul Weinstein. Ştii unde locuieşte, Shlomo?

— Da, pe State. Mama spune însă că nu ne permitem un doctor.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Voi asiguraţi-vă că vine.

— Shlomo? am întrebat după ce ne-am despărţit de Gertie. Am crezut că te cheamă John Kelly.

— E doar porecla mea.

— Poreclă? Mook şi Chili sunt porecle.

— E complicat. Îţi explic mai târziu. Hai, vino.

A început să alerge.

John Kelly – niciodată nu m-am gândit la el ca Shlomo Goldstein – a bătut cu putere în uşa unei case de pe strada State, care a fost deschisă în cele din urmă de o femeie slabă. Deşi era aproape întuneric şi părea frântă de oboseală, ne-a întrebat cu multă blândeţe:

— Ce este, băieţi?

— Mama mea naşte şi lucrurile nu merg bine.

— Mama ta?

— Rosie Goldstein de pe strada a Treia.

— Ce e, Esther?

Un bărbat mai obosit decât femeia a apărut în spatele ei.

— Mama băiatului naşte, Simon, şi spune că sunt probleme.

Bărbatul purta o pereche de ochelari pe vârful nasului său subţire. S-a uitat pe deasupra lor, măsurându-ne cu privirea pe mine şi pe John Kelly.

— Cine e cu ea acum?

— Bunica şi sora mea mai mare.

— Nicio moaşă?

— Numai ele două. Însă Gertie se duce acum acolo. Ne-a spus să vă căutăm pe dumneavoastră.

— Gertie Hellmann? De ce n-ai zis aşa? Mamă, dă-mi geanta.

Familia Goldstein locuia la etajul unui duplex dărăpănat pe ale cărui ziduri era trasată o dungă neagră la o înălţime de o jumătate de metru.

— Asta? a zis John Kelly când am întrebat. Inundaţia. Se întâmplă aproape în fiecare primăvară în Cartier.

Am auzit strigătele chinuite ale doamnei Goldstein de îndată ce am intrat în casă. Două femei ne-au întâmpinat, vecinele de la parter, care erau surori, Eva şi Bella Cohen.

— Mulţumim că aţi venit, doctore Weinstein, a spus Eva. Noi am ajutat, dar ceva nu e în regulă.

— Daţi-vă la o parte, doamnelor, a zis doctorul şi a urcat treptele.

— Băieţi, a spus Bella. Rămâneţi aici. Sora ta Emma e

înăuntru, Shlomo. O să vă pregătim ceva de mâncare.

Surorile Cohen ne-au servit budincă de orez mie, lui John Kelly şi surorii lui mai mici, Emma. Nu mai mâncasem aşa ceva înainte şi era destul de bună, dar nu îndeajuns încât să ne abată atenţia de la strigătele de la etaj. Chiar şi când am fost rănit şi am petrecut o vreme într-un spital de campanie în Franţa ani mai târziu, nu am auzit ţipete precum cele ale mamei lui John Kelly în timp ce se chinuia să nască în acea lungă noapte de iulie în Cartierul de Vest din Saint Paul. A durat ore în sir, iar Bella i-a cântat Emmei până când fetiţa a adormit. A întins-o pe canapeaua ponosită, a acoperit-o cu un şal tricotat şi ne-a spus mie şi lui John Kelly că ar trebui să ne odihnim. John Kelly însă nu putea să doarmă. Privea în tavan, ca şi cum se aştepta ca în orice clipă bebeluşul să cadă drept prin el.

— Aveţi cărţi de joc, domnişoară Cohen? am întrebat în cele din urmă.

— Da, Buck, a răspuns Eva. Ţi le aduc.

— Cunoşti jocul Crazy Eights? l-am întrebat pe John Kelly.

— Desigur. Nu-l ştie toată lumea?

Aşa că am jucat Crazy Eights până la primele ore ale dimineţii, când strigătele femeii au încetat în sfârşit şi all fel de ţipete au început, mai slabe şi mai ascuţite.

Bella Cohen, care se legăna într-un balansoar, aţipim I din când în când, a bătut din palme entuziasmată şi a spus:

— S-a născut copilul.

John Kelly şi-a aruncat cărţile, a sărit în picioare şi a fugit în sus pe scări, ieşind din apartamentul surorile» 1 Cohen. Le-am mulţumit celor două pentru bunătate şi l-am urmat. În capul scărilor am dat de Gertie, care era la fel de lividă ca budinca de orez pe care o mâncasem. Tinea în braţe un maldăr de cearşafuri care odată fuseseră albe, însă acum erau mânjite cu pete roşii de sânge.

— E băiat, a spus ea.

M-am holbat la cearşafuri fără o vorbă. Nu ştiam nimic despre naşteri şi ceea ce vedeam în braţele lui Gertie mă înspăimânta.

— Ea a murit?

Gertie a scuturat din cap şi a zâmbit obosită.

— Nu, Buck, a fost o naştere grea. Copilul era întors în poziţia greşită.

— Întotdeauna e aşa de zgomotos? Şi de murdar?

— Cred că nu întotdeauna.

— Ai mai asistat la multe naşteri?

— Sincer, Buck? Asta a fost prima oară.

— Sper să nu văd aşa ceva niciodată.

Încă mă uitam fix la cearşafurile însângerate.

— E băiat, a zis Gertie, privind peste umărul meu la surorile Cohen, care urcaseră şi ele treptele.

Cele două au râs şi şi-au spus ceva într-o limbă despre care am aflat mai târziu că se chema idiş.

— Cearşafurile, a spus Eva. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de spălat.

— Mulţumesc, a zis Gertie şi le-a întins maldărul. Mai e ceva, Buck. Shlomo trebuie să împartă ziarele. Vrei să mergi cu el? A fost o noapte grea pentru familia lui şi cred că s-ar bucura de tovărăşia ta.

Am fost de acord, iar Gertie mi-a mulţumit şi s-a întors în apartamentul familiei Goldstein. Câteva minute mai târziu, John Kelly a ieşit, arătând aidoma cuiva căruia i se luase o mare piatră de pe inimă.

— Trebuie să plec, a zis el. Voi întârzia cu împărţitul ziarelor.

— Pot să vin şi eu?

— Eşti un om de onoare, a spus el şi m-a luat de după umăr, ca şi cum fuseserăm dintotdeauna cei mai buni prieteni.

Capitolul cincizeci şi doi

Nu existau felinare pe străzile din Cartier, dar drumul nostru era luminat de lună. Am traversat un pod cu arcade din piatră peste Mississippi. Dedesubt, fluviul era brăzdat de mici valuri argintii, însă în depărtare se întuneca, devenind una cu bezna nopţii. Am înaintat de-a lungul străzilor pustii care duceau printre clădirile impunătoare din centrul oraşului Saint Paul. Vizitasem Saint Louis cu ani în urmă şi îmi aminteam că avea o arhitectură impresionantă, dar cât fusesem la Şcoala Lincoln, locuisem multă vreme la marginea unui orăşel, astfel că străzile nesfârşite şi pustii ale oraşului mi se păreau neliniştitoare.

Aveam multe lucruri la care să ne gândim în noaptea aceea şi am păstrat tăcerea în timp ce mergeam. În cele din urmă, am pus o întrebare care mă frământase tot timpul cât stătusem la surorile Cohen.

— Unde e tatăl tău, John Kelly?

— E vânzător de vechituri. Adună tot timpul obiecte, îl văd cam o dată pe lună, când se întoarce să le vândă. Acum e în Dakota de Sud.

— Cine se ocupă de treburi cât el e plecat?

— Cu toţii ne străduim, însă tata spune că eu sunt bărbatul în casă. Dar tu? Unde sunt părinţii tăi?

— Au murit. De mult.

— Îmi pare rău.

— De ce îţi spui John Kelly?

— E mai sigur. Mai uşor.

— Cum adică?

— Majoritatea poliţiştilor sunt irlandezi. Dacă află că eşti evreu, îţi pot face necazuri. La naiba, te pot chiar omorî. Uită-te la Gertie.

— Te referi la fata ei?

— Da. Poliţiştii i-au făcut asta.

— De ce?

— După cum am spus, dacă află că eşti evreu, scot imediat bastoanele. Din câte am înţeles, Gertie a încercat

să ajute un amărât pe care poliţiştii îl băteau măr, aşa că i-au făcut la fel şi ei.

Am intrat pe o stradă şi am ajuns la un doc, aproape gol acum, care se întindea în spatele unei clădiri. Un bărbat masiv stătea singur acolo, mestecând un chiştoc de ţigară.

— Unde naiba ai fost, puştiule? s-a răstit el.

— Am avut o noapte grea, a zis John Kelly, încercând să-şi ia un aer dur.

Bărbatul i-a aruncat la picioare un pachet de ziare legate cu sfoară.

— Împarte-le repede, ai înţeles? Nu vreau să primesc reclamaţii.

— Ţi s-a întâmplat vreodată să primeşti aşa ceva de la clientii mei?

— Nu face pe deşteptul cu mine, puştiule. O să-ţi trag una de zbori tot oraşul.

— Bine, bine, spuse John Kelly.

A ridicat pachetul cu ziare ţinându-l de sfoară şi ne-am îndreptat spre centrul oraşului, apoi am luat-o pe un deal lung şi abrupt, după care am intrat în cele din urmă într-o zonă, aproape de catedrală, unde se înălţau clădiri mari, cele mai mari pe care le văzusem vreodată. Felinarele luminau cu putere la fiecare colţ de stradă, iar John Kelly s-a oprit sub unul dintre ele, a scos un briceag şi a tăiat sfoara. A încercat să adune ziarele sub un brat, dar n-a reuşit.

— Am o sacoşă de pânză acasă care mă ajută să le car mai uşor. Aşa de zăpăcit am fost azi-noapte, că am uitat-o.

— Dă-mi mie jumătate, am zis eu.

Am făcut traseul împreună, străbătând străzile una după alta. Toate casele aveau coloane albe, erau bine îngrijite, cu obloane frumoase cu motive ornamentale din lemn şi garduri decorate din fier forjat. Totul exprima bogăţie şi eu m-am gândit la lumea pe care o cunoşteam atunci. Mi se părea că existau două feluri de oameni – cei înstăriţi şi cei nevoiaşi. Cei înstăriţi erau ca soţii Brickman, care dispuneau de tot ce aveau furând de la cei nevoiaşi. Oare toţi oamenii care dormeau în acele case mari din Cathedral

Hill erau ca soţii Brickman? Dacă aşa era, am decis că voiam să fiu dintre cei nevoiaşi.

Împărţiserăm ultimul ziar şi tocmai apărea lumina slabă a zorilor pe cer, când o voce aspră ne-a strigat. Ne-am oprit sub un felinar şi un poliţist masiv a ieşit din umbra unui ulm uriaş.

— Ce puneţi la cale, huliganilor?

— Împărţim ziare, a răspuns John Kelly.

— Zău? Şi unde sunt?

— Am terminat. Acum mergem acasă.

— Dacă eşti băiatul cu ziarele, unde ţi-e sacosa?

— Am uitat-o. Am avut o noapte agitată. Acum câteva ore mama a născut un băietei.

— Chiar aşa? Cum îl cheamă?

— Nu ştiu încă. A trebuit să plec înainte ca mama să se hotărască.

— Pe tine cum te cheamă, puştiule?

— John Kelly.

— Şi pe tine? a zis poliţistul, împingându-şi bărbia colţuroasă spre mine.

— Buck Jones.

— Ca pe vedeta de film?

— Da, domnule, am spus. Mamei mele îi place mult de el.

— Nu e aşa cum crede lumea, a zis poliţistul. Niciunul dintre ei nu e, puştiule. Unde locuieşti? l-a întrebat pe John Kelly.

— Connemara Patch.

— Foarte bine, atunci. Hai, plecaţi. Nu mai pierdeţi vremea.

— Connemara Patch? am întrebat după ce ne-am îndepărtat de poliţist.

— Acolo locuiesc o mulţime de irlandezi.

John Kelly a privit înapoi peste umăr.

— Dacă i-aş fi spus că numele meu e Shlomo Goldstein din Cartierul de Vest, am fi fost amândoi plini de vânătăi acum.

Ne-am despărţit pe strada Fairfield, care începea deja să

forfotească, fiind plină de căruţe cu cai şi bărbaţi obosiţi care intrau în tura de dimineaţă, ei fiind norocoşii care aveau o slujbă.

— Ce faci în după-amiaza asta, Buck? m-a întrebat John Kelly.

— Presupun că nimic.

— O să faci ceva. O să vii cu mine, a zis el cu o privire vicleană. Am să te caut.

A mers mai departe fluierând, cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor săi de pânză decoloraţi. Fratele mai mare. Bărbatul în casă. Noul meu cel mai bun prieten.

Când am ajuns la restaurant, aroma mâncării m-a atras în bucătărie. Am găsit-o pe Fio lângă maşina de gătit prăjind costiţă şi ouă într-o tigaie de fontă. Şi-a ridicat privirea, şi-a dat la o parte o şuviţă de păr blond de pe faţă şi a spus:

— Gertie mi-a povestit ce s-a întâmplat noaptea trecută. Chiar a fost ceva neobişnuit.

N-am vrut să-i spun cât de greu a fost să asculţi ore în şir ţipetele mamei lui John Kelly în timp ce se chinuia să nască.

— L-ai ajutat pe Shlomo să împartă ziarele?

— S-a rezolvat.

— Înseamnă că ţi-e foame.

— Mi-e bine.

Adevărul e că muream de foame, dar n-am vrut să o las pe Fio fără micul dejun.

— Prostii. O să mai adaug nişte costiţă şi mai sparg un ou. Preferi pâinea prăjită? Bei cafea?

Am mâncat împreună, doar noi doi, la o masă. Era o atmosferă intimă şi specială.

— Unde e Gertie? am întrebat.

— S-a dus cu nişte blintz la familia Goldstein.

— Blintz?

— Un fel de clătită evreiască umplută şi răsucită.

Unii dintre bărbaţii cărora tatăl meu le livra alcool clandestin erau evrei, dar nu prea ştiam ce însemna asta.

— Toţi cei din Cartierul de Vest sunt evrei?

— Nu toţi.

— Tu şi cu Gertie sunteţi evreice?

— Eu, nu. Sunt catolică şi am primit confirmarea, întreab-o pe Gertie dacă e evreică şi îţi va răspunde probabil că nu.

— Nu mai e evreică?

— Nu cred că încetezi să mai fii ceva. Nu se mai duce la sinagogă.

— Sinagogă?

— E o biserică pentru evrei.

— Tu mai mergi la biserică?

— Uneori.

— N-ai renunţat la religie?

— Pui o mulţime de întrebări. Tu eşti o persoană religioasă, Buck? De acolo vin toate aceste întrebări?

— Religioasă?

Am cugetat un timp asupra cuvântului. În acel moment, religia însemna pentru mine ipocrizia slujbelor tinute de soţii Brickman duminica. Aceştia creaseră o imagine a lui Dumnezeu ca păstor care îşi păzeşte turma. Dar aşa cum Albert mi-a amintit cu amărăciune de atâtea ori, Dumnezeul lor era unul care îşi mânca turma. Chiar şi Dumnezeul iubitor în care sora Eve credea aşa de profund mă părăsise de atâtea ori. Am hotărât că nu credeam într-un singur zeu. Credeam în mulţi, toţi în conflict unul cu altul, cel mai recent fiind Dumnezeul Tornadă, care părea să fie cel mai puternic.

— Nu, am răspuns în cele din urmă. Nu sunt o persoană religioasă.

Gertie şi-a făcut apariţia.

— Tocmai l-am văzut pe Shlomo, a spus ea. Pare frânt de oboseală. Cred că şi tu ai nevoie de un somn bun. După ce termini de mâncat, culcă-te puţin. Nu-ţi face griji cu clienţii de la micul dejun. Ne descurcăm şi fără tine.

— Şi tu ai putea să dormi, a zis Fio.

Gertie a fluturat din mână.

— Mai târziu.

Mi-am dus farfuria şi furculiţa la bucătărie, le-am spălat şi când m-am întors, am privit uimit cum Flo a luat-o pe Gertie în braţe, a ţinut-o tandru un moment şi apoi a sărutat-o lung şi afectuos.

Capitolul cincizeci şi trei

Inspirăm dragoste şi expirăm dragoste. Este esenţa existenţei noastre, aerul cu care se hrăneşte sufletul nostru, în timp ce stăteam întins pe patul meu în vechea magazie din spatele restaurantului, m-am gândit la cele două femei şi am meditat asupra iubirii lor a cărei manifestare o surprinsesem. Fio era o floare frumoasă, Gertie, o fiinţă aspră şi am încercat să înţeleg natura sentimentelor lor. Nu ştiusem că femeile pot iubi femei, aşa cum mă îndrăgostisem eu de Maybeth Schofield. Cu fiecare cotitură a râului de când plecasem de la Şcoala Lincoln, lumea devenea tot mai largă, misterele sale, tot mai complexe, posibilităţile ei, infinite.

Gertie îi trezise pe fratele meu, pe Mose şi pe Emmy ca să ajute la micul dejun, dar mie mi se îngăduise să rămân în pat. Mirosul magaziei îmi aducea aminte de vechiul loc pentru înhămat caii, unde Jack, bărbatul cu privirea înfricoşătoare, ne ţinuse prizonieri. Era de două ori mai mare decât acel loc şi avea două paturi unde Elmer şi Jugs dormiseră când nu erau deţinuţi în închisoarea ţinutului. Mose şi Albert împărţiseră unul dintre ele. Emmy îl luase pe celălalt, dar mi-l cedase mie. Auzeam zgomotele din Cartier, strigătul unui negustor de haine vechi – „Hai-ne vechi! Hai-ne vechi! Ziare! Oase!” –, scârtâitul roţilor căruţelor, nechezatul cailor, huruitul ocazional al unui motor pe benzină şi zăngănitul şasiului unei maşini care ocolea gropile de pe o stradă desfundată. Vocile care se auzeau de pe strada Fairfield deseori vorbeau în idiş, dar, cum Cartierul de Vest era primul loc unde ajungeau cei mai mulţi imigranţi din Saint Paul, se mai auzeau strigăte în spaniolă, arabă şi alte limbi necunoscute mie, iar eu mă simţeam ca şi cum districtul Fremont se afla la un milion de kilometri depărtare.

Am avut un somn agitat deoarece simţeam freamătul activităţilor din jurul meu şi părea că eram singurul care nu participam la ele. M-am trezit în cele din urmă, m-am

uşurat în toaleta din curte, în spatele restaurantului, şi m-am dus să văd ce făceau ceilalţi.

Le-am găsit pe Emmy şi pe Fio în bucătărie, pregătind mâncarea pentru prânz.

— Bună dimineaţa, somnorosule, a spus Emmy veselă.

— Unde e Norman?

— A plecat de mult, Buck, a răspuns Fio. Se pare că el are un talent ce îi e de mare ajutor fratelui meu.

— Să enerveze lumea? am zis.

— Aşa vorbeşti despre fratele tău?

— Al tău nu te enervează niciodată?

— Tot timpul. Dar îi iertăm, nu-i aşa?

Fio a arătat din cap către un cuţit şi o grămadă de morcovi şi a spus:

— Spală-te pe mâini şi ajută-mă să-i tai.

În timp ce lucram, am întrebat:

— Ce treabă a avut fratele tău cu Norman?

Emmy a intervenit veselă:

— O să repare vasul lui Tru.

— O să încerce să o facă, o atenţionă Fio.

A luat un castron plin cu aluat de mălai şi l-a ţinut în timp ce Emmy a început să pună cu lingura în tigăile deja pregătite.

— Albert poate repara orice, am zis. Şi Mose?

— Mose şi Calvin au plecat să-i ajute.

— Şi Gertie?

— S-a dus la cumpărături pentru cină. O să servim tocană de vită diseară.

După ce am terminat de tăiat legumele, Fio mi-a dat liber de la îndatoriri, dar mi-a zis:

— Începem să servim prânzul într-o oră şi jumătate. Să te întorci până atunci, Buck.

Am întrebat-o dacă nu avea cumva o foaie de hârtie şi un plic ca să scriu o scrisoare. Mi le-a dat împreună cu un creion Nr. 2 pe care l-a ascuţit pentru mine. M-am îndreptat spre podul cu arcade de peste fluviul Mississippi, m-am aşezat şi m-am gândit la Maybeth Schofield.

De când părăsisem Hopersville, Maybeth Schofield nu-

mi ieşise din minte. Deseori petrecusem lungile ore de pe râu rememorând săruturile noastre, revăzând acea ultimă imagine a ei făcându-mi trist cu mâna de pe platforma camionului, în timp ce familia ei se îndrepta către Chicago şi închipuindu-mi ce fel de viaţă aş fi avut dacă aş fi plecat cu ei. În sufletul meu ştiam că nu mi-aş fi abandonat niciodată propria familie, dar posibilităţile ispititoare ale acelei alegeri diferite încă mă chinuiau.

Dragă Maybeth, am scris. *Sunt în Saint Paul pentru două săptămâni, locuiesc cu Gertie Hellmann şi prietena ei Fio pe strada Fairfield. Sper că vă e bine în călătoria voastră. Mă uit la stelele noastre în fiecare noapte, cele două care arată nordul, şi mă gândesc la tine.*

M-am întrebat dacă să mai scriu ceva despre săruturile noastre, dar am decis să o las pe Maybeth să deschidă prima subiectul când îmi va răspunde. Dacă menţiona ceva în scrisorile ei, care speram să mă aştepte în Saint Louis, voi îndrăzni la rândul meu şi îmi voi mărturisi toate sentimentele. Între timp însă, am hotărât să aleg un ton mai simplu. Aşa că am încheiat astfel: *îţi scriu mai multe altă dată. Transmite cele mai bune gânduri părinţilor tăi şi Mamei Beai.* M-am gândit multă vreme cum să mă semnez şi în cele din urmă am ales: *Al tău pentru totdeauna, Odie.*

Al tău pentru totdeauna. Un cod sigur, m-am gândit, pentru *Te iubesc.*

Am împăturit scrisoarea, am pus-o în plic şi am scris adresa: *Maybeth Schofield, Strada Stout, nr.147, Cicero, Illinois.* Am decis să nu includ şi expeditorul, căci nu mă aşteptam să mai fiu în Saint Paul când Maybeth mi-ar fi răspuns. Nu ştiam unde se afla poşta şi era aproape timpul să mă întorc la restaurant ca să ajut la servirea prânzului, astfel că am strecurat scrisoarea în cămaşă ca să o apăr de ochii iscoditori şi de întrebările fratelui meu şi m-am întors în Cartier.

Mose venise înapoi, însă Albert, Tru şi Calvin, nu.

Muncim la motorul vasului, a spus el prin semne. N-a avut timp să explice mai multe, că Gertie a deschis uşa şi ne-a pus la treabă.

În două ore, supa de fasole şi pâinea de mălai.pe care le pregătise pentru mulţimea de clienţi de la prânz dispăruseră, cu excepţia porţiilor pe care Fio le păstrase pentru noi şi pentru Gertie. Ne-am aşezat în jurul unei mese lângă fereastra din faţă şi am mâncat împreună ca o familie.

— Cum merge treaba cu *Hellor?* l-a întrebat Gertie pe Mose. Wooster Morgan a fost de acord să vă ajute?

A spus că pentru nimic în lume nu-l va ajuta pe Truman Waters, a zis Mose prin semne. *Însă Albert a vorbit cu el. Îi place de Albert. L-a lăsat să folosească echipamentul şi uneltele. Cred că a avut impresia că Albert doar se laudă, dar el chiar se descurcă foarte bine.*

Am tradus şi Gertie a scuturat din cap.

— Truman e un ticălos încăpăţânat. Trebuie însă să recunosc că ţine la *Hellor* şi la echipaj.

— I-a făcut o promisiune solemnă bătrânului că va avea grijă de vas, a zis Fio.

— Bătrânul? am spus.

— Tatăl nostru. Când a murit, i-a lăsat moştenire *Hell* sau *High Water* lui Tru. Suntem oameni ai apelor de generaţii. Să aibă grijă de *Hellor* este o misiune sacră pentru Tru.

Gertie a pufnit dispreţuitor, iar ca răspuns, Fio a zis cu blândeţe:

— În orice păcătos, Gertie, se poate ascunde un sfânt.

După ce am făcut curăţenie în bucătărie, Mose s-a întors la atelierul de bărci. Gertie, care era frântă de oboseală, a fost în cele din urmă de acord, la insistentele lui Fio, să se întindă puţin. Fio a întrebat-o pe Emmy dacă i-ar face plăcere să o ajute să coacă pâinicile pentru tocana de vită pe care o servea în seara aceea. Mă gândeam să trag şi eu un pui de somn, ca Gertie, când John Kelly a intrat şi m-a întrebat:

— Vrei să ne distrăm?

Nu sărisem niciodată într-un tren de marfă din mers, însă John Kelly era un maestru.

— Toate încetinesc când traversează Cartierul.

Am aşteptat aproape de podul cu arcade, unde o pasarelă de fier se întindea peste fluviul Mississippi. Tocmai ratasem un tren, dar John Kelly a zis că altul urma să vină curând.

— Cum se simt mama şi frăţiorul tău? am întrebat.

— Sunt foarte bine, a spus el. Mama e o femeie puternică şi îţi dai seama uşor că Mordy seamănă cu mine. Are plămâni de negustor de haine.

— Mordy?

— Mordecai David. Mordy însă i se potriveşte mai bine, a spus el cu mândrie. Adevărul e că nu ştiu cum ne-am descurca fără Gertie. S-a asigurat că avem mâncare din belşug, aşa că bunica poate avea grijă de mama şi mama are grijă de Mordy.

A arătat către sine.

— Uite-l că vine.

Locomotiva a trecut zăngănind pe lângă noi, urmată de un şir lung de vagoane. Din când în când vedeam oameni în haine ponosite privindu-ne prin uşile deschise. Un vagon gol a ajuns în dreptul nostru, legănându-se puţin în timp ce greutatea lui apăsa asupra şinelor. John Kelly a ţipat, „Ăsta!”, şi-a făcut vânt şi a sărit prin uşa deschisă. Am rămas pe loc, uitându-mă la toate acele roţi de metal care scrâşneau, gândindu-mă că dacă alunecam puteam să o sfârşesc ca o felie de pâine unsă cu gem de căpşune.

— Hai! a urlat John Kelly.

A trebuit să alerg ca să-l prind din urmă şi, când am sărit, John Kelly m-a apucat şi m-a tras în siguranţă înăuntru lângă el.

— Unde mergem? am întrebat gâfâind.

— Doar la fabricile de dincolo de fluviu. Dacă am lua însă trenul potrivit, am putea ajunge la Chicago, Saint Louis, Denver sau oriunde în altă parte. De aici, toate merg oriunde.

În timp ce trenul încetinea pe partea cealaltă a fluviului, ne-am dat jos în mijlocul unei reţele de şine de cale ferată şi vagoane care staţionau. John Kelly n-a avut nicio

problemă, dar eu m-am împiedicat şi am căzut, iar scrisoarea pe care i-o adresasem lui Maybeth Schofield şi pe care o îndesasem în cămaşă mi-a alunecat. M-am ridicat de pe jos şi am luat-o.

— Ce ai acolo? a întrebat John Kelly.

— Ce crezi că e?

— Maybeth, a spus el citind peste umărul meu. O fată de care îţi place?

— Cam aşa ceva, am zis.

— Vrei s-o pui la poştă?

— Da, dar am nevoie de un timbru.

— Zis şi făcut, a spus el.

M-a condus în centrul oraşului către o clădire imensă din piatră cenuşie, plină de turnuri, printre care unul mare cu ceas. Era cea mai impresionantă construcţie pe care o văzusem vreodată. Acesta era tribunalul federal şi de asemenea sediul principalei poşte pentru regiunea centru-nord, după cum mi-a explicat John Kelly. Era impunătoare şi, fiind un tribunal, cu siguranţă înăuntru erau tot felul de reprezentanţi ai legii. John Kelly a intrat în clădire de parcă era proprietatea lui şi, cu toate că eram extrem de neliniştit, l-am urmat.

Interiorul era făcut numai din marmură şi mahon, iar un val de oameni îl traversau permanent. M-am strecurat prin mulţimea de persoane care veneau şi plecau, cu chipuri concentrate, uneori străbătute de lacrimi, permanent îngrijorate. Justiţia era o forţă formidabilă şi nemiloasă, cu toate astea, mă aflam chiar sub nasul ei. Am încercat să mă fac mic şi invizibil.

John Kelly m-a condus în zona poştei, unde erau mai multe cozi la ghişee. Ne-am aşezat la una, aşteptându-ne rândul. Doi poliţişti în uniformă au trecut pe lângă noi. Deşi, logic vorbind, îmi dădeam seama că nu era nicio posibilitate să mă caute pe mine în mod special, mi-am lăsat oricum capul în jos ca să-mi ascund faţa.

Încă mă uitam fix la podeaua lustruită, când o mână uriaşă m-a înşfăcat de umăr şi o voce puternică a spus:

— Doamne sfinte, tu eşti!

Când am văzut cine era, mintea mi-a luat-o razna. Stând dinaintea mea, sfredelindu-mă cu unicul său ochi, era Jack, bărbatul cu privirea fioroasă, omul pe care îl împuşcasem mortal în şopronul din districtul Fremont.

Capitolul cincizeci şi patru

Mă aflam în ghearele unui demon chior înviat din morţi şi eram complet paralizat de frică.

— Hei! a spus John Kelly, adunându-şi toată duritatea de care un copil de treisprezece ani era în stare. Dă-i drumul!

Alţi oameni se holbau şi, pe cât de frică îmi era de bărbatul cu privirea fioroasă, mai teamă îmi era că atrag atenţia. Se aflau poliţişti în clădire şi ultimul lucru pe care îl voiam era amestecul legii.

— Îmi… îmi pare rău, am bâiguit.

— Îţi pare rău? a întrebat Jack. De ce? M-ai salvat, Buck.

Avea braţul stâng învelit într-o faşă, dar pe chipul său, care era departe de a exprima mânie, se citea încântare.

— Te-am salvat? am zis.

— Totul e în regulă? a întrebat un bărbat care se afla în spatele nostru.

— Suntem vechi prieteni, i-a zis Jack. Nu-i aşa, Buck?

— Aşa e, am spus precaut.

— Hai să mergem undeva să putem sta de vorbă, a propus Jack cu blândeţe.

Am ieşit şi ne-am îndreptat către un parc situat de partea cealaltă a străzii. Pe drum mă înmuiasem tot şi creierul îmi spunea să fug, ceea ce aş fi făcut dacă nu aş fi fost extrem de curios să aflu cum înviase acest bărbat din morţi. Am stat pe o bancă la umbra unui ulm şi Jack ne-a spus povestea lui.

— M-am trezit în şopron, a început el. Cămaşa îmi era plină de sânge şi aveam o gaură în piept.

Şi-a folosit braţul sănătos ca să o descheie şi să-mi arate rana cusută.

— Doctorul spune că glonţul e atât de aproape de inimă, că nu poate să-l extragă în siguranţă. Zice că dacă era cu un centimetru mai încolo, eram un om mort.

Şi-a încheiat la loc cămaşa şi şi-a ridicat privirea spre locul unde lumina soarelui se strecura printre crengile copacului, căzându-i pe faţă cu o strălucire aurie.

— Acel centimetru a fost un miracol, a şoptit el.

S-a uitat din nou la mine cu ochiul sănătos.

— Sunt ultimul om de pe pământ care merită un miracol, Buck, dar iată că am avut parte de unul.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— M-am schimbat, sunt un alt om. Am luat securea şi am distrus alambicul pe care l-a construit fratele tău pentru mine, după care m-am spălat bine şi am venit la Saint Paul să le găsesc pe Aggie şi pe Sophie.

— Ai reuşit?

— Dumnezeu m-a ajutat şi le-am găsit, a zis el radios. Locuim cu toţii la sora ei până când Aggie îşi rezolvă situaţia şi apoi ne întoarcem acasă peste câteva zile. Dar, la naiba, închipuie-ţi, să dau aşa peste tine. Ceilalţi unde sunt?

Chiar înainte să-l împuşc mortal – sau aşa cum crezusem că o făcusem –, îmi dădusem seama că Jack putea fi un om bun. Apoi se schimbase. Am ştiut că o parte din tendinţa de a face rău provenea de la băutură, dar habar n-aveam ce altceva mai contribuia la natura sa dublă. Aşa că nu i-am mărturisit adevărul. În schimb, i-am zis:

— Ne-am despărţit după ce am plecat de la tine. Ne-am gândit că e mai sigur dacă fiecare o apucă pe drumul lui.

— Îmi pare rău să aud asta, Buck. Ei erau familia ta. Dacă un om îşi pierde familia, pierde tot. Micuţa Emmaline e bine?

— E bine.

N-am putut să nu mă gândesc la salteaua din podul lui Jack care fusese tăiată fâşii în ceea ce bănuisem că fusese o criză de furie criminală.

— Ce s-a întâmplat cu Rudy?

— Rudy?

Jack a clătinat trist din cap.

— L-am înţeles greşit. Am crezut că umbla după Aggie şi Sophie, dar băutura îmi întunecase judecata. S-a dovedit că era doar îngrijorat că le-aş putea face rău. După ce le-a dus la sora lui Aggie, a plecat la Fargo. Are rude acolo.

S-a posomorât brusc.

— Ştii, Buck, mă simt îngrozitor pentru felul cum m-am purtat cu voi toţi. V-am ţinut închişi ca pe animale. Mi-e ruşine să spun că v-am luat banii. I-am folosit ca să nu mi se anuleze dreptul la ipotecă asupra fermei, acesta fiind motivul principal pentru care beam atât de mult. Pe vremea aceea credeam că iau nişte bani pe care şi voi i-aţi furat de la oamenii aceia din Lincoln, dar tot nu e în regulă. Nu ştiu cum m-aş putea revanşa faţă de voi.

M-am gândit la banii pe care îi dădusem domnului Schofield şi la binele pe care speram că îl făcuseră. Acum Jack era în faţa mea, un alt om, şi am înţeles că banii pe care îi luase jucaseră un rol în acea schimbare. Sincer vorbind, eram aşa de uşurat că nu mai purtam povara vinovăţiei de a-l fi ucis pe acest om, că aproape m-am înveselit.

— După cum ai spus, nu erau banii noştri. Mă bucur că au fost de folos.

Jack se concentrase atât de mult asupra mea, că nici nu-mi observase tovarăşul. I-a zâmbit lui John Kelly.

— El cine e?

— El e… am început, însă mi s-a părut că nu era cea mai bună alegere să spun adevărul, având în vedere răsturnarea de situaţie, aşa că am ezitat.

John Kelly a intervenit:

— Rico.

— Rico, zici? Ei bine, Rico, a spus Jack întinzând mâna, îmi pare bine să te cunosc.

John Kelly a strâns cu putere mâna bărbatului, făcându-mi cu ochiul.

Jack chiorul s-a ridicat.

— Am treabă, aşa că trebuie să plec. Dacă mai ajungi în districtul Fremont, eşti întotdeauna bine-venit în casa mea.

Nu a plecat imediat, ci a rămas o clipă cu ochiul sănătos închis şi faţa înălţată, ca şi cum inspira o aromă dulce. Şi-a atins pieptul unde îl împuşcasem şi a zâmbit.

— Viaţa e mai ciudată şi mai frumoasă decât am crezut că e cu putinţă. Mulţumesc, Buck, pentru acest dar.

Mi-a strâns mâna şi a plecat.

— Rico? am spus pe când ne îndreptam către podul de peste fluviu spre Cartier.

— N-ai văzut filmul *Micul Cezari* Edward G. Robinson? Rico? E un tip dur.

Am întârziat la restaurant, iar Mose şi Emmy deja munceau din greu. Gertie m-a trimis imediat să ajut la pregătirile pentru clienţii din acea seară şi n-am avut prilejul să le spun celorlalţi despre întâlnirea mea cu bărbatul înviat. Am avut mult de lucru la cină, dar când după aceea ne-am aşezat împreună la o masă, ca să mâncăm tocana care fusese pusă deoparte pentru noi, mi-am făcut curaj să le povestesc despre Jack. Înainte să apuc însă, Albert, Tru şi Calvin şi-au făcut apariţia şi erau foarte veseli.

— E un geniu, a declarat Tru, bătându-l pe fratele meu pe umăr. Avem un adevărat geniu al mecanicii aici. Fio, dă-i omului nişte mâncare. Gertie, avem nevoie de bere ca să sărbătorim.

Fio s-a ridicat imediat, dar Gertie nu s-a mişcat. I-a aruncat o privire aspră lui Tru Waters.

— Ce sărbătorim?

— Cred că am reparat vasul, a spus Tru. Ascultă-mă cu atenţie, *Hellor* va fi gata să remorcheze încărcături pe fluviu în câteva zile.

Gertie s-a uitat la Calvin, aşteptând o confirmare.

— Băiatul are talent, a zis el. Chiar şi Wooster Morgan a fost impresionat. Vrea să-l angajeze pe Norman la atelierul de bărci.

— Nici în ruptul capului, a spus Tru. Băiatul se alătură echipajului meu.

Fio a adus tocana de vită şi Gertie a venit cu două pahare cu guler de spumă.

— Un pahar pentru Norman, Gertie, a zis Tru.

Ea l-a privit pe fratele meu, care i-a spus cu un rânjet strengăresc, neobişnuit pentru el:

— O bere e tocmai potrivită.

Ştiam că Albert fusese implicat împreună cu Volz în traficul clandestin de alcool la Şcoala Lincoln, dar nu-l

văzusem niciodată bând. În seara aceea a făcut-o, şi încă din plin, golind pahar după pahar.

Avusesem de gând să le povestesc despre Jack, dar berea îl doborâse pe Albert, iar el s-a prăbuşit în patul pe care îl împărţea cu Mose şi a început imediat să sforăie ca un bubuit de tunet. Fusese o zi lungă şi pentru Emmy şi a luat-o somnul aproape imediat ce a pus capul pe pernă. Sforăitul lui Albert îl împiedica pe Mose să doarmă, aşa că s-a ridicat şi a ieşit afară în lumina lunii. Sperasem că după ce am aflat că nu-l ucisesem pe Jack voi scăpa de insomnia mea, dar mintea îmi era atât de plină de gânduri, încât îmi era din nou imposibil să adorm, astfel că m-am ridicat şi m-am alăturat lui Mose.

Cartierul avea un miros specific, izul unei degradări lente, pricinuită în parte de inundaţiile anuale de primăvară, care făceau ca Mississippi să se reverse şi să curgă printre casele dărăpănate, astfel că multe dintre ele, precum cea a lui John Kelly, purtau însemnul apei înalte de la cea mai recentă calamitate. Primăvara totul era inundat, apoi putrezea încet în căldura verii care urma. Stăteam, respirând mirosul neplăcut al ruinii din jurul meu şi am văzut că o lumină era aprinsă deasupra restaurantului lui Gertie. Am privit împreună cu Mose cum siluete treceau de colo colo în spatele perdelelor trase.

Îmi place de ele, a spus Mose prin semne, mâinile lui fiind albe ca laptele şi graţioase în lumina lunii. *Îmi amintesc de mama lui Emmy. Sunt bune la suflet.*

— Forrest a ştiut ce face când ne-a trimis aici, am zis. Fratele lui îi seamănă mult.

Sunt oameni de treabă, a zis Mose. Apoi a adăugat: *îmi place aici. Şi lui Albert îi place.*

Îl cunoşteam pe Mose de mult timp. Deseori înţelegeam din expresia feţei sale şi din felul în care îşi mişca mâinile ce ton ar fi avut cuvintele lui dacă le-ar fi putut rosti. Ceea ce am perceput de data asta m-a speriat puţin.

— Ce vrei să spui? am întrebat precaut.

Tru vrea să ne alăturăm echipajului său. Ne-a oferit

slujbe.

Deşi îl auzisem pe Truman Waters declarând asta, m-am gândit că erau numai vorbe în vânt. Se entuziasmase fiindcă datorită lui Albert remorcherul avea să funcţioneze din nou, mult mai repede şi cu mai puţine cheltuieli decât anticipase el.

— Vorbea serios?

Foarte serios, a răspuns Mose.

— V-a oferit la amândoi?

La amândoi. Cal spune că ar trebui să acceptăm. Zice că să găseşti o slujbă zilele astea e aproape imposibil.

— Îţi place de Cal.

E din poporul meu.

— Credeam că Albert, Emmy şi cu mine suntem familia ta.

Încă sunteţi. Inima mea vă poate cuprinde pe toţi.

— Ce ai de gând cu Saint Louis?

Nu cunosc oraşul Saint Louis. Încep însă să cunosc Cartierul şi n-ar fi un loc rău unde să mă stabilesc. Gertie şi Fio o iubesc pe Emmy, iar ea s-a ataşat de ele. Şi tu ai un prieten aici, un prieten foarte bun, după felul cum vorbeşti despre el.

Albert fusese întotdeauna cel mai bun prieten al meu, însă se schimba. Am observat cât de mândru era când stătea lângă Truman Waters, bând împreună cu acest bărbat de parcă erau aproape egali. De când văzuse moartea cu ochii din cauza muşcăturii şarpelui, devenise altcineva şi simţeam o mare tristeţe, ca şi cum legătura noastră sau ceea ce împărtăşiserăm luase sfârşit.

Sforăitul puternic al lui Albert încetase în magazie şi Mose a spus prin semne: *Micul dejun se serveşte devreme. Mai bine am dormi puţin.* Şi-a pus mâna pe umărul meu într-un fel surprinzător de dominator, ca şi cum era adultul ce trimitea un copil la culcare. Acest simplu gest aproape mi-a frânt inima.

M-am îndepărtat, iar el s-a întors singur în magazie.

Îmi venea să plâng, însă asta i-ar fi confirmat lui Mose părerea că eram numai un copil. În schimb, m-a cuprins

mânia. Am înţeles că de fapt Cartierul era doar o altă promisiune care nu se va împlini. Fuseserăm ispitiţi cu posibilitatea că vom avea un cămin, dar, dacă rămâneam, îmi dădeam seama că asta ne va distruge sau cel puţin va distruge nevoia noastră de a fi împreună unii cu alţii. Va pune capăt legăturii ce se formase între noi. Va sfârşi căutarea căminului nostru adevărat. Nu ştiam cum voi proceda, dar mi-am jurat că voi face în aşa fel încât acest Cartier să nu fie ultima oprire din călătoria noastră. Porniserăm către Saint Louis şi aveam să mă străduiesc din toate puterile să fac tot posibilul să ajungem acolo.

Capitolul cincizeci şi cinci

— Povesteşte-mi despre Saint Louis şi mătuşa Julia, i-am spus lui Albert în dimineaţa următoare.

Stăteam la o masă în restaurant luând micul dejun înainte ca fratele meu, Tru şi Cal să plece la atelierul de bărci. Soarele de-abia răsărise.

— De ce? a întrebat el, sorbind dintr-o cafea fără zahăr şi arătând foarte mahmur după noaptea de beţie petrecută cu Truman Waters.

— A trecut timpul şi uneori mai uit.

Ceea ce era adevărat, dar nu era motivul pentru care întrebasem. Intenţionam să-i reamintesc telul nostru, să se gândească la faptul că Saint Louis era destinaţia noastră cea mai importantă şi la familia noastră reală de acolo, care era tinta adevărată a călătoriei. Plănuisem să dezgrop amintirile despre mătuşa Julia, despre mama şi tata şi să zgândăresc sentimentele lui Albert până ce dorul îl va face să-şi vină în fire.

Şi-a lăsat capul în jos şi s-a uitat în farfurie, iar mie mi-a fost teamă că, în loc să-şi aducă aminte, el se gândea să vomite în omleta din faţa lui.

Emmy mi-a dat un ajutor nepreţuit.

— Saint Louis e mare? a întrebat ea veselă.

— D-da.

Albert a aprobat din cap atât de slab, încât am crezut că se temea să nu-i cadă în farfurie.

— Ce îţi aminteşti despre mătuşa Julia? am întrebat. Ştiu doar că a fost drăguţă cu noi.

Albert a pus furculiţa jos şi a închis ochii. Când a vorbit, a făcut-o cu mare efort.

— Îmi amintesc că era frumoasă. Mirosea a flori de liliac. Am vizitat-o doar o dată, după ce a murit mama, dar ţin minte că a fost drăguţă cu noi.

— Îmi aduc aminte că avea o casă mare roz.

— Aproape de fluviu, a zis el.

— Mai ştii strada?

A clătinat din cap.

— Avea un nume grecesc, dar nu mai reţin exact. Mi-amintesc că era o cofetărie în colţ şi ne-a dat nişte bani amândurora să ne cumpărăm ciocolată.

— Îmi aduc aminte de ciocolata aceea, am spus.

— Cea mai bună pe care am mâncat-o vreodată, a zis Albert.

Am remarcat o expresie melancolică în ochii lui în timp ce îşi amintea aceste lucruri.

— Mose mi-a spus că veţi lucra pentru Tru, am zis eu precaut, uitându-mă la el pentru confirmare.

A dus la gură o furculiţă plină cu omletă, dar s-a oprit ca să aprobe din cap.

— Aşa o să faceţi? am întrebat.

— Desigur, de ce nu? a răspuns.

— Pentru că e periculos să rămânem aici.

— Cum adică? a spus el.

Atunci i-am lovit în plin.

— L-am văzut pe Jack chiorul. E în viaţă.

Ochii tulburi, injectaţi ai lui Albert s-au înviorat.

— Minţi.

— Nu mint.

Mose a pus furculiţa jos şi a întrebat: *De ce nu ne-ai spus?*

— N-am avut ocazia. Vă zic însă acum. Trebuie să plecăm.

Uşa a fost dată de perete, iar Tru şi Cal au intrat plini de veselie, mai ales Tru.

— Ah, iată-l, a spus el, dându-i o palmă aşa de tare peste spate fratelui meu, încât Albert a părut că o să vomite puţinul pe care îl mâncase în acea dimineaţă. Ne aşteaptă o zi importantă, Norman.

Vorbim mai târziu, a spus Mose.

Bărbaţii şi-au tras scaunele la masa noastră şi au stat cu noi, iar Gertie şi Fio le-au adus de mâncare. Tru a vorbit cel mai mult, prezentându-şi planurile despre cum o să remorcheze o încărcătură în josul râului săptămâna următoare.

— Aveţi multe de învăţat, a zis el adresându-li-se lui Albert şi Mose. Va fi o muncă grea, dar veţi învăţa cum e viaţa pe fluviu şi jur, băieţi, că e cea mai bună din câte există.

Fio a turnat cafea, ne-a zâmbit şi a început să ne explice.

— Tru şi cu mine am crescut pe fluviu. Am bătut Marele Noroios de atâtea ori, că nu mai tin minte.

— Nimic nu se compară cu privitul soarelui care răsare pe Mississippi, Norman, a zis Tru. Apa e ca focul împrejurul tău şi tot fluviul e pustiu, cu excepţia ta şi a remorcherului. Jur că, stând în cabina pilotului într-o astfel de dimineaţă, îţi dai seama ce simte un rege când priveşte din castelul său peste tot ţinutul pe care îl stăpâneşte.

— Fluviul nu e doar al tău, Tru, i-a amintit Cal.

— Uneori aşa simt.

Şi-a pus mâna pe umărul fratelui meu.

— O să vezi, Norman.

Apoi mi-a zâmbit.

— O să găsim o ocupaţie şi pentru tine, Buck.

M-am uitat la fratele meu, care avea ochii injectaţi şi faţa palidă, aprobând din cap ca un lacheu stupid tot ceea ce i se spunea, iar în acel moment l-am urât pe Truman Waters, omul care îmi fura fratele.

După-amiază m-am dus să pun la poştă scrisoarea pentru Maybeth, dar mai întâi am vizitat atelierul de bărci unde era andocat *Hell* sau *High Water.* Când am păşit pe puntea remorcherului, i-am zărit pe Cal şi Mose în cabina pilotului. Prin uşa deschisă de la sala motoarelor se auzea zăngănitul metalului lovindu-se de metal şi vocile lui Albert şi Truman Waters. Bucăţi din motor zăceau pe punte, unele curate şi strălucitoare, altele încă pline de unsoare, amintindu-mi de măruntaiele unui animal măcelărit care putrezea în soarele fierbinte de iulie.

— Cal! a urlat Tru dinăuntru. Adu-ne tija de la pistonul de la prova.

Cal nu l-a auzit din cabina pilotului.

— Cal! a strigat Tru din nou.

Când n-a primit niciun răspuns, a tras o înjurătură, după care a ieşit din sala motoarelor pe punte, m-a zărit şi, spre uimirea mea, a zâmbit, ca şi cum era fericit să mă vadă.

— Salut, Buck! Ai venit să ne ajuţi?

— Sunt aici doar să arunc o privire.

— Vino atunci şi uită-te, mi-a făcut el semn cu o mână unsuroasă.

Sala motoarelor era un spaţiu strâmt, ocupat de maşinăria mare care era inima remorcherului, un boiler lung de care era ataşată o reţea de tije, pistoane, cilindri şi pompe. Albert stătea întins pe spate, privind la toată structura aceea de oţel, plin de unsoare, cu o cheie fixă mare în mână, având pe chip cel mai fericit rânjet pe care îl văzusem vreodată. Mi-a fost limpede că fratele meu era în elementul lui, lumea maşinilor. Suferinţa cauzată de muşcătura şarpelui îl zguduise, păruse pierdut, dar am înţeles că în măruntaiele acelui remorcher se regăsea pe sine. Am vrut să mă bucur pentru el, dar furia din suflet mă împiedica. Era aşa de absorbit de munca lui, încât nici nu m-a observat.

Am plecat de pe *Hellor,* am traversat podul cu arcade, însă m-am oprit la jumătate ca să cercetez cu privirea fluviul care era maroniu în lumina soarelui de amiază. O insulă mare numită Harriet se întindea la vest de pod şi deasupra plajei publice a insulei se afla un ştrand, dar nu se vedea niciun înotător. În acele zile, fluviul era o cloacă murdară şi, deşi în viitor autorităţile oraşului se vor îngriji mai bine de această preţioasă resursă, în 1932 nici chiar cei mai curajoşi nu îndrăzneau să facă baie în apa lui.

M-am uitat fix la coline, unde casele frumoase se înălţau deasupra clădirilor dărăpănate ale Cartierului şi m-am întrebat de ce Fio şi Gertie, Tru şi Cal, John Kelly şi toţi ceilalţi se mulţumeau să trăiască de pe o zi pe alta.

Am privit în jos la atelierul de bărci, la *Hellor,* care staţiona acolo. Deşi petrecusem mai mult de o lună pe apă, remorcherul mi se părea ceva mare, străin şi greoi. Prefer oricând o canoe, mi-am spus.

Undeva în centrul oraşului, un orologiu a bătut ora patru

şi mi-am dat seama că trebuia să mă întorc la restaurant ca să ajut cu clienţii de la cină. Nu pusesem încă la poştă scrisoarea pentru Maybeth. S-a dovedit că nici nu aveam să o mai fac.

Capitolul cincizeci şi şase

— O să dau o mică petrecere pe *Sweet Sue* în seara aceasta, ne-a anunţat Tru după cină. Sunteţi cu toţii bine-veniti.

— *Sweet Sue?* a întrebat Emmy.

— Casa mea plutitoare, i-a explicat Tru. Acolo locuim, Cal şi cu mine.

Când am terminat de curăţat sala de mese şi bucătăria, ne-am îndreptat cu toţii spre fluviu, unde un şir de case plutitoare degradate erau trase la mal. Arătau mai rău decât construcţiile şubrede care adăposteau oamenii pe străzile din Cartier, însă m-am gândit că aveau totuşi un uşor avantaj în faptul că, atunci când aveau loc inundaţiile în fiecare primăvară, casele pluteau pe apele în creştere şi nu erau afectate. Oameni – familii întregi – stăteau pe punte şi îi salutau pe Tru şi pe Cal când treceau.

Tru a scos bere de contrabandă din frigider şi a împărţit-o cu generozitate. Adulţii au băut, dar Albert a refuzat cu înţelepciune oferta, acceptând în schimb sasparilla, la fel ca Emmy, Mose şi cu mine. Tru avea un butoi de metal pe punte, tăiat la jumătate din înălţimea lui iniţială. În timp ce amurgul se transforma în beznă, a făcut un foc în el. Felinare cu gaz străluceau pe casele plutitoare de-a lungul malului şi noi am devenit o parte dintr-un grup mai mic în cadrul comunităţii celei mari care alcătuia Cartierul.

Emmy, Fio şi Gertie şedeau împreună pe lăzi goale răsturnate, cu Mose şi Cal lângă ele. Tru îl acaparase pe fratele meu şi îi împuia capul cu poveşti despre aventuri pe Marele Noroios. Eu stăteam singur deoparte, iritat peste măsură, până când Cal s-a ridicat, a traversat puntea şi s-a aşezat lângă mine.

— Eşti ca un nor de furtună într-o zi senină, Buck. De fiecare dată când te uiţi la Tru pare că vrei să-l strângi de gât. E un om foarte bun.

— Bea prea mult.

— Nu când remorchează o încărcătură. Atunci e treaz şi

concentrat asupra muncii sale, e unul dintre cei mai buni piloţi de pe fluviu.

Am băut din sasparilla şi n-am răspuns.

— Uite ceva ce te va lămuri. Poliţiştii care au lovit-o pe Gertie au primit la rândul lor o bătaie soră cu moartea. Au pretins că nu aveau habar cine a făcut-o şi poate că aşa e, dar toată lumea din Cartier ştie cine i-a pedepsit pe acei doi poliţişti. Cine crezi că a fost?

— Tru? am spus eu în silă.

— E devotat lui Fio, şi pentru că ea o iubeşte pe Gertie, îi e devotat şi ei. N-o lăsa pe Gertie să te păcălească. Ţine foarte mult la Tru.

— Au un fel ciudat de a arăta asta, dacă te iei după cum vorbesc unul cu altul.

— Ai mâncat vreodată o nucă? Spargi coaja tare şi dai înăuntru peste miezul bun.

— Buck, vrei să ne cânţi ceva la muzicuţă? a strigat Fio cu blândeţe.

— N-am chef să cânt, am zis.

— Atunci spune-ne o poveste, a insistat Emmy.

— O poveste, Buck, a zis Truman Waters şi şi-a ridicat berea în semn de încurajare.

— O poveste? am spus. Sigur, o să vă spun o poveste.

Au fost odată patru Vagabonzi.

— Zâna prinţesă, uriaşul, vrăjitorul şi spiriduşul, a zis Emmy veselă. Au plecat într-o odisee să o omoare pe Vrăjitoarea Neagră.

— Exact, am spus eu.

Făcuseră o călătorie lungă şi grea şi, chiar dacă Vrăjitoarea Neagră trimisese mulţi duşmani să se lupte cu ei, erau încă teferi, căci împreună erau de neînvins. Magia dintre ei îi făcea puternici şi ştiau că nimic nu li se putea împotrivi, nici toate puterile rele ale Vrăjitoarei Negre.

Deşi nu înţelegeau, aceasta era slăbiciunea lor. O încredere deplină în ei înşişi.

Vrăjitoarea Neagră însă ştia, îşi dădea seama că să trimită o armată împotriva lor era inutil şi a mai aflat că

exista o altă cale prin care să-i distrugă.

M-am oprit pentru a obţine un anumit efect, iar adunarea de pe puntea casei plutitoare a tăcut până când Emmy a strigat nerăbdătoare:

— Ce cale?

A trimis o musculiţă să le şoptească la ureche în timp ce dormeau. Musculiţă i-a şoptit uriaşului astfel: Eşti puternic şi nu ai nevoie de ceilalţi. Vrăjtorului i-a şoptit: Eşti deştept şi nu ai nevoie de ceilalţi. Zânei prinţese i-a şoptit: Eşti magică şi nu ai nevoie de ceilalţi. Dar când musculiţă a încercat să şoptească în urechea spiriduşului, acesta a plesnit-o şi a ucis-o.

Dimineaţa următoare uriaşul s-a trezit, s-a uitat la prietenii lui şi s-a gândit: Ce nevoie am de ceilalţi? Sunt destul de puternic şi singur. Vrăjitorul a deschis ochii şi s-a gândit: Ce nevoie am de ceilalţi? Sunt destul de deştept şi singur. Zâna prinţesă, care fusese întotdeauna bună, s-a trezit şi s-a gândit: Magia mea e puternică. Ce nevoie am de ceilalţi?

Doar spiriduşul a înţeles planul diabolic pe care Vrăjitoarea Neagră îl pusese la cale.

— Prieteni, a strigat el, nu vă lăsaţi înşelaţi. Singurul mod în care ne putem împotrivi răului din acest ţinut e să rămânem împreună.

Şoaptele musculiţei însă îşi făcuseră efectul şi ceilalţi Vagabonzi erau surzi la rugăminţile spiriduşului.

— Am s-o ucid pe Vrăjitoarea Neagră eu însumi, a spus uriaşul. N-am nevoie de ajutorul vostru.

— Eu am s-o ucid pe Vrăjitoarea Neagră, a zis vrăjitorul.

— Ba nu, eu am s-o ucid pe Vrăjitoarea Neagră, a spus zâna prinţesă.

Cei trei Vagabonzi lăudăroşi şi-au aruncat mai întâi priviri bănuitoare şi apoi mânioase. Au început să se lupte unul cu altul, făcându-şi de petrecanie. Doar spiriduşul, care stătuse trist deoparte şi privise fără să poată face ceva, a supravieţuit.

Ştia că nu o putea ucide numai el pe Vrăjitoarea Neagră. A hoinărit singur prin ţinut pentru tot restul zilelor sale,

blestemând-o pe Vrăjitoarea Neagră şi jelindu-şi prietenii morţi.

După câteva clipe de tăcere, în care s-a putut auzi numai trosnetul focului în butoiul tăiat, Truman Waters a mormăit:

— La naiba, nu e o poveste prea veselă.

— Nu toate au un final fericit, am spus.

Povestea mea tristă a avut efectul dorit, aruncând o umbră întunecată asupra petrecerii de pe *Sweet Sue.* Gertie s-a ridicat şi a zis:

— Ar trebui să mergem toţi la culcare. Se crapă de ziuă devreme şi atunci vin şi oamenii înfometaţi.

Ne-am îndreptat spre restaurantul lui Gertie, iar Albert, Mose, Emmy şi cu mine ne-am pregătit de somn în magazie. Albert a aprins o lumânare şi ne-am aşezat pe paturi.

— Foarte bine, spiriduşule, a zis Albert, spune-ne totul despre Jack chiorul.

Le-am relatat întâlnirea noastră întâmplătoare de la poştă şi discuţia cu el din parc.

I-a intrat un glonţ în inimă şi încă trăieşte? a întrebat Mose.

— Era mort, a spus Albert. Puteam să jur că aşa era.

— Doar părea. Glonţul i-a ratat inima cu un centimetru.

— Nu ne-a urât pentru asta, Odie? a întrebat Emmy.

— De fapt, era recunoscător, a jurat că noi i-am schimbat viaţa. Iată însă care e situaţia. Dacă Jack, care nici măcar nu ne căuta, ne-a găsit, Vrăjitoarea Neagră şi soţul ei cel ticălos ne pot descoperi şi ei aici. Trebuie să ne întoarcem pe fluviu şi să pornim către Saint Louis şi mătuşa Julia.

Am încercat să le descifrez expresiile la lumina pâlpâitoare a lumânării. M-am gândit că odată – nu de mult – aş fi putut spune totul despre ei doar în funcţie de ce exprimau chipurile lor. Acum însă îmi păreau nişte străini şi gândurile lor erau un mister pentru mine.

— Ei bine? am zis.

— Eu rămân, a spus Albert. Voi lucra pentru Tru.

Rămân şi eu, a zis Mose, dând din cap.

— Şi eu vreau să rămân, Odie, a zis Emmy cu blândeţe, ca şi cum îi era teamă să nu mă rănească. Îmi place de Fio şi de Gertie.

— Jack m-a găsit, am spus eu. Într-un oraş de un milion de oameni, Jack m-a găsit şi nici măcar nu mă căuta. Soţii Brickman ne urmăresc cu îndârjire.

— Săptămâna viitoare eu şi Mose vom pleca în josul fluviului pe *Hellor,* a spus Albert. Poate tu şi Emmy ne însoţiţi. Aşa am fi cu toţii în siguranţă un timp.

— Un timp. Vrăjitoarea Neagră nu va renunţa însă. Ştii asta.

— Nu ştiu. Şi nici tu. În cele din urmă soţii Brickman vor uita de noi.

— Nu Vrăjitoarea Neagră. Ea nu uită niciodată.

— Foarte bine, a zis Albert. Ai insistat că trăim într-o democraţie. Toţi cei ce sunt în favoarea ideii de a rămâne să ridice mâna.

Am ştiut rezultatul înainte ca restul să voteze şi, după ce Albert a suflat în lumânare, am stat pe pat, cuprins de deznădejde şi incapabil să adorm.

M-am ridicat, am părăsit magazia şi am străbătut la întâmplare străzile din Cartier, cu case întunecate pe o parte şi pe alta şi prăvălii pustii în aerul nopţii liniştit, fierbinte şi apăsător. Cămaşa mi se lipise de spate din cauza transpiraţiei care provenea probabil de la umiditate, de la efortul de a merge sau de la neliniştea şi nesiguranţa din sufletul meu. Îmi dădeam seama că mă păştea ceva cumplit. Oare de ce restul nu erau conştienţi de asta?

Apoi am înţeles. Adevărul îngrozitor cu care nu am vrut să mă confrunt. Uciderea lui Dimarco. Împuşcarea lui Jack. Muşcătura de şarpe a lui Albert. Urmărirea neobosită a soţilor Brickman. Eu eram de vină, totul era numai din cauza mea. Era blestemul meu. Am înţeles deodată că, mult înainte ca Dumnezeul Tornadă să coboare din înalt, să o ucidă pe Cora Frost şi să devasteze lumea lui Emmy, acel spirit răzbunător se ataşase de mine şi mă urmase pretutindeni. Mama mea murise. Tatăl meu fusese omorât.

Eu eram de vină pentru toate nenorocirile din viaţa mea şi a celor la care ţinusem vreodată. Numai eu. Am înţeles cu o claritate dureroasă că dacă rămâneam cu fratele meu, cu Mose şi cu Emmy, îi voi distruge şi pe ei în cele din urmă. Adevărul m-a zguduit şi am încremenit fără suflare, singur şi cumplit de înspăimântat.

Am căzut în genunchi şi am încercat să mă rog la Dumnezeul cel milostiv pe care sora Eve mă îndemnase să-l îmbrăţişez. M-am rugat cu disperare să fiu dezlegat de blestem, m-am rugat pentru un sfat. Dar tot ce am simţit a fost propria mea singurătate şi un sentiment copleşitor de neputinţă. Încetul cu încetul însă, în timp ce stăteam în genunchi în Cartierul de Vest, în lumina strălucitoare a lunii, am avut o revelaţie întunecată şi rece. Când m-am ridicat în cele din urmă de pe pământul acelei străzi nepavate, ştiam exact ce aveam de făcut.

Capitolul cincizeci şi şapte

— Hei, Buck Jones!

John Kelly a alergat spre mine prin întuneric.

— Mă ajuţi să împart ziarele?

M-a bătut pe umăr în semn de salut, apoi mi-a văzut chipul.

— Eşti bine?

— Plec, am spus.

— Unde te duci?

— La Saint Louis.

— Şi ceilalţi?

M-am gândit la fratele meu, la Mose şi la Emmy. Ei credeau că şi-au găsit un cămin. Erau fericiţi. Dacă veneau cu mine, ştiam că într-un fel le distrugeam bucuria.

— Plec singur.

— Cum o să ajungi acolo?

M-am gândit la canoea aflată în atelier. Era o ambarcaţiune cu care mă obişnuisem, îmi devenise ca o prietenă, dar eram conştient că nu puteam să o manevrez singur pe un fluviu atât de mare şi de necunoscut mie cum era Mississippi.

— Ai spus că pleacă trenuri spre Saint Louis din triaj.

— Desigur, s-a entuziasmat John Kelly. Poţi să te urci clandestin într-un marfar.

— Ştii în care?

— Nu, dar pariez că dacă noi întrebăm în triaj, cineva ne va lămuri.

— Noi? Tu nu mergi.

— Nu, dar n-o să te las până nu ştiu că ai plecat în siguranţă. Suntem prieteni.

— Mulţumesc, am zis eu, plin de recunoştinţă. Am ceva de luat de la restaurantul lui Gertie.

M-am strecurat în magazie şi m-am dus la patul unde dormea Emmy, mi-am vârât mâna sub salteaua subţire unde ascunsesem muzicuţa şi plicul cu scrisoarea pentru Maybeth. Am pus aceste obiecte preţioase în buzunarul de

la pantaloni. Am stat în picioare deasupra lui Emmy, care fusese întotdeauna drăguţă ca o prinţesă a zânelor, în lunga noastră odisee, devenise mai mult decât fata orfană a Corei Frost. Era sora mea. Surioara mea cea dragă. Am fost tentat să mă aplec şi să o sărut pe frunte, dar m-am temut să n-o trezesc. M-am întors şi m-am uitat la patul pe care Mose îl împărţea cu Albert. Chipul lui era liniştit, într-un fel care îmi amintea de vechiul Mose, copilul indian puternic care zâmbea mereu şi avea o inimă mare şi simplă. Tot ceea ce aflase despre sine şi ceea ce înţelesese despre lumea în care se născuse îl făcea să nu mai zâmbească la fel de des, dar se mai întâmpla uneori şi inima lui era la fel de generoasă, deşi nu mai era simplă.

Apoi l-am privit pe fratele meu. Toată viaţa mi se învârtise în jurul unei ancore, iar aceea era Albert. Cu el începeau toate amintirile mele, fusese lângă mine în toate călătoriile, mă salvase dintr-o mie de pericole, îmi ştia sufletul mai bine decât oricine. Sora Eve îmi spusese ce voia fratele meu, dorinţa lui cea mai fierbinte era să aibă grijă de mine. Toată viaţa se sacrificase pentru mine, îl iubeam pentru asta. Îl iubeam din toată fiinţa mea cu o dragoste atât de mare, încât aproape îmi zdruncina hotărârea. Doream să-mi pun capul pe umărul lui, cum făcusem de nenumărate ori, iar el să-şi aşeze braţul în jurul meu, să-mi spună că totul era în ordine, că eram în siguranţă şi că astfel vom rămâne mereu, pentru că aşa fac fraţii. Să-l părăsesc pe Albert era cel mai greu lucru din câte făcusem vreodată. Mi-am sărutat vârful degetelor şi am atins uşor cu ele pieptul lui deasupra inimii, mi-am şters lacrimile şi m-am dus afară, unde mă aştepta John Kelly.

— Spre sud, ne-a spus unul dintre bărbaţii adunaţi în jurul unui mic foc din triaj. Orice tren care merge în direcţia aceea se îndreaptă spre Saint Louis.

A arătat către locul unde şinele de cale ferată şi fluviul se îndepărtau împreună în noapte.

— Asiguraţi-vă ca, în cazul în care trenul o ia către est

sau către vest, să vă daţi jos din el şi să luaţi altul. Ţine direcţia spre sud, fiule. Mergi doar spre sud.

Am stat împreună, John Kelly şi cu mine, aşteptând să treacă un tren şi curând unul a apărut încet pe pod dinspre Cartier în direcţia în care arătase omul de lângă foc. John Kelly mi-a strâns mâna, cum îşi iau rămas-bun doi bărbaţi.

— Mult noroc, Buck Jones, a zis el.

— Mulţumesc, John Kelly. Promite-mi ceva. Fratele meu şi cu ceilalţi o să te întrebe despre mine. Ţi-aş fi recunoscător dacă nu le-ai spune nimic.

— Am înţeles, prietene. Rămâne între noi.

S-a uitat peste umărul meu.

— Vine un vagon deschis. Pregăteşte-te.

În timp ce vagonul trecea pe lângă noi, mi-am făcut vânt prin uşa deschisă şi, după ce am ajuns înăuntru, am scos capul şi i-am făcut semn lui John Kelly că eram bine. Iii semăna cu o mică statuie de argint în lumina lunii, cu mâna încremenită în semn de rămas-bun.

M-am sprijinit de perete şi m-am uitat prin uşa mare, deschisă către Cartier, dincolo de fluviu, unde totul era întunecat. Străzile încă nu aveau o reţea de iluminare, dar urma să vină ziua când aceasta va funcţiona, când toate drumurile vor fi pavate şi case mai bune cu instalaţii sanitare vor înlocui construcţiile degradate. Totuşi, inundaţiile devastatoare din primăvară vor continua, iar în treizeci de ani autorităţile din Saint Paul vor decide în interesul cetăţenilor oraşului să dărâme toate clădirile. Cei ale căror vieţi fuseseră influenţate de traiul în Cartier nu vor putea face nimic altceva decât să stea deoparte şi să plângă, în timp ce toate urmele vieţii lor dispăreau.

În vara anului 1932 însă nu ştiam nimic despre asta, mă apropiam de a treisprezecea aniversare şi priveam cum tot ceea ce iubeam trecea încet prin faţa ochilor mei, pierzându-se în trecut. Trenul a ieşit încet din Saint Paul, luând viteză şi, în timp ce locomotiva şuiera în noapte, am ştiut că, mai repede decât orice canoe, el mă ducea către locul despre care sora Eve îmi spusese că fusese întotdeauna în inima mea, acolo unde toate întrebările

mele urmau să primească un răspuns şi călătoria mea avea să ia sfârşit.

Mă ducea acasă.

Partea a sasea
Ithaca

Capitolul cincizeci şi opt

Mi-a fost imposibil să dorm. Am stat în vagonul de marfă toată noaptea, privind la Bătrânul Fluviu care mă însoţea mereu. Treceam pe lângă oraşe, dar el era tot timpul acolo, la fel ca şi luna ce semăna cu un ochi alb, nemişcat, atotvăzător. Mi-am amintit cum a asigurat-o Mose pe Emmy: *Nu eşti singură.* Mi-am repetat cuvintele de mai multe ori şi eram recunoscător fluviului şi lunii că mă însoţeau.

Aproape în zori, am adormit în cele din urmă pe podeaua vagonului de marfă. Probabil că am avut un somn adânc, fiindcă atunci când m-am trezit, trenul se oprise. M-am ridicat în capul oaselor, simţind dureri de la lemnul tare care îmi servise de saltea şi am tras cu ochiul prin uşa deschisă. Ne aflam într-un triaj asemănător celui pe care îl părăsisem noaptea trecută, deşi acesta avea silozuri de cereale înalte ca nişte turnuri de castel ce se ridicau lângă el. La capătul îndepărtat al trenului, un bărbat se mişca vioi, privind pe sub fiecare vagon de marfă şi cercetându-le pe cele care aveau uşa deschisă. O brută, m-am gândit, amintindu-mi toate acele poveşti despre bătăile pe care le primeai din partea nemiloasei poliţii feroviare care patrula prin triaje. M-am dat jos din vagon şi am luat-o la goană.

Triajul şi o mare parte a oraşului erau dominate de un mal înalt şi abrupt. Am găsit un mic restaurant pe o stradă murdară aproape de calea ferată, din care ieşea un miros de costiţă prăjită şi care mi-a arătat cât de înfometat eram, atrăgându-mă înăuntru. În starea ei de visare, Emmy îmi spusese că voi şti când va fi momentul potrivit să folosesc banii din gheată, iar mie mi-era foame, eram singur, aşa că am decis că acesta era momentul. Am luat loc pe un scaun la tejghea. Femeia din spatele ei era subţire, blondă, obosită, dar m-a privit cu un zâmbet plăcut când m-am aşezat. S-a întins şi mi-a cules câteva fire de paie de pe cămaşă.

— Unde ai dormit azi-noapte, scumpule? într-o căpiţă de

fân?

— Cam aşa ceva.

— Ţi-e foame?

— Da.

— Ce vrei să mănânci?

— Ouă şi costiţă, am zis. Cu pâine prăjită.

— Cum vrei să fie ouăle?

— Omletă, vă rog.

— Vă rog, a spus ea continuând să zâmbească. Mi-aş dori ca toţi clienţii mei să fie la fel de politicoşi.

— Unde mă aflu? am întrebat.

Un bărbat care şedea la câteva scaune depărtare a zis:

— Dubuque, Iowa, fiule.

I-a făcut cu ochiul femeii din spatele tejghelei.

— N-a fost nicio căpiţă de fân, Rowena. Băiatul a dormit într-un vagon de marfă sau numele meu nu e Otis.

— Aşa e, scumpule? a zis Rowena. Mergi cu trenul?

Nu ştiam ce reacţie vor avea, aşa că am tăcut.

— Unde sunt părinţii tăi? m-a întrebat ea.

— Au murit.

— Oh, dragule, ce păcat!

— De când nu ai mai mâncat, fiule? m-a întrebat bărbatul.

— De aseară. Am mâncat destul de bine.

— În regulă, a zis bărbatul, ca şi cum îşi dădea seama că mint, dar înţelegea situaţia. Îi plătesc eu micul dejun, Row.

— N-aş putea accepta, am spus.

— Ascultă, fiule, am un băiat de vârsta ta acasă. Dacă n-ar avea pe nimeni pe lume, mi-aş dori să-l ajute cineva.

— Mulţumesc, domnule.

— Domnule, a zis el zâmbind. Ai primit o educaţie bună.

Am plecat îndestulat de la micul restaurant, nu doar fiindcă îmi potolisem foamea, cât mai ales fiindcă mă înzdrăvenisem, mişcat de bunătatea acelor străini. Regretam că Albert nu era cu mine ca să împărtăşim experienţa asta şi să vorbim entuziasmaţi despre ea în jurul focului seara. Mi-era cumplit de dor de el şi, în afară de asta, întâmplările bune devin şi mai bune atunci când le

povesteşti. Dar de câte ori mă gândeam la Albert, Mose sau Emmy, un nor îmi întuneca fericirea pentru că nu eram sigur dacă aveam să-i mai văd vreodată.

Am luat un tren de marfă spre sud şi, cum nu prea dormisem noaptea trecută, m-a luat somnul imediat şi nu m-am trezit până târziu după-amiază. Când am privit prin uşa deschisă a vagonului, am văzut că trenul trecea în viteză printre câmpuri de porumb, îndreptându-se direct către soarele care cobora roşu la linia orizontului. Călătoream înspre vest. Nu ştiam cât de mult mersesem în direcţia greşită. Mi-am tras un şut, am înjurat cu voce tare şi m-am rugat ca trenul să se oprească curând. Dar nu a făcut-o. A continuat să zăngănească şi după apus în lumina lunii, încetinind în cele din urmă când la orizont au apărut luminile unui oraş.

Trenul s-a oprit într-o gară mare, plină cu vagoane de marfă ce staţionau şi, de îndată ce am putut, am sărit jos. Am încercat să mă orientez, să văd dacă există vagoane legate de locomotivă îndreptate în direcţia din care tocmai venisem, dar n-am văzut decât un labirint de sine, era întuneric, iar eu eram pierdut.

Cam la o sută de metri distanţă, la marginea triajului, am zărit strălucirea unor flăcări mici. M-am gândit la focurile prietenoase din Hopersville, la bărbatul care stătea lângă foc la triajul din Saint Paul şi care mă trimisese în direcţia bună, sfătuindu-mă prieteneşte să merg doar spre sud. Am traversat triajul spre o albie mică unde curgea un pârâu şi l-am urmat până la un podeţ unde se făcuse focul.

Acolo se aflau doi bărbaţi zdrenţăroşi. Unul dormea pe o pătură, iar cel de-al doilea stătea în capul oaselor, aplecat deasupra flăcărilor, cu o sticlă în mână. Obiectul acela ar fi trebuit să-mi dea de bănuit. M-am apropiat încet, fiindcă nu voiam să iau prin surprindere pe nimeni, dar bărbatul cu sticla s-a răsucit brusc în direcţia mea şi s-a încordat, de parcă ar fi urmat să sară la bătaie.

— Scuze, am spus, n-am vrut să te sperii.

M-a măsurat cu privirea, după care s-a relaxat.

— Un puşti cu caş la gură nu mă sperie pe mine.

Din momentul în care am auzit mârâitul din vocea lui, care nu semăna deloc cu un sunet omenesc, am înţeles că făcusem o mare greşeală.

Bărbatul de pe pătură s-a trezit şi s-a ridicat în capul oaselor.

— Avem oaspeţi, George, a spus cel cu sticla.

George m-a măsurat şi el cu privirea şi era clar din felul în care se zgâia că băuse şi el din lichidul din sticlă.

— E doar un copil, Manny.

— Da, a zis Manny, ca şi cum asta era bine. Stai jos, puştiule.

— Eram numai în trecere.

Am făcut un pas înapoi.

— Am spus să stai jos.

George s-a ridicat în picioare şi a început să mă înconjoare pe la spate.

Am făcut un alt pas mai departe.

George nu era aşa de beat cum sperasem. S-a mişcat cu repeziciune şi mi-a prins braţul într-o strânsoare de fier. Am încercat să mă eliberez, dar el era mai puternic decât părea şi mi-a ţintuit braţele la spate. L-am lovit în tibie cu piciorul încălţat cu gheată, dar nu mi-a dat drumul. Doar s-a înfuriat şi m-a zgâlţâit ca pe o păpuşă de cârpă, mârâind:

— Mai fă o dată aşa, puştiule, şi o să-ţi rup gâtul.

Manny s-a ridicat şi mi-a scotocit prin buzunare.

— Ce e asta?

A luat muzicuţa şi plicul ce conţinea scrisoarea pe care i-o adresasem lui Maybeth Schofield. A scos o notă falsă din instrument şi a râs cu cruzime. A aruncat plicul în foc, iar eu l-am privit cum se preschimbă în cenuşă. S-a aplecat aproape de faţa mea, iar respiraţia lui duhnind a whisky şi mirosul dinţilor nespălaţi m-au izbit.

— Ai ceva bani, puştiule?

M-am gândit la cele două bancnote de cinci dolari ascunse în gheata mea dreaptă, dar nu le-aş fi dat pentru nimic în lume.

— N-nu, am spus.

Bărbatul m-a controlat cu brutalitate peste tot.

— Nu minte, George. Nu are nimic pentru noi.

— Ba are, a zis George, grohăind ca un porc.

— Aşa e, a spus Manny.

Am zărit pe chipul bărbatului din faţa mea aceeaşi poftă nestăpânită pe care o văzusem la Vincent Dimarco în acea ultimă noapte îngrozitoare la cariera de piatră când îmi spusese despre Billy Mânecă Roşie. Am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui George, dar mâinile sale erau ca nişte cătuşe de oţel. Am dat cu piciorul spre Manny, însă el s-a ferit. George m-a ţinut numai cu o mână şi cu cealaltă m-a izbit sălbatic în cap.

— Adu-l lângă foc, a zis Manny.

George m-a târât acolo şi m-a trântit la pământ, iar amândoi bărbaţii au stat deasupra mea, urâţi ca nişte şacali. De câte ori mă gândeam la Billy Mânecă Roşie, încercam să nu-mi imaginez detaliile oribile a ceea ce probabil i se făcuse înainte ca Dimarco să pună capăt suferinţei sale. În acele momente însă, când cei doi rânjeau pofticioşi deasupra mea, imaginile mi-au apărut în minte aşa de brutal, încât stomacul mi s-a strâns şi mi-a venit să vomit. Poate că ar fi fost o strategie bună, însă am procedat altfel.

— Am bani, am spus repede.

— Pe naiba ai, a zis Manny.

— Jur. Zece dolari.

— Unde? a întrebat George.

M-am întins după gheata dreaptă şi i-am desfăcut şireturile. Bărbaţii m-au urmărit cu atenţie. Am scos gheata, am căutat înăuntru şi am luat bancnotele de cinci dolari. Ochii bărbaţilor s-au luminat de un alt fel de poftă, iar Manny a vrut să înşface banii, dar mi-am tras repede mâna din faţa lui şi am ţinut bancnotele deasupra focului.

— Am să le ard, i-am ameninţat.

— Pe naiba o s-o faci, a zis George.

— Dă-mi înapoi muzicuţa şi vei avea banii.

— Fă cum îţi spune, Manny.

De îndată ce am avut muzicuţa în mână, am aruncat bancnotele în foc, unde au plutit ca nişte frunze uscate în flăcările lacome. Cei doi bărbaţi s-au repezit unul peste altul, încercând să salveze banii care ardeau şi în acele momente de confuzie am sărit în picioare şi am luat-o la goană de lângă podeţ, ducând cu mine gheata şi muzicuţa. Am fugit spre labirintul de şine şi de vagoane care staţionau şi când în cele din urmă am riscat să arunc o privire peste umăr, am văzut că eram singur. Am continuat însă să alerg până am ajuns la un vagon deschis, mi-am făcut vânt înăuntru şi am rămas întins pe jos, gâfâind.

A durat un timp până să-mi dau seama ce se întâmplase. Atunci am început să plâng, încercând însă să-mi înăbuş suspinele. Am crezut că fusesem singur, dar în acel moment mi-am dat seama cât de părăsit eram. Am simţit un gol înăuntrul meu care putea să înghită tot universul.

— Albert, am şoptit. Albert.

Capitolul cincizeci şi nouă

Am ajuns în Saint Louis două zile mai târziu. Oraşul fusese ţinta mea atât de mult timp, încât bănuisem că voi trăi un sentiment măreţ când voi sosi. În schimb, mă aflam într-un alt loc străin în mijlocul unei reţele de şine de cale ferată ce se întindea la umbra unui şir inegal de clădiri înalte, toate proiectându-se pe un cer cenuşiu de culoarea unei monede vechi.

Habar nu aveam încotro s-o apuc sau cum să-mi încep căutarea. Nu mai fusesem în Saint Louis de la vizita făcută după moartea mamei, care se întâmplase când aveam jumătate din vârsta de acum. Cunoşteam numai fluviul Mississippi, aşa că m-am îndreptat spre el. Am descoperit o aşezare de colibe, un Hooverville mai presus de imaginaţia mea, cu o populaţie de o sută de ori mai mare decât ce văzusem în Hopersville. Colibele acopereau malurile pe o distanţă de peste un kilometru în josul fluviului. Erau cocioabe construite printre grămezi de resturi, toate arătând atât de sărăcăcios, încât m-am gândit că, dacă cerul cenuşiu s-ar fi deschis şi ar fi plouat cu găleata, tot ce se afla dinaintea mea ar fi ajuns în fluviu şi ar fi fost dus la vale.

Am mers pe potecile bătătorite, înconjurat de un puternic miros de putrefacţie. În închipuirile mele de-a lungul călătoriei, Saint Louis fusese o promisiune frumoasă şi îndepărtată. Tot drumul acela, m-am gândit cuprins de deznădejde, şi toate prin câte trecuserăm, pentru ce fuseseră?

— Hei, puştiule!

Mi-am ridicat privirea. Gândurile sumbre mi se oglindeau probabil pe chip deoarece un bărbat cu o barbă cenuşie precum muşchiul spaniol m-a măsurat cu privirea pe sub borul unei pălării vechi, gri.

— Ai necazuri, puştiule? Ţi-e foame?

A arătat în josul râului.

— Găseşti mâncare gratis sub pod. La Hanul Primitor.

— Mulţumesc.

— Te obişnuieşti cu asta, a zis el.

— Cu ce?

— Dacă nu ştii acum, vei afla în curând.

A intrat într-o colibă, nu mai mare decât o pianină, acoperită cu hârtie gudronată.

Am găsit Hanul Primitor, unde era o coadă lungă de oameni amărâţi, aşteptând orice puteau primi, cu femei şi copii printre ei. Deşi îmi era foarte foame, nu-mi venea să mă alătur acelei cozi încă, astfel că am hoinărit pe malul fluviului.

Suprafaţa apei era uleioasă şi sclipitoare, iar un miros urât se ridica dinspre ea. Pe celălalt mal, coşurile uzinelor răspândeau coloane de fum care se amestecau cu cenuşiul murdar al cerului şi numai Dumnezeu ştia ce murdării aruncau acele uzine în fluviu. În Saint Paul, apa era foarte adâncă şi de atunci continuase să curgă pe lângă sute de alte oraşe şi localităţi mai mici. Având dinapoia mea aşezarea aceea mizeră de oameni nevoiaşi şi dinainte apa murdară a fluviului Mississippi, mi se părea că locul unde ajunsesem era iadul.

— Ar fi trebuit să plec cu Maybeth, am spus cu voce tare.

La auzul numelui ei, aproape mi s-a frânt inima. M-am înviorat însă când mi-am amintit promisiunea de a ne scrie unul altuia de îndată ce puteam. Scrisoarea pe care i-o compusesem nu fusese pusă la poştă. Poate Maybeth avusese mai mult noroc.

Am întrebat trei oameni din Hooverville înainte să mă îndrume cineva şi puţin mai târziu m-am pomenit la poşta din centrul oraşului, care nu era la fel de impunătoare precum cea din Saint Paul, însă la fel de aglomerată. Am aşteptat la coadă şi, când am ajuns la ghişeu, am întrebat despre scrisorile aflate la post restant.

Funcţionarul m-a privit peste ochelarii care îi stăteau pe vârful nasului.

— Pe ce nume?

De când fugisem de la Şcoala Lincoln, avusesem grijă să

nu-mi dau numele adevărat, în caz că se răspândeau veşti despre faptele mele reprobabile.

— Ei bine, fiule?

O făceam însă pentru Maybeth, aşa că am spus:

— O'Banion. Odiseu O'Banion.

— Odiseu? Aşteaptă să verific.

A lipsit puţin, apoi s-a întors şi a clătinat din cap.

— Nu e nimic, fiule.

— Dar pe numele Buck Jones?

— Ca vedeta cowboy?

A zâmbit.

— Ai multe porecle celebre. Să văd.

N-am avut noroc nici cu acest nume. Eram pe punetul să plec, când mi-a trecut un alt gând prin minte.

— Încerc să-mi găsesc mătuşa. Locuieşte pe o stradă cu nume grecesc cu o cofetărie în colţ.

Funcţionarul a privit în tavan şi s-a gândit câteva clipe, dar îmi dădeam seama că nu ştia. Bărbatul din spatele meu însă, un om care, judecând după proporţiile sale, nu fusese prea afectat de Marea Criză, a rostit cu glas tare:

— Cunosc strada. Exista o cofetărie în colţul dintre Ithaca şi Broadway în Cartierul Olandez, dar s-a închis anul trecut. O altă victimă a acestor vremuri grele.

Funcţionarul a notat indicaţiile pe o bucată de hârtie şi, când am părăsit poşta, mergeam iar cu pas vioi. Aveam din nou o ţintă. Eram aproape acasă.

Literele albe de pe vitrină formau cuvintele COFETĂRIA LUI EMERSON. Înăuntru nu mai era nimic în afară de rafturi goale şi o tejghea. Am mers cam cincizeci de metri pe Ithaca şi brusc mi-a apărut în faţa ochilor. Exact aşa cum mi-o aminteam. O casă de cărămidă cu trei etaje, cu un gard înalt de fier forjat, vopsită în roz, cum o ştiam. Dar era mult mai mică decât credeam şi avea mare nevoie de o zugrăveală nouă. Locul de lângă casă era gol, acoperit de o mare de buruieni, care începuseră să se târască prin gard şi să distrugă iarba de pe pajişte, care trebuia tăiată. Toate obloanele de la ferestre erau trase, iar sentimentul pe care

mi-l dădea această imagine nu era plăcut. Am deschis poarta, iar balamalele ruginite au scârţâit. Am înaintat încet pe alee, am urcat treptele şi am bătut la uşa din faţă. Aceasta a fost în cele din urmă deschisă de o negresă zveltă într-un capot de mătase roşie.

Era drăguţă, dar somnoroasă şi foarte supărată pentru că vedea un copil stând în pragul uşii.

— Ce doreşti? a spus ea înainte să apuc să vorbesc.

— Caut pe cineva, am zis.

Şi-a pus o mână în şold, mânioasă.

— Zău? Pe cine?

— Pe mătuşa mea Julia.

Sprâncenele ei îngroşate cu creionul s-au ridicat şi toată oboseala i-a dispărut de pe chip.

— Julia?

— Da, doamnă. Mătuşa mea. Locuia aici.

M-a măsurat cu privirea de sus până jos şi a dat foarte uşor din cap, de parcă nu-i venea să creadă că mă aflu acolo.

— Aşteaptă aici, scumpule.

Nu mi-am dat seama dacă tonul ei devenit brusc dulce era sincer sau dacă râdea de mine. A închis uşa, iar eu am stat pe mica verandă şi am privit cerul, care nu mai era cenuşiu, ci căpătase o culoare verzuie urâtă, care îmi amintea prea bine de ziua când Dumnezeul Tornadă devastase districtul Fremont şi o omorâse pe mama lui Emmy. Pe tot parcursul călătoriei mele, Dumnezeul Tornadă păruse să aştepte şi mi-era teamă că scopul său suprem fusese mereu să mă împiedice să am parte de un final fericit.

Uşa s-a deschis din nou şi nu am recunoscut-o pe femeia care stătea în prag. Ochii ei însă erau mari de uimire şi cuvintele au plutit uşoare în timp ce le rostea cu buzele ei roşii.

— O, Doamne! Chiar *eşti* tu.

S-a întins, şi-a pus mâna pe obrazul meu şi a şoptit uimită:

— Odiseu!

Capitolul şaizeci

Am stat într-o cameră din spatele casei, care îmi amintea de salonul confortabil de la ferma Corei Frost. Avea un mic şemineu cu o poliţă deasupra, pe care se afla un ceas vechi. De-a lungul unui perete era un raft plin cu cărţi. Pretutindeni în cameră erau vaze cu flori colorate menite să înveselească atmosfera. Mătuşa Julia îi ceruse femeii în capot de mătase roşie să ne aducă sendvişuri şi limonadă. Sendvişurile erau cu şuncă şi brânză, iar limonada avea bucăţele de gheaţă în ea. Nu mâncasem nimic toată ziua şi eram ispitit să le înfulec. Mătuşa Julia avea însă un comportament rafinat şi nu doream să o jignesc, aşa că am mâncat cu aceeaşi grijă ca şi ea.

O văzusem o singură dată în toată viaţa mea. Mătuşa Julia fusese mai mult un nume care era pomenit de mama când povestea despre copilăria ei. Chiar şi aşa, îmi închipuisem o întâlnire foarte emoţionantă, cu îmbrăţişări călduroase şi râuri de lacrimi. Nu a fost astfel. M-a invitat înăuntru şi m-a condus în această cameră mică din spatele casei, unde am stat la măsuţa de cafea faţă în faţă, discutând încurcaţi.

— Cum… cum ai ajuns aici?

— Cu trenul.

— Ca o haimana?

— Ca toată lumea zilele acestea.

— O, Doamne!

S-a încruntat, apoi a zâmbit.

— Ai ajuns însă în siguranţă. Ai venit tocmai din…?

— Minnesota.

— De la şcoala de acolo? Şcoala pentru indieni?

— Da, doamnă. De acolo.

A muşcat din sendviş, apoi sprâncenele ei îngroşate cu creionul, la fel ca ale celeilalte femei, s-au încruntat.

— Dar nu se poate să fi terminat studiile. Ai numai doisprezece ani.

— Aproape treisprezece.

— Totuşi.
— Am fugit.
S-a lăsat puţin pe spate şi a rămas nemişcată.
— Ei bine, asta nu-mi place să aud.
— Se purtau urât cu noi acolo.
— Şcoala poate fi grea.
— Ne băteau.
— Ei, hai, Odiseu!
— Un băiat a murit. Billy Mânecă Roşie.
Aceasta a făcut-o să tacă. Ca şi cum şi-ar fi adus aminte, a întrebat:
— Unde e Albert?
— A rămas în Minnesota.
— La scoală?
— A găsit o slujbă în Saint Paul.
De îndată ce intrasem în casă, cerul verzui se deschisese şi rafalele de ploaie băteau în ferestre. M-am gândit la töti oamenii din Hooverville şi mi-am imaginat cum tot ce aveau aluneca în fluviu.
Mătuşa Julia şi-a întors privirea către furtuna de afară şi a părut absorbită de ceea ce vedea.
— Ei bine, a spus ea, uitându-se din nou la mine cu o veselie prefăcută. Ce planuri ai?
Am înghiţit bucata de sendviş pe care o mestecam; n-a fost uşor deoarece mi se uscase gâtul din cauza a ceea ce voiam să-i propun.
— M-am gândit că aş putea locui cu tine.
— Cu mine? Aici? Mi-e teamă că nu va fi posibil, Odiseu.
— N-am altundeva să mă duc.
Era adevărat, dar mărturisesc că m-am străduit să sune foarte patetic.
— Bineînţeles că nu ai, a zis ea cu o compasiune sinceră şi într-un fel părea că se ceartă pe ea însăşi pentru lipsa de empatie. Ei bine, atunci poţi rămâne. Până ne hotărâm ce să facem cu tine.
— Mulţumesc, mătuşă Julia.
M-a cercetat în tăcere un răstimp stânjenitor, iar în cele din urmă a spus:

— Ultima oară când te-am văzut, aveai pe jumătate înălţimea de acum. Aşa mi te amintesc. Ai crescut. Eşti aproape un bărbat.

Aproape un bărbat. Părea mândră când a rostit aceste cuvinte, ca şi cum avusese o contribuţie la formarea mea. Am înţeles că ea aşa credea. În toţi anii aceia scursi de la singura noastră întâlnire, le trimisese bani soţilor Brickman ca să aibă grijă de mine. Nu avea cum să ştie că, până nu i-am furat noi, banii nu ne făcuseră niciun bine mie şi lui Albert.

S-a ridicat, s-a dus la uşă şi a strigat:

— Monique!

Femeia în capot roşu de mătase s-a întors. Deşi vorbeau cu voce joasă, am auzit-o pe aceasta zicând:

— Din cauza vremii, nu va fi prea aglomerat în seara aceasta.

Au continuat să vorbească, iar mătuşa Julia a hotărât în cele din urmă:

— Să fie odaia din pod atunci.

În clipa când am păşit în pod, mi-am adus aminte de casa lui Jack şi de spaţiul cu salteaua tăiată în bucăţi. Acest loc nu era la fel de dezordonat, dar tot îmi dădea senzaţia că eram ţinut departe de ochi iscoditori, ca şi cum eram un fugar. Ceea ce de fapt eram, dar nu mi-a plăcut că mătuşa mea se purta aşa cu mine.

— O să-ţi fie bine aici, a spus ea cu aceeaşi veselie falsă pe care o arăta de când sosisem. Vezi, ai şi o fereastră.

Aceasta dădea către o curte din spate neîngrijită, un patio vechi de piatră aflat chiar sub odaia mea, şi o alee ce ducea de-a lungul proprietăţii, totul fiind ud din cauza ploii. În odaie mai era un pat îngust, un scrin, un lampadar şi mirosea a mucegai.

— Cine locuieşte aici? am întrebat.

— N-a mai stat nimeni de mult timp.

O notă de tristeţe i-a întunecat tonul vesel. După care şi-a dat seama de ceva.

— Bagaje n-ai?

— N-am avut timp să împachetez.

— Va trebui să ne ocupăm de asta, a zis ea. Poate mâine. Astăzi doar odihneşte-te. Îmi închipui că eşti obosit.

— Trebuie să merg la baie.

Am văzut imediat că îşi făcea griji.

— E câte o toaletă la fiecare etaj de dedesubt, dar aş prefera să nu le foloseşti. Sunt pentru…

S-a oprit ca să-mi dea o explicaţie potrivită.

— Sunt pentru ceilalţi oaspeţi ai mei.

— Alţi oaspeţi? Aici e un hotel?

— Nu chiar, Odiseu. Am să-ţi explic mai târziu. Există o toaletă la subsol. Foloseşte scările din spate.

Grozav, m-am gândit. Vom fi eu şi păianjenii.

— Simte-te ca acasă. Ai mâncat destul?

— Da, doamnă. Mi-e bine.

— Nu-mi mai spune doamnă, te rog. Mă face să mă simt bătrână. Mătuşa Julia e îndeajuns.

A coborât pe trepte şi am auzit cum se închidea uşa de la pod, iar eu am rămas singur din nou. În odaie era un aer stătut, aşa că am deschis fereastra. Ploaia a pătruns înăuntru, apa s-a adunat pe pervaz şi a picurat pe podeaua de lemn, dar cel puţin aveam aer proaspăt. Trebuia să mă uşurez, dar în loc să mă duc până la subsol, am deschis-o mai mult şi m-am uşurat în potopul de afară. Am tras din nou fereastra jos, dar am lăsat o deschizătură să intre aer, apoi m-am aşezat pe pat, simţindu-mă la fel de singur ca în vagoanele goale de marfă. Acolo însă nu aveam saltea, iar cea de sub mine era minunat de moale. Mătuşa Julia avusese dreptate – eram obosit. Foarte curând am adormit.

M-au trezit râsetele unei femei, nişte sunete ascuţite şi înalte, venind direct de sub mine. Odaia din pod era întunecată, soarele aproape asfinţise, dar tot mai auzeam ploaia lovind în geam. Când m-am dat jos din pat, am intrat cu picioarele în apă. M-am dus repede la lampadar, l-am aprins şi am văzut că furtuna adusese o mare parte din ploaie înăuntru.

N-aveam nimic cu ce să şterg podeaua, aşa că am

coborât pe treptele de la pod şi am luat-o pe coridor. Râsul încetase, dar am auzit murmurul vocilor de după uşa închisă. Înainte să mă pot mişca, aceasta s-a deschis. Un bărbat a păşit afară, îmbrăcat într-un costum frumos, având însă cravata desfăcută. După el a venit o femeie drăguţă, blondă, tânără, purtând un furou roz care de-abia îi acoperea şoldurile. Avea părul în dezordine, iar rujul i se ştersese. Bărbatul nu m-a observat. S-a aplecat spre femeie şi a sărutat-o lung pe buze.

— Pe săptămâna viitoare, Mac? a zis ea.

— Poate mai repede dacă ai noroc.

— Mă simt norocoasă.

L-a plesnit peste fund în joacă.

Bărbatul a pornit pe coridor către scara principală fără să se uite înapoi. După ce a plecat, femeia şi-a schimbat postura, sprijinindu-se de tocul uşii. Şi-a trecut o mână peste partea stângă a corpului şi s-a strâmbat de parcă atingea un punct sensibil. Apoi m-a văzut. A rămas în aceeaşi poziţie, însă pe faţă i-a apărut o expresie curioasă.

— Tu eşti el. Băiatul Juliei.

— Nepotul ei, am spus.

— Da, da, a zis ea. Vrei ceva?

— A plouat în odaie. Am nevoie de un prosop.

— Hai să vedem ce putem face pentru tine, scumpule.

S-a dus la un dulap mic de pe coridor, a căutat înăuntru şi a scos un prosop alb pufos.

— E bun?

— Da, mulţumesc.

— Eşti politicos. Îmi place asta. Cum te cheamă?

— Odiseu.

A întins mâna. Unghiile ei erau vopsite într-un roşu intens, atrăgător.

— Dolores. Îmi face plăcere să te cunosc.

Încă mă ţinea de mână, când a apărut mătuşa Julia din direcţia scării pe unde bărbatul tocmai coborâse. Când m-a văzut cu Dolores, s-a întunecat la faţă şi a grăbit pasul.

— Ţi-am spus să rămâi sus, Odiseu.

— Avea nevoie doar de un prosop, a zis Dolores.

— A intrat ploaia pe fereastră, am explicat eu.

— Păi, închide blestemata de fereastră. Dolores, trebuie să te aranjezi.

— Desigur, Julia.

Mi-a făcut cu ochiul şi a dispărut în camera ei.

— Mergem sus, a spus mătuşa Julia şi a venit după mine.

La lumina lampadarului, a cercetat balta ce se întindea pe podea sub fereastra deschisă.

— Era sufocant, am spus. Am vrut doar să am puţin aer.

— Dă-mi prosopul.

Când i l-am dat, a îngenuncheat şi a început să şteargă apa.

— Pot s-o fac eu.

— Nu e vina ta, Odiseu. Ar fi trebuit să mă gândesc. A rămas în genunchi şi a continuat: îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul faţă de tine. Voiam numai să aştept momentul potrivit ca să explic tot.

— E în regulă.

S-a uitat fix la prosopul ud din faţa ei.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le înţelegi.

— E în ordine.

— Mâine, a spus ea şi s-a apucat din nou de şters. Mâine o să vorbim.

M-a lăsat din nou singur, insistând cu blândeţe, dar ferm.

— O să rămâi în odaia ta toată noaptea.

N-a încuiat uşa, dar nu puteam să nu mă gândesc că, în afară de faptul că aveam o saltea în loc de un strat de paie, odaia din pod nu era diferită de camera tăcută de la Şcoala Lincoln.

Capitolul şaizeci şi unu

Noaptea am simţit nevoia să mă uşurez. Din nou, în loc să cobor tot drumul până în subsol ca să mă uşurez printre păianjenii de acolo, am deschis fereastra şi m-am pişat pe vechiul patio de piatră de dedesubt, apoi am dormit până dimineaţa. M-am trezit târziu şi am simţit că am o nevoie pentru care o fereastră deschisă nu îmi era de folos. Am luat-o pe scările din spate, cum îmi indicase mătuşa Julia, auzind pe când treceam zgomotul făcut de femei în bucătărie.

Subsolul m-a surprins. Nu era câtuşi de puţin adăpostul unor insecte târâtoare, cum îmi imaginasem, era pavat, luminat puternic şi avea o instalaţie de care auzisem, dar pe care nu o văzusem niciodată – o maşină electrică de spălat şi stors rufe. La Şcoala Lincoln, spălatul rufelor şi al lenjeriei de pat se făcea de mână, fetele interne de acolo ocupându-se de asta. Rufele erau atârnate afară pe sfori lungi ca să se usuce, chiar şi în gerul iernii, o situaţie care, atunci când munca se termina, le făcea deseori pe fete să plângă deoarece degetele le erau aproape degerate, în subsol, uscătoarele acum goale stăteau pe trei rânduri, fiind suficient de multe încât să poţi întinde toate cearşafurile din toate paturile din casă. Nu era nevoie să atârni nimic afară în frig sau, într-o zi ca aceasta, să-ţi faci griji că ploaia te încurcă.

Spre marea mea uşurare, toaleta era curată şi modernă, având chiar şi un mic dus. Mi-am făcut nevoile. Când am ieşit, Dolores băga rufe în cuva maşinii de spălat. S-a întors, iar faţa ei era obişnuită, fără machiaj, dar tot drăguţă. De fapt, era chiar mai drăguţă.

— Bună dimineaţa, somnorosule, mi-a spus.

— Bună dimineaţa.

A cercetat cu privirea hainele pe care le purtam.

— Le-ai spălat vreodată?

— De mult.

— Mi-am dat seama după miros. Dacă ai dormit în ele, ar

trebui să-ţi spăl şi cearşafurile.

— N-am dormit în ele.

— Scoate-ţi hainele şi am să le arunc înăuntru împreună cu restul.

— Nu am altceva ce să port.

Ea a zâmbit, ca şi cum răspunsul meu era cam ciudat, şi a spus:

— Aşteaptă aici, scumpule.

A coborât din nou în câteva minute cu un halat de pluş roz.

— Poţi să porţi asta până se usucă totul.

M-am dezbrăcat în baie. Dolores nu era mai înaltă decât mine, iar halatul, despre care am presupus că era al ei, mi se potrivea foarte bine. Mi-a luat hainele şi le-a aruncat în cuva maşinii de spălat, care era plină cu apă fierbinte şi detergent şi deja pornise.

— Le lăsăm să se spele un timp. Ţi-e foame?

— Da, doamnă.

— Doamnă? La naiba, nu sunt mult mai mare decât tine. De ce nu faci un duş? Vino după aceea în bucătărie.

Când am ajuns acolo, activitatea era în toi. Mai multe femei tinere precum Dolores, purtând încă îmbrăcămintea de noapte, erau ocupate să pregătească micul dejun. Am hotărât că aceasta era un fel de casă a femeilor. Auzisem că existau asemenea locuri în oraşe. Tinerele s-au purtat cu mine ca nişte surori glumeţe, ceea ce m-a făcut să mă simt în largul meu. Ne-am aşezat apoi la o masă mare în sufragerie şi am mâncat împreună. Unele feluri îmi erau cunoscute – omletă, şuncă, pâine prăjită cu gem de zmeură –, dar mai erau terci din mălai şi gogonele prăjite, de care nu mai mâncasem niciodată şi care mi-au plăcut enorm.

— Micul dejun e mereu aşa? am întrebat.

— Pe vremuri aveam o bucătăreasă, a spus una dintre fete, o roşcată pe nume Veronica, dar a trebuit să renunţăm la ea.

— La fel s-a întâmplat cu spălătoreasă şi cu menajera, a zis Dolores. Economiile astea blestemate.

S-a uitat la Monique.

— Doar zece clienţi azi-noapte? A fost mai rău decât duminica.

— E din cauza furtunii, a spus Monique.

Dolores s-a uitat pe fereastră la ploaia care cădea în averse, făcând ca dimineaţa să fie una mohorâtă.

— N-o să fie mai bine diseară dacă nu se opreşte potopul.

Mătuşa Julia a apărut şi s-a aşternut tăcerea. Îmi era limpede că ea avea o poziţie specială în această casă a femeilor. A fost evident uimită să mă vadă şi a aruncat o privire întrebătoare către masă.

— Se trezise şi l-am invitat, a zis Dolores.

— Şi halatul?

— E al meu, a răspuns Dolores. Hainele lui sunt la spălat.

Mătuşa Julia s-a uitat pe fereastra sufrageriei la ploaie şi la ziua mohorâtă.

— Speram să mergem la cumpărături astăzi, Odiseu, dar cu vremea asta, mi-e teamă că va trebui să o lăsăm pe altă dată. Doamnelor, a zis ea, luând loc pe singurul scaun liber de la masă, azi este ziua în care ne ocupăm de treburile casei.

Am fost trimis la muncă în subsol să o ajut pe Dolores cu spălatul rufelor – era mai mult lenjerie de pat. De când plecase spălătoreasă, care era şi menajeră, femeile îşi îndeplineau cu schimbul această îndatorire ce, din motive necunoscute mie atunci, trebuia făcută în fiecare zi.

— Îmi aminteşti de fratele meu, a spus Dolores în timp ce atârnam cearşafurile pe uscătoare.

— Locuieşte în zonă?

— În Mayville. Un orăşel lângă Joplin. Câţi ani ai? Vreo 13, 14? Cam atât ar avea şi el.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— În ziua când am plecat de acasă. Cu cinci ani în urmă. Cam la vârsta ta.

— Cu ce te ocupi aici? Ai o slujbă?

S-a oprit şi mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ştii ce e casa asta, Odiseu?

— O casă a femeilor, presupun.

— Da, a zis Dolores. O casă a femeilor. Exact.

Ploaia nu s-a oprit şi după-amiază, când treaba s-a terminat, mătuşa Julia mi-a spus să mă duc în pod fiindcă va urca şi ea curând. Ajuns sus, am stat la fereastră, am privit în depărtare şi m-am gândit la toţi oamenii din aşezările aflate în josul fluviului. Potecile pe care mergeau se transformaseră în noroaie şi în timp ce aşteptau la rând la Hanul Primitor, erau probabil udaţi până la piele. Ştiam că sunt norocos şi mă simţeam vinovat deoarece, deşi aerul din pod era stătut, aveam un acoperiş solid deasupra capului, mâncam pe săturate şi aveam o mătuşă care tinea la mine.

Am auzit-o urcând treptele. A intrat, ducând o tavă de argint cu două pahare de limonadă şi o farfurie cu pricomigdale. A pus tava pe pat şi a lovit salteaua cu palma.

— Vino aici, mi-a zis.

— Asta e casa ta? am întrebat după ce am sorbit puţină limonadă şi am muşcat dintr-o prăjitură.

— Da.

— Trebuie să fii bogată.

— M-a costat mai mult decât îţi închipui, Odiseu.

— Am fost aici doar o dată, am spus.

— Totuşi, ai ştiut să ajungi. Ultima oară când te-am văzut era imediat după moartea lui Rosalee.

Vorbea despre mama mea.

— Când Zeke a venit să mă anunţe. Acesta era tatăl meu. Ezekiel O'Banion. Mai ştii?

— Nu prea bine. Mi-aduc aminte că mi-ai dat mie şi lui Albert nişte bani să ne cumpărăm ciocolată.

A zâmbit şi a vorbit pe un ton de parcă era o amintire plăcută pentru ea:

— Aşa e.

— Ea cum era? Mama.

— Nu-ţi aminteşti?

— Puţin.

— Rosalee a fost o soră mai mare minunată şi o mamă

bună pentru tine.

— Dar cum era?

— Pentru cineva care nu putea auzi era din cale-afară de vorbăreaţă. Îmi amintesc că, atunci când mama şi tata au trimis-o la Gallaudet, am plâns în hohote. Când s-a întors să ne viziteze de Crăciun, faptul că am văzut-o a fost cel mai frumos cadou pe care mi l-aş fi dorit.

— Gallaudet? Ce e asta?

— O şcoală pentru surzi. N-a stat însă mult acolo. Tata a murit anul următor şi mama a obţinut o slujbă de învăţătoare cu un salariu foarte mic. Rosalee a venit acasă; voia să ne ajute. Dintotdeauna am avut o pasiune pentru modă şi îmi croiam propriile haine, aşa că m-am dus să lucrez la un magazin de rochii din oraş, făcând ce economii puteam. Apoi a murit mama. Zeke o iubea pe Rosalee de când erau copii şi căsătoria cu el a fost cel mai bun lucru pentru ea. Eu mi-am dorit să plec din acel orăşel sufocant din munţii Ozark în cel mai nepotrivit fel. Aşa am plecat şi am ajuns…

S-a uitat în jur şi a făcut un gest spre camera cu aerul ei stătut.

— Am ajuns aici.

— Ai cumpărat casa asta?

— Bărbatul care a fost proprietarul ei înaintea mea a fost trimis la închisoare.

— De ce?

— Omorâse pe cineva. Înainte de a pleca, mi-a lăsat mie casa.

— Eraţi căsătoriţi?

— Doar… buni prieteni. Dar n-am răspuns la întrebarea despre mama ta. Rosalee era deşteaptă, citea mult, era bună şi, când eram copil, tot ce-mi doream era să fiu ca ea.

— De ce…?

— Ce vrei să spui?

— După ce tata a murit, de ce nu ne-ai adus aici pe Albert şi pe mine ca să locuim cu tine?

— A durat mult până am aflat despre moartea tatălui vostru. Mi s-a zis că eraţi bine îngrijiţi la o şcoală din

Minnesota. Am trimis bani ca să vă ajut, iar acesta a fost cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac în acele condiţii.

— Aş fi fost fericit să locuiesc în odaia asta. Şi Albert, de asemenea.

— M-am gândit că vă era mai bine cu alţi copii.

— Locul ăla a fost un iad, am spus.

— Ei, hai, Odiseu! Nu putea fi atât de rău.

— Exista o încăpere care odată fusese o celulă de închisoare şi duceau înăuntru copiii care nu se purtaseră aşa cum ar fi trebuit. O numeau camera tăcută.

În glasul meu se simţea amărăciunea.

— Iarna era frig şi vara era cald, şi în ea era un şobolan. El a fost tot ce era mai bun în locul acela. Înainte să ajungi acolo, te băteau cu un bici. Un bărbat pe nume Dimarco ne bătea şi adora să o facă.

— Ai fost dus în acea încăpere? m-a întrebat.

— Practic am locuit în ea.

— Chiar te-au bătut?

Am văzut că avea lacrimi în ochi, aşa că mi-am îmblânzit tonul.

— Tot ce vreau să spun e că mi-aş fi dorit să fiu aici cu tine.

Cu lacrimi în ochi, m-a îmbrăţişat şi, deşi ceea ce povestisem era purul adevăr, mă simţeam îngrozitor că i-l spusesem.

— O să mă revanşez faţă de tine, Odiseu. Jur că aşa am să fac.

— Lasă-mă să rămân aici.

S-a şters la ochi. A zâmbit, ca o primă rază de soare pe ziua aceea, şi a spus:

— Bineînţeles că poţi rămâne. Totul va fi mai bine de acum înainte, promit.

Nu numai că ploaia nu s-a oprit, ci a turnat şi mai tare, de parcă venise potopul lui Noe. Am stat la fereastra cu priveliştea ei mohorâtă şi, fiindcă nu aveam altceva de făcut, mi-am scos muzicuţa şi am început să mă distrez, improvizând câteva fraze muzicale pe melodiile mele favorite. Curând, câteva dintre fete s-au adunat în odaia

din pod şi mi-au cerut să cânt diverse piese. În cele din urmă, Dolores a întrebat:

— Ştii „Shenandoah”?

În timp ce cântam, i-am văzut tristeţea din ochi şi m-am gândit la Cora Frost, la Emmy şi la ce însemnase melodia aceea pentru ele. Nu ştiu de ce, dar asta m-a făcut să-mi placă de Dolores cel mai mult dintre toate fetele. În plus, îmi amintea puţin de Maybeth Schofield.

Mătuşa Julia ni s-a alăturat şi, după ce a ascultat „My Wild Irish Rose”, a zâmbit şi a spus:

— Tatăl tău obişnuia să cânte.

— A fost a lui, am zis, ridicând muzicuţa Hohner în mână. E tot ce mi-a rămas de la el.

— Fetelor, a spus mătuşa Julia. Odiseu şi cu mine avem nevoie să fim singuri.

După ce ele au plecat, s-a aşezat lângă mine pe pat.

— Nu mi-ai povestit cum ai ajuns aici. Mi-ar plăcea să aud.

I-am povestit, dezvăluindu-i toate infracţiunile şi toate păcatele. A aflat adevărul despre Dimarco, Emmy şi răpirea, împuşcarea lui Jack, Albert şi muşcătura şarpelui, Maybeth Schofield, Dumnezeul Tornadă şi motivul plecării mele din Saint Paul. Când am terminat şi mă descărcasem de toată povara, a făcut ceva atât de neaşteptat, că m-a lăsat fără cuvinte. A îngenuncheat în faţa mea, mi-a luat mâna în palmele ei şi, de parcă schimbaserăm locurile, ea fiind păcătoasa şi eu duhovnicul, m-a implorat:

— Iartă-mă!

Capitolul şaizeci şi doi

Târziu în noapte, ploaia s-a oprit în sfârşit, iar a doua zi după micul dejun mătuşa Julia a chemat un taxi şi m-a trimis la cumpărături cu Dolores.

— E tânără şi ştie ce haine ţi se potrivesc, mi-a explicat.

Când eram în maşină însă, Dolores a spus:

— Julia nu iese niciodată. Casa aceea e ca o închisoare pentru ea. Se izolează în camera ei şi tot ce se aude este zgomotul maşinii de cusut.

— Maşina de cusut?

— Noi, celelalte, ne cumpărăm hainele, dar Julia creează modele şi îşi face toate lucrurile pe care le poartă şi care sunt mereu foarte sic. Mi-aş dori să am talentul ei.

Nu remarcasem acest aspect la mătuşa Julia. Aveam doisprezece ani şi trăisem multă vreme la ţară, unde moda cea mai elegantă însemna haine ce nu erau croite din pânză de sac.

— Locuieşti de mult cu ea? am întrebat.

— Să locuiesc cu ea?

S-a uitat la mine de parcă vorbeam într-o limbă de neînţeles, apoi a clătinat din cap.

— Eşti încă atât de inocent, Odiseu. Vei afla totul în curând, presupun.

— Spune-mi Odie.

— Şi tu mie, Dollie. Mi s-a cerut să-ţi cumpăr o mulţime de haine.

— De pantofi n-am nevoie, am zis. Ghetele mele Red Wings sunt noi.

— Cunosc marca Red Wings. Sunt scumpe. De unde ai avut bani?

Deoarece ne simţeam bine împreună, i-am povestit cum căpătasem acea pereche de ghete minunate în magazinul universal din Westerville, Minnesota, inventând câteva detalii ca orice povestitor şi trecând sub tăcere îndeajuns de mult din adevăr, ca ea să nu afle că răpisem o persoană. Sau că eram un criminal. La sfârşit, râdea în hohote. La fel

făcea şi şoferul de taxi care ascultase.

— Eşti foarte priceput la spus poveşti, Odie, a zis ea. Te-ai gândit vreodată să le scrii?

— Cândva, poate.

Dăduse şoferului adresa unui magazin din centrul oraşului Saint Louis denumit Stix, Baer & Fuller, care avea forma unui patrulater ce acoperea o suprafaţă de o sută de metri. Nu mai văzusem niciodată atât de multe mărfuri la un loc şi, în mod ciudat, asta m-a întristat puţin. Magazinul nu era aglomerat. Nu ştiam dacă era din cauză că era dimineaţa devreme într-o zi a săptămânii sau a blestematelor de economii de care se vorbea. Dollie mi-a spus că instrucţiunile ei erau să aibă grijă să primesc mai multe perechi din toate – pantaloni, cămăşi, lenjerie, şosete, pantofi. Am probat mai multe lucruri, după care i-am zis lui Dollie că nu mai vreau.

— Nu-ţi doreşti haine noi? m-a întrebat mirată, de parcă rostisem o blasfemie.

Adevărul era că nu-mi păsa. Pantalonii, cămaşa, lenjeria şi şosetele pe care le purtam erau curate acum, în perfectă stare şi asta i-am zis şi ei. Mai exista însă un motiv.

— Pot să-ţi arăt ceva, Dollie?

— Desigur. Ce?

— Nu aici. Trebuie să mergem pe jos.

— Presupun că mişcarea nu strică.

La câteva sute de metri distanţă, am stat pe o înălţime de unde am privit aşezarea de pe malul fluviului. Ne uitam în jos la locul unde o mie de colibe fuseseră ridicate în acelaşi spaţiu şi oamenii aşteptau la coadă pentru mâncare în faţa Hanului Primitor. Din cauza potopului din zilele precedente, fusesem sincer îngrijorat pentru soarta lor şi a adăposturilor improvizate. Nimic nu ajunsese în fluviu ca să fie dus mai departe, dar toţi cei din Hooverville înaintau cu greu pe potecile pline de noroi şi, în ciuda soarelui strălucitor care apăruse după ce trecuse furtuna, mergeau încovoiaţi, ca şi cum potopul încă îi lovea.

— Crezi că nu ştiu despre asta? a spus Dollie cu o voce încordată.

— Voiam numai să înţelegi de ce nu te-am lăsat să-mi cumperi toate lucrurile acelea noi. Nu cred că le-aş putea purta fără să mă simt vinovat.

— Crezi că eu ar trebui să mă simt prost fiindcă m-am îmbrăcat aşa?

Rochia ei avea un imprimeu albastru cu buline albe, nasturi cafenii şi un guler rotund cu paspoal asortat. M-am gândit că era drăguţă şi că-i stătea bine în ea.

— Ai habar ce trebuie să fac ca să port asemenea haine?

Ochii i-au fulgerat şi faţa i se aprinsese. Mi-a povestit cu detalii vizuale şi cuvinte dure, ce aminteau de felul de a vorbi al unui marinar beat, cu ce se ocupa de fapt.

Am rămas încremenit, aruncat fiind într-o lume pe care nu mi-aş fi putut-o niciodată imagina. Abia acum înţelegeam toate semnele care ar fi trebuit să-mi dezvăluie unde nimerisem când ajunsesem în casa de pe strada Ithaca.

— Şi mătuşa Julia?

— Da, şi preţioasa ta mătuşă Julia. Trezeşte-te, Odie. E o lume nenorocită.

— O să mă întorc pe jos, am zis.

— Foarte bine. Îmi închipui ce o să spună Julia. Halal mod de a-mi mulţumi, puştiule.

A plecat furioasă, iar eu am rămas singur, privind la unica lume care îmi era familiară, pentru că cea în care mă trezisem dimineaţa mi se părea străină şi cu totul nepotrivită.

Am colindat prin Hooverville, mi-am umplut ghetele de noroi printre cocioabe şi am studiat oamenii care se sprijineau leneş de uşile făcute din placaj, lemn furat sau deseori simple pături uzate, atârnate în încercarea de a ţine vremea rea la distantă. Am văzut fete chinuite, dezamăgite şi lipsite de orice nădejde.

Atunci am zărit ceva care, cu toată tristeţea momentului, mi-a dat speranţă – un afiş lipit pe un stâlp de telefon, cu un titlu scris cu litere mari negre: MIŞCAREA SABIA LUI GIDEON.

Tabăra se afla într-un loc denumit Riverside Park, care

s-a dovedit a fi departe de Hooverville. Am auzit muzică de pian dinspre cortul cel mare şi l-am găsit pe Whisker acolo, cântând. A fost foarte fericit să mă vadă şi avea un zâmbet la fel de larg ca fluviul Mississippi pe fata lui osoasă.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Buck Jones!

Nu mi-a strâns doar mâna, ci m-a cuprins în braţele lui subţiri cu multă căldură.

— Ceilalţi unde sunt?

— A trebuit să ne despărţim, am spus.

— Îmi pare rău să aud asta. Mai ai muzicuţa?

I-am arătat-o şi apoi am întrebat despre sora Eve.

— Când am văzut-o ultima oară, se ducea la cortul cu bucătăria. Rămâi mai mult timp pe aici, fiule?

I-am spus că nu ştiu, apoi m-am repezit într-acolo, dar n-am găsit-o pe sora Eve. Dimitri mi-a zdrobit mâna în strânsoarea lui energică şi aproape m-a lăsat fără suflu când m-a lovit prieteneşte peste spate.

— Unde e indianul cel mare?

N-am vrut să dau amănunte tuturor celor pe care îi întâlneam, aşa că i-am oferit aceeaşi explicaţie de mântuială, cum făcusem şi cu Whisker. Când am întrebat despre sora Eve, m-a trimis la cortul de machiaj, dar ea nu era nici acolo. M-am gândit cum în New Bremen îmi spusese că oriunde s-ar duce, căuta un loc liniştit, la mică distanţă de toată activitatea trupei, ca să-l poată asculta pe Dumnezeu.

Pe un dâmb deasupra fluviului se afla un pavilion care din depărtare părea pustiu. Am găsit-o pe sora Eve stând acolo în lumina soarelui cu ochii închişi. Unui copil ca mine, care-şi căuta cu disperare salvarea, mi s-a părut că faţa ei strălucea.

Deoarece părea adâncită în visare, am spus în şoaptă:

— Soră Eve.

A deschis ochii. Ca şi cum se aştepta să vin, a zis simplu:

— Odie.

Am stat de vorbă. I-am povestit tot ce se întâmplase de când fugisem din New Bremen şi am terminat cu recenta descoperire despre mătuşa Julia.

— Crezi că acesta e tot adevărul despre cine este ea, Odie?

— Este…

Nu am putut găsi însă un cuvânt destul de dur pentru ceea ce simţeam despre mătuşa Julia.

— Nu e deloc ceea ce mi-am imaginat.

— Ce ţi-ai imaginat? Te-ai gândit că e o sfântă şi că te va adăposti?

— Ei bine… da.

— Şi nu a făcut-o?

— M-a băgat în pod.

— Te-ai rugat vreodată să ajungi în siguranţă la Saint Louis, Odie?

— Cred că da.

— Ce ai găsit însă aici nu a fost răspunsul?

— Un cămin, soră Eve. M-am rugat să am un cămin. Casa mătuşii Julia nu e aşa ceva. Nu asta m-am rugat să găsesc.

— Ţi-am spus odată că există doar o rugăciune la care ştiu cu siguranţă că există un răspuns. Îţi aminteşti?

Deoarece cuvintele ei îmi păruseră aşa de simple şi liniştitoare, nu le uitasem niciodată.

— Ai spus să mă rog pentru iertare.

— Crezi că mătuşa Julia ar avea nevoie de iertare? Crezi că în sufletul tău poţi să i-o acorzi? Din câte îmi spui, în condiţiile date, ea a făcut tot ce a putut mai bine.

Dinspre pavilion, priveliştea asupra fluviului era înşelătoare, culoarea lui murdară era ascunsă de reflexia cerului albastru. M-am uitat fix la el dorind să pot ierta, dar inima mea era împietrită.

— Nu pot trăi în casa aceea, am spus.

— Poţi să te alături din nou mişcării dacă vrei. Lui Whisker i-a fost dor de tine şi de muzicuţa ta.

Cuvintele ei erau salvarea pe care o căutam. Am acceptat bucuros şi am îmbrăţişat-o cu recunoştinţă.

— Trebuie să ştiu ce se întâmplă cu Emmy, a zis ea pe un ton extrem de serios. E specială, Odie.

Credeam că înţelegeam la ce se referea. Stând singur pe

acea colină în Saint Paul, mă gândisem mult la Emmy, amintindu-mi toate lucrurile ciudate. Cum ne aşteptase în camera ei la soţii Brickman, deja îmbrăcată, de parcă îşi dădea seama că va pleca. Cum ştiuse dinainte că acel om nefericit o va ameninţa pe sora Eve cu puşca şi că „Beautiful Dreamer” va salva situaţia. Şi cum, cu mult, mult timp în urmă, intuise importanţa acelor bancnote de cinci dolari din gheata mea. Am crezut că în sfârşit înţelegeam ce i se dezvăluise surorii Eve când o luase prima oară pe Emmy de mână.

— Tu vezi trecutul, am spus. Ea percepe viitorul.

Sora Eve a încuviinţat încet din cap, dar a zis:

— E poate chiar mai mult de atât, Odie.

Şi-a încrucişat braţele şi s-a recules.

— Ce urmează să-ţi spun îţi va părea incredibil. Am văzut deja lucruri neobişnuite, aşa că iată despre ce este vorba. Acele crize pe care le are? Bănuiesc că sunt încercarea ei de a se lupta cu ceea ce percepe când priveşte în viitor. Presupun că încearcă să schimbe ce vede acolo.

Cuvintele ei m-au lăsat cu gura căscată.

— Schimbă viitorul?

— Poate doar îl modifică puţin. Ca un bun povestitor care rescrie ultima propoziţie.

Am tăcut un timp, gândindu-mă la crizele lui Emmy. Avusese una înainte ca Jack să ne prindă şi, când îşi revenise, spusese: *El nu e mort, Odie.* Când trecuse criza, înainte ca Albert să fie muşcat de şarpe, zisese: *El e bine.* După criza de pe insula unde găsisem scheletul, spusese: *Toţi sunt morţi* şi adăugase: *Nu am putut să-i ajut. Am încercat, dar nu am putut. Se îndeplinise deja.* Oare s-a întâmplat astfel deoarece văzuse istoria poporului lui Mose, dar era vorba de trecut, aşa că nu a putut să-l schimbe?

M-am uitat fix la sora Eve.

— Trebuia să-l ucid pe Jack? Albert urma să moară de la muşcătura de şarpe? Emmy a schimbat însă lucrurile ca toate acestea să nu se întâmple?

— Am auzit că timpul e fluid, Odie, ca şi apa din faţa noastră. Mie mi s-a dat darul de a merge în trecut. Poate cineva cu un alt fel de dar poate să pătrundă în viitor înaintea celorlalţi. Dacă aşa ceva este posibil, de ce să nu se poată ca lucrurile să fie modificate puţin?

— Ai ţinut-o de mână după criza ei din New Bremen. Ce ai văzut?

— A fost ca şi cum priveam în ceaţă. Am întrebat-o şi nu părea să ştie despre ce vorbeam. Dacă tot ce cred eu despre ea este adevărat, înseamnă că nu se înţelege în totalitate pe sine. Cel puţin, nu încă. E totuşi atât de mică, Odie, iar eu vreau să ştiu că e în siguranţă.

— Fio şi Gertie se vor îngriji foarte bine de Emmy, am asigurat-o. Albert şi Mose sunt şi ei acolo. Nu vor permite să i se întâmple ceva.

A părut că se linişteşte.

— Bine, a spus ea. E bine. Deci.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a cercetat cu privirea.

— Ce ai de gând să faci?

— Cred că trebuie să mă întorc şi să o anunţ pe mătuşa Julia că plec.

— Vrei să vin cu tine?

— Poate mă duci cu maşina, am zis. Mă simt de parcă aş fi mers pe jos o zi întreagă.

— Mă ocup eu de asta.

Ne-am îndreptat către corturi, unde l-am găsit pe Sid vorbind cu Whisker lângă pian. Sid mi-a aruncat o privire acră.

— Whisker mi-a spus că te-ai întors. Nu mi-a făcut nicio plăcere.

S-a uitat la sora Eve.

— Nu rămâne cu noi, nu-i aşa?

— Ni se va alătura din nou, Sid, şi cu asta am încheiat discuţia. Am nevoie de cheia de la De Soto. Îl duc pe Buck cu maşina.

— Unde?

Sora Eve mi-a aruncat o privire, aşteptând un răspuns.

— Strada Ithaca, am zis. E în Cartierul Olandez.

— E la cinci minute de aici, a spus Sid. Ştii unde e, Evie?

— Sunt sigură că Buck poate să-mi spună.

Sid a căutat în buzunar şi a scos cheia, dându-i drumul în palma surorii Eve. Mi-a aruncat o ultimă privire neliniştită.

— Doamne, îmi doresc ca de data asta să nu ne mai creezi alte necazuri.

— Speranţa, Sid, a zis sora Eve cu blândeţe. Asta aduc oamenii când vin la noi.

Am ajuns uşor la casa mătuşii Julia.

— Nu mă surprinde că ai găsit-o, a spus sora Eve, zâmbind la vederea pereţilor vopsiţi în roz. Vrei să intru cu tine?

— O să mă descurc, dar va dura un timp. Mă voi întoarce la voi după ce rezolv lucrurile aici.

M-a privit lung cu ochi blânzi, dar pătrunzători.

— Odie, tu ai crezut că-ţi cauţi un cămin. Aici te-a condus credinţa ta. Asta nu înseamnă că acesta este sfârşitul călătoriei.

— Oriunde plec de aici, vreau să fiu cu tine.

— Foarte bine, atunci.

M-a sărutat uşor pe obraz.

M-am apropiat de uşă şi am sunat la sonerie. Dollie a deschis, încă supărată pe mine, după cum am putut vedea.

Vocea îi era de gheaţă.

— Mătuşa ta te aşteaptă.

Am urmat-o în odaia din pod, unde am găsit-o pe mătuşa Julia stând pe pat. De fiecare parte a ei era o grămadă de fotografii, cele mai multe înrămate. Înăuntru era un aer proaspăt şi răcoros. De îndată ce ploaia se oprise, ţinusem fereastra larg deschisă ca să simt adierea vântului, dar şi ca să am posibilitatea de a mă uşura noaptea fără să trebuiască să mai cobor atâtea scări.

— Mulţumesc, Dolores, a zis ea. Asta e tot.

Dollie a plecat, lăsând în urmă o atmosferă îngheţată.

Am rămas în picioare în faţa mătuşii Julia, gata să-i înfrunt mânia. Mânia pricinuită de faptul că nu acceptasem hainele noi. Mânia că plecasem în goană. Mai ales mânia

pentru că aflasem de la Dollie adevărul despre cine era ea sau faptul că nu avusese timp să mă pregătească pentru această dezvăluire.

Situaţia era următoarea: o iertasem deja. Nu-mi mai păsa cine era, din ce îşi câştiga traiul şi cum avea grijă de nevoile fetelor care locuiau în casa roz. Eu omorâsem un om. Doi, după cum crezusem. Minţisem de mai multe ori decât îmi puteam aminti. Furasem sau fusesem pe punctul să o fac. Păcătuisem de nenumărate ori. Orice era mătuşa mea, nu eram mai bun decât ea.

Eram pregătit aşadar să accept orice pedeapsă mă aştepta. Mătuşa Julia însă m-a surprins. A luat o fotografie şi a ridicat-o ca eu să o pot vedea.

— Ştii cine e? a întrebat liniştită.

— Un bebeluş.

— Care bebeluş?

Am dat din umeri.

— Tu eşti, Odiseu.

Nu-mi aminteam să fi văzut vreodată o fotografie de-ale mele. Eu şi cu Albert n-aveam nimic cu noi când am ajuns la Şcoala Lincoln, nici fotografii, nici altceva ce putea oferi indicaţii despre trecutul nostru. Mi-a dat-o, dar să mă uit la ea era ca şi cum aş fi privit imaginea unui animal exotic. Simţeam că n-avea nimic de-a face cu mine.

A luat altă fotografie de pe pat.

— Şi aceasta?

Înfăţişa un alt copil foarte mic pe un căluţ-balansoar.

— Tu eşti, la trei ani. Iar aici, la patru, a spus ea arătând către alta. Şi la cinci. Aceasta e ultima pe care o am cu tine. Aveai şase ani. A fost făcută singura dată când m-ai vizitat aici. Până acum două zile, aceea a fost ultima oară când te-am văzut. Le păstrez în camera mea.

A luat înapoi fotografia cu mine bebeluş şi a părut fascinată de zâmbetul acelui copil şi de chipul lui, chiar dacă eu nu mă regăseam în el.

— Părinţii mei ţi le-au trimis?

— Rosalee. Aproape în fiecare an.

— Nu văd fotografii cu Albert.

N-a părut să audă, era absorbită de fotografia cu mine bebeluş şi de înţelesul profund pe care aceasta îl avea pentru ea.

— Mi-amintesc ziua când te-ai născut. Ca şi cum a fost ieri.

— Erai de faţă?

— Oh, da. S-a întâmplat aici, în odaia asta. Te-ai născut în acest pat.

Ceea ce-mi spunea era o dezvăluire atât de neaşteptată, încât nu am ştiut ce să răspund.

— Te-am numit Odiseu fiindcă Rosalee şi cu mine crescuserăm ascultând-o pe mama citind epopeea lui Homer pentru noi. Ştii la cine se referă numele tău, Odiseu?

— Un erou grec. Cora Frost, o profesoară de la Şcoala Lincoln, mi-a povestit despre el.

— A fost un mare conducător şi am ştiut că şi tu vei deveni unul într-o zi. Ţi-am dat numele acesta şi pentru că te-ai născut pe strada Ithaca. Mi s-a părut că e un semn.

Asta a fost prea mult.

— Mama mea mi-a dat acest nume, am spus.

S-a uitat la mine tăcută. Capul a început să-mi zumzăie ca un roi de albine care se învârt, căutând o ieşire.

În cele din urmă, am privit-o din nou şi probabil că revelaţia mi se citea pe chip, fiindcă a aprobat din cap şi a şoptit:

— Da.

Capitolul şaizeci şi trei

— Nu era un loc unde să creşti un copil, mi-a explicat mătuşa Julia.

Nu, nu mătuşa Julia. Mama. Am încercat să pronunţ cuvântul în minte, dar nu suna bine deloc.

După incredibila sa mărturisire, n-a mai putut sta locului. M-am aşezat pe pat în timp ce ea se plimba de colo colo, uitându-se din când în când la mine pentru a-mi cântări reacţiile pe măsură ce vorbea. Nu i-a fost uşor, deoarece stăteam încremenit, ţeapăn ca o sperietoare de ciori.

— Rosalee avea deja un copil. Ştiam ce frumos se purta cu Albert. Mult mai bine decât aş fi putut să mă port eu cu tine, mai ales aici. Oh, presupun că aş fi putut să plec şi să încerc să-mi câştig traiul în alt fel pentru amândoi, dar nu ştiam să fac nimic, nu aveam nicio pregătire. Asta – ridică mâinile de parcă îmbrăţişa odaia, casa, întreaga situaţie – este tot ceea ce cunosc. Odiseu, au fost aşa de buni cu tine, iar Albert a fost un frate aşa de afectuos.

— Deci… cine? am întrebat în cele din urmă.

— Cine?

— Tatăl meu.

S-a oprit. A rămas câteva clipe abătută, cu trupul nemişcat, de parcă era sculptat în granit.

— Aş vrea să-ţi pot spune.

M-a ţintit cu privirea ca să-mi observe reacţia.

— Într-un asemenea loc, Odiseu, mai apare câte un copil în ciuda precauţiilor.

Şi-a întins palmele către mine ca un cerşetor care cere de pomană.

— Acesta este însă trecutul. Tatăl tău nu mai este important acum. Ce contează e că tu eşti aici, iar eu voi avea grijă de tine dacă vrei.

— De ce?

— Cum adică?

— Când tata a fost ucis…

M-am oprit brusc fiindcă era greşit. Nu era tatăl meu.

— Când unchiul a fost ucis, m-am corectat, dar simţeam că nici aşa nu era bine, de ce n-ai trimis după noi?

— Ţi-am spus deja. Multă vreme nu am ştiut ce se întâmplase. Când am aflat, mi s-a părut cea mai bună soluţie să vă las acolo unde eraţi. Am vorbit cu oameni care cunosc asemenea situaţii şi ei m-au asigurat că Şcoala Lincoln este o instituţie excelentă.

— Am crescut ca un copil alb printre indieni.

— A fost chiar aşa de rău?

— Rău a fost felul în care s-au comportat cu noi toţi.

— Nu am ştiut nimic despre asta, Odiseu. Jur. Primeam o scrisoare de la directoare în fiecare an, în care îmi spunea ce bine vă merge.

— Vrăjitoarea Neagră.

Începuse din nou să se învârtă prin încăpere, dar s-a oprit.

— Poftim?

— Aşa o numeam toţi pe directoare, pe doamna Brickman. Vrăjitoarea Neagră, fiindcă se purta oribil cu noi.

Şi-a lăsat capul în jos, iar agitaţia care o pusese în mişcare a părut să se stingă în cele din urmă.

— Îmi pare rău, Odiseu. Chiar îmi pare. Acum însă eşti aici. Pot să-ţi îmbunătăţesc situaţia.

— Nu rămân. Am prieteni în Saint Louis.

— Pe cine?

— Se numeşte Mişcarea Sabia lui Gideon.

— Ce e asta? O biserică?

— Ceva de felul ăsta.

Mătuşa Julia – încă nu mă puteam gândi la ea ca la mama mea – a venit şi a strâns fotografiile, după care s-a aşezat lângă mine pe pat. Multă vreme n-a rostit niciun cuvânt. Apoi a zis:

— Vei putea vreodată să mă ierţi?

Se întâmpla din nou; după cum spusese sora Eve, totul se reducea la iertare.

— Poate, am zis. Sunt multe lucruri la care trebuie să

mă gândesc. Am nevoie de timp. Atunci aş putea fi pregătit să mă întorc. Înţelegi?

— Da.

S-a întins şi m-a luat de mână.

Am ajuns să cred că suntem fiinţe ale spiritului, iar acesta curge prin noi precum electricitatea şi trece de la unul la altul. Asta am simţit când am atins mâna mamei mele, forţa dorului ei adânc. Eram fiul ei, singurul ei fiu, şi fotografiile din poala sa, banii pe care îi trimisese, dorinţa naivă de a crede minciunile Vrăjitoarei Negre, toate îmi dezvăluiau că mereu mă iubise.

N-am plecat imediat. Nu mâncasem nimic de la micul dejun, aşa că mătuşa Julia a rugat-o pe Dollie să ne aducă sendvişuri şi limonadă. În odaia din pod unde venisem pe lume, ne-am pregătit să împărţim ceea ce eu credeam că va fi ultima noastră masă împreună, cel puţin deocamdată. Luasem numai câteva înghiţituri, când Dollie s-a întors.

— Nişte oameni vor să te vadă, Julia.

— Nu acum, Dolores.

— Oh, ba da, acum.

Nu Dollie vorbise. Vocea invizibilă se auzea de dedesubt, dar o cunoşteam prea bine. Dollie s-a dat la o parte şi Thelma Brickman a apărut pe treptele de la pod, iar în spatele ei venea Clyde Brickman.

— Odie O’Banion, spuse Vrăjitoarea Neagră, cuvintele scurgându-se de pe buzele ei ca o miere otrăvită. Şi Julia. Cât mă bucur să vă văd din nou pe amândoi.

Lui Dollie i se spusese să plece şi închisese uşa de la pod după ea. Soţii Brickman, mătuşa Julia şi cu mine, însoţiţi de prezenţa ameninţătoare a Dumnezeului Tornadă, am rămas în mica odaie.

— Arăţi aşa de înfricoşat, Odie, a spus Vrăjitoarea Neagră. Julia, eşti aşa de uimită!

Nu eram speriat, cât mai ales mirat şi mânios.

— Cum m-ai găsit? m-am răstit.

— Încă mai cunosc oameni din perioada petrecută în Saint Louis cu mulţi ani în urmă, Odie. Când ai dispărut cu

Emmy şi cu toate documentele din seiful nostru, m-am gândit că e posibil să vii aici, aşa că am trimis o telegramă şi am angajat un om să supravegheze casa Juliei.

Mătuşa Julia s-a uitat la mine şi mi-am dat seama că înţelesese.

— Vrăjitoarea Neagră?

Am aprobat din cap.

— Ştii, Odie, nu m-a deranjat niciodată porecla asta, a spus Thelma Brickman. Teama e un instrument puternic.

— Ce cauţi aici, Thelma? a întrebat mătuşa Julia.

— O cunoşti? am spus.

— Julia şi cu mine ne ştim de multă vreme, Odie, a răspuns Vrăjitoarea Neagră în locul ei.

Apoi vocea i s-a schimbat şi a căpătat acea tonalitate despre care Albert îmi spusese că uneori o auzea la ea când bea: accentul unui om crescut în pădurile din munţii Ozark.

— Încă îmi amintesc când am venit prima oară la tine, Julia. Mai ţii minte? M-a adus acea brută căreia tata mă vânduse. Tu mi-ai cumpărat libertatea. Un timp am fost ca două surori.

Vocea i s-a schimbat din nou, devenind catifelată şi seducătoare.

— Ai şlefuit trăsăturile colţuroase şi lipsa de delicateţe ale unei fete de la ţară, m-ai învăţat despre bunele maniere, mi-ai dat cărţi şi mi-ai spus cum să-i fac pe plac unui bărbat. Ţi-aminteşti, Julia?

— Ce ţin minte, Thelma, este că te-ai băgat în viaţa mea şi ai încercat să faci afaceri cu poliţia locală ca să-mi furi casa.

— Tu m-ai încurajat să fiu ambiţioasă.

Un rânjet sălbatic a apărut pe chipul Thelmei Brickman.

— M-am ridicat din nimic, din noroi şi mizerie, din mijlocul unor oameni care îşi vindeau copiii. De aceea am fost o târfă. Tu proveneai dintr-un mediu diferit, Julia. Deci ce scuză ai?

Mătuşa Julia s-a uitat la mine, dar n-a răspuns.

— Habar n-ai în ce iad am trăit după ce m-ai alungat, a

continuat Vrăjitoarea Neagră. Am ajuns să lucrez într-o văgăună de bordel din Sioux Falls, când un bărbat singuratic pe nume Sparks mi-a cerut să mă mărit cu el. Conducea o şcoală pentru copii indieni la frontiera statului Minnesota. Era o şansă deosebită pe care nu o puteam rata.

— Acesta este domnul Sparks? a întrebat mătuşa Julia.

Clyde Brickman nu scosese o vorbă, dar se vedea că e nervos. Îşi rotea tot timpul ochii prin odaie şi către uşa închisă, ca şi cum îi era teamă că va năvăli cineva înăuntru.

— Domnul Sparks a suferit un infarct fatal la un an după căsătoria noastră, a spus Thelma Brickman. Acesta este Clyde, cel de-al doilea soţ al meu. Conducea o casă de pariuri în Sioux Falls şi era unul dintre clienţii mei obişnuiţi. Aveam nevoie de un ajutor la şcoala indiană, iar Clyde…

I-a aruncat o privire soţului ei.

— Ei bine, puteam să nimeresc mai rău.

— Minnesota, a zis mătuşa Julia, ca şi cum brusc înţelegea felul în care se potriveau toate detaliile. L-ai ademenit pe Zeke acolo, Thelma? I-ai înscenat un plan nebunesc ca să te răzbuni pe noi?

Zeke. Numele tatălui meu.

— L-ai cunoscut pe tata? am întrebat-o pe Vrăjitoarea Neagră.

— Tatăl tău livra băutura în această casă. Băutură clandestină chiar şi în zilele de dinainte de Legea Volstead. Când m-am certat cu Julia, el a fost cel care m-a dat pe uşă afară fără să pot să-mi împachetez măcar o valiză. N-am luat nimic, doar hainele de pe mine.

Cuvintele ei fuseseră pline de venin, însă acum zâmbea, un zâmbet ca o linie subţire, ca o cicatrice apărută pe faţa ei după o arsură cu acid.

— Clyde şi cu mine aşteptam o livrare de băutură în Lincoln, una dintre ocupaţiile noastre secundare, şi când colo, cine apare cu fiii lui după el? Când m-a recunoscut, mi-a fost teamă că o să spună adevărul despre trecutul

meu.

— Deci l-ai împuşcat?

Voiam s-o sugrum pe Vrăjitoarea Neagră şi am încercat să sar de pe pat, dar mătuşa Julia m-a împiedicat.

— Nu vom şti niciodată cine a apăsat pe trăgaci, Odie.

După care i-a aruncat un zâmbet crud mătuşii Julia.

— Unul dintre băieţii lui Zeke semăna atât de mult cu tine, Julia, încât m-am bucurat enorm. Am insistat să-i luăm pe Odie şi pe fratele său în grija noastră la Şcoala Lincoln.

M-a privit cu o veselie forţată.

— Toate suferinţele pe care le-ai îndurat acolo, fiecare lovitură de bici mă bucurau atât de mult pentru că erau un cuţit înfipt în inima dragii tale mătuşi. Acum însă, a continuat Thelma Brickman, recăpătându-şi calmul, motivul pentru care mă aflu aici: unde e Emmy?

— Într-un loc unde nu o s-o găseşti niciodată, am ţipat.

— Nu îmi mai pasă de tine, Odie. Sunt dispusă să uit trecutul. Nu o vreau decât pe Emmy.

— Ea te urăşte.

— Cu timpul o s-o fac să mă iubească.

— Nu poţi obliga pe cineva să te iubească, Thelma, a zis mătuşa Julia. Dragostea e un dar. Îl primeşti.

Vrăjitoarea Neagră a ignorat-o.

— Poliţia îi caută în continuare pe răpitorii lui Emmy, Odie. Dacă pun mâna pe tine, îţi garantez că vei petrece următorii ani într-un loc mult mai rău decât Şcoala Lincoln. Îţi ofer şansa să te salvezi împreună cu fratele tău şi cu Moses. Nu o vreau decât pe micuţa Emmy.

— Nu o s-o ai.

— Atunci nu am altă soluţie decât să te predau poliţiei.

— Albert are registrul, am spus.

— Te referi la agenda în care Clyde îşi nota donaţiile făcute Scolii Lincoln de către cetăţenii locali? Şeriful Warford ştie totul despre acel registru, Odie. Va fi fericit să ne ajute să explicăm totul poliţiei din Saint Louis. Poţi să scapi de o mulţime de necazuri. Nu o vreau decât pe Emmy.

— Minte, Odiseu, a zis mătuşa Julia.

Ştiam asta deja. N-avea să fie mulţumită decât după ce ne va fi distrus pe toţi.

— De ce o vrei pe Emmy atât de mult? Te urăşte, am zis. Nu e perfectă, aşa cum îţi doreşti tu. Uneori are crize.

Vrăjitoarea Neagră s-a aplecat spre mine şi a vorbit cu un glas coborât, de parcă îmi împărtăşea un secret.

— Ştiu despre acele crize.

M-am uitat fix în ochii ei, care ardeau ca doi cărbuni plini de răutate şi m-am întrebat de unde aflase.

— În valea unde am crescut, a zis ea, aveam o vecină care trăia singură, o cotoroanţă despre care toţi jurau că era clarvăzătoare. Spuneau că atunci când privea în viitor, dacă voia, putea schimba ce vedea acolo. Emmy a avut o criză când stătea cu mine. După ce şi-a revenit, a zis: *Nu vei cădea, Odie. El o va face, dar tu nu.* Am întrebat-o despre asta mai târziu, dar nu şi-a amintit. După ce am găsit corpul lui Vincent Dimarco în cariera de piatră, am pus lucrurile cap la cap şi am ajuns la cea mai limpede concluzie. Dacă am dreptate în legătură cu ea, atunci e deosebită, Odie. Am dreptate?

Văzând că nu răspund, mi-a aruncat un zâmbet care mi-a dat fiori.

— Are nevoie numai de persoana potrivită ca să o călăuzească, să se asigure că darul ei nu se va risipi.

— Nu eşti tu acea persoană, am ţipat.

— Oh, ba sunt. Am avut-o o dată, Odie. O voi avea din nou.

— Nu a fost niciodată a ta.

— Ei bine, a spus ea, ca şi cum încheia definitiv discuţia, cred că va trebui să lăsăm poliţia să se ocupe de asta.

— Nu te vei duce la poliţie, a zis mătuşa Julia.

— Cine mă va opri? Tu?

— Da.

— Mai exact, cum intenţionezi să faci asta?

— Te voi ucide dacă va fi nevoie. Pleacă, Odiseu, a spus mătuşa Julia. Ştii unde să te duci.

— Nu te părăsesc, am zis, apoi am adăugat: mamă.

M-a privit, iar în ochii ei am descoperit ceea ce căutasem mereu, tot ce dorisem să aflu fără să înţeleg. Oase din oasele mele, carne din carnea mea, sânge din sângele meu, inimă din inima mea.

— Mamă? a spus Thelma Brickman, apoi a rânjit diabolic. Nu-i de mirare că semănati atât de mult.

A scos un mic pistol placat cu argint din poşetă.

— Îl iau pe fiul tău cu mine, Julia.

Clyde Brickman, care tăcuse tot timpul ca un laş, a zis:

— Doamne sfinte, ce vrei să faci, Thelma?

— Taci din gură, Clyde. Dacă ai fi pe jumătate bărbatul care speram că eşti, n-ar trebui să fac asta. Odie, dacă nu vii cu mine, o voi împuşca pe Julia, mamă sau nu.

— Şi vei ajunge pe scaunul electric, am spus.

— Fiindcă m-am apărat de o femeie care m-a atacat brutal? Nu cred.

— Nu te-a atacat.

— Clyde nu va relata asta. Iar tu ai răpit o fetiţă, Odie. Dumnezeu ştie ce grozăvii i-ai făcut. Va crede oare cineva o poveste spusă de un băiat depravat a cărui mamă era o târfă?

Atunci m-am repezit la ea.

Nu-mi aduc aminte dacă am auzit pocnetul pistolului, însă ţin minte durerea pricinuită de glonţul care mi-a pătruns în coapsa dreaptă şi faptul că m-am prăbuşit pe podea înainte de a ajunge la Vrăjitoarea Neagră. În haosul din mica odaie şi tulburarea din mintea mea, în timp ce îmi dădeam seama cu uimire că fusesem împuşcat, am simţit aerul din jurul meu învârtejindu-se, ca într-o mare furtună, şi am fost convins că Dumnezeul Tornadă coborâse printre noi.

Nu era însă Dumnezeul Tornadă. Era mama mea. S-a repezit pe lângă mine şi s-a aruncat asupra Vrăjitoarei Negre. S-au luptat, rotindu-se prin odaie. După care au ajuns la fereastra deschisă, zvârcolindu-se în timp ce una o înşfăcase strâns pe cealaltă. În clipa următoare au dispărut.

Am încercat să mă ridic, însă piciorul rănit nu mă

susţinea. Clyde Brickman a fugit la fereastră şi s-a uitat mut în jos. Eu m-am târât pe podea, lăsând în urmă o dâră de sânge şi am apucat pervazul ferestrei ca să mă salt. Brickman, al cărui suflet nu fusese niciodată la fel de negru ca al soţiei sale, m-a ridicat ca să pot privi ceea ce văzuse. Împreună, pe piatra din curtea cea veche, trei etaje mai jos, cele două femei zăceau nemişcate, trupurile lor fiind la fel de încurcate cum le fuseseră vieţile.

Capitolul şaizeci şi patru

M-au lăsat să stau lângă patul mamei mele la spital, piciorul meu rănit fiind înfăşat strâns cu tifon. Ea nu-şi recăpătase cunoştinţa. Doctorii nu erau siguri că o va face vreodată. Dollie era cu mine, veghind-o. Saloanele spitalului erau pline, dar fiindcă mătuşa Julia avea bani şi o oarecare influenţă, primisem o rezervă numai pentru noi.

Vrăjitoarea Neagră era moartă de-a binelea, capul i se spărsese ca un ou de piatra din curte. Un mare noroc o salvase pe mama de aceeaşi soartă. Aterizase deasupra Thelmei Brickman. Vrăjitoarea Neagră săvârşise o faptă aproape mântuitoare când plecase din această lume. Atenuase căderea mamei mele. Doctorul o numise un mic miracol.

Eram la căpătâiul ei de ore întregi, când Albert a intrat în cameră. Mose, Emmy şi sora Eve îl însoţeau. Când i-am văzut, am izbucnit în plâns.

— Cum…? am încercat să întreb.

Albert a îngenuncheat şi m-a cuprins afectuos cu braţul pe după umăr.

— Am reuşit în cele din urmă să-l facem pe John Kelly să spună adevărul şi am coborât fluviul pe *Hellor* cât de repede a putut Tru să înainteze.

Dinspre uşă am auzit cuvintele:

— Noroc că fluviul avea apa adâncă şi limpede.

Truman Waters şi-a vârât capul pe uşă şi am văzut că şi Cal era cu el.

M-am uitat uimit la sora Eve.

— Tu i-ai găsit?

— Ei m-au găsit pe mine. În acelaşi fel ca tine. Totul s-a datorat afişelor pe care Sid insistă să le punem oriunde ne îndreptăm.

— Ea ne-a dus acasă la mătuşa Julia, a explicat Albert. Femeile de acolo ne-au trimis aici.

S-a uitat la mătuşa Julia, care zăcea atât de nemişcată, încât părea moartă.

— Mi-a fost teamă că am ajuns prea târziu.

— Am atât de multe să vă povestesc, am zis.

O asistentă şi-a făcut loc printre cei din grup şi a cerut ca toată lumea să plece.

Emmy şi-a pus mâna pe a mea şi a zis:

— Dar el este fratele nostru.

În cele din urmă, asistenta i-a alungat pe Cal şi pe Tru, dar le-a permis celorlalţi să rămână.

Le-am povestit totul. Când le-am spus adevărul despre originea mea, m-am uitat cu atenţie la Albert şi pe chipul lui nu am văzut deloc uimirea la care mă aşteptam.

— Ştiai că nu suntem cu adevărat fraţi?

— M-am gândit din când în când. Ai apărut brusc, într-o zi. Aveam doar patru ani, aşa că nu prea îmi dădeam seama. Acum însă înţeleg de ce câteodată mă scoţi din minţi.

N-am râs.

— Ascultă, Odie, tu faci parte din toate amintirile mele. Tu *eşti* fratele meu. La naiba cu orice altceva. Te iubesc atât de mult, că era cât pe ce să fiu ucis uneori din cauza asta. Vei fi fratele meu până în ziua când voi muri.

Mose a intervenit şi a zis prin semne: *Şi al meu.*

Emmy a zâmbit şi a spus:

— Şi al meu. Vom fi mereu cei patru Vagabonzi.

Ceilalţi au făcut cu schimbul ca să stea cu mine în timp ce vegheam la căpătâiul mamei. La un moment dat, când eram numai eu cu Albert, i-am împărtăşit ceea ce sora Eve şi cu mine discutaserăm despre Emmy şi crizele ei.

S-a uitat la mine de parcă înnebunisem.

— Vrei să spui că a deviat glonţul ca să nu-l omori pe Jack? Şi a făcut ca muşcătura de şarpe să nu mă ucidă?

— Gândeşte-te puţin. A fost nevoie de o schimbare aşa de mică. Un centimetru ca glonţul să nu nimerească inima lui Jack. Puţin timp în plus pentru tine ca antidotul să sosească.

A cugetat la cuvintele mele.

— A avut o criză pe *Hellor* când veneam aici. După ce şi-

a revenit, a spus: *Ea nu este moartă acum.* Am întrebat-o cine nu era moartă, dar doar s-a uitat în gol la mine, ca de obicei, de parcă se afla în altă parte. Apoi a adormit. Habar n-am avut la ce se referă.

— O mică rotire a corpului Thelmei Brickman în timp ce cădea, Albert. Numai de asta a fost nevoie.

Mi-am pus mâna pe cea a mamei mele. Deşi pulsul îi era slab, am simţit viaţa palpitând.

— Cel puţin, i-a dat o şansă. Şi mai e ceva. Vrăjtoarea Neagră ştia de Emmy şi de crizele ei. Mi-a spus că a avut una când stătea cu soţii Brickman.

— Ţi-a spus ce a văzut Emmy?

— Nu chiar, dar cred că era vorba de mine şi Dimarco la carieră. Când am căzut peste margine, am aterizat pe ciotul acela de piatră de dedesubt. Nu era prea lat, dar a fost îndeajuns ca să nu mă prăbuşesc în abis.

— Spui că Emmy l-a plasat acolo?

— Sau m-a pus pe mine în locul potrivit, ca atunci când am căzut el să fie chiar dedesubt. Dacă m-aş fi mişcat puţin la stânga sau la dreapta, l-aş fi ratat.

Albert s-a gândit un moment, după care a zis:

— Dacă prevede viitorul, ar fi ştiut că venea tornada. De ce nu a făcut ceva ca să o salveze pe mama ei?

— Nu ştiu. Poate a încercat, dar nu a reuşit. Poate tornada a fost prea mare pentru ea.

Albert a scuturat din cap.

— Îţi dai seama cât de nebunesc sună toate astea?

Am văzut cum mintea lui pragmatică încerca să accepte o posibilitate pe care niciun calcul matematic nu o putea dovedi vreodată. Adevărul e că niciodată nu recunoscuse în faţa mea că el credea ceea ce îi spusesem despre Emmy. În acea seară a văzut însă disperarea de pe chipul meu, fiindcă a spus:

— Orice s-ar întâmpla, Odie, ne avem încă unul pe altul. Vom fi mereu fraţi.

Sora Eve a stat cu mine. Trecuseră două zile de când venise prima oară la spital. Starea mamei mele nu se

schimbase.

— Mă rog, i-am spus. Mă rog din tot sufletul. Nu pare să fie de ajutor. Crezi că e vreo şansă ca Emmy să mai aibă o criză?

— Ea nu înţelege cu adevărat darul pe care l-a primit, Odie, a zâmbit sora Eve. Nu încă. O va face într-o zi. M-aş bucura foarte mult să o ajut, dar depinde de ea.

— Poate mă loveşti pe mine în cap şi voi avea şi eu un dar. Unul care să o ajute pe mama.

Ea a zâmbit din nou cu blândeţe.

— Nu cred că funcţionează aşa. Tu ai primit deja unul.

— Ce dar?

— Eşti un povestitor. Poţi crea lumea în orice fel şi-o închipuie inima ta.

— Asta nu o va face adevărată.

— Poate că întregul univers este doar o mare poveste. Şi cine spune că ea nu poate fi schimbată pe parcurs?

Am vrut s-o cred, aşa că mi-am imaginat următoarele:

În cele din urmă, mama mea s-a trezit. Ochii i s-au deschis încet şi şi-a răsucit capul pe pernă. Când m-a zărit, chipul i-a strălucit de bucurie şi a şoptit:

— Odiseu, Odiseu. Fiul meu, fiul meu.

Epilog

Există un fluviu care curge prin timp şi univers, larg şi misterios, un flux al spiritului care se află în miezul oricărei existenţe şi fiecare moleculă din corpul nostru face parte din el. Oare ce este Dumnezeu, dacă nu acel fluviu?

Când privesc înapoi la vara anului 1932, văd un băiat de aproape treisprezece ani care s-a străduit din răsputeri să-l înţeleagă pe Dumnezeu, să zăgăzuiască acel fluviu şi să-i dea o formă pe care o putea pricepe. Ca atâţia alţii înaintea sa, l-a modelat şi remodelat mereu, dar acesta continua să fie de neînţeles. Mi-ar plăcea foarte mult să-l strig şi să-i spun cu blândeţe că raţiunea nu îi este de niciun folos, că este inutil să se plângă de meandrele fluviului şi că nu ar trebui să se îngrijoreze în legătură cu locul unde îl va duce curentul. Mărturisesc însă că şi acum, când am peste optzeci de ani, încă mă străduiesc să înţeleg ceea ce în sufletul meu ştiu că este un mister pe care oamenii nu-l pot percepe. Poate că cel mai important adevăr pe care l-am învăţat de-a lungul vieţii mele este că numai când cedez în faţa fluviului şi accept călătoria îmi găsesc liniştea.

Povestea mea despre cei patru copii orfani care navighează împreună într-o odisee nu s-a terminat. Vieţile lor au continuat dincolo de câmpurile unduitoare şi râpele înalte, oraşele de pe malul râurilor şi oamenii remarcabili pe care i-au întâlnit în călătoria lor din acea vară. Acesta este sfârşitul istorisirii care a început cu multe pagini în urmă, o relatare despre locurile unde i-a purtat fluviul pe cei patru Vagabonzi.

În mărturisirea completă făcută poliţiei din Saint Louis, Clyde Brickman a susţinut că Thelma îl împuşcase pe tatăl lui Albert, omul pe care şi eu îl consideram tatăl meu. Nu a mai contat. Brickman tot a ajuns la închisoare nu doar pentru complicitatea la acea crimă, ci şi pentru

delapidarea la care luase parte împreună cu soţia sa pe când conduceau Şcoala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni, pentru traficul ilegal cu alcool şi toate celelalte infracţiuni dezvăluite de registru şi de documentele pe care Albert le luase din seiful soţilor Brickman. Când a fost întrebat de ce a păstrat toate acele scrisori, Brickman a declarat că se gândise că într-o zi va putea da înapoi banii pe care el şi soţia lui îi furaseră de la familiile indiene. Eu am considerat că minţea din nou, cu scopul de a îndulci orice sentinţă i se putea da şi l-am urât şi mai mult.

În timp ce luptam în Europa, în al Doilea Război Mondial, sora Eve m-a anunţat că Brickman murise de tuberculoză. Aproape de sfârşit, le chemase pe ea şi pe Emmy, iar ele l-au vizitat pe când zăcea în patul său din spitalul închisorii. Le-a cerut să-l ierte, ceea ce cu mărinimie au făcut. A avut o singură rugăminte înainte de a muri: să intervină în favoarea sa pe lângă mine, Albert şi Mose şi să ne ceară iertare şi nouă.

Din tot ce ni se cere să dăm celorlalţi în această viaţă, cel mai greu este să iertăm. Mulţi ani după acea vară hotărâtoare din anul 1932, am păstrat în inimă un sentiment profund de mânie faţă de numele Brickman. În ce mă priveşte, călătoria pe care o începusem într-o canoe mică s-a terminat doar când, cu ajutorul îndemnurilor blânde şi călăuzirii surorii Eve, am reuşit să renunţ în cele din urmă la duşmănie. În acea clipă de eliberare am abandonat şi credinţa în Dumnezeul Tornadă şi am avut prima revelaţie a acestui mare fluviu din care facem cu toţii parte şi mi-am dat seama câtă dreptate a avut Mose când, alinând-o pe Emmy, care suferea pe malul râului Gilead, i-a spus prin semne că nu era singură.

Nu m-am întors la Saint Paul cu Albert şi Mose, iar Emmy nu s-a dus nici ea. Am ales să rămânem în Saint Louis, eu, cu mama, Emmy, cu sora Eve, care avea să o îndrume în atâtea feluri necesare pentru a înţelege mai bine minunatul dar pe care îl primise.

Nu există o singură cale către mântuire. Mama şi-a revenit din comă, dar nu şi-a mai putut folosi niciodată

picioarele. Când Lucifer l-a muşcat pe Albert şi doctorul a propus să-i amputeze piciorul afectat, mi-am imaginat viaţa cumplită de cerşetor pe care ar fi dus-o fratele meu. Când am aflat adevărul despre leziunile mamei mele, am fost cuprins de disperare închipuindu-mi acelaşi destin tragic. Egoist, am îndemnat-o să aibă o credinţă adâncă în Dumnezeu, astfel încât sora Eve s-o poată vindeca, dar, ca şi în cazul lui Albert, ea n-a putut s-o aibă. În schimb, şi-a descoperit o mare forţă interioară şi s-a dovedit a fi femeia pe care sperasem să o găsesc când am pornit spre Saint Louis. Deşi depindea de un scaun cu rotile, şi-a creat un nou stil de viaţă. Şi-a croit şi şi-a cusut propriile haine dintotdeauna şi s-a hotărât să facă acelaşi lucru pentru alţii. A cumpărat cofetăria goală de la colţul străzii Ithaca şi a transformat-o într-un magazin de rochii unde îşi vindea creaţiile. Trei dintre tinerele femei de care se ocupase i-au rămas alături – printre ele Dollie, spre marea mea uşurare – şi mama le-a învăţat meşteşugul ei. La început a mers greu, dar mama mea se folosea de mici şantaje şi îi convingea pe cei mai bogaţi dintre foştii ei clienţi să le cumpere rochii soţiilor lor. În cele din urmă, reputaţia ei de creatoare de haine s-a răspândit. La sfârşitul Marii Crize, rochiile de la Maison de Julia erau cele mai căutate de femeile din elita oraşului Saint Louis.

La optsprezece ani, Albert s-a înscris la Universitatea din Minnesota ca să obţină o diplomă în inginerie. De fapt, şi-a luat mai multe. În fiecare an însă, de îndată ce partea din amonte a fluviului Mississippi se dezgheţa, fratele meu şi cu Mose lucrau pe *Hellor* cu Truman Waters şi Cal. M-am alăturat deseori lor, la fel şi Emmy. Într-una dintre călătoriile noastre în josul fluviului, într-o primăvară timpurie la sfârşitul acelor zile, Mose a dat dintr-un capriciu o probă ca rezervă la echipa Saint Louis Cardinals. A intrat în echipa din liga secundă şi, un an mai târziu, l-au luat în liga principală. Emmy prezisese odată că va deveni un jucător faimos de baseball, ceea ce nu a fost chiar adevărat, dar s-a clasat de două ori pe locul întâi cu echipa în Liga Americană de Baseball. Îl numeau Jucătorul

Sioux Tăcut şi Puternic, iar cartonaşele cu imaginea şi statistica lui sunt la mare preţ acum.

Când a izbucnit al Doilea Război Mondial, Albert şi cu mine ne-am înrolat, precum milioane de alţi tineri, în ciuda piciorului său mai rigid din cauza muşcăturii şarpelui, talentul extraordinar pentru mecanică al fratelui meu era o valoare mult prea mare ca să se renunţe la el, aşa că a fost primit în marină. A avansat rapid în grad şi în cele din urmă i s-a încredinţat comanda motoarelor puternice ale unui portavion. Către sfârşitul războiului, marele vas a fost scufundat, victimă a unor atacuri kamikaze. Deşi portavionul a fost abandonat, Albert a rămas la bord ca să aibă grijă de evacuarea în siguranţă a majorităţii muncitorilor din sala motoarelor. Fratele meu a fost toată viaţa un erou pentru mine şi a avut parte de o moarte eroică. În onoarea lui Albert, primul meu fiu îi poartă cu mândrie numele. Într-o cutie de piele, pe un raft deasupra mesei mele de scris, încă păstrez Crucea Marinei ce mi-a fost dată pentru sacrificiul fratelui meu.

Mose a jucat trei campionate pentru Cardinals, dar la începutul celui de-al patrulea o minge rapidă l-a lovit în cap, în acelaşi fel în care acel prespapier pe care îl aruncase cu ani în urmă îl rănise pe Clyde Brickman. Lovitura i-a afectat ochiul stâng, iar scurta carieră a Jucătorului Sioux Tăcut şi Puternic s-a încheiat. Aceasta însă nu a pus capăt dragostei lui Mose pentru acest sport. Un an mai târziu s-a întors la Şcoala Lincoln, a cărei administraţie se schimbase radical, iar concepţia „Ucide indianul, salvează omul” fusese abandonată în favoarea unei abordări mai umane în ce priveşte întreţinerea şi educaţia copiilor nativilor americani. Herman Volz, bătrânul şi bunul german care se străduise să risipească întunericul adus de soţii Brickman, era încă acolo când a sosit Mose. A murit în somn câţiva ani mai târziu. Mose a antrenat echipele de baseball şi baschet ale şcolii. S-a căsătorit cu Donna Şoim înalt, fata cea dulce Winnebago din Nebraska, care îmi servise odată grişul într-un castron ciobit şi care mai târziu a predat ore de gospodărie fetelor

de la Şcoala Lincoln.

Datorită experienţei lui la Cardinals şi fiindcă echipele sale de la Şcoala Lincoln jucau aşa de bine, Mose a devenit celebru la nivel naţional şi imaginea lui a apărut pe coperta revistei *Saturday Evening Post.* S-a folosit de faima sa pentru a susţine drepturile nativilor americani, mai ales în privinţa binelui copiilor. Şcoala Lincoln pentru Indieni s-a închis în 1958. La scurt timp după aceea, Universitatea Gallaudet l-a angajat pe Mose ca antrenor şi familia lui s-a mutat în Washington D.C. Acolo a mers de multe ori la birourile autorităţilor unde, datorită mâinilor sale elocvente, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a trezi conştiinţele legislatorilor naţiunii. L-am vizitat pe el şi familia lui de multe ori de-a lungul anilor şi am fost mereu fericit să văd că drumul lui Mose l-a condus spre un liman al înţelegerii şi al împăcării. A murit de leucemie în 1986, având soţia şi copiii la căpătâi. Donna mi-a spus mai târziu că ultimele cuvinte rostite de Mose prin semne către ea au fost: *Nu eşti singură.*

După cum v-am spus la început, toate acestea s-au întâmplat de mult. Puţini şi le mai amintesc. Cred însă că atunci când spui o poveste e ca şi cum eliberezi o privighetoare, cu speranţa că trilurile ei nu vor fi niciodată uitate.

Când mă vizitează, strănepoţii mei mă roagă să le spun poveşti despre cei patru Vagabonzi şi bătălia lor împotriva Vrăjitoarei Negre. Cea pe care îmi place cel mai mult să le-o împărtăşesc este povestea de dragoste dintre spiriduşul cu muzicuţa lui fermecată şi prinţesa care purta numele neobişnuit Maybeth Schofield, despre cum, după o lungă despărţire şi multe încercări, s-au căsătorit şi au trăit fericiţi pe malurile unui râu numit Gilead. Fiindcă frumoasa prinţesă a murit liniştită cu mult înainte ca vreunul dintre ei să se fi născut, ea este doar o parte a unui minunat basm pentru aceşti copii.

După ce ei pleacă înapoi la căminul lor din Saint Paul, mă odihnesc adesea la umbra sicomorului. Nu sunt singur

în casa pe care am construit-o aici. Sora şi tovarăşa mea este o femeie căreia i-am făcut o promisiune, sub acelaşi copac, cu şaptezeci de ani în urmă: să ne întoarcem în locul unde ne-am găsit liniştea pentru o clipă în odiseea noastră din acea vară îndepărtată. Ea se află aproape de capătul propriei sale călătorii remarcabile, pe care l-a prevăzut cu mult înaintea oricui altcuiva. Încă mai are crize, pe care le numeşte manifestări ale divinului, dar a trebuit să admită că unele lucruri – precum moartea mamei sale şi a lui Albert – au fost dincolo de limitele şi posibilităţile ei. Chiar şi aşa, a schimbat esenţial destinele multor oameni. În lumina slabă a serii, ea vine dinspre casă, se aşază lângă mine pe malul râului Gilead şi mă ia de mână. Pielea noastră e ofilită şi ridată, dar dragostea ce ne leagă este veşnic tânără. Frate şi soră în spirit, dacă nu de sânge, suntem ultimii dintre Vagabonzi.

Orice istorisire bună are o sămânţă de adevăr şi din acea sămânţă creşte o poveste minunată. O parte din ceea ce v-am spus este adevărul, restul… ei bine, să-l numim floarea din tufişul de trandafiri. O femeie care îi poate vindeca pe bolnavi? O fată care priveşte în viitor şi se luptă cu ce vede acolo? Totuşi, sunt oare aceste fapte mai greu de acceptat decât că o lume întreagă a apărut într-un singur moment întâmplător când gazele cosmice au explodat? Ochii noştri văd atât de slab, iar minţile noastre se tulbură repede. Cred că e mult mai bine să fim precum copiii şi să ne deschidem sufletele către orice posibilitate frumoasă, căci tot ce întrezăreşti cu inima există cu adevărat.

Mulţumiri

Sunt îndatorat ca întotdeauna agentei mele, Danielle Egan-Miller, şi echipei sale de la Brown and Miller Literary Associates pentru observaţiile pertinente, perspicacitatea în afaceri, entuziasmul, sprijinul şi prietenia oferite de-a lungul atâtor ani. Sunt binecuvântat.

Datorez atât de mult redactorilor mei de la Atria Books, Peter Borland şi Sean delone, care au acceptat cu braţele deschise un manuscris dificil şi şi-au folosit experienţa cu multă generozitate. Mulţumesc că m-aţi ajutat să cizelez acea schiţă de început şi să o transform în povestea pe care mi-am dorit-o mereu.

În ce priveşte fundalul istoric al acestei cărţi, mulţumesc Societăţii Istorice din districtul Blue Earth şi Bibliotecii Familiei Gale de la Centrul Istoric din Minnesota. Îi sunt foarte îndatorat lui Clare Pavelka de la Pantofii Red Wing pentru eforturile ei neobosite de a găsi date despre ghete care s-au pierdut de mult în negura timpului.

Din păcate, povestirile despre tratamentele rele aplicate copiilor nativilor americani obligaţi să intre în internate guvernamentale sunt la fel de numeroase ca firele de iarbă din prerii. În ce priveşte cartea mea, sunt deosebit de recunoscător relatării propriei experienţe oferite de Adam Vultur Norocos în frumoasele sale memorii *Pipestone.*

În cele din urmă, mulţumesc personalului de la Caribou Coffee and Underground Music Cafe, unde a fost scrisă această poveste: mulţumesc pentru zâmbetele voastre în orele întunecate ale fiecărei dimineţi, pentru cafeaua pe care mi-aţi oferit-o ca să-mi încep activitatea şi pentru răbdarea de care aţi dat dovadă în timp ce ocupam un scaun şi o masă dincolo de orice limită rezonabilă de timp. N-aş fi reuşit fără voi.

Nota autorului

Călătoria pe apă în care pornesc Odie O'Banion şi tovarăşii săi Vagabonzi în vara anului 1932 este mitică. Totuşi, realitatea peisajului Marii Crize care îi serveşte ca fundal a rămas întipărită în memoria părinţilor mei şi a părinţilor acelor copii care, ca mine, s-au născut într-o epocă îmbelşugată de după cel de-al Doilea Război Mondial. Tatăl meu era originar din Oklahoma. Am crescut ascultându-i istorisirile despre anii petrecuţi în Dust Bowl, despre cum căuta ierburi sălbatice ca să suplimenteze mâncarea sau privea apa de ploaie murdară care cădea din cer. Mama mea s-a născut în Ellendale, Dakota de Nord, într-o familie sărmană care nu-şi putea permite să hrănească o gură în plus. La patru ani, a fost trimisă să locuiască la nişte rude în Wyoming, care, în cele din urmă, au adoptat-o şi au crescut-o.

Marea Criză a lovit puternic aproape pe toată lumea, dar a distrus mai ales familiile. În 1932, Agenţia pentru Copii a Statelor Unite a raportat că cel puţin 25 000 de familii colindau prin ţară. La apogeul Marii Crize, aproximativ 250 000 de adolescenţi îşi părăsiseră casele, de voie, de nevoie, şi începuseră să vagabondeze.

Când am început să mă gândesc la povestea pe care voiam să o scriu şi pe care, sincer vorbind, mi-am imaginat-o ca o versiune actualizată a romanului *Huckleberry Finn,* am considerat că Marea Criză e perioada cea mai potrivită şi mai provocatoare. Aceasta a fost o epocă a disperării în ţara noastră, când s-au dezvăluit cele mai bune şi cele mai rele aspecte ale naturii umane. Pentru a crea un fundal cât mai realist, am citit nenumărate autobiografii, am parcurs o mulţime de ziare din acele zile, păstrate pe microfilme, şi am studiat vastele arhive fotografice ale vremii. Pe cât de mult posibil, am încercat să redau adevărurile economice şi sociale ale vremii.

Extrem de importante atât pentru epoca istorică, dar şi

pentru cartea pe care am scris-o, au fost aşezările improvizate care au apărut în oraşe în toată ţara. Erau denumite Hooverville, o aluzie ironică la adresa lui Herbert Hoover, preşedintele din primii ani ai Marii Crize. (Un pantof Hoover era unul cu o gaură în talpă; pielea Hoover era cartonul îndesat acolo ca să acopere gaura.) Aceste aşezări erau construite din resturi şi în ele locuiau cei care pierduseră totul din cauza colapsului financiar mondial. Spre oamenii care trăiau acolo se îndreptau nu numai eforturi caritabile, ci şi încercări concertate de desfiinţare. Hooverville din Saint Louis, pe care am inclus-o în poveste, era cea mai mare din ţară, cu o populaţie de peste 5 000 de locuitori. Guvernul federal a evacuat această aşezare în 1936, dar mici grupuri de colibe au rezistat până târziu în anii 1960.

Îmi plac foarte mult cărţile lui Charles Dickens şi parţial decizia mea de a începe *Acest tărâm al blândeţii* într-o instituţie fictivă denumită Şcoala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni este o aluzie la impresionantele sale romane despre inegalitatea socială. Istoria felului în care naţiunea noastră s-a purtat cu nativii americani este una dintre cele mai triste dovezi imaginabile de cruzime omenească. Printre multele încercări de genocid cultural s-a numărat un program îngrozitor, conceput cu rea credinţă, prin care erau înfiinţate internate în afara rezervaţiilor, iniţiat de Richard Henry Pratt, care a devenit faimos declarând că scopul acestuia era „Ucide indianul, salvează omul”. Începând cu anii 1870 şi continuând până la jumătatea secolului XX, sute de mii de copii ai nativilor americani au fost luati cu forţa din familiile lor şi trimişi să locuiască în internate departe de căminele lor din rezervaţie. În 1925, peste 60 000 de copii trăiau în 357 de asemenea instituţii din 30 de state. Viaţa într-un internat pentru indieni nu era numai grea, ci distrugea şi sufletul. Copiilor li se luau hainele tradiţionale, li se tăia părul şi le erau confiscate bunurile personale. Erau pedepsiţi dacă vorbeau în limba lor maternă. Erau abuzaţi emoţional, fizic şi sexual. Deşi aparent descrise ca un mijloc de a integra copiii în cultura

albilor şi a-i învăţa o meserie rentabilă, în realitate multe dintre aceste şcoli funcţionau ca o sursă de mână de lucru gratuită, folosindu-i pe copii ca ajutoare la munca pe câmp sau ca servitori în casele localnicilor.

Am citit zeci de autobiografii despre viaţa în aceste instituţii ca să scriu *Acest tărâm al blândeţii,* dar cel mai mult m-am bazat pe *Pipestone: Viaţa mea într-un internat indian,* o carte de memorii a lui Adam Vultur Norocos (Adam Fortunate Eagle) în care acesta povesteşte despre zilele petrecute la Şcoala Pipestone pentru Indieni din sud-vestul statului Minnesota. Unii au auzit poate de numele lui Adam Vultur Norocos. S-a aflat printre conducătorii acţiunii de ocupare de către indieni a fortăreţei Alcatraz, care a început în noiembrie 1969 şi a durat nouăsprezece luni, revigorând activismul nativilor americani în toată tara.

La începutul secolului XX, o mişcare de renaştere a protestantismului a cuprins întreaga ţară, fiind susţinută de oameni precum William J. Seymour şi Azusa Street Revival, de evanghelistul Billy Sunday şi charismatica vindecătoare prin credinţă Amy Semple Mepherson. Deşi în anii 1930 o mare parte din entuziasmul religios dispăruse, grupuri ambulante, precum Mişcarea Sabia lui Gideon din povestea mea, au continuat să fie apreciate în sud şi în partea de centru-vest. Adevărul e că le sunt foarte recunoscător lui Sinclair Lewis şi romanului său *Elmer Gantry,* o naraţiune acidă la adresa ipocriziei religioase din epoca sa. Am fost mereu fascinat de personajul Sharon Falconer, evanghelista din cort, o femeie care avea o credinţă profundă şi sinceră, dar şi experienţă de viaţă. Propria mea soră Eve este creată în mare parte pe modelul fascinantului personaj al lui Lewis.

Deşi o parte însemnată din cercetarea mea a avut loc în biblioteci şi muzee – am rămas ore în sir în Biblioteca Familiei Gale din Centrul Istoric din Minnesota sau în Centrul Istoric al Societăţii Istorice şi Muzeul Districtului Blue Earth –, am petrecut mult timp eu însumi explorând regiunea în care are loc povestea. Am traversat cu caiacul

şi cu canoea apele pe care Odie şi tovarăşii săi călătoresc în roman, am străbătut pe jos o mare parte din zona în care au mers. Am stat la confluenţa râurilor Blue Earth şi Minnesota, unde locuitorii aşezării fictive Hopersville îşi construiesc adăposturile improvizate, am şezut pe piatra unde Odie şi Maybeth Schofield se sărută. Am colindat străzile din Cartierul de Vest din Saint Paul şi, în ciuda schimbărilor majore în peisaj din zilele când Vagabonzii s-au refugiat aici, am putut să-mi închipui unde ar fi fost restaurantul lui Gertie, atelierul de bărci sau casa unde s-ar fi putut naşte frăţiorul lui John Kelly.

În cele din urmă, iată adevărul despre romanul meu: deşi am încercat să redau cât mai veridic spiritul acelei epoci şi să folosesc cât mai mult datele concrete din documentarea mea, *Acest tărâm al blândeţii* este doar *o* poveste. După cum naratorul meu, Odie O'Banion, recunoaşte deschis către sfârşitul cărţii: *O parte din ceea ce v-am spus este adevărul, restul… ei bine, să îl numim floarea din tufişul de trandafiri.*